BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

HOLLY BLACK

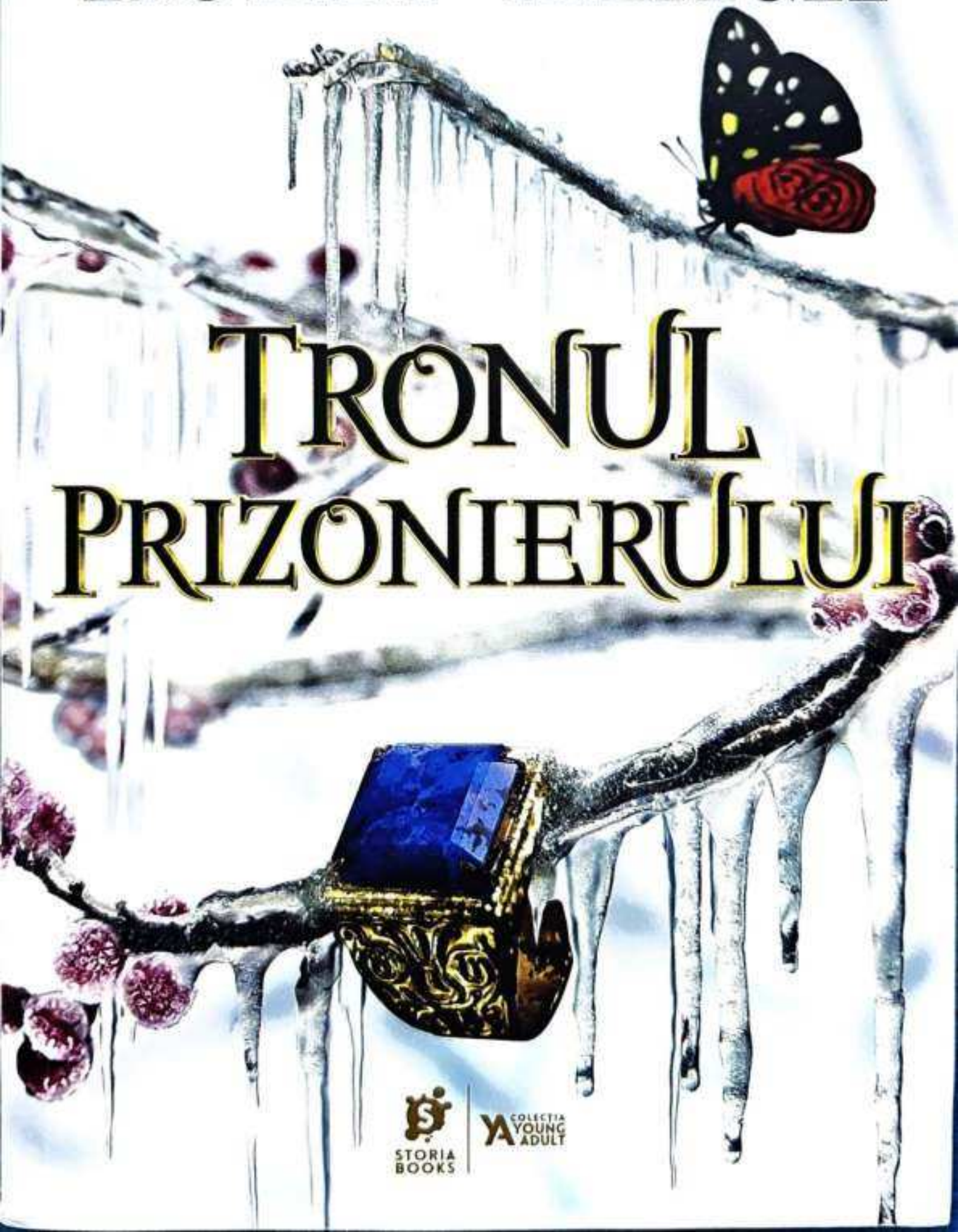

TRONUL PRIZONIERULUI

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

Sharona Jacobs

HOLLY BLACK

este autoarea mai multor serii fantasy pentru copii și adolescenți, printre care se numără *Făpturile Văzduhului*, *Cronicile Spiderwick* (scrisă împreună cu Tony DiTerlizzi), *The Modern Faerie Tales*, *Curse Workers*, *Doll Bones*, *Magisterium* (scrisă împreună cu Cassandra Clare).

A ajuns printre finaliștii Premiului Eisner și a primit Premiile Andre Norton, Mythopoeic și Newbery Honor. Holly Black locuiește în Massachusetts împreună cu soțul ei, Theo, într-o casă cu o ușă secretă și o bibliotecă magică.

O găsiți pe Instagram @blackholly și vă recomandăm să îi citiți blogul www.blackholly.com.

TRONUL PRIZONIERULUI

HOLLY BLACK

TRONUL PRIZONIERULUI

Traducere din engleză de Loredana Voicilă

STORIA BOOKS

COLECȚIA YOUNG ADULT

Titlul original: *The Prisoner's Throne*
Autor: Holly Black

The Prisoner's Throne
Copyright © 2024 by Holly Black
All rights reserved.

© Storia Books, 2024, pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate. Nicio parte din această carte nu poate fi reprodusă sau difuzată în orice formă sau prin orice mijloace, scris, foto sau video, exceptând cazul unor scurte citate sau recenzii, fără acordul scris din partea editorului.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BLACK, HOLLY
Tronul prizonierului / Holly Black ; trad. din engleză de Loredana Voicilă. - București : Storia Books, 2024

ISBN 978-630-6525-41-6

I. Voicilă, Loredana (trad.)

821.111

REDACTOR: Maria Marinescu

CORECTORI: Paula Rotaru, Simona Stoica, Cristina Munteanu

ILUSTRAȚIE COPERTĂ: Sean Freeman

DESIGN COPERTĂ: Karina Granda

ADAPTARE COPERTĂ: Fésüs Barna

ILUSTRAȚII INTERIOR: Kathleen Jennings

DTP: Dragoș Tudor

Pentru Joanna Volpe,
care, așa cum sugerează numele ei de familie,
este o adevărată vulpiță șireată și fermecătoare

CITADELA
Acului de Gheață

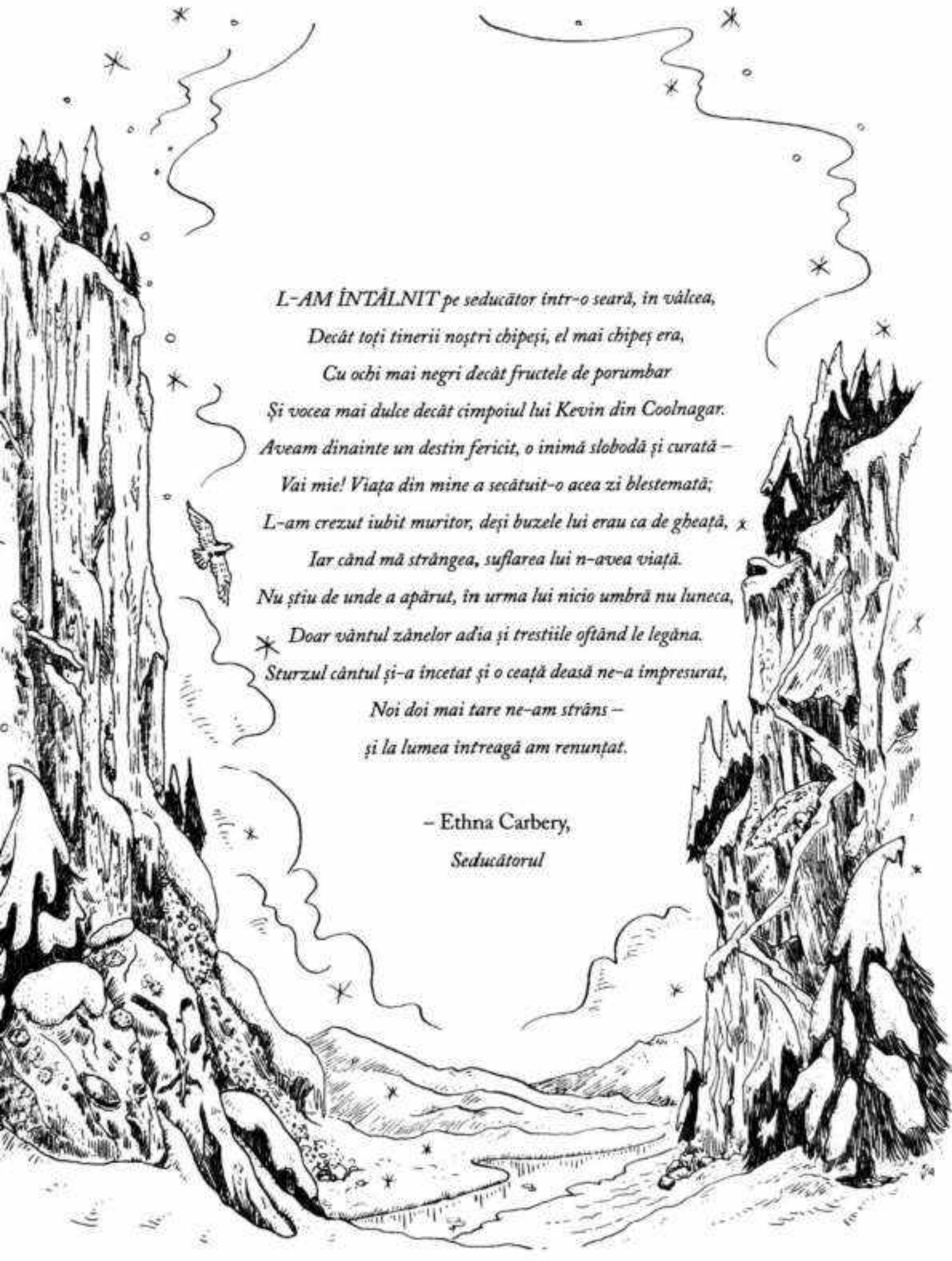

L-AM ÎNTÂLNIT pe seducător într-o seară, în vâlcea,
Decât toți tinerii noștri chipeși, el mai chipeș era,
Cu ochi mai negri decât fructele de porumbar
Și vocea mai dulce decât cimpoiul lui Kevin din Coolnagar.
Aveam dinainte un destin fericit, o inimă slobodă și curată –
Vai mie! Viața din mine a secătuit-o acea zi blestemată;
L-am crezut iubit muritor, deși buzele lui erau ca de gheață,
Iar când mă strângea, suflarea lui n-avea viață.
Nu știu de unde a apărut, în urma lui nicio umbră nu luneca,
Doar vântul zânelor adia și trestiile oftând le legăna.
Sturzul cântul și-a încetat și o ceață deasă ne-a împresurat,
Noi doi mai tare ne-am strâns –
și la lumea întreagă am renunțat.

– Ethna Carbery,
Seducătorul

CU ȘASE SĂPTĂMÂNI ÎNAINTEA ÎNTEMNIȚĂRII

Oak și-a tras pantalonii din catifea peste copite.

— Te-am făcut să întârzii? l-a întrebat Lady Elaine din pat, cu glasul plin de o satisfacție răutăcioasă, și a râs ușurel. Curând nu va mai trebui să faci tot ce-ți cer ei când pocnesc din degete!

— Da, i-a răspuns Oak, distrat. Doar când pocnești tu, nu-i așa?

Fata a râs din nou.

Cu vesta închisă doar pe jumătate, Oak încerca disperat să-și aducă aminte care era cel mai scurt drum spre grădini. *A vrut* să fie punctual, dar apoi a avut ocazia să descopere în sfârșit întregul complot.

Îți promit că ți-i voi prezenta pe ceilalți asociați ai mei, îi spusese Lady Elaine, strecurându-și degetele pe sub cămașa lui, scoțându-i-o din pantaloni. *Vei fi impresionat când vei afla cât de aproape de tron putem ajunge...*

Blestemându-se pe sine, cerul, și în general ideea de timp, Oak s-a năpustit pe ușă.

— Grăbește-te, puștoaico! a strigat în urma lui una dintre spălătoresele de la palat. Nu va arăta bine dacă vor începe fără tine. Și aranjează-ți părul!

Oak a încercat să-și îmblânzească buclele în timp ce servitorii se fereau din calea lui. În palatul din Elfhame, indiferent de cât de înalt ar fi crescut, Oak rămânea pentru totdeauna băiatul năstrușnic cu păr rebel, care le convingea pe gărzi să joace castane și fura prăjituri cu miere din bucătării. Tărâmul Zânelor își prindea locuitorii în chihlimbar, astfel încât, dacă nu erau atenți, o sută de ani puteau să treacă cât ai clipi leneș din ochi. Așa că puțini remarcaseră cât de mult se schimbase prințul.

Nu că el n-ar fi semănat în acea clipă cu o versiune a lui mai tânără, cum zbura în josul încă unui coridor, cu copitele țăcănind pe piatră. A cotit-o la stânga ca să nu se izbească de un paj care ducea un braț de pergamente, s-a strecurat așa încât să nu răstoarne o masă mică cu o tavă deasupra, pe care se afla un întreg set de ceai, apoi a fost cât pe ce să intre în Randalin, un membru mai în vârstă al Consiliului Celor Vii.

A ajuns în grădină cu respirația tăiată. Trăgându-și sufletul, a privit ghirlandele de flori și muzicanții, curtenii și invitații de la petrecere. Nu se zărea încă nicio urmă de Înaltul Rege sau de Înalta Regină. Asta însemna că avea șansa să-și croiască drum până în față fără ca altcineva să bage de seamă.

Până să apuce însă să se strecoare prin mulțime, l-a prins de mânecă mama lui, Oriana. Avea o expresie aspră pe chip, iar de vreme ce pielea ei era de obicei albă ca de spectru, roșeața aprinsă de furie din obraji era ușor de observat. Se îmbujorase, culoarea trandafirie asortându-se cu cea a ochilor ei.

— Pe unde ai umblat?

Mâinile i s-au îndreptat spre vesta lui Oak, gata să-i închidă nasturii.

— Am pierdut noțiunea timpului, a recunoscut el.

— Făcând ce?

Oriana a scuturat catifeaua de praf. Apoi și-a lins degetul și a șters o pată de pe nasul lui Oak.

Prințul i-a zâmbit larg cu afecțiune, lăsând-o să-l dădăcească. Dacă îl vedea în continuare doar ca pe un băiețel, atunci nu avea să privească mai cu de-amănuntul belelele în care se afundase. Oak și-a îndreptat privirea spre mulțime, căutându-și garda. Tiernan avea să fie furios după ce urma să înțeleagă care era cu adevărat planul lui Oak. Dar dacă așa putea demasca o conspirație, avea să merite riscul. Iar Lady Elaine fusese *cât pe ce* să-i mărturisească numele celorlalte persoane implicate.

— Ar fi bine să o luăm spre tron! i-a zis el Orianei, prinzând-o de mână și strângând-o delicat.

Femeia l-a strâns la rândul ei, rapid și cu putere, ca să-l pedepsească.

— Ești moștenitorul întregului regat Elfhame! i-a zis, de parcă el ar fi putut să uite. A venit vremea să începi să te porți ca un bun conducător. Nu uita că trebuie să inspiri și teamă, și dragoste. Sora ta nu a uitat.

Lui Oak i-a alunecat privirea spre mulțime. Avea trei surori, dar știa la care anume se referea mama lui.

I-a întins brațul, ca un cavaler galant, și mama lui s-a înmuiat destul cât să i-l ia. Oak și-a întipărit o expresie gravă pe chip, ca să-i fie pe plac. Nu i-a fost deloc greu să și-o păstreze, pentru că, după primul pas, la marginea grădinii și-au făcut apariția Înaltul Rege și Înalta Regină.

Sora lui, Jude, purta o rochie în culoarea trandafirilor, de un roșu-intens, cu despicături adânci în părți, astfel încât veșmântul să nu-i restricționeze mișcările. Nu avea spada la brâu, dar părul îi era aranjat în coarnele ei obișnuite. Oak era aproape sigur că ascundea un pumnal mic într-una dintre ele. Alte câteva erau probabil cusute în rochie și ascunse de mâneci.

Deși era Înalta Regină a Regatului Elfhame și avea o întreagă armată la dispoziție și zeci de Curți care ascultau de comanda ei, Jude se purta în continuare de parcă ar fi trebuit să rezolve singură fiecare problemă – și de parcă toate problemele s-ar fi rezolvat cel mai bine prin violență.

Lângă ea, Cardan purta catifea neagră, împodobită cu pene și mai negre, care luceau ca înmuiate în uleiuri, întunecimea hainelor lui scoțând mai bine în evidență inelele grele care-i străluceau pe degete și perla uriașă care i se legăna la ureche. I-a făcut cu ochiul lui Oak, care i-a răspuns cu un zâmbet, în ciuda intenției de a rămâne serios.

Prințul a pășit în față și mulțimea s-a dat în lături ca să-i facă loc.

Printre cei adunați acolo se aflau și celelalte două surori ale lui. Taryn, geamăna lui Jude, îl ținea strâns de mână pe fiul ei, încercând să-i distragă atenția ca să nu o ia la fugă, așa cum probabil că făcuse cu doar câteva clipe mai devreme. Lângă ea, Vivienne chicotea alături de partenera ei, Heather. Vivi arăta spre diferiți curteni din mulțime și îi șoptea lui Heather la ureche. Deși era singura dintre surorile lui care era zână, lui Vivi îi plăcea cel mai puțin să trăiască în tărâmul lor. În schimb, era la zi cu bârfele.

Înaltul Rege și Înalta Regină au pășit dinaintea Curții, scăldați în lumina soarelui de la apus. Jude i-a făcut semn lui Oak, așa cum repetaseră. Peste grădină s-a așternut tăcerea. Prințul și-a întors privirea într-o parte și în cealaltă, la pixi înaripate și nixe de apă, la hobii înțelepți și spectrele sinistre, la kelpe și troli, la glugile-roșii care miroseau a sânge uscat, la silfe și selke, fauni și metamorfi, încornorați și shagfoli, cotoroanțe și zâne-copac, cavaleri și doamne înaripate cu rochii zdrențuite. Cu toții supuși ai Regatului Elfhame. Cu toții supușii *lui*, și-a zis, de vreme ce el le era prințul.

Niciunuia dintre ei nu îi era teamă de Oak, indiferent de ce spera mama lui.

Niciunuia nu îi era teamă, chiar dacă avea mâinile pătate de sânge. Faptul că îi păcălea cu atâta ușurință îl speria chiar și pe el.

Oak s-a oprit în fața lui Jude și a lui Cardan și și-a plecat ușor fruntea.

— Fie ca toți cei de față să fie martori, a început Cardan, cu ochii lui tiviți cu aur strălucind, cu vocea caldă, dar puternică. Că Oak, fiul lui Liriope și al lui Dain din neamul Salcei, îmi este moștenitor, iar dacă voi părăsi această lume, el va conduce în locul meu, având binecuvântarea mea.

Jude s-a aplecat și a pus mâna pe diadema din aur de pe perna pe care o ținea un paj goblin. Nu chiar o coroană, dar nici nu se putea spune că *nu* era una.

— Fie ca toți cei de față să fie martori!

Vocea ei era rece. Pe vremea când era doar o copilă printre zâne nu i se permisese să uite nicio clipă că era muritoare. Acum, că era regină, nu le permitea zânelor să se simtă cu desăvârșire în largul lor în prezența ei.

— Oak, fiul lui Liriope și al lui Dain din neamul Salcei, crescut de Oriana și Madoc, *fratele meu*, îmi este moștenitor, iar atunci când voi părăsi această lume, el va conduce în locul meu, având binecuvântarea mea.

— Oak, a grăit Cardan, accepți această responsabilitate?

Nu! ar fi vrut să răspundă Oak. *Nu-i nevoie! Voi doi veți domni pentru totdeauna.*

Dar Cardan nu îl întrebase dacă își *dorea* această responsabilitate, ci dacă o acceptă.

Sora lui insistase să fie numit moștenitorul lor în mod oficial, acum că împlinise vârsta la care putea să conducă fără regent. Ar fi putut să refuze, dar le datora atât de mult surorilor lui, încât i se părea imposibil să le refuze ceva. Dacă vreuna dintre ele i-ar fi cerut soarele, ar fi pus la cale un plan ca să-l culeagă de pe cer fără să se ardă.

Bineînțeles, ele nu i-ar cere niciodată așa ceva. Voiau ca Oak să fie în siguranță, fericit și bine. Voiau să-i ofere lumea întreagă, dar în același timp s-o și împiedice să îl rănească.

De aceea era absolut esențial ca ele să nu descopere niciodată care erau adevăratele lui planuri.

— Da, a spus Oak.

Poate că ar fi trebuit să țină un soi de discurs sau să spună ceva care să-l facă să pară mai potrivit pentru rolul de conducător, dar mintea îi devenise cu desăvârșire goală. A simțit metalul rece pe frunte.

Apoi, buzele moi ale lui Jude i-au atins obrazul.

— Vei fi un rege extraordinar, atunci când vei fi pregătit! i-a șoptit.

Oak știa că are o datorie uriașă față de familia lui, pe care nu avea cum să o plătească vreodată. Ovațiile au început să se înalțe împrejurul lui, iar prințul și-a închis ochii și și-a promis că va încerca.

Oak era o greșeală în carne și oase.

Cu șaptesprezece ani în urmă, fostul Înalt Rege, Eldred, o luase pe frumoasa Liriope, cea cu gura-mieroasă, în patul lui. Cum nu era un bărbat cunoscut pentru fidelitatea sa, avusese și alte amante, printre care se număra și Oriana. Cele două femei ar fi putut să devină rivale, dar în schimb s-au împrietenit rapid: se plimbau împreună prin grădinile palatului, își scăldau picioarele în Lacul Măștilor și dansau împreună, învârtindu-se în hore, la petreceri.

Liriope avusese deja un fiu și puține zâne erau binecuvântate de două ori cu urmași, așa că a fost uimită când a descoperit că așteaptă din nou un copil. Și cu sentimente

contradictorii, pentru că avusese mai mulți amanți și știa că tatăl copilului nu era Eldred, ci fiul lui preferat, Dain.

Întreaga viață, Prințul Dain își făcuse planuri să conducă Regatul Elfhame după tatăl lui. Se pregătise pentru asta, creând ceea ce el numea Curtea Umbrelor: un grup de spioni și asasini care-i dădeau socoteală doar lui. Și căutase să-și grăbească ascensiunea la tron otrăvindu-l treptat pe tatăl lui, furându-i acestuia vitalitatea până când regele s-a văzut nevoit să abdice. Așa că, atunci când Liriope a rămas însărcinată, Dain nu avea de gând să lase ca această greșeală să-i încurce planurile.

Dacă Eldred ar fi aflat că Liriope poartă copilul lui Dain, ar fi putut alege drept moștenitor un alt copil de-ai lui. Era mai bine ca mama și copilul să moară, astfel încât viitorul lui Dain să fie asigurat.

Dain a otrăvit-o pe Liriope cât Oak era încă în pântecul ei. Ciupercile-cuc provocau paralizie când erau consumate în doze mici. În doze mai mari, corpul își încetinea mișcările ca o jucărie cu bateria consumată, devenea tot mai lent, până când ajungea să nu se mai miște deloc. Liriope a murit, iar Oak ar fi murit odată cu ea, dacă Oriana nu l-ar fi scos din trupul prietenei sale cu ajutorul unui pumnal și al mâinilor ei moi.

Așa a venit pe lume Oak: acoperit cu otravă și sânge. Spintecat de-a lungul coapsei de o tăietură prea adâncă a lamei Orianei. Strâns cu disperare la pieptul ei, ca să-i înăbușe țipetele.

Oricât de tare ar fi râs și oricât ar fi glumit, lucrurile acestea Oak nu avea să le uite niciodată.

Știa ce face din zâne dorința de a obține tronul.

El nu avea să fie niciodată așa.

După ceremonie, a urmat, desigur, un banchet.

Familia regală mânca la o masă lungă, pe jumătate ascunsă sub ramurile unei sălcii-plângătoare, nu departe de locul în care se întindea ospățul pentru restul Curții. Oak era așezat în dreapta lui Cardan, la loc de cinste. În celălalt capăt al mesei, sora lui, Jude, stătea trântită în jilțul ei. În fața familiei era cu totul altfel decât se prezenta în fața zânelor: era ca o actriță care încă-și poartă costumația după ce a coborât de pe scenă.

Oriana era așezată în dreapta lui Jude. Și acesta era un loc de onoare, deși Oak se îndoia că vreuna dintre ele era prea încântată că trebuie să întrețină conversația cu cealaltă.

Oak avea o mulțime de surori – Jude, Taryn, Vivi –, dar niciuna dintre ele nu era cu adevărat înrudită cu el, cum nu erau nici Oriana și generalul Madoc, care îi crescuseră. El îi considera însă oricum familia lui pe toți. Singurele două persoane de la masă, înrudite cu el prin sânge, erau Cardan și copilul care se foia în scaunul din dreapta lui: Leander, fiul lui Taryn cu Locke, fratele vitreg al lui Oak.

Masa era împânzită cu tot felul de lumânări, iar de crengile salciei-plângătoare fuseseră agățate buchețele de flori și bucăți sclipitoare de cuarț, care alcătuiau o boltă minunată. Probabil că Oak ar fi apreciat-o mai mult dacă ar fi fost realizată în onoarea altcuiva.

Prințul și-a dat brusc seama că fusese atât de pierdut în gânduri, încât ratase începutul unei conversații.

— Nu mi-a făcut plăcere să fiu șarpe și, cu toate acestea, par blestemat să mi se reamintească despre asta pentru eternitate! spunea Cardan, cu buclele negre revărsându-i-se pe chip.

Regele a ridicat o furculiță cu trei dinți, parcă pentru a-și sublinia punctul de vedere.

— Nu au fost de ajutor nici excesul de cântece, și nici longevitatea acestora. Cât timp a trecut? Opt ani? Nouă? Sincer,

aerul festiv care înconjoară întreaga poveste este excesiv. Ai putea crede că cel mai grozav lucru pe care l-am făcut în toată viața a fost să stau pe un tron și să-i mușc pe cei care mă iritau. Asta e ceva ce aș fi putut face oricând. Aș putea face asta chiar acum!

— Să muști lumea? a repetat Jude din celălalt capăt al mesei.

Cardan i-a rânjit.

— Da, dacă asta preferă.

A clănțănit din dinți, demonstrativ parcă.

— Nimeni nu este interesat de așa ceva, a spus Jude, scuturându-și capul.

Taryn și-a dat ochii peste cap la Heather, care i-a zâmbit și a luat o gură de vin.

Cardan a ridicat din sprâncene.

— Aș putea încerca! O mușcătură mică. Doar ca să văd dacă va scrie cineva cântece despre asta.

— Așadar, a început Oriana, îndreptându-și privirea spre capătul mesei, către Oak. Te-ai descurcat foarte bine pe podium! M-a făcut să mă gândesc la ziua încoronării tale.

Vivi a pufnit delicat.

— Nu vreau să conduc nimic, cu atât mai puțin Elfhameul! i-a reamintit Oak.

Jude și-a păstrat o expresie căutat neutră, deși părea că asta o costă extraordinar de mult.

— N-ai de ce să-ți faci griji. Nu am de gând să dau colțul prea repede, și nici Cardan nu are în plan.

Oak s-a întors spre Înaltul Rege, care a ridicat elegant din umeri.

— Pare greu să dai colțul repede când ai ghete cu botul ascuțit.

Când Oak era de vârsta lui Leander, Oriana nu-și dorise ca el să devină rege. Dar odată cu trecerea anilor, ambiția ei

pentru el crescuse. Poate că începuse chiar să creadă că Jude îi furase dreptul din naștere, și nu că îl salvase de el.

Oak spera că nu așa stăteau lucrurile. Una era să demaște comploturile împotriva coroanei, dar dacă afla că mama lui era implicată într-unul, nu știa ce ar fi făcut.

Nu mă pune să aleg, și-a zis, cu o ferocitate care l-a neliniștit.

Era o problemă care ar fi trebuit să se rezolve de la sine. Jude era muritoare. Muritorii procreau mai ușor decât zânele. Dacă ar fi avut un copil, acesta ar fi urmat în locul lui la tron.

Cu gândul acesta în minte, privirea i-a alunecat spre Leander.

Era adorabil. Avea opt ani, ochii de vulpe ai tatălui său, de aceeași culoare ca ai lui Oak, ambră cu mult galben, și părul negru ca al lui Taryn. Leander era aproape de aceeași vârstă pe care o avusese Oak când Madoc uneltise să-i asigure coroana Regatului Elfhame. Când se uita la Leander, Oak vedea inocența pe care surorile și mama lui încercaseră cu siguranță să o protejeze. Îi trezea un sentiment neplăcut – ceva ca un amestec de furie, vinovăție și spaimă.

Leander a băgat de seamă că era studiat și l-a tras de mânecă pe Oak.

— Pari plictisit. Ai chef de un joc? l-a întrebat, apelând la viclenia de copil dornic să-și atragă un partener de joacă.

— După masă, i-a răspuns Oak, cu un ochi la Oriana, care arăta deja de parcă ar fi fost suferindă. Bunica ta se va supăra dacă ne dăm în spectacol la cină.

— *Cardan* se joacă cu mine! a protestat Leander, în mod clar bine pregătit pentru discuție. Și el este *Înaltul Rege!* Mi-a arătat cum să fac o pasăre din două furculițe și o lingură. Apoi păsările noastre s-au războit până când una dintre ele s-a dezmembrat.

Cardan era el însuși întruparea unui spectacol și nu i-ar fi păsat dacă Oriana l-ar fi certat. Oak nu putea decât să

zâmbească. Fusese adesea copilul de la o masă plină cu adulți și își amintea cât de plicticos putea fi. Pe atunci i-ar fi plăcut și lui să se lupte cu păsări făurite din tacâmuri de argint.

— La ce alte jocuri ai mai luat parte împreună cu regele?

Întrebarea a deschis o listă lungă de năzdrăvănii, de la aruncatul ciupercilor în cupele cu vin din celălalt capăt al mesei, la împăturitul șervețelelor în formă de pălărie și strâmbături teribile.

— Și îmi spune povești amuzante cu tatăl meu, Locke! a încheiat Leander.

Asta i-a înghețat lui Oak zâmbetul pe buze. Abia și-l mai amintea pe Locke. Cele mai clare amintiri pe care le avea cu el se învârteau în jurul nunții lui cu Taryn, și chiar și acestea erau în mare parte legate de faptul că Heather fusese transformată în pisică și asta o supărase foarte tare. Fusese unul dintre momentele care-l făcuseră pe Oak să își dea seama că magia nu era ceva amuzant pentru toată lumea.

Cu gândul acesta în minte și-a îndreptat privirea spre Heather, simțind dintr-odată nevoia să se asigure că este bine. Avea părul împletit în codițe mici, cu fire sintetice de un roz-vibrant întrețesute prin ele. Pielea ei întunecată lucea datorită fardului roz-sclipitor din obraji. Oak a încercat să-i surprindă privirea, dar ea era prea ocupată să studieze o silfă mititică din centrul mesei, care încerca să fure o smochină.

Ochii i s-au îndreptat apoi spre Taryn. Soția și ucigașa lui Locke aranja un șervețel de dantelă la gâtul lui Leander. Nu s-ar fi mirat dacă Heather ar fi avut emoții să stea la acea masă. Mâinile familiei lui Oak erau pătate de sânge, absolut toate.

— Ce mai face tata? a întrebat Jude dintr-odată, ridicând din sprâncene.

Vivi a dat din umeri și a făcut semn din cap spre Oak. El fusese cel care îl văzuse pe tatăl lor ultima oară. De altfel, își petrecuse mult timp cu el în ultimul an.

— Se ferește de necazuri! a zis Oak, sperând că lucrurile vor rămâne astfel.

După cină, familia regală s-a alăturat din nou curtenilor. Oak a luat-o la dans pe Lady Elaine, care zâmbea la el ca o pisică fericită că tocmai a înghițit un șoarece și mai vrea, în timp ce-i șoptea la ureche că pregătește o întâlnire ce urma să aibă loc peste trei zile, cu niște persoane care credeau „în cauza lor".

— Ești sigur că poți merge până la capăt? l-a întrebat Lady Elaine, cu respirația fierbinte pe gâtul lui.

Părul roșu și des îi atârna pe spate într-o coadă groasă, cu șiraguri de rubine împletite în ea. Purta o rochie cu fire de aur, de parcă s-ar fi pregătit deja pentru rolul de regină a lui Oak.

— Nu l-am considerat niciodată pe Cardan un membru al familiei mele, dar am avut întotdeauna resentimente față de el din cauza a ceea ce mi-a răpit, a asigurat-o Oak.

Faptul că se înfiora ușor când îl atingea putea s-o facă să-și imagineze că era un fior de pasiune.

— Aceasta este ocazia pe care o așteptam.

Femeia, înțelegând ceea ce voia ea să înțeleagă, i-a zâmbit, cu buzele lipite de pielea lui.

— Iar Jude nu este sora ta adevărată.

Oak i-a răspuns cu un zâmbet, dar a rămas tăcut. Știa la ce se referă Lady Elaine, dar n-ar fi putut niciodată să încuviințeze.

Aceasta s-a desprins de el la sfârșitul dansului, dându-i un ultim sărut apăsat pe gât.

Oak *era* convins că poate merge până la capăt. Deși asta însemna moartea lui Lady Elaine și nu era prea convins ce spune asta despre el.

Nu ar fi fost prima oară. Și-a rotit privirea prin încăpere și nu a putut să nu observe absența celor pe care îi manipulase deja, trădându-i mai apoi. Membrii a trei conspirații pe care le zădărnicise în trecut, făcându-i pe cei implicați să se întoarcă unii împotriva celorlalți – și a lui. Trădătorii ajunseseră în Turnul Uitării sau pe eșafod pentru crimele lor, fără să bănuiască măcar că picaseră în capcana lui Oak.

În grădina aceea plină de viespi, el era o plantă carnivoră, care le ademenea spre pieire. Uneori exista o parte din el care ar fi vrut să urle: *Uitați-vă la mine! Vedeți-mă așa cum sunt! Priviți ce am făcut!*

De parcă l-ar fi atras cu gândurile lui negre, Tiernan, garda lui personală, s-a apropiat de Oak cu o privire acuzatoare și încruntat. Era îmbrăcat în armură cu zale, blazonul familiei ținându-i pelerina scurtă pe un umăr.

— Te dai în spectacol.

Conspirațiile erau adesea întreprinderi nebunești, o combinație între dorințe deșarte și lipsa intrigilor interesante de la Curte. Undeva între bârfă, prea mult vin și prea puțin bun-simț. Dar Oak presimțea că acum era vorba despre ceva diferit.

— Lady Elaine pregătește întâlnirea. Aproape că s-a sfârșit.

Tiernan și-a ațintit ochii la tron și la Înaltul Rege care stătea tolănit pe el.

— Știe.

— Știe ce? a întrebat Oak, cu un gol în stomac.

— Precis? Nu sunt sigur. Dar cineva a tras cu urechea. Se zvonește că vrei să-i înfigi un pumnal în spate.

Oak a pufăit.

— Nu va crede așa ceva.

Tiernan i-a aruncat o privire contrariată.

— Propriii lui frați l-au trădat. Ar fi un prost să nu creadă!

Oak și-a întors din nou atenția spre Cardan, iar de această dată Înaltul Rege i-a întâlnit privirea. Cardan a ridicat din

sprâncene. În ochii lui se citeau provocarea și promisiunea lenevă a cruzimii. *Start joc!*

Prințul și-a ferit privirea, frustrat. Ultimul lucru pe care și-l dorea era ca Înaltul Rege să-l considere dușmanul lui. Ar fi trebuit să meargă la Jude. Să încerce să îi explice.

Mâine, și-a spus Oak. Când nu avea să-i strice seara. Sau poate poimâine, când avea să fie prea târziu ca să-l mai poată împiedica să se întâlnească cu membrii conspirației, când încă putea obține ce spera. După aceea urma să facă ce făcea de obicei – să se prefacă speriat. Să le spună conspiratorilor că voia să se retragă. Să le ofere motive să creadă că avea să meargă la Înaltul Rege și la Înalta Regină și să le spună ceea ce știa.

Spera să fie condamnați pentru încercarea de a-l asasina *pe el* și nu pentru înaltă trădare. Pentru că atentatele repetate asupra vieții lui îi permiteau să-și mențină reputația de incompetent. Nimeni nu ar fi bănuit că prințul era cel care dejucase conspirația și astfel rămânea liber să acționeze din nou pe viitor.

Iar Jude nu ar fi putut ghici că se pusese în pericol, nici de data aceasta, nici de atâtea alte ori în trecut.

Asta doar dacă nu cumva avea să fie nevoit să-i mărturisească totul lui Cardan, ca să îl convingă că era de partea lui. L-a străbătut un fior gândindu-se cât de îngrozită ar fi fost Jude și cât de supărată ar fi fost toată familia lui. Binele lui era pretextul pe care-l foloseau ca să-și justifice toate sacrificiile și pierderile. *Cel puțin Oak e fericit, cel puțin Oak s-a bucurat de copilăria pe care noi nu am avut-o, cel puțin Oak...*

Oak și-a mușcat atât de tare interiorul obrajilor, încât a simțit gustul sângelui. Trebuia să se asigure că familia lui nu avea să afle niciodată ce devenise cu adevărat. După ce trădătorii erau prinși, Cardan ar fi putut să-și uite suspiciunile. Poate că până la urmă nu avea să fie nevoie să mai spună nimic.

— Prințule!

Prietenul lui Oak, Vier, s-a smuls din mijlocul unor curteni și și-a trecut brațul pe după umerii lui Oak.

— Aici erai! Vino să sărbătorești alături de noi!

Oak și-a alungat grijile cu un râs forțat. Era petrecerea lui, până la urmă. Așa că a dansat sub stele alături de restul Curții din Elfhame. S-a veselit. Și-a jucat rolul.

O pixi s-a apropiat de el, cu pielea verde ca lăcustele și aripi asortate. O însoțeau încă două prietene și și-au încolăcit toate brațele în jurul gâtului său. Gurile lor aveau aroma ierburilor și a vinului.

Prințul trecea de la o parteneră la alta în lumina lunii, învârtindu-se sub stele. Râzând din nimic.

O sluagh s-a lipit de el, cu buzele ei pătate cu negru. Oak i-a zâmbit și s-a lăsat tras într-o nouă horă. Gura ei avea dulceața prunelor vinețiii.

— Dacă te uiți la chipul meu sunt cineva, i-a șoptit ea la ureche. Dacă te uiți la spatele meu sunt nimeni. Ce sunt?

— Nu știu, a recunoscut Oak, cu umerii scuturați de un fior.

— Oglinda ta, Înălțime! i-a răspuns, respirația ei ridicându-i firele de păr de pe gât.

Apoi s-a făcut nevăzută.

Ore bune mai târziu, Oak se întorcea pe patru cărări la palat, cu capul plesnindu-i de durere și pașii nesiguri din cauza amețelii. În lumea muritorilor, la șaptesprezece ani alcoolul era ilegal și prin urmare ceva ce consumai pe ascuns. În acea noapte însă, de la el se așteptase să bea la fiecare toast – vinuri negre ca sângele, vinuri verzi spumante și o băutură dulce, mov, care avea aroma violetelor.

Neputând să-și dea seama dacă era deja mahmur sau ceva mult mai rău avea să urmeze după ce mergea la culcare, Oak a decis să încerce niște aspirină. La sosirea lor, Vivi îi înmânase lui Jude o sacoșă de la Walgreens, una în care Oak era aproape sigur că se aflau analgezice.

A luat-o împleticit spre dormitoarele regale.

— Ce cauți aici, mai exact? l-a întrebat Tiernan, prinzându-l de cot când s-a împiedicat.

— Un remediu pentru ce mă doare, i-a răspuns Oak.

Tiernan, taciturn în astfel de momente, a ridicat doar din sprânceană.

Oak și-a fluturat mâna spre el.

— Poți păstra vorbele de înțelepciune – grăite și negrăite – pentru tine.

— Înălțime! a spus Tiernan, cuvântul în sine fiind o judecată.

Prințul a arătat spre garda care stătea de pază în fața apartamentelor lui Jude și Cardan. Era o femeie-căpcăun cu un singur ochi și părul scurt, îmbrăcată în armură de piele.

— Mă poate veghea ea de acum încolo.

Tiernan a ezitat. Dar își dorea cu siguranță să-l viziteze pe Hyacinthe, care era plictisit, furios și plănuia să scape încă din noaptea în care i se pusese căpăstrul. Lui Tiernan nu-i plăcea să-l lase singur pentru prea multă vreme, din mai multe motive.

— Dacă ești sigur...

Femeia-căpcăun s-a îndreptat.

— Înalta Regină nu este la reședință.

Oak a ridicat din umeri.

— E în ordine.

Probabil că era mai bine să ia ce-i trebuie când Jude nu era acolo ca să râdă de starea în care se afla. Și deși femeia-căpcăun nu părea încântată, nici nu l-a oprit să treacă pe lângă

ea și să deschidă una dintre uși, ca să intre în apartamentul regal.

Camerele Înaltului Rege și ale Înaltei Regine erau decorate cu tapiserii și brocarturi care înfățișau păduri magice în care se ascundeau creaturi fermecate, iar cele mai multe mobile erau înțesate de lumânări înalte și groase, stinse. Acestea erau pentru sora lui, care nu putea să vadă în întuneric ca zânele.

Oak a descoperit sacoșa de la Walgreens, aruncată pe o măsuță pictată de lângă pat. A deșertat-o pe una dintre paturile elaborat brodate, care fusese azvârlită peste una dintre canapelele joase.

A dat de trei flacoane de ibuprofen, cumpărate din magazin. A deschis un flacon, a perforat sigiliul din plastic cu degetul și a pescuit trei capsule.

La castel se afla un alchimist care i-ar fi putut da o poțiune cu gust oribil dacă s-ar fi simțit cu adevărat rău, dar Oak nu voia să fie luat la întrebări sau să fie nevoit să întrețină conversația cât i se pregătea leacul. A dat pastilele pe gât și le-a înghițit fără apă.

Acum avea nevoie doar să bea multă apă și să se întindă în pat.

Clătinându-se ușor, a început să îndese la loc conținutul sacoșei. În timp ce făcea asta, i-a atras atenția un pachet din hârtie, în care se aflau niște pastile. Curios, l-a întors pe spate și a rămas surprins să vadă că erau pastile luate cu rețetă. Anticoncepționale.

Jude avea doar douăzeci și șase de ani. Multe persoane de douăzeci și șase de ani nu voiau copii încă. Sau nu voiau copii, punct.

Bineînțeles, majoritatea dintre ei nu trebuiau să asigure continuitatea unei dinastii.

Majoritatea dintre ei nu-și făceau griji nici că ar putea să-l îndepărteze pe fratele lor mai mic din linia de succesiune la

tron. Oak spera că nu el era motivul pentru care Jude lua pastilele. Însă chiar dacă nu ar fi fost unicul motiv, nu-și putea alunga senzația că era cumva amestecat totuși.

Și, cu acest gând în minte, a auzit pași pe hol. Vocea familiară a lui Cardan, ușor tărăgănată, ajungea până la el, deși nu putea să-i discearnă cuvintele.

Cuprins de panică, a vârât restul medicamentelor înapoi în sacoșă, a aruncat-o pe măsuță și s-a ascuns sub ea. O clipă mai târziu s-a deschis ușa. Ghetele cu vârf ascuțit ale lui Cardan au țăcănit pe dale, urmate de pașii moi ai lui Jude.

De cum și-a lipit burta de podeaua prăfuită, Oak și-a dat seama cât de nebunește se purta. De ce să se ascundă când nici Jude și nici Cardan nu s-ar fi supărat pe el dacă l-ar fi găsit acolo? Era vorba despre faptul că se simțea rușinat pentru că violase intimitatea surorii lui. Vina și vinul se combinaseră, făcându-l să reacționeze absurd. Cu toate acestea, ar fi fost și mai absurd să iasă acum, așa că s-a ghemuit lângă un papuc abandonat, sperând că cei doi vor ieși din nou, înainte să strănute.

Sora lui s-a așezat pe una dintre canapele cu un oftat adânc.

— Nu putem plăti recompensa, a spus Cardan cu glas blând.

— Știu asta! s-a răstit Jude. Eu sunt cea care l-a trimis în exil. *Știu asta!*

Vorbeau despre tatăl lui? Și despre o recompensă? Oak își petrecuse cu ei cea mai mare parte a serii și nu se vorbise deloc despre asta. Însă pe cine altcineva exilase Jude, de care îi păsa îndeajuns încât să vrea să-l răscumpere? Apoi și-a amintit de întrebarea ei de la cină. Poate că nu încercase să afle vești despre Madoc. Poate că voise să afle dacă vreunul dintre ei știa ceva.

Cardan a oftat.

— Să ne consolăm cu gândul că nu avem ceea ce își dorește Lady Nore, chiar dacă am accepta să fim șantajați.

Jude a deschis ceva ce Oak nu putea să vadă de la locul lui. S-a târât puțin ca să aibă un unghi mai bun și a văzut cutia cu ramuri împletite pe care o ținea în mână. Printre degete i se strecura un lanț cu o sferă de sticlă. Înăuntrul acesteia se rostogolea ceva, fără oprire.

— Mesajul vorbește despre inima lui Mellith. Un artefact străvechi? Eu cred că de fapt caută o scuză ca să-l țină captiv.

— Dacă n-aș ști mai bine, m-aș putea gândi că este vina fratelui tău! i-a zis Cardan, tachinând-o, iar Oak a fost cât pe ce să dea cu capul de masa din lemn, surprins să audă că se vorbea despre el. Mai întâi a vrut să te porți frumos cu regina cea mică cu dinți ascuțiți și ochi ciudați. Apoi a vrut să-l ierți pe acel fost-șoim, pe care-l place garda lui de corp, după ce a încercat să mă omoare. Mi se pare o prea mare coincidență că Hyacinthe a venit de la Lady Nore, a petrecut timp cu Madoc și nu este deloc implicat în răpirea lui.

Cuvintele musteau de bănuială, deși Cardan zâmbea. Neîncrederea lui pălea însă prin comparație cu pericolul în care se afla tatăl lor.

— Oak s-a amestecat cu cine nu trebuie, atâta tot! a spus Jude, cântărindu-și cuvintele.

Cardan a zâmbit și o buclă de păr brunet i-a alunecat pe frunte.

— Îți seamănă mai mult decât vrei să crezi. Inteligent. *Ambițios*.

— Dacă e să aruncăm vina asupra cuiva pentru ceea ce se întâmplă, atunci trebuie să o aruncăm asupra mea! a declarat Jude, oftând din nou. Pentru că nu am ordonat execuția lui Lady Nore atunci când am avut ocazia.

— Toate cântecele acelea obscene cu șarpele trebuie să-ți fi distras atenția! a comentat Cardan în glumă, schimbând subiectul. Generozitatea nu-ți stă deloc în fire.

Au rămas tăcuți pentru o clipă și Oak a privit chipul surorii lui. Citea ceva intim întipărit acolo, ceva dureros. Nu știuse, atunci, cât de aproape fusese Jude să-l piardă pe Cardan pentru totdeauna, și poate chiar pe ea însăși.

Cu mintea începețoșată de băutură, Oak abia reușea să lege tot ceea ce aflase. Lady Nore de la Curtea Dinților îl ținea prizonier pe Madoc. Iar Jude nu avea de gând să-l răscumpere. Oak ar fi vrut să se târască de sub masă și să o implore: *Jude, nu-l putem lăsa acolo! Nu-l putem lăsa să moară!*

— Se zvonește că Lady Nore își face o armată de creaturi din bețe, piatră și zăpadă, a murmurat Jude.

Lady Nore venea de la vechea Curte a Dinților. După ce se aliase cu Madoc și încercase să fure coroana Regatului Elfhame, întreaga ei Curte fusese distrusă. Cei mai buni războinici ai lor – printre care și iubitul lui Tiernan, Hyacinthe – fuseseră transformați în păsări. Madoc ajunsese în exil. Iar Lady Nore fusese obligată să-i jure credință fetei pe care o asuprise: Suren. Regina cea mică, cu dinți ascuțiți, de care amintise Cardan.

Gândul la ea i-a trezit lui Oak o emoție care nu-i era familiară. Și-a adus aminte de fuga din pădurea ei și de vocea ei răgușită în întuneric.

Sora lui a continuat:

— Fie că Lady Nore își dorește să le folosească pentru a ne ataca pe noi sau lumea muritorilor, ori pur și simplu pentru a le face să se lupte între ele ca să se amuze, ar trebui să o oprim. Dacă amânăm, îi lăsăm timp la dispoziție ca să își întărească forțele. Dar atacând-o îl condamnăm la moarte pe tatăl meu. Dacă facem o mișcare împotriva ei, el moare.

— Putem aștepta, a spus Cardan. Dar nu pentru mult timp.

Jude s-a încruntat.

— Dacă face un pas în afara Citadelei, îi voi spinteca gâtul de la o ureche la alta.

Cardan a desenat teatral o linie cu degetul în jurul gâtului său, apoi s-a prăbușit dramatic, cu ochii închiși și gura căscată. Făcea pe mortul.

Jude s-a încruntat.

— N-ar trebui să glumești.

— Ți-am spus vreodată cât de tare semeni cu Madoc atunci când vorbești despre crimă? a întrebat-o Cardan, deschizând un ochi. Pentru că semeni!

Oak s-ar fi așteptat ca sora lui să fie furioasă, dar ea a râs doar.

— Probabil că asta îți place la mine!

— Faptul că ești înfricoșătoare? a întrebat-o el, vocea devenindu-i exagerat de languroasă, aproape ca un tors. Ador asta la tine!

Jude s-a sprijinit de Cardan, odihnindu-și fruntea pe umărul lui, și și-a închis ochii. Regele a cuprins-o în brațe și fata a tremurat ușor, de parcă ar fi lăsat ceva să se desprindă de ea.

Cu ochii la Jude, Oak s-a gândit la ceea ce știa că avea să se întâmple. El, copilul cel mic și inutil, moștenitorul, avea să fie protejat de vestea că tatăl lui se afla în pericol.

Hyacinthe avea să fie târât cu forța la interogatoriu. Sau executat. Probabil ambele, una după alta. Poate că o și merita. Oak știa ceea ce sora lui nu aflase încă: Madoc vorbise cu fostul-șoim în mai multe rânduri în ultimele luni. Dacă Hyacinthe *era* vinovat, Oak avea să-i taie el însuși beregata.

Dar ce ar fi urmat? Nimic. Niciun ajutor pentru tatăl lor. Lady Nore câștiga timp ca să își construiască armata despre care vorbise Jude, dar până la urmă Elfhameul avea să atace. În război nu era nimeni cruțat.

Trebuia să acționeze rapid.

Inima lui Mellith. Asta își dorea Lady Nore. Nu era sigur că ar fi putut să o obțină, însă chiar dacă nu punea mâna pe ea, asta nu însemna că nu exista nicio cale prin care să o oprească pe Lady Nore. Deși nu o mai văzuse pe Suren de ani în șir, știa

unde este și se îndoia că mai era cineva la Înalta Curte care avea această informație. Fuseseră prieteni cândva. În plus, Lady Nore jurase să i se supună. Suren avea puterea să își comande mama. Un singur cuvânt din partea ei ar fi putut să pună capăt conflictului înainte de a începe.

Gândul că trebuia să o caute pe Wren l-a inundat cu o emoție pe care nu voia să o cerceteze cu prea mare atenție, oricât de beat și de supărat ar fi fost deja. Putea în schimb să plănuiască cum avea să folosească pasajul secret din camera surorii lui ca să se furișeze afară după ce aceasta adormea și cum avea să-l interogheze pe Hyacinthe în timp ce Tiernan le pregătea lucrurile pentru drum. Cum avea să meargă la Piața Mandragora ca să afle mai multe informații despre această inimă străveche de la Mama Măduvă, care știa aproape tot despre tot.

Conspirația trebuia să mai aștepte. Oricum nu puteau acționa fără să aibă la îndemână un candidat la tron.

Oak avea să-l salveze pe tatăl lor. Poate că nu putea să rezolve problemele familiei, dar putea să încerce să compenseze pentru ceea ce îi costase deja. Putea încerca să fie la înălțimea lor. Dacă pleca în misiune, dacă reușea să o convingă pe Wren, dacă aveau sorți de izbândă, atunci Madoc avea să trăiască și Jude nu mai trebuia să se confrunte cu o nouă alegere imposibilă.

Cu toții i-ar fi interzis să plece, desigur. Dar înainte ca ei să aibă această șansă, Oak era deja dus.

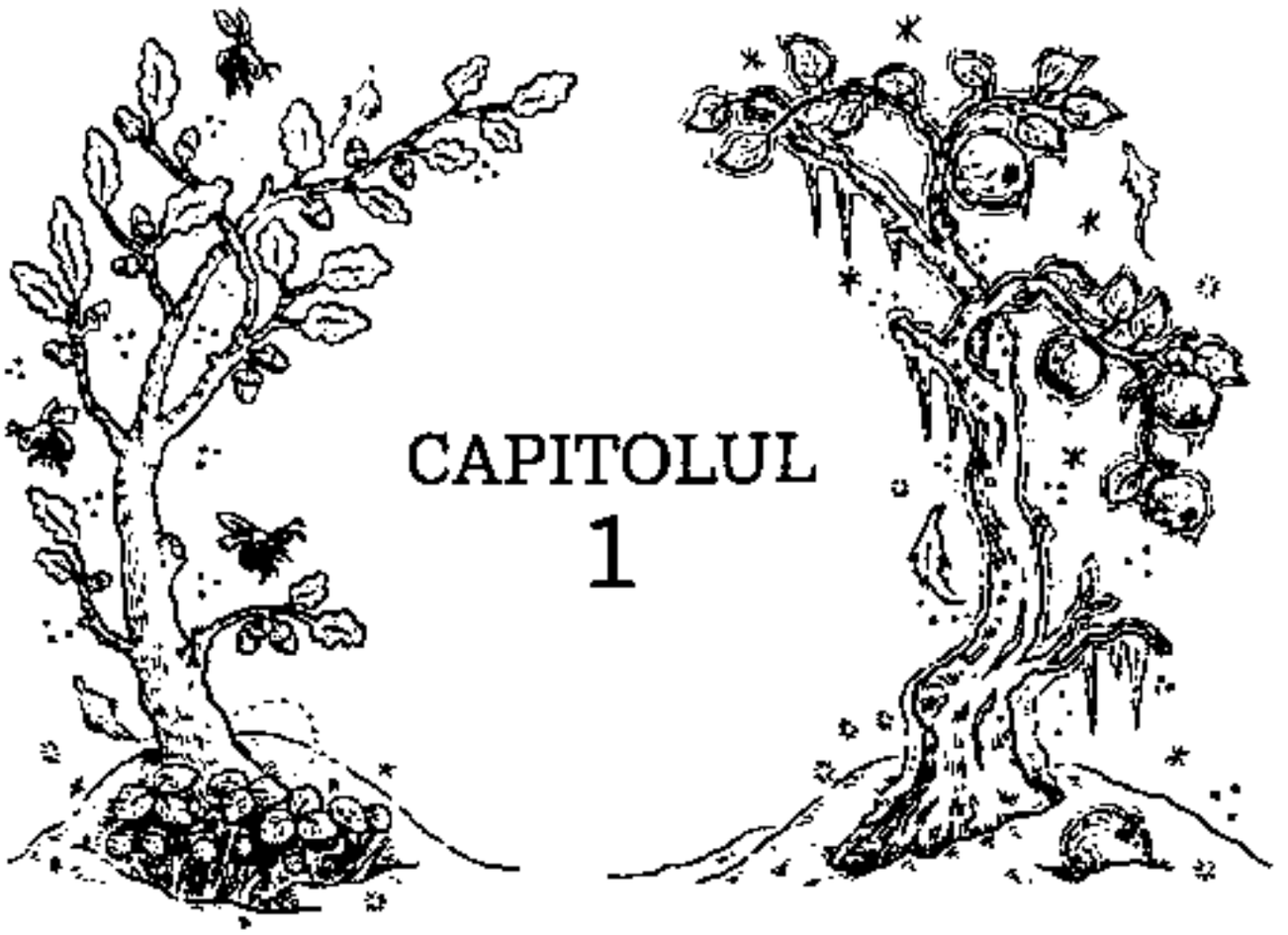

CAPITOLUL 1

Răceala închisorii îi macină oasele lui Oak, mirosul greu al fierului îi sfâșie gâtul. Căpăstrul i se înfige în obraji, amintindu-i că este mai constrâns la supunere decât dacă ar fi legat în lanțuri. Însă, mai rău decât orice, este groaza a ce se va întâmpla mai departe – o groază atât de adâncă, încât își dorește *să se întâmple* odată, ca să nu o mai simtă.

În dimineața de după întemnițarea lui în Citadela Acului de Gheață de la vechea Curte a Dinților, un servitor i-a adus o pătură căptușită cu blană de iepure. O dovadă de bunătate pe care nu știa cum s-o interpreteze. Indiferent de cât de tare și-o strânge în jurul lui însă, arareori nu îi este frig.

Primește mâncare de două ori pe zi. Apă mai des, cu o pojghiță de gheață deasupra. Supa este destul de fierbinte cât să-l ajute să se simtă bine vreo oră. Cu fiecare zi care se scurge, Oak se teme tot mai tare că în loc ca pedepsirea lui să fi fost amânată doar, ca o bucățică delicioasă pe care o păstrezi

într-un colț al farfuriei pentru a o savura la urmă, a fost pur și simplu uitat.

Odată i s-a părut că recunoaște umbra lui Wren, cercetându-l de la depărtare. A strigat-o, dar ea nu i-a răspuns. Poate că nici nu fusese ea. Fierul îi îngreuna mintea. Poate că i se păruse doar că vede ceea ce-și dorea cu disperare să vadă.

Wren nu vorbise cu el din ziua în care-l trimisese în acest loc. Nici măcar pentru a se folosi de căpăstru ca să-l comande. Nici măcar ca să se împăuneze.

Uneori urla în întuneric, doar pentru a-și reaminti că poate.

Dar temnița era construită ca să înghită urlete. Nimeni nu a venit.

Azi țipă până răgușește și apoi se prăvălește lângă perete. Și-ar dori să-și poată spune o poveste, dar nu se poate minți că este un prinț curajos care suferă o încercare în misiunea lui curajoasă și nici iubitul din basme, plin de pasiune, în rolul căruia a jucat de atâtea ori în trecut. Nici măcar fratele și fiul loial care și-a propus să fie atunci când a plecat din Elfhame.

Orice ar fi el, cu siguranță nu este un erou.

Pe hol, se aud pașii grei ai unui membru al gărzii și Oak sare pe copite. E unul dintre șoimi. Straun. Prințul l-a auzit plângându-se la poartă odată, fără să-și dea seama că glasul lui răzbate până la Oak. Este ambițios, plictisit de monotonia îndatoririlor de gardă și dornic să-și arate calitățile în fața noii regine.

Wren, despre a cărei frumusețe Straun cântă adesea.

Oak îl urăște pe Straun.

— Tu, cel de colo! strigă șoimul, apropiindu-se. Potolește-te înainte să te potolesc eu.

Ah, înțelege Oak. E atât de plictisit încât vrea să provoace ceva.

— Încerc doar să creez atmosfera potrivită în această temniță, spune Oak. La ce bun un astfel de loc fără urlete de groază?

— Fiu de trădător, ai o părere foarte bună despre tine, dar habar nu ai ce înseamnă groaza! îi aruncă Straun, lovind cu călcâiul ghetei în barele de fier, făcându-le să zăngănească. Curând, însă! Curând vei afla. Ar trebui să-ți păstrezi strigătele.

Fiu de trădător. Interesant. Așadar nu era doar plictisit, ci și plin de resentimente față de Madoc.

Oak se apropie de gratii atât de mult, încât simte fierbințeala fierului.

— Asta înseamnă că Wren are de gând să mă pedepsească?

Straun pufăie.

— Regina noastră are lucruri mai importante de făcut decât să se ocupe de tine. A plecat în Pădurea de Piatră, ca să-i trezească pe regii-trol.

Oak se holbează la el, înmărmurit.

Șoimul rânjește.

— Nu-ți face griji însă. Cotoroanța-furtunii e încă aici. Poate că *ea* va trimite după tine. Pedepsele ei sunt legendare.

Cu aceste cuvinte, garda se întoarce spre poartă.

Trebuie să evadezi. Gândul îl lovește pe Oak în plin. *Trebuie să găsești o cale!*

Nu e ușor. Barele din fier ard. Încuietoarea este greu de deschis, deși Oak tot a încercat o dată, folosindu-se de o furculiță. Tot ce a reușit a fost să rupă unul dintre dinți, astfel încât de atunci toată mâncarea a fost însoțită numai de linguri.

Nu e ușor să evadeze. Și, în plus, în ciuda a tot, poate că Wren avea să-l viziteze.

Oak se trezește pe podeaua din piatră a celulei cu capul zbârnâind și respirația înceţoșând aerul din jur. Clipește confuz, încă pe jumătate cufundat în vise. I se întâmplă rar să poată dormi profund cu atât de mult fier în jur, dar în noaptea aceasta nu din cauza asta s-a trezit.

Un val uriaș de magie se revarsă asupra Citadelei, curgând de undeva din sud și lovind cu o putere de netăgăduit. Pământul se zgâlțâie, de parcă ceva masiv ar păși pe el.

Își dă seama atunci că Pădurea de Piatră este la sud de Citadelă. Zguduitura nu este provocată de ceva care se mișcă deasupra pământului, ci de ceva smuls din el. *Wren a făcut-o!* I-a eliberat pe regii-trol din robia lor de sub pământ.

A rupt un blestem antic, unul atât de vechi că lui Oak i se părea întreţesut în însăși alcătuirea lumii, la fel de implacabil ca marea și cerul.

Aproape că aude cum crapă pietrele care i-au înlănțuit pe uriași. Fisurile care se întind ca pânza de păianjen din două direcții deodată, pornind din ambii bolovani. Valuri de forță magică se răspândesc din cele două centre îngemănate, atât de intense încât copacii din preajmă s-ar putea despica pe din două, iar fructele albastre s-ar împrăștia pe zăpadă.

Aproape că-i vede pe cei doi regi-trol din vechime, ridicându-se din pământ și întinzându-se pentru întâia oară după secole întregi. Înalți ca niște uriași, scuturându-se de tot ceea ce a crescut pe ei în somnul lor. Țărână și iarbă, puieți de copaci și pietre – ar cădea toate în ploaie de pe umerii lor.

Wren o făcuse.

Și de vreme ce înfăptuise ceva ce ar fi trebuit să fie imposibil, prințul nu avea idee ce urma să facă de acum încolo.

De vreme ce e puțin probabil că ar putea să adoarmă din nou, Oak trece prin exercițiile pe care le-a învățat de la Stafie cu mult timp în urmă, astfel încât să poată exersa cât s-a aflat în lumea muritorilor.

Imaginează-ți că ai o armă. Se aflau în cel de-al doilea apartament al lui Vivi și stăteau pe balconul mic, din metal. Înăuntru, Taryn și Vivi se agitau în jurul lui Leander, care învăța să meargă de-a bușilea. Stafia îi pusese întrebări despre antrenamentul lui și nu se arătase impresionat de scuzele lui Oak: cum că avea unsprezece ani, trebuia să meargă la școală și nu putea să fluture o spadă în grădina comună, fără ca vecinii să se îngrijoreze.

Ei, haide! a râs Oak, gândindu-se că spionul glumește cu el.

Din aer, Stafia a creat iluzia unei săbii cu mânerul decorat cu iederă. Farmecele lui erau atât de bune, încât Oak a trebuit s-o privească îndeaproape ca să se convingă că nu era reală. *E rândul tău, prințule!*

Lui Oak chiar îi plăcuse să-și facă propria spadă. Era uriașă, neagră și avea un mâner roșu-aprins, acoperit cu chipuri demonice. Semăna cu sabia unui personaj din desenele pe care le urmărea și se simțea foarte șmecher ținând-o în mână.

Când i-a văzut spada, Stafia a zâmbit, dar nu a râs. A început în schimb să treacă printr-un set de exerciții, grăbindu-l pe Oak să-l urmeze. I-a spus prințului să nu-i mai zică pe numele de spion, ci să-i spună Garrett, de vreme ce erau prieteni.

Poți să faci asta, i-a spus Stafia – adică Garrett, *atunci când nu ai nimic altceva.*

Nimic altceva *cu care să exerseze*, a vrut probabil să spună. Deși, în această clipă, Oak nu are nimic, punct.

Exercițiul l-a încălzit destul cât să se simtă aproape confortabil când și-a înfășurat pătura în jurul umerilor.

Prințul era prizonier de trei săptămâni, potrivit socotelii pe care o ținea în praful de sub singura bancă dinăuntru. Destul cât să zăbovească cu gândul asupra fiecărei greșeli în parte din cele câte făcuse în misiunea lui blestemată. Destul cât să se gândească de o mie de ori la ce ar fi trebuit să facă în mlaștini, după ce Vrăjitoarea-Ciulin s-a întors spre el și i-a spus cu glas răgușit: *Nu ai știut, prințul vulpilor, ce aveai deja? Ce glumă bună: să cauți inima lui Mellith, când ea pășește alături de tine.*

Amintirea îl face pe Oak să se ridice și să pășească, copitele țăcănindu-i pe piatra neagră. Ar fi trebuit să-i spună adevărul. Ar fi trebuit să-i spună și să înfrunte consecințele.

În schimb, s-a convins pe sine însuși că păstrând secretul originii ei o proteja, însă cât de adevărat era asta? Poate că mai adevărat e că o manipulase, așa cum manipula toate persoanele din viața lui? La asta e el bun, până la urmă: trucuri, jocuri, prefăcătorie.

Familia lui este probabil îngrozită în clipa asta. Are încredere că Tiernan îl va duce pe Madoc în siguranță în Elfhame, indiferent de ce vrea gluga-roșie. Dar Jude va fi furioasă pe Tiernan pentru că l-a lăsat pe Oak în urmă și încă și mai furioasă pe Madoc, dacă își va da seama cât de mult din tot ceea ce se întâmplase era din vina lui.

Poate Cardan va fi ușurat că a scăpat de Oak, dar asta n-o va împiedica pe Jude să vină cu un plan ca să-l salveze. Jude mai fusese neîndurătoare când a trebuit să-l apere pe Oak în trecut, dar acum, pentru întâia oară, se teme pentru ea. Wren e periculoasă. Nu e o persoană căreia să-i stai în cale. Niciuna dintre ele nu este.

Oak își amintește de dinții ascuțiți ai lui Wren înfigându-i-se în umăr. Neîndemânarea agitată a sărutului ei, strălucirea ochilor umezi și felul în care i-a înșelat el încrederea cu greu câștigată. Vede cu ochii minții, iar și iar, trădarea întipărită pe chipul ei când înțelege ce secret teribil i-a ascuns.

Nu contează dacă meriți să te afli în temnița ei, își zice. *Tot trebuie să evadezi!*

Oak stă în întuneric și ascultă gărzile care joacă zaruri. Au desfăcut o carafă plină cu un rachiu de ienupăr foarte tare pentru a sărbători reușita lui Wren. Straun este cel mai zgomotos și cel mai beat dintre toți soldații, precum și cel care pierde cele mai multe monede.

Prințul ațipește și se trezește la zgomotul unor pași moi. Se saltă pe copite și se apropie cât de mult poate de barele din fier.

O fată-huldufólk își face apariția cu o tavă în mână, coada șfichiuindu-i în urmă.

Dezamăgirea îi cască un gol în stomac.

— Fernwaif, spune Oak și ochii femeii îi găsesc pe ai lui.

Poate citi reticența în ei.

— Îți aduci aminte numele meu! spune ea, de parcă ar fi vorba de un soi de truc.

De parcă prinții ar avea memoria unei musculițe.

— Bineînțeles, îi zâmbește Oak și într-o clipă umerii fetei coboară, în timp ce se relaxează în mod vizibil.

Mai înainte nu ar fi observat această reacție. Până la urmă, asta se *așteaptă* de la zâmbete, să îi liniștească pe alții. Doar că poate nu în măsura în care o făceau zâmbetele lui.

Poate că nu te poți controla. Poate că o faci fără să-ți dai seama. Asta îi spusese Wren când a pretins că nu folosește farmecul gurii-mieroase, darul lui de gancanagh. Urmase regulile primite de la Oriana. Știa, desigur, ce să spună ca cineva *să-l placă*, dar își zicea că nu era același lucru cu a se lăsa pradă magiei, nu era ca și cum ar fi fermecat pe cineva.

Dar, stând în întuneric, se gândise mai bine. Dacă puterea aceasta emana din el, ca o miasmă? Ca o otravă? Poate că nu i-a sedus pe conspiratori pentru că era isteț și sociabil, ci pentru că a folosit o putere împotriva căreia aceștia

nu puteau lupta. Dacă era o persoană mult mai rea decât își închipuise?

Și, parcă pentru a demonstra asta, profită acum de avantajul lui, magic sau nu. Îi zâmbește mai larg lui Fernwaif.

— Ești o companie mult mai plăcută decât garda care mi-a adus mâncarea ieri, îi spune cu toată sinceritatea, gândindu-se la trolul care nici măcar nu-l privise în ochi și care-i vărsase jumătate din apă și rânjise la el, arătându-și dinții sparți.

— Nu știu dacă e un compliment, pufnește Fernwaif.

Nu era.

— Să îți spun atunci că ai părul ca aurul tors și ochii ca safirele?

Fata chicotește și Oak vede că e îmbujorată când scoate bolurile goale prin fanta din capătul celulei, înlocuindu-le cu tava adusă.

— Ar fi bine să nu.

— Pot mai mult de atât, spune Oak. Și poate că tu mi-ai putea împărtăși niște bârfe, ca să mai alung din monotonia rece a zilelor.

— Ești tare caraghios, Înălțimea Ta! răspunde ea după o vreme, mușcându-și ușor buza de jos.

Privirea lui Oak rătăcește spre buzunarele rochiei, în căutarea cheilor. Fata se înroșește și mai tare.

— Sunt, recunoaște prințul. Într-atât încât m-am băgat în acest bucluc. Mă întreb dacă i-ai putea transmite un mesaj lui Wr... noii tale regine?

Fata își ferește privirea.

— Nu îndrăznesc, spune ea și Oak înțelege că nu trebuie să insiste.

Își aduce aminte de avertismentul pe care l-a primit din partea Orianei când era copil. *O putere precum cea pe care o ai tu este periculoasă*, i-a spus. *Poți ști ce-și doresc cel mai mult*

să audă ceilalți. Dacă le spui aceste lucruri, ei nu doar că își vor dori să te asculte, ci vor ajunge chiar să te dorească mai mult decât orice pe lume. Iubirea pe care o trezește un gancanagh... îi poate face pe unii să tânjească de dorință. Alții vor vrea să-l sfâșie în bucăți pe gancanagh, astfel încât să se asigure că nimeni altcineva n-o poate avea.

Oak a făcut o greșeală când a mers la școală în lumea muritorilor. Se simțea singur acolo, iar după ce și-a făcut un prieten, a vrut să-l păstreze. Și știa exact cum să procedeze. Era simplu: trebuia doar să spună cuvintele potrivite. Își aduce aminte de gustul puterii pe vârful limbii, cum îi punea în gură cuvinte pe care nici măcar nu le înțelegea. Fotbal și *Minecraft*, laude pentru desenele băiatului. Nu erau minciuni, dar nu erau nici pe departe adevărul. S-au distrat împreună: alergau de colo-colo pe terenul de joacă, uzi până la piele de sudoare, sau stăteau în subsolul băiatului, vrăjiți de jocurile video. S-au distrat până când Oak a aflat că atunci când erau despărțiți, chiar și pentru câteva ore, băiatul nu mai vorbea. Nu mânca. Stătea doar și îl aștepta pe Oak să se întoarcă.

Cu amintirea aceasta în minte, prințul continuă ezitant, forțând un zâmbet care speră că arată real.

— Vezi tu, aș vrea să mă asigur că regina ta știe că aștept să-i împlinesc dorințele. Îmi poate da orice poruncă și sper că tocmai asta o va îndemna să vină aici.

— Nu vrei să fii salvat? zâmbește Fernwaif.

Acum ea este cea care îl tachinează.

— Să o informez pe stăpâna mea că ești atât de blând încât îți poate da drumul?

— Spune-i..., începe Oak, străduindu-se să-și mascheze uluirea la auzul veștii că Wren s-a întors la Cităde lă. Spune-i că mă veștejesc în tot acest întuneric.

Fernwaif râde, iar ochii îi strălucesc de parcă Oak ar fi fost un personaj romantic dintr-un basm.

— Ea mi-a cerut să vin azi, îi mărturisește șoptit fata-huldufólk.

Asta îi dă speranță. Este primul lucru încurajator pe care l-a auzit în ultima vreme.

— Atunci mi-aș dori din tot sufletul ca raportul pe care i-l vei da despre mine să fie unul favorabil, spune prințul și face o plecăciune.

Fata pleacă încă îmbujorată de plăcere, pășind delicat. Oak îi poate vedea coada legănându-se pe sub faldurile fustei.

O urmărește îndepărtându-se și apoi se apleacă și își inspectează tava: o plăcintă cu ciuperci, un borcănel cu gem, un ceainic plin aburind, o ceașcă și un pahar cu apă din zăpadă topită. Mâncare mai bună decât de obicei. Și cu toate acestea, Oak simte că nu are poftă de ea.

Singurul lucru la care se poate gândi este Wren, de care are toate motivele să se teamă și pe care o dorește oricum. Wren, care s-ar putea să fie dușmanul lui și un adevărat pericol pentru toți cei pe care el îi iubește.

Oak izbește cu copita în peretele de piatră al cuștii în care este închis. Apoi se duce să își toarne un pahar cu ceai din ace de pin, înainte să se răcească. Căldura cănii pe care o ține în mână îi dezmorțește degetele suficient încât, dacă ar mai avea furculiță, ar încerca din nou să spargă încuietoarea.

În acea noapte se trezește cu ochii la un șarpe care se târăște în jos pe perete, cu trupul lui negru sclipind de pietre scumpe. Limba despicată de culoarea smaraldului șfichiuiește prin aer la intervale regulate, ca un metronom.

Îl sperie atât de tare, încât se retrage până când se lipește cu spatele de zăbrele și fierul îi arde umerii. A mai văzut

creaturi de felul șarpelui, făurite de fierarii măiești din Tărâmul Zânelor. Creaturi de preț și periculoase.

În minte îi încolțește gândul paranoic că otrava ar putea fi cea mai simplă cale prin care s-ar rezolva problema ridicată de faptul că este ținut prizonier de un dușman al Regatului Elfhame. Dacă ar fi mort, n-ar mai trebui plătită nicio recompensă.

Nu crede că sora lui ar permite așa ceva, dar există persoane care ar putea risca să îl otrăvească fără știrea ei. Grima Mog, noul general, ar ști *exact* unde să-l găsească, pentru că ea însăși a servit la Curtea Dinților. Poate că Grima Mog este nerăbdătoare să înceapă războiul. Și, desigur, ea îi dă socoteală lui Cardan în aceeași măsură în care îi este supusă lui Jude.

Ca să nu se mai gândească la faptul că a existat mereu *posibilitatea* ca Înaltul Rege să o convingă pe Jude că Oak reprezintă un pericol pentru amândoi.

— Salut, îi șoptește el precaut șarpelui.

Șarpele cască lung, cât să-și arate colții de argint. Vertebrele trupului i se pun în mișcare și din gât îi iese un inel, care zornăie pe podea. Oak se apleacă și îl ridică. E un inel de aur, cu o piatră de un albastru intens, zgâriată de cât a fost purtată. Este inelul lui, un cadou primit de la mama sa atunci când împlinise treisprezece ani și lăsat în urmă, pe noptieră, pentru că nu-i mai încăpea pe deget. Dovada că această creatură venea din Elfhame. Dovada că putea avea încredere în el.

— Prinssse, îi vorbește. În trei sssile, trebuie sssă fii pregătit sssă fii sssalvat.

— Salvat?

Nu venise să-l otrăvească, așadar.

Șarpele se uită fix la el, cu ochii lui reci și strălucitori.

Oak a sperat nopți la rând că va veni cineva după el. Chiar dacă ar fi vrut să fie Wren cea care îl salvează, de multe ori

și-a imaginat că Bomba va face o gaură în zid și-l va scoate de acolo.

Iar acum, că salvarea lui chiar e o posibilitate, e surprins de ceea ce simte.

— Lasă-mi mai mult timp, spune el, chiar dacă e ridicol să negocieze cu un șarpe din metal și încă și mai ridicol să-și negocieze propria întemnițare, doar pentru șansa de a vorbi cu cineva care refuza să-l vadă. Poate două săptămâni în plus. O lună.

Dacă ar putea *vorbi* cu Wren, ar putea să-i explice. Poate că nu l-ar ierta, dar măcar să vadă că nu-i e dușman. Chiar și să o convingă că nu avea de ce să fie dușmana Regatului Elfhame, ar fi ceva.

— Trei sssile, repetă șarpele.

Vraja este fie prea simplă ca să-i poată decoda protestele, fie i s-a spus să le ignore.

— Sssă fii pregătit.

Oak își strecoară inelul pe degetul mic, privind cum șarpele se târăște în susul peretelui. La jumătatea drumului spre tavan, lui Oak îi trece prin minte că doar pentru că nu a fost trimis să-l otrăvească pe el, nu înseamnă că nu a fost trimis să otrăvească pe *cineva*.

Sare pe bancă și se întinde după șarpe, apucându-l de vârful cozii. Trage și șarpele se desprinde de perete, căzând pe el și încolăcindu-i-se în jurul brațului.

— Prinssse! șuieră.

Oak bagă de seamă găurile mici din colții lui argintii.

Cum șarpele nu-l atacă, prințul și-l desprinde cu grijă de braț. Apoi, apucându-l ferm de coadă, îl izbește de banca din piatră. Aude pârâitul mecanismelor lui delicate. Din el zboară o piatră prețioasă. Și o piesă din metal. Îl izbește din nou de bancă.

Se aude un șuierat ca acela al unui ibric pentru ceai și

inelele șarpelui se zbat. Oak îl mai izbește de două ori, până când se strică de tot și trupul nu se mai mișcă.

Oak se simte ușurat și în același timp îngrozitor. Poate că nu era mai viu decât un cal de răchită, dar vorbise. Păruse viu.

Prințul se prăbușește la podea. Înăuntrul creaturii de metal se află o fiolă de sticlă, acum spartă. Lichidul dinăuntru este roșu ca sângele și coagulat. Ciuperca-cuc. Singura otravă care nu l-ar fi afectat. O dovadă binevenită care-i arăta că sora lui nu încerca să-l omoare. Poate că nici Cardan.

Șarpele zace inert în mâinile lui, fără magie. Cutremurat, Oak se gândește ce ar fi putut să se întâmple dacă creatura ar fi fost trimisă să o viziteze pe Wren *înaintea* lui. Sau dacă mintea lui îngreunată de fier l-ar fi făcut să-și dea seama de pericol prea târziu.

Trei zile.

Nu poate să mai amâne momentul. Să găsească scuze. Să comploteze. Trebuie să acționeze rapid.

Oak așteaptă schimbarea gărzilor. De cum aude vocea lui Straun, bate în zăbrele până când își face apariția soldatul. Îi ia ceva timp, dar i-ar lua și mai mult dacă nu ar fi într-o dispoziție atât de proastă după o noapte întreagă de băutură, în care a pierdut bani la zaruri.

— Nu ți-am zis să-ți ții gura? urlă șoimul.

— Mă vei scoate din această celulă, îi spune Oak.

Straun se oprește în loc, apoi rânjește, dar se simte o undă de îngrijorare.

— Ți-ai pierdut mințile, prințișorule?

Oak își întinde mâna. În palma lui zgâriată zace un morman de pietre prețioase. Și-a petrecut aproape toată noaptea

desprinzându-le din trupul șarpelui. Fiecare în parte valorează de zece ori mai mult decât a pierdut Straun la pariuri.

Șoimul pufnește dezgustat, dar nu-și poate ascunde interesul.

— Vrei să mă cumperi?

— Ar funcționa? întreabă Oak, pășind spre capătul celulei.

Prințul nu e sigur dacă ceea ce-l împinge de la spate este sau nu magie. Aproape împotriva voinței sale, Straun se trage mai aproape. Bun. Oak simte mirosul puternic al rachiului de ienupăr în respirația lui. Poate că încă este puțin amețit. Cu atât mai bine.

Oak își întinde parțial mâna dreaptă printre barele celulei, ridicând-o astfel încât flacăra blândă a torței să se reflecte pe fațetele nestematelor. Își strecoară și cealaltă mână printre zăbrele, mai jos.

Straun îl lovește cu putere peste braț. Pielea prințului atinge bara de fier, care-l arde. Oak urlă și pietrele prețioase se împrăștie, majoritatea risipindu-se pe coridorul dintre celule.

— Nu te-ai gândit că sunt mai deștept decât tine, nu-i așa? râde Straun și începe să adune nestematele, fără să-i fi promis ceva lui Oak.

— Nu, recunoaște prințul.

Straun scuipă pe podea, în fața cuștii.

— Nu există pe lumea asta destule nestemate și aur ca să te salveze. Dacă a mea regină a iernii vrea să putrezești aici, atunci vei putrezi.

— A *ta* regină a iernii? repetă Oak, neputând să se abțină.

Șoimul pare ușor rușinat și îi întoarce spatele prințului, ca să revină la locul lui. E tânăr, își dă seama Oak. Mai mare decât el, dar nu cu mult. Mai tânăr decât Hyacinthe. N-ar trebui să-l mire că Wren i-a făcut o impresie atât de puternică.

Nu ar trebui să-l deranjeze, n-ar trebui să-l umple de o gelozie feroce.

Lucrul la care ar trebui să se concentreze este cheia pe care o are în mâna stângă. Cea pe care a apucat-o de pe inelul de la cureaua lui Straun, când șoimul l-a plesnit peste braț. Straun care, din fericire, fusese *exact* atât de deștept pe cât sperase Oak că este.

Cheia se potrivește la fix în încuietoarea de la celulă. Se întoarce atât de lin încât pare unsă.

Nu că Straun s-ar mai întoarce să-l verifice, oricât de tare ar izbi în zăbrele! Șoimul e plin de el acum, cu siguranță. Ei bine, n-are decât!

Prințul pune mâna pe o bucată de pânză pe care și-a rupt-o din cămașă, iar mai apoi a înmuiat-o în lichidul otrăvit pe care l-a mai putut recupera de la șarpe. O pornește apoi pe hol, cu respirația aburind aerul rece.

Stafia l-a învățat cum să se miște silențios, dar Oak nu a fost niciodată prea bun la asta. Dă vina pe copitele lui, prea dure și prea grele. Țăcănesc în cele mai nepotrivite momente. Dar prințul se străduiește, târându-le pe podea ca să facă zgomot cât mai puțin.

Straun i se vaită unui alt soldat că ceilalți trișează și bombăne că nu va mai juca zaruri. Oak așteaptă până când unul dintre ei pleacă după d-ale gurii și ascultă atent cum i se îndepărtează pașii.

După ce se asigură că a mai rămas doar un soldat, încearcă poarta. Nici măcar nu e încuiată. Își zice că nici n-ar avea de ce să fie, de vreme ce înăuntru e doar un prizonier și acesta poartă hamul care îl face supus.

Oak se mișcă rapid: îl apucă pe Straun din spate și îi acoperă nasul și gura cu pânza. Șoimul se zbate, dar otrava din ciuperca-cuc inhalată îi încetinește mișcările. Oak îl ține lipit de podea până când își pierde cunoștința.

Nu i-a mai rămas decât să aranjeze trupul în așa fel încât, atunci când se va întoarce, celălalt gardian să creadă că Straun

a ațipit. Lui Oak îi vine greu să-i lase sabia prinsă la șold, dar absența ei l-ar trăda cu siguranță. Pune însă mâna pe pelerina pe care a descoperit-o atârnată într-un cârlig, lângă ușă.

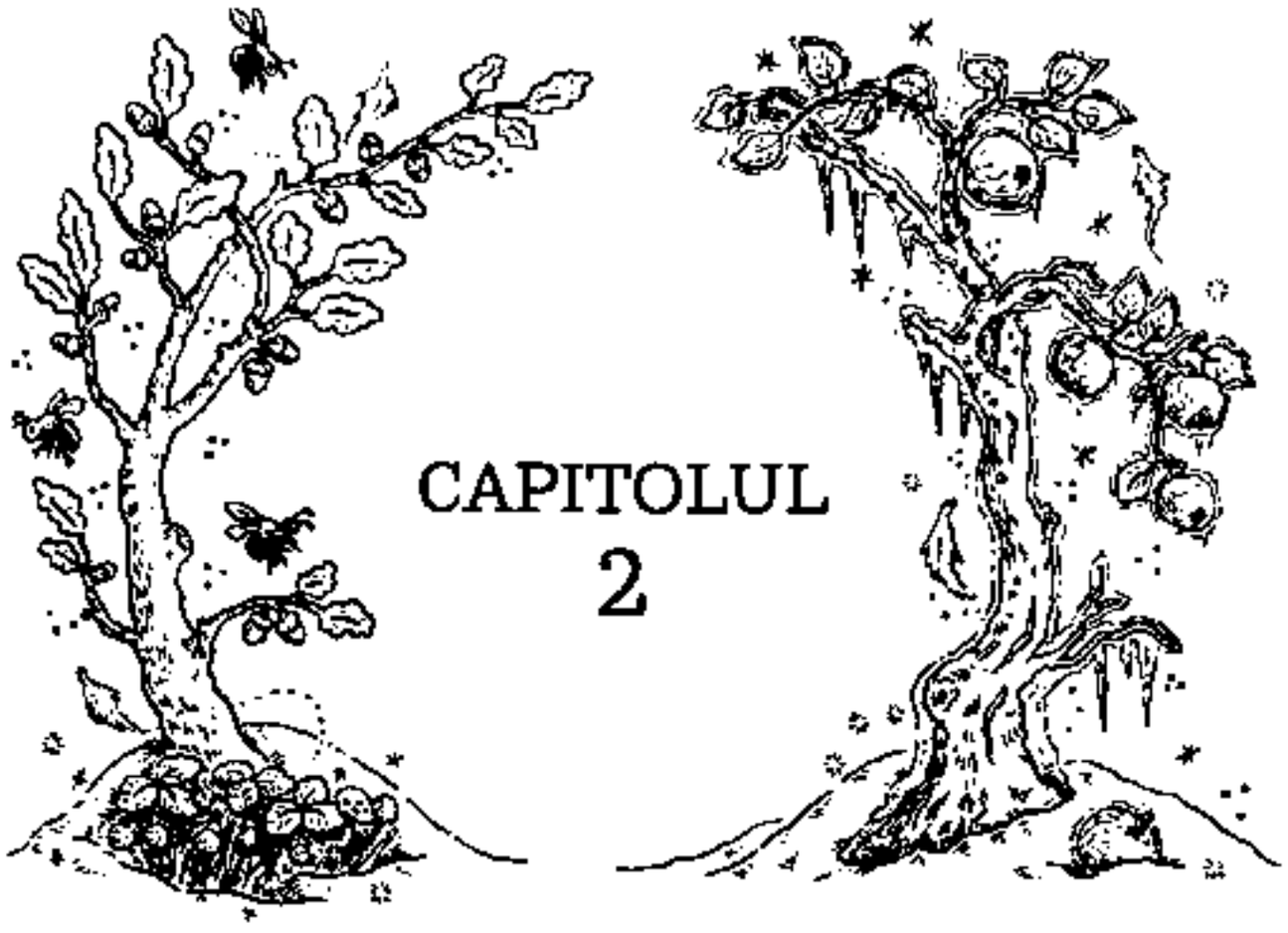

CAPITOLUL 2

Oak o ia pe scări în sus, cu grijă acum.

Are sentimentul suprarealist că se află într-un joc video. A jucat destul de multe pe canapeaua lui Vivi. S-a strecurat prin încăperi pixelate, care semănau mai degrabă cu fortăreața lui Madoc, în care crescuse, decât cu vreunul dintre locurile prin care trecuse în lumea muritorilor. Se rezema de umărul lui Heather, cu telecomanda în mână. Ucidea oameni. Ascundea cadavrele.

E un joc stupid, urât și violent, i-a spus Vivi. *Viața nu e așa.* Dar Jude, care era în vizită, a ridicat din sprâncene și nu a zis nimic.

Oak își aduce aminte cum a urmat-o pe Wren pe acele holuri de gheață. Ucigând oameni. Ascunzând cadavrele.

Acum sunt mai mulți invitați în Citadelă decât erau pe atunci; în mod ironic, asta îl ajută să treacă neobservat.

Sunt atât de multe chipuri noi: Făpturi învecinate care vin să o descopere pe noua regină și să-i intre în grații. Nisseri bine îmbrăcați și curteni huldufólk se strâng ciorchine și fac schimb de bârfe. Trolii se măsoară unii pe alții din cap până în picioare și câteva silfe dau roată pe margine, fără îndoială strângând informații despre noua conducere, pe care să le ducă înapoi la Curtea Mării de Jos.

Oak nu are cum să se amestece printre ei, cu hainele lui murdare și zdrențuite, cu baretele căpăstrului lui Grimsen care i se înfig în obraji. Rămâne ascuns în umbră, cu gluga de la pelerină ridicată, mișcându-se încet și cu băgare de seamă.

După ce a crescut cu servitori în casa tatălui său din Tărâmul Zânelor, iar mai apoi fără ei, când a trecut în lumea muritorilor, prințul știe de ce e nevoie pentru a asigura bunul-mers al unui castel ca acesta. Copil fiind, era obișnuit ca lucrurile lui murdare să dispară de pe podea și să se întoarcă în dulap, curate și gata aranjate. Dar după ce a cărat alături de Heather și de Vivi sacoșe cu haine murdare până în subsolul blocului în care locuiau și a introdus într-o mașină monede, detergent și balsam, și-a dat seama că *cineva* trebuie să fi făcut toate aceste lucruri în locul lui și în Tărâmul Zânelor.

Și cineva face asta aici, în Citadelă – cineva spală lenjerii și uniforme. Oak se îndreaptă spre bucătării, zicându-și că flăcările cuptoarelor sunt probabil folosite pentru a încălzi căzile cu apă de care este nevoie pentru curățarea rufelor. Focul adevărat ar fi mai ușor să fie conținut în subsolul de piatră și la primul etaj al Citadelei.

Oak își ține capul plecat, deși servitorii abia dacă-i aruncă o privire. Aleargă grăbiți pe holuri. Prințul este convins că personalul este prea redus pentru castel.

Abia după douăzeci de minute de furișat, umiditatea din aer și mirosul de săpun îi arată unde se află spălătoria. Deschide ușa cu grijă și este ușurat să descopere că în clipa de

față niciunul dintre servitori nu se ocupă de spălat. Trei căzi cu apă aburindă se odihnesc pe podeaua din rocă neagră. În ele sunt puse la înmuiat lenjerii murdare de pat, fețe de masă și uniforme. Deasupra capului său sunt întinse sfori cu rufe curate.

Oak își scoate veșmintele murdare și le aruncă în apă, apoi se bagă și el înăuntru.

Se simte puțin caraghios stând așa, gol, în apă. Dacă ar fi prins, ar trebui fără îndoială să joace rolul prințului prostuț și fără griji, care e atât de vanitos încât a trebuit să evadeze din închisoare pentru o baie. Ar fi o încoronare a tuturor momentelor jenante pe care le-a trăit.

Apa înspumată este doar călduță, dar lui îi pare delicios de fierbinte după ce a îndurat atât de mult frigul. Se înfioară de plăcere și membrele i se relaxează. Se afundă, își bagă capul în apă și își freacă pielea cu unghiile până când se simte curat. Ar vrea să rămână acolo, să plutească în apa care începe încetul cu încetul să se răcească. Pentru o clipă își permite să facă exact asta. Se holbează la tavanul încăperii, făcut tot din piatră neagră, deși la un nivel mai sus, pereții, podelele și tavanele sunt cu totul din gheață.

Iar Wren este acolo, undeva. Și dacă ar putea să vorbească cu ea, chiar și pentru o clipă numai...

Oak știe că e ridicol, dar nu se poate abține să simtă că *se înțeleg* unul pe altul, într-un fel care transcende acest moment, într-adevăr nu prea grozav. Wren va fi furioasă atunci când vor vorbi, desigur. Iar el îi merită furia.

Trebuie să-i spună că regretă ceea ce a făcut. Nu e sigur ce se va întâmpla după asta.

Nici nu știe ce spune despre el speranța pe care o găsește în faptul că Wren l-a *păstrat*. E adevărat, nu multă lume ar considera întemnițarea un gest romantic, dar el alege ca cel puțin să ia în considerare posibilitatea ca ea să-l fi lăsat în temniță pentru că dorește ceva mai mult de la el.

Ceva mai mult decât, să zicem, să-l jupoaie și să-i lase cadavrul descompus să fie ciugulit de corbi.

Cu acest gând în minte, Oak iese din cadă împroșcând cu apă în jur.

Printre uniformele puse la uscat găsește una care pare că ar putea să-i vină – cu siguranță mai bine decât cea pătată de sânge, pe care a folosit-o ca să intre în palat cu mai multe săptămâni în urmă. Este umedă, dar nu într-atât cât să atragă atenția, și puțin cam strâmtă în dreptul pieptului. Chiar și așa, îmbrăcat astfel și cu gluga de la pelerină trasă ca să-i ascundă fața, ar putea să iasă pe poarta Citadelei, ca și cum ar merge să patruleze.

I-ar fi învățătură de minte lui Wren pentru că nu a venit să-l vadă, nici măcar ca să folosească magia căpăstrului pentru a-i cere să stea pe loc.

Oak nu e prea sigur cât de departe va putea să ajungă prin zăpadă, dar are încă trei dintre pietrele prețioase de la șarpe. Poate ar putea să mituiască pe cineva să-l ia în trăsură. Și dacă nu ar fi dispus să riște așa ceva, și-ar putea găsi chiar propriul cal la grajduri, de vreme ce Hyacinthe este cel care a furat-o pe Crăița-Libelulă, iar Hyacinthe este acum secundul lui Wren.

Oricum, ar fi liber. Liber, și nu ar mai avea nevoie de salvare. Liber să încerce să o convingă pe sora lui să renunțe la planul sângeros pe care l-ar pune la cale împotriva Citadelei. Liber să se întoarcă acasă și să se prefacă din nou flușturatic, să împartă patul cu oricine ar bănui că plănuiește un complot împotriva coroanei, liber să redevină moștenitorul care nu-și dorește să moștenească.

Și să nu o mai vadă niciodată pe Wren.

Desigur, este cu putință să nu ajungă la timp la Jude, astfel încât sora lui să afle că este liber și să oprească planurile pe care le-a pus în mișcare. Să oprească crimele pe care

forțele ei sunt dispuse să le comită pentru el. Ar mai rămâne apoi, desigur, problema răzbunării lui Wren.

Nu că ar ști cum să o oprească pe vreuna dintre ele rămânând aici. Nu este prea sigur că *există* cineva care să o poată opri pe Jude. Iar Wren are puterea anihilării. Poate să rupă blesteme și să destrame vrăji aproape fără pic de efort. A sfâșiat-o pe Lady Nore ca pe o creatură din bețe și i-a împrăștiat măruntaiele pe zăpadă.

Amintirea ar trebui să fie îndeajuns ca să-l facă pe prinț să fugă din Citadelă cât îl țin picioarele.

Oak își trage gluga peste față și o ia spre sala cea mare. Dorința de a o întrezări pe Wren e mai mult o dorință nestăpânită decât o alegere.

Simte privirile curtenilor alunecând spre el – nu este ceva obișnuit să umbli cu gluga trasă peste față. E atent să nu privească într-o direcție anume și își ține umerii plecați, deși instinctul îi cere să se uite în ochii lor. Dar este îmbrăcat ca un soldat, și un soldat nu ar face asta.

E mai greu să treacă pe lângă șoimi, știind că aceștia ar putea să-i vadă copitele și să-și pună întrebări. Dar el nu este nici pe departe singurul cu copite din Tărâmul Zânelor. Iar toți cei care știu că prințul din Elfhame se află în Citadelă cred că este întemnițat.

Ceea ce nu înseamnă că nu este un nebun pentru că intră în sala tronului. Când totul se va duce de râpă, nu va putea să dea vina decât pe el însuși.

Apoi o vede pe Wren și dorul îl fulgeră ca o lovitură în măruntaie. Uită de pericol. Uită de planuri.

Undeva, în mulțime, un muzician ciupește coardele unei lăute. Oak aproape că nici n-o aude.

Regina Citadelei de Gheață stă pe tronul ei, îmbrăcată cu o rochie neagră, sobră, care-i dezvelește umerii de un albastru-pal. Părul ei e o cascadă de azur – unele șuvițe de păr sunt

prinse la spate, câteva împletite cu crenguțe negre. Pe cap poartă o coroană de gheață.

La Curtea Moliilor, Wren s-a crispat sub privirile curtenilor când a pășit la banchet la brațul lui, de parcă simplul fapt că aceștia îi observau prezența o ardea. Și-a strâns tot corpul astfel că, mică cum era, păruse și mai mică încă.

Acum își ține umerii drepți. Are ținuta cuiva pentru care nimeni din acea încăpere nu reprezintă o amenințare – nici măcar Bogdana. Lui Oak îi apare în minte o versiune a ei mai mică. O fetiță cu o coroană cusută în piele, cu încheieturile prinse în lanțuri care-i săpau în carne, până la os. Fără urmă de teamă pe chip. Copila aceea era terifiantă, însă indiferent de felul în care arăta, era la rândul ei terifiată.

— A sosit delegația cotoroanțelor! se răstește Bogdana. Dă-mi rămășițele oaselor lui Mab și puterile înapoi, ca să le fiu din nou conducătoare.

Cotoroanța-furtunii stă dinaintea tronului, în locul jălbarului, dar nimic din atitudinea ei nu duce cu gândul la supunere. Poartă un văl lung și negru, deșirat în unele părți. Degetele i se mișcă amplu în timp ce vorbește, tăind aerul ca niște cuțite.

În spatele ei se află două Făpturi. O femeie bătrână care are gheare ca de pasăre în loc de picioare (sau copite) și un bărbat învăluit într-o pelerină. Doar mâna îi este la vedere și aceasta este acoperită de ceea ce pare a fi o mănușă aurită, cu solzi. Sau poate că mâna lui însăși este aurie și acoperită cu solzi.

Oak clipește. O cunoaște pe femeia cu picioare ca ale unei păsări de pradă. Este Mama Măduvă, din Piața Mandragora, de pe Insula Insmire. Mama Măduvă, la care prințul a mers la începutul călătoriei lui, căutând îndrumare. Ea l-a trimis la Vrăjitoarea-Ciulin, ca să afle mai multe despre inima lui Mellith. Acum, după atâtea săptămâni, încearcă să-și aducă aminte dacă i-a spus ceva care să-l fi împins în calea Bogdanei.

Curtenii sunt strânși în grupuri împrăștiate prin întreaga sală și bârfesc, ceea ce face ca replica molatecă a lui Wren să fie greu de auzit. Oak pășește mai aproape, atingând-o din greșeală cu brațul pe o nisse. Fata se strâmbă iritată și se trage la o parte.

— Nu am suferit destul? întreabă Bogdana.

— Îmi vorbești mie despre suferință?

Expresia de pe chipul lui Wren nu are nici urmă de blândețe sau timiditate. Este până în măduva oaselor regina nemiloasă a iernii.

Bogdana se încruntă, puțin neliniștită poate. Oak însuși se simte ușor neliniștit.

— Odată ce le voi avea, măreția mea va fi reîntregită – eu, cea care am fost cândva prima dintre cotoroanțe. La asta am renunțat ca să-ți asigur viitorul.

— Nu viitorul *meu* l-ai asigurat.

Oak observă că obrajii lui Wren sunt supți. E mai slabă decât înainte, iar ochii îi strălucesc febril.

A fost bolnavă? A fost afectată de rana cu care s-a ales când a lovit-o săgeata?

— Ai inima lui Mellith? întreabă cu autoritate cotoroanța-furtunii. Nu ești tu ea, renăscută prin magia mea?

Wren nu-i răspunde imediat, lăsând clipa de tăcere să se prelungească. Oak se întreabă dacă Bogdana își dă seama că târgul pe care l-a făcut a distrus viața fiicei sale, cu mult înainte de moartea îngrozitoare a acesteia. Din câte a înțeles el din povestea Vrăjitorii-Ciulin, Mellith trebuie să se fi simțit *mizerabil* în rolul de moștenitoare a lui Mab. Și de vreme ce Wren are cel puțin o parte din amintirile lui Mellith, pe lângă ale ei înseși, are destule motive ca să o urască pe cotoroanța-furtunii.

Bogdana e implicată într-un joc periculos.

— Am inima ei, da! spune Wren încetișor. Și parte dintr-un

blestem. Dar nu sunt un copil și cu atât mai puțin copilul *tău*. Să nu-ți închipui că mă poți manipula cu atâta ușurință.

Cotoroanța-furtunii pufăie.

— Ești o copilă încă.

Lui Wren îi tresare un mușchi în maxilar.

— Sunt regina ta!

De această dată Bogdana nu o mai contrazice.

— Ai nevoie de puterea mea, spune, în schimb. Și ai nevoie de tovarășii mei dacă vrei să mergi înainte așa cum ești acum.

Oak înlemnește la auzul cuvintelor ei, întrebându-se care le este semnificația.

Wren se ridică și curtenii își întorc atenția spre ea, conversațiile preschimbându-se în șoapte. În ciuda tinereții și a staturii ei, puterea îi e vastă.

Cu toate acestea, Oak bagă de seamă cum se leagănă ușor înainte să se înfigă în brațul tronului. Forțându-se să stea dreaptă.

Ceva nu e bine deloc.

Bogdana și-a făcut cererea în fața unei mulțimi și nu în privat, și s-a proclamat creatoarea lui Wren. A spus că Wren este o copilă. I-a amenințat suveranitatea. A venit însoțită de două prietene cotoroanțe. Mișcări disperate și agresive. Wren o amâna probabil de ceva vreme. Dar Bogdana credea probabil și că o atacă într-un moment de slăbiciune.

Prima dintre cotoroanțe. Lui Oak nu-i surâde ideea că Bogdana ar putea fi și mai puternică decât este deja.

— Regină Suren! spune Mama Măduvă, pășind în față cu o plecăciune. Am bătut drum lung ca să te văd – și ca să-ți ofer asta.

Își deschide palma. În mijlocul ei se află o nucă albă.

Wren ezită, fără să mai pară la fel de rece cum a fost cu câteva clipe în urmă. Oak își aduce aminte de surpriza și încântarea ei când i-a cumpărat o simplă podoabă pentru

păr. Wren nu a primit prea multe daruri de când a fost furată din familia muritorilor. Mama Măduvă se dovedește iscusită aducându-i ceva.

— Ce face?

Un zâmbet mic îi ridică lui Wren colțurile buzelor, în ciuda a tot.

Zâmbetul Mamei Măduvă devine puțin strâmb.

— Am auzit că ai călătorit mult în ultimul timp și ai stat prin păduri, printre ferigi. Dacă spargi nuca și-mi reciți poezioara, va apărea o casă. Iar când unești cele două jumătăți și spui alte versuri, aceasta se va reîntoarce în coajă. Vrei să-ți arăt?

— Cred că ar fi mai bine să nu facem să apară o întreagă locuință în sala tronului, spune Wren.

Câțiva curteni chicotesc.

Mama Măduvă nu pare deloc deranjată. Pășește spre Wren și îi pune în palmă nuca albă.

— Ține minte cuvintele, atunci. Pentru a o face să apară, spui: *Din greu ostenim și am dori oasele să ne odihnim. Coajă spartă, adă-mi o căsuță de piatră!*

Nuca din palma lui Wren tresare ușor la auzul cuvintelor, dar rămâne tăcută.

Mama Măduvă continuă:

— Și pentru a o strânge: *Așa cum jumătățile se întregesc și aceste cuvinte răsună, înapoi în coajă casa mea se adună!*

— Este un dar frumos. Nu am mai văzut așa ceva.

Wren își strânge posesiv degetele în jurul nucii, în contrast cu tonul ei lejer. Oak se gândește la adăpostul pe care și-l făcuse din crenguțe de salcie în pădure și își închipuie cât de mult i-ar fi plăcut să aibă un loc solid și sigur în care să doarmă. Un dar bine gândit, într-adevăr.

Bărbatul face un pas în față.

— Deși nu îmi place să fiu mai prejos, eu nu am nimic de

preț să-ți ofer. Dar Bogdana m-a chemat aici ca să văd dacă pot să desfac ce...

— Destul! zice Wren, și vocea îi răsună mai aspru decât a auzit-o vreodată Oak.

Prințul se încruntă, dorindu-și să fi auzit ce avea de spus bărbatul. I se pare interesant că Wren nu voia ca Curtea să audă ce voia el să desfacă, deși Bogdanei i-a permis să spună multe lucruri compromițătoare.

— Copilă! o avertizează Bogdana. Dacă greșelile mele pot fi îndreptate, atunci lasă-mă să le îndrept.

— Mi-ai vorbit despre putere! răbufnește Wren. Și ai impresia că te voi lăsa să mi-o răpești pe a mea.

Bogdana dă să vorbească din nou, dar Wren coboară de pe tron și gărzile se strâng în jurul ei. Se îndreaptă spre ușile masive de la sala tronului, lăsând-o pe cotoroanța-furtunii în urmă.

Wren trece pe lângă Oak fără să-i arunce vreo privire.

Prințul se duce după ea pe hol. Vede că soldații o însoțesc spre turnul ei și că începe să urce scările.

O urmează, rămânând în spate, amestecat într-un grup de soldați.

Când se apropie de camera ei, rămâne și mai în urmă. Apoi deschide o ușă la întâmplare și pășește înăuntru.

Pentru o clipă se așteaptă să audă un țipăt, însă, din fericire, camera este goală. Într-un dulap deschis se văd haine puse pe umeraș. Pe o măsuță joasă sunt împrăștiate agrafe și funde. Probabil că aici stă una dintre doamnele de la curte și Oak e foarte norocos că nu a fost prins.

Bineînțeles, cu cât stă mai mult timp într-un loc, cu atât mai norocos va trebui să fie.

Cu toate acestea, nu poate da năvală în camera lui Wren. Gărzile sunt probabil încă acolo. Și cu siguranță are servitori – chiar dacă locul duce lipsă de ei – care o slujesc.

Oak se plimbă dintr-un colț în altul, încercând să se liniștească. Inima îi bate cu putere în piept. Se gândește la Wren, așa cum a văzut-o acum: o Wren la fel de distantă precum cea mai rece și îndepărtată stea de pe cer. Nu poate nici măcar să se concentreze asupra încăperii în sine, pe care cu siguranță ar trebui să o exploreze în căutarea unei arme, a unei măști sau a oricărui alt lucru util.

În schimb, numără minutele până când crede că va putea merge în siguranță – ei bine, pe cât de în siguranță posibil – în camera lui Wren. Nu dă de nicio gardă în hol – nu e de mirare, pentru că turnul este îngust. Nu se aud voci dinăuntru.

Ceea ce-l surprinde e că atunci când apasă pe clanță, ușa se deschide.

Oak pășește înăuntru, așteptându-se să dea piept cu furia lui Wren. Dar este întâmpinat doar de tăcere.

O canapea joasă este lipită de un perete, iar în fața ei se află o măsuță cu un ceainic și cești pentru ceai. Lângă ea, într-un colț, coroana de gheață strălucește pe o pernă așezată pe un piedestal, iar în colțul opus al încăperii este un pat cu un baldachin, împodobit cu lujeri cu spini și flori albastre.

Oak pășește spre pat și trage materialul la o parte.

Wren doarme, cu părul ei azuriu risipit peste perne. Își amintește cum i l-a pieptănat când erau la Curtea Moliilor. Își amintește cât de încurcat era și că ea a stat nemișcată ca o statuie cât mâinile lui au atins-o.

Ochii i se zbat sub pleoape, de parcă nu s-ar simți în siguranță nici măcar în vise. Pielea ei pare ca de sticlă, din cauza sudorii sau poate a gheții.

Ce și-a făcut?

Prințul pășește mai aproape, deși știe că nu ar trebui. Își întinde mâna, vrând parcă să îi mângâie obrazul. Parcă pentru a-și demonstra că este reală și că este acolo, vie.

Nu o atinge, desigur. Nu e chiar atât de nebun.

Dar, de parcă l-ar fi simțit, Wren își deschide ochii.

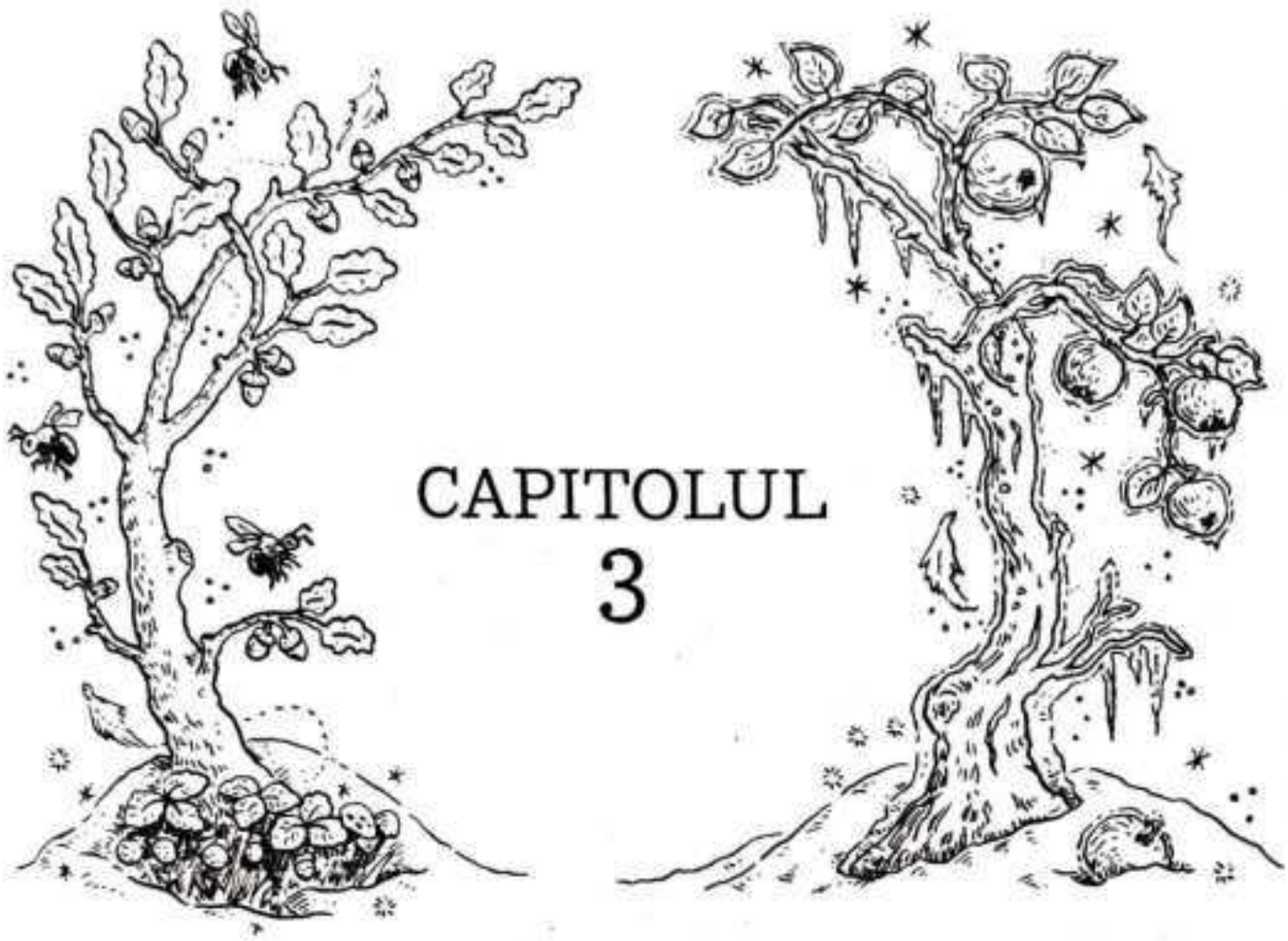

CAPITOLUL 3

Wren clipește și Oak îi oferă ceea ce speră el că este un zâmbet spăsit. Expresia speriată de pe chipul ei se îmblânzește într-una de uimire, amestecată cu o altă emoție, pe care prințul nu reușește să o numească. Wren se întinde spre el și el se apleacă spre ea, îngenunchind, astfel încât fata să-și poată trece degetele peste ceafa lui. Se înfioară sub atingerea ei. Privind de sus în ochii ei de un verde-întunecat, prințul încearcă să-i citească sentimentele în schimbările infinitezimale ale chipului. I se pare că vede în ele un dor la fel de mare ca al lui.

Wren își întredeschide buzele cu un oftat.

— Vreau să..., începe Oak.

— Nu! i-o retează Wren. Prin puterea hamului lui Grimsen, îngenunchează și rămâi tăcut.

Din pricina șocului, încearcă să se tragă la o parte și să se ridice, dar nu poate. Dinții îi mușcă cuvintele pe care acum nu mai poate să le rostească.

E o senzație îngrozitoare: propriul corp se întoarce împotriva lui. Avea deja un genunchi plecat, dar celălalt picior i se îndoaie fără ca el să hotărască să-l miște. În clipa în care gamba îi atinge podeaua înghețată, înțelege, așa cum nu i s-a mai întâmplat până atunci, oroarea lui Wren față de ham. Nevoia de control a lui Jude. Nu s-a mai simțit niciodată atât de neajutorat.

Gura ei se arcuiește într-un zâmbet, dar nu este unul plăcut.

— Prin puterea lui Grimsen, îți comand să faci exact ceea ce îți spun de acum înainte. Vei rămâne în genunchi până când îți voi ordona eu altceva.

Oak ar fi trebuit să plece când avusese șansa.

Wren se ridică din pat și își trage pe ea un halat. Se îndreaptă apoi spre prințul îngenuncheat.

Oak îi remarcă picioarele încălțate în papuci. Apoi își ridică privirea și o vede cu totul. O șuviță de păr albastru-deschis i-a alunecat peste obrazul cicatrizat. Buzele ei au o urmă de roz la colțuri, ca interiorul unei scoici.

Îi e greu să și-o închipuie așa cum era la începutul călătoriei lor – o fată sălbatică, care părea întruparea vie a pădurii. Sălbatică, curajoasă și bună. Acum nu mai e nici urmă de timiditate în privirea ei. Și nici de bunătate.

Lui Oak i se pare fascinantă. Întotdeauna i s-a părut fascinantă, dar nu e într-atât de nebun încât să-i mărturisească asta. Mai ales nu în această clipă, când îi este teamă de ea.

— Ai trecut prin multe încercări ca să mă revezi, prințule! spune Wren. Am auzit că m-ai chemat în celula ta.

A urlat după ea. A urlat până când a răgușit. Însă chiar și

dacă i s-ar permite să vorbească, clarificarea acestui detaliu nu ar face decât să se adune la multele, multele lui greșeli.

Fata continuă:

— Cât de frustrant trebuie să fie când nu e *toată lumea* dornică să-ți împlinească dorințele. Cât de nerăbdător trebuie să fi devenit.

Oak încearcă să se ridice.

Fără îndoială, Wren îi observă mușchii încordați neputincios.

— Cât de nerăbdător ești și acum. Vorbește, dacă poftești.

— Am venit aici pentru că mă căiesc, spune el, luând ceea ce speră că este o gură adâncă de aer, care să-l ajute. Nu ar fi trebuit să-ți ascund niciodată ceea ce știam. Mai ales ceva atât de important. Indiferent de faptul că am crezut că te protejez, indiferent de cât de disperat eram să-l ajut pe tatăl meu – nu ar fi trebuit să o fac. Am greșit profund față de tine și îmi pare rău.

Se scurge o clipă lungă. Oak se holbează la papucul ei, nesigur că ar putea suporta să o privească în față.

— Nu sunt dușmanul tău, Wren. Și dacă mă arunci înapoi în temniță, nu voi avea șansa să-ți arăt cât de tare mă căiesc, așa că te rog să nu o faci.

— Un discurs drăguț.

Wren se îndreaptă spre tăblia patului, lângă care atârnă un șnur, coborât printr-o gaură făcută în peretele de gheață. Trage de el cu putere. Undeva, jos, Oak aude clinchetul slab al unui clopoțel. Apoi tropăitul ghetelor, pe scări.

— Port deja căpăstrul! zice Oak, cuprins de neliniște. Nu trebuie să mă închizi. Nu-ți pot face rău atât timp cât nu-mi dai voie. Ai putere totală asupra mea. Și când am evadat, am venit direct la tine. Lasă-mă să stau îngenuncheat la piciorul tronului tău și să te privesc cu adorație.

Ochii ei verzi sunt duri ca jadul.

— Și să-ți permit să-ți petreci tot timpul încercând să găsești o metodă ingenioasă prin care să-mi eviți comenzile?

— Trebuie să-mi găsesc o ocupație, îi răspunde el. Asta când nu te privesc cu adorație, desigur.

Lui Wren îi tremură un colț al gurii și Oak se întreabă dacă aproape a făcut-o să zâmbească.

Ușa se deschide și intră Fernwaif, urmată de un singur membru al gărzii. Oak îl recunoaște: este Bran, care stătea uneori la masa lui Madoc, când el era copil. Pare îngrozit să-l vadă pe prinț în genunchi, îmbrăcat cu livreaua unui soldat pe sub o pelerină furată.

— Cum..., începe Bran, dar Wren îl ignoră.

— Fernwaif! Du-te și adu-le pe gărzile responsabile cu temnița.

Fata-huldufólk își pleacă ușor capul și, aruncându-i o privire precaută lui Oak, părăsește încăperea. Era clar că n-o mai avea de partea lui.

Wren își îndreaptă privirea spre Bran.

— Cum de nu l-a văzut nimeni plimbându-se prin Citadelă? Cum de a putut intra în camera mea fără ca cineva să bage de seamă?

Șoimul se îndreaptă spre Oak. Furia din privirea lui este pe jumătate umilință.

— Ce trădător te-a ajutat să evadezi? De câtă vreme plănuiești să o asasinezi pe Regina Suren?

Prințul pufnește.

— *Asta* încerc să fac? Atunci de ce, după tot ce am furat de la fraierul de Straun și din camera pentru rufe, nu m-am obosit să fur și o armă?

Bran îl lovește cu piciorul drept în coastă.

— Ăsta-i răspunsul tău inteligent? îl întreabă Oak, înghițindu-și geamătul de durere.

Wren își ridică mâna și amândoi se întorc spre ea, amuțind.

— Ce să fac cu tine, prințule din Elfhame?

— Dacă vrei să fiu animăluțul tău de companie, nu ai de ce să mă trimiți înapoi în cușcă. Am o zgardă foarte sigură, așa cum ai demonstrat. Nu trebuie decât s-o ții strâns.

— Crezi că știi ce înseamnă să fii controlat de cineva doar pentru că ți-am dat *o* comandă pe care ești obligat să o asculți? întreabă Wren, cu patimă în voce. Aș putea să-ți demonstrez ce înseamnă să nu mai fii stăpân pe nicio părticică din tine însuți. Trebuie să fii pedepsit, până la urmă! Ai evadat din temniță și ai intrat în camera mea fără permisiune. Ți-ai bătut joc de gărzile mele.

Oak este cuprins de un fior rece. Hamul e inconfortabil, baretele apăsându-i strâns obrajii, deși nu dureros. Cel puțin nu încă. Știe că va continua să se strângă cu cât îl poartă mai mult și că, în cele din urmă, îi va tăia obrajii, așa cum i-a tăiat pe ai lui Wren. Dacă îl va purta și mai mult de atât, cu timpul va deveni o parte din el. Invizibil pentru cei din jur și imposibil de îndepărtat.

De aceea a fost creat. Pentru a o face pe Wren etern supusă Lordului Jarel și lui Lady Nore.

Wren a urât acel căpăstru.

— Recunosc că nu știu cum este să fii obligat să urmezi ordinele altcuiva la nesfârșit, spune Oak. Dar nu cred că tu ai vrea să faci asta cuiva. Nici măcar mie.

— Nu mă cunoști atât de bine pe cât crezi, moștenitor din neamul Salcei! Îmi amintesc poveștile pe care mi le-ai spus, ca aceea despre cum ai vrăjit-o pe sora ta și ai făcut-o să se lovească singură. Ce zici, ți-ar plăcea să simți ce a simțit ea?

I-a mărturisit asta când Wren a câștigat dreptul să audă un secret de la el, după ce se jucaseră cu trei vulpi de argint, pe care le aruncau în țărâna din fața taberei de război a Curții Dinților. Încă un lucru pe care poate că nu ar fi trebuit să-l facă.

— Mă voi plesni până ameţesc de bunăvoie, dacă asta îţi doreşti! se oferă. Nu-i nevoie să mi-o comanzi.

— Şi dacă te-aş forţa în schimb să stai în patru labe, ca să mă aşez pe tine ca pe o bancă? îl întreabă Wren ca în joacă, dar ochii îi ard de furie şi de încă ceva, mai întunecat.

Îi dă roată, ca un animal de pradă.

— Sau dacă te-aş pune să mănânci murdărie de pe podea?

Oak nu se îndoieşte că Wren l-a văzut pe Lordul Jarel cerând lucrurile acestea de la supuşii lui şi nu numai. Speră că nu i s-a cerut chiar ei să le facă.

— Dacă ţi-aş cere să-mi săruţi tivul rochiei?

Oak nu răspunde. Nimic din ce ar putea spune nu are cum să-l ajute.

— Târăşte-te până la mine.

Ochii lui Wren ard, aprinşi de febră.

Şi de această dată trupul lui Oak se mişcă fără vrerea lui. Se trezeşte zvârcolindu-se pe podea, cu stomacul lipit de covor. Obrajii i se aprind de ruşine.

Când ajunge la Wren, îşi ridică ochii plini de furie spre ea. E umilit, iar ea abia a început. A avut dreptate când i-a spus că el nu cunoaşte sentimentul. Nu pusese la socoteală ruşinea şi furia pe care le simţea pentru faptul că nu putea rezista magiei. Nu pusese la socoteală spaima la gândul următoarei mişcări.

Oak îşi întoarce privirea la Bran, care a rămas nemişcat şi bătos, de parcă s-ar teme să nu-i atragă cumva atenţia lui Wren. Prinţul se întreabă până unde ar merge aceasta dacă nu ar fi şoimul de faţă.

Cât de departe este dispusă să meargă oricum.

Apoi uşa se deschide.

Straun intră alături de un soldat îmbrăcat cu o armură zgâriată în luptă, cu o cicatrice adâncă de-a curmezişul nasului.

Îi pare familiar, dar nu reușește să-l identifice – probabil a servit în armata lui Madoc, dar nu a venit prea des acasă la ei. Straun arată de parcă se luptă să se miște, iar garda cu cicatrice pare că vrea să-l ucidă.

Straun pășește în față și îngenunchează.

— Regina Iernii, să știi că nu mi-am dorit niciodată nimic mai mult decât să te servesc...

Wren își ridică mâna, împiedicând potopul de vorbe pe care șoimul pare gata să-l verse.

— Am fost păcălită de prinț îndeajuns cât să știu cât de iscusit poate fi. De acum înainte nu vei mai fi înșelat.

— Îți voi face un nou jurământ! declară. Că nu voi...

— Nu face jurăminte pe care nu ești sigur că le poți ține, îi spune ea lui Straun.

Un sfat mai bun decât merită. El arată însă de parcă ar fi fost pedepsit.

Oak se ridică pe copite, de vreme ce Wren nu i-a spus să rămână la pământ.

Ea abia dacă-i aruncă o privire.

— Leagă-i încheieturile prizonierului meu! îi comandă ea soldatului cu cicatrice.

— Cum poruncești, Regină! răspunde acesta cu glas aspru.

Se apropie de Oak, îi trage mâinile la spate și îl leagă dureros de strâns. Până va ajunge înapoi în celula lui, încheieturile prințului vor fi umflate.

— Discutam despre cea mai potrivită metodă pentru a-l disciplina pe Prințul Oak, li se adresează Wren bărbaților.

Straun și celălalt soldat par cam prea fericiți la auzul acestor cuvinte. Oak este convins că, după ce au fost pedepsiți de Înalta Curte pentru trădarea lor, va fi cel puțin satisfăcător să îl vadă înjosit pe prințul din Elfhame. Și asta înainte să le fi oferit și pretextul unei vendete personale.

Wren se întoarce spre el.

— Poate că ar trebui să cer să fii adus mâine în sala tronului și să ordon să suferi zece lovituri cu biciul de gheață. Cei mai mulți abia rezistă la cinci.

Bran pare îngrijorat. Poate că vrea ca Oak să fie umilit, dar nu se aștepta ca sângele fiului lui Madoc să fie vărsat. Sau poate își face griji că în cazul în care vor trebui să-l dea înapoi, Elfhameul îl va vrea întreg. Straun însă pare încântat de ideea suferinței.

Lui Oak i se încolăcesc în stomac spaima și umilința. S-a purtat ca un nebun.

— De ce nu mă biciuiești acum? întreabă, cu provocare în glas.

— O noapte petrecută cu spaima a ce va urma dimineață este o pedeapsă în sine. Mai ales acum că știi cum propria mână se poate întoarce împotriva ta.

Oak o privește fix în ochi.

— De ce mă mai ții, Wren? Sunt un ostatic care trebuie răscumpărat? Un iubit care trebuie pedepsit? Un lucru care trebuie închis sub cheie?

— Asta, spune ea, cu amărăciune în voce, este ce încerc să-mi dau și eu seama. Duceți-l înapoi în celulă!

Bran se întinde spre el, dar prințul se luptă, scăpând din strânsoarea gărzii.

— Oak, spune Wren și își apasă degetele pe obrajii lui.

Prințul împietrește sub atingerea ei.

— Mergi cu Straun. Nu i te împotrivi. Nu-l păcăli. Până în clipa în care vei fi închis, vei urma aceste comenzi. Apoi vei rămâne în temniță până când va veni cineva după tine.

Wren îl privește cu asprime și își retrage mâna. Se întoarce apoi spre soldați.

— După ce îl închideți pe Oak în celula lui, veți merge toți

trei la Hyacinthe ca să-i explicați cum de i-ați permis prințului să se strecoare pe lângă voi.

Hyacinthe. Îi aduce aminte că persoana aflată la conducerea gărzilor îl urăște pe Oak mai mult decât toți ceilalți la un loc. De parcă prințul ar fi avut nevoie și de alte vești îngrozitoare.

— Vei trimite după mine? întreabă prințul, de parcă ar avea cum să se tocmească.

De parcă ar avea de ales. De parcă trupul lui nu se va supune fără vrerea lui.

— Ai zis că *poate* mă vei biciui.

Straun îl împinge spre ușă.

— Noapte bună, prinț din Elfhame! îi urează Wren, în timp ce e scos din cameră.

Oak reușește să arunce o singură privire în urmă. Ochii li se întâlnesc și prințul simte un fior străbătând aerul dintre ei. Ceva ce ar putea fi teribil, dar din care își dorește în același timp mai mult.

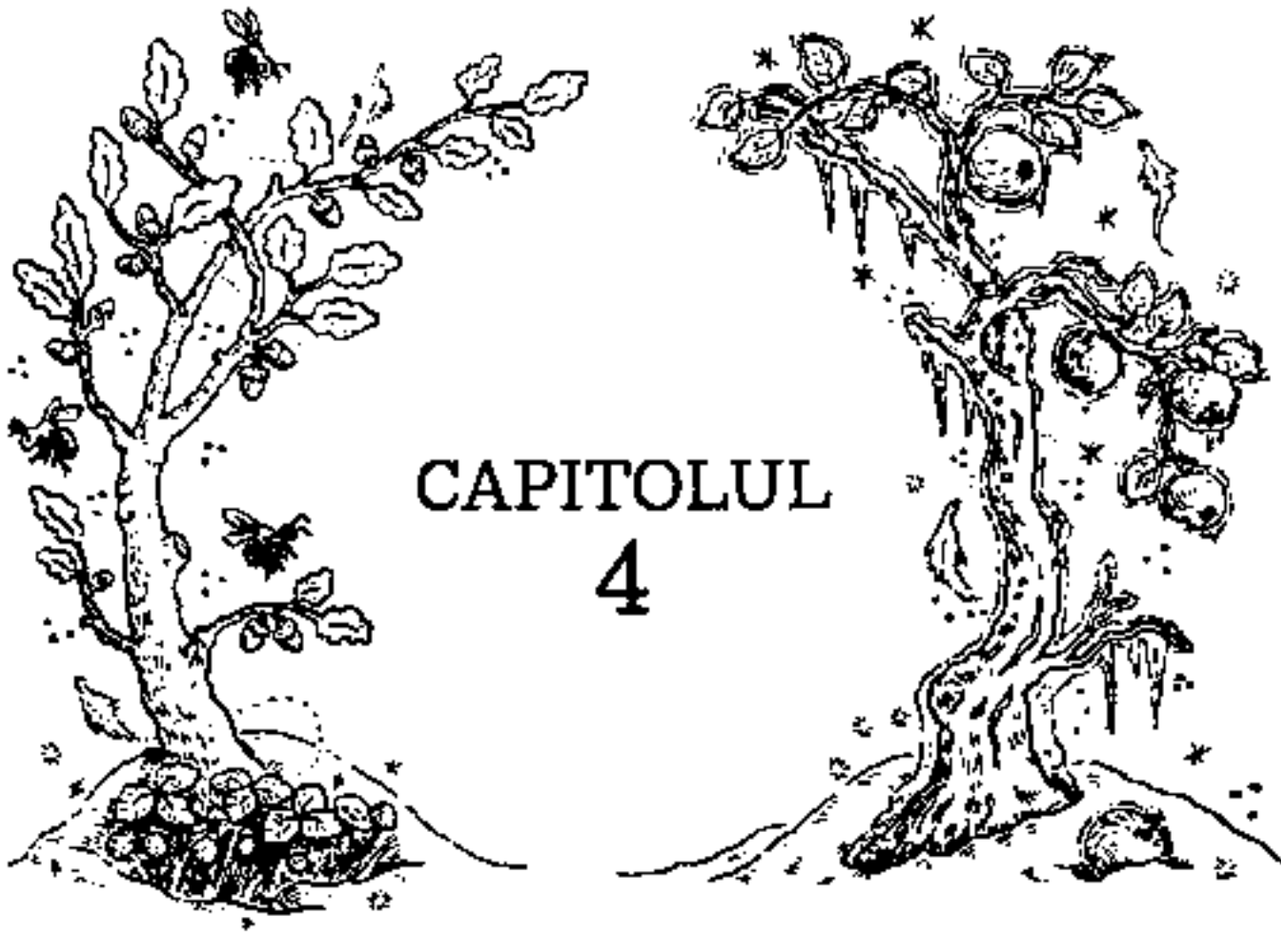

CAPITOLUL 4

Garda cu cicatrice pe nas îi urmează pe Straun și pe Oak pe scări. Bran se ține și el după ei. O vreme niciunul nu vorbește.

— Să-l ducem în camera pentru interogatoriu! zice soldatul, cu glas jos. Să-l facem să plătească pentru problemele pe care o să le avem. Să scoatem de la el niște informații care să compenseze.

Oak își drege zgomotos vocea.

— Sunt un obiect de preț. Regina nu va fi încântată dacă mă veți deteriora.

Garda zâmbește strâmb.

— Nu mă recunoști? Până la urmă, de ce m-ai recunoaște? Sunt doar unul dintre soldații tatălui tău, doar unul dintre cei care s-a luptat și a sângerat și aproape și-a pierdut viața

ca să te pună pe tron. Și totul doar ca să ne-o reproșezi apoi tot nouă!

Nu am vrut tronul. Oak își mușcă interiorul obrajilor ca să nu urle cuvintele. Nu i-ar fi de niciun folos. În schimb se holbează la chipul bărbatului însemnat, la ochii lui întunecați și la părul castaniu care-i cade pe frunte. La cicatricea care-i ridică buza în sus, de parcă gura i-ar fi tot timpul contorsionată într-un zâmbet.

— Valen, spune el, înainte ca Oak să-și aducă aminte numele lui.

Unul dintre generalii care au luptat ani buni alături de Madoc. Dar nu un prieten. Au concurat pentru poziția de general, iar Valen nu l-a iertat niciodată pe Madoc pentru că a ieșit învingător. Probabil că Madoc îi promisese ceva extraordinar pentru a-l convinge să-l trădeze pe Înaltul Rege.

Oak e convins că după ce a trecut de partea lui Madoc, Valen nu a mai fost dispus să se întoarcă în armata din Elfhame, cu coada între picioare. Iar acum e aici, după ce a petrecut *nouă ani* ca șoim. Ah, da, Oak e convins că Valen îl disprețuiește. Poate că Valen îl urăște chiar mai mult decât Hyacinthe.

— Eram un copil, răspunde prințul.

— Un copil răsfățat și neascultător. Încă ești. Dar asta nu mă va împiedica să storc până la ultimul strop de informație din tine.

Straun ezită, cu ochii la Bran, care este prea în spate ca să le fi auzit planul.

— Nu vom avea probleme și mai mari? Prințul a zis că...

— Acum primești ordine de la un prizonier? i-o taie Valen. Poate că încă îi ești loial tatălui său, chiar dacă acesta te-a abandonat. Sau Înaltei Curți? Sau poate crezi că ai făcut alegerea greșită pentru că nu i-ai jurat credință băiatului-șarpe răsfățat și concubinei lui muritoare.

— Nu-i adevărat! se răstește Straun, foarte ofensat.

Un exemplu perfect de manipulare. Valen l-a făcut pe Straun să simtă că trebuie să-și demonstreze loialitatea.

— Atunci hai să-l legăm! rânjește strâmb Valen.

Oak ar fi gata să parieze că acesta este soldatul care i-a luat banii lui Straun la zaruri.

— Te provoacă..., reușește să scoată pe gură Oak înainte să fie îmbrâncit cu forță înainte.

Și, desigur, prințul a primit poruncă să nu se împotrivească.

— Ce se petrece? întreabă Bran, încruntându-se la ei.

— Băiatul face pe deșteptul! îi răspunde Valen, iar Bran mijește ochii suspicios, fără să mai întrebe însă nimic.

Coboară tot mai mult, trec de celule. Oricât ar încerca Oak să se împotrivească, trupul i se mișcă de parcă ar fi o mașinărie automată, la fel ca unul dintre soldații din bețe pe care i-a creat Lady Nore din oasele lui Mab. Inima îi bate tare în piept, iar trupul îi zumzăie de spaimă.

— Ascultați-mă, încearcă el din nou. Orice ați avea de gând să-mi faceți...

— Taci! se răstește Valen, lovindu-l pe prinț în spatele piciorului.

— Nu e direcția bună! spune Bran, care abia acum pare să fi băgat de seamă cât de adânc au coborât.

Oak speră că bărbatul va face ceva. Că le va ordona să se oprească. Că îi va părî lui Hyacinthe. Ar fi rușinos să fie salvat de el, însă prințul ar prefera asta în locul a ceea ce plănuiește Valen.

— Avem nevoie de informații, spune garda cu cicatrice. Ceva cu care să ne prezentăm în fața reginei, ca să nu arătăm ca niște proști. Tu crezi că nu vei fi coborât în rang? Batjocorit? A trecut de toți trei!

Bran dă încetișor din cap.

— Presupun că aveți oarecare dreptate. Și din câte știu eu, încăperile pentru interogatorii sunt bine echipate.

— Nu e nevoie să mă legați! Vă voi spune cum am furat cheia, cum am ajuns în turn – tot!

Oak își dă seama însă cât de puțin își doresc să fie convinși.

— Eu...

— Liniște!

Straun îl împinge atât de tare, încât își pierde echilibrul, așa cum e, cu mâinile legate la spate.

Prințul cade pe podeaua de piatră și se lovește puternic la cap.

Valen râde.

Oak se ridică de la pământ. Are o tăietură deasupra sprâncenei stângi, care sângerează, lichidul rubiniu picurându-i peste ochi. Cum are mâinile legate, nu poate să și-l șteargă. Își flexează ușor încheieturile ca să încerce legăturile, dar acestea sunt foarte strânse.

Furia îl îneacă.

După câteva îmbrânceli a ajuns în capătul holului și e băgat într-o încăpere pe care nu a mai văzut-o până atunci – una în care sunt cătușe prinse de o masă din piatră neagră și instrumente pentru interogatoriu, închise într-un cabinet din sticlă. Valen îl împinge pe Oak pe lespede. Îi taie legăturile și, pentru o clipă, prințul este liber.

Cuprins de disperare, încearcă să se împotrivească, dar simte că nu poate, magia căpăstrului ținându-l la pământ cu o putere mai mare decât a gărzilor. *Mergi cu Straun. Nu i te împotrivi. Nu-l păcăli.* Oak îi lasă să îi pună cătușele la mâini și la picioare.

Nu se obosește să se prefacă a nu fi speriat. Este îngrozit.

— Hyacinthe visează de ani buni să mă tortureze.

Prințul nu-și poate împiedica tremurul din voce.

— Nu-mi pot închipui ce aș putea ști ca să vă ierte pentru că v-ați băgat în față.

Bran mijește ochii ușor confuz, cântărind cuvintele și arătându-se mai îngrijorat.

— Poate că ar trebui să-i spunem...

Valen își întinde mâna spre arbaleta de la șold.

— Bran! strigă Oak, în semn de avertizare.

Șoimul își scoate sabia din teacă printr-o singură mișcare fluidă. Dar săgeata din arbaleta lui Valen îl lovește în gât înainte ca acesta să poată face un pas.

Mergi cu Straun. Nu i te împotrivi. Nu-l păcăli. Până în clipa în care vei fi închis, vei urma aceste comenzi.

Acum, că este închis, Oak poate în sfârșit să se împotrivească. Trage de legături, zvârcolindu-se și lovind din picioare, zbierând toate blestemele care-i vin la gură – dar, bineînțeles, este prea târziu.

Bran se prăbușește greoi la podea cu încă două săgeți implântate în piept.

Lui Oak nu i se pare o mișcare bună. Nu pare prea inteligentă și nu îi place ideea că Valen ar putea fi destul de disperat sau de paranoic încât să facă alegeri care nu sunt strategice. Nu e un amator. Trebuie să fi fost cu adevărat convins că Bran era pe cale să-l trădeze.

— Încuie ușa! îi cere Valen lui Straun.

Straun îl ascultă, pășind peste trupul lui Bran. Respiră greoi. Dacă ar fi avut de ales, poate că ar fi ales să-i țină partea lui Bran. Dar nu-l mai întreabă nimeni.

— Ei bine, spune Valen, întorcându-se spre Oak. Acum noi doi vom purta în sfârșit o conversație.

Oak nu poate opri fiorul care-l străbate la auzul acestor cuvinte. A fost otrăvit și înjunghiat de multe ori în viața lui scurtă. Durerea e trecătoare, își spune. A mai îndurat-o – a avut oasele rupte, a sângerat și a supraviețuit. Durerea e de preferat morții.

Își spune multe lucruri.

— Mi se pare nepoliticos să rămân întins în cazul ăsta, spune Oak, deși vocea nu-i sună pe cât de calm ar fi sperat.

— Există multe căi prin care noi, Făpturile, putem fi rănite, zice Valen, ignorând cuvintele prințului în timp ce își pune o mănușă din piele maro. Dar cea mai teribilă este fierul rece. Trece prin carnea zânelor ca un pumnal fierbinte prin untură.

— Mi se pare un subiect sumbru de discuție, dar dacă despre asta vrei să vorbim, până la urmă tu ești gazda acestei întâlniri...

Oak încearcă să pară degajat, lipsit de griji. L-a auzit pe Cardan vorbind astfel în mai multe rânduri și e un mod prin care îți dezarmezi audiența. Oak poate doar să spere că are același efect acum.

Mâna lui Valen îl izbește cu putere în colțul gurii. E mai degrabă o palmă decât un pumn, dar îl doare oricum. Oak simte gustul sângelui de la tăietura pe care i-a făcut-o dintele în buză.

Straun râde zgomotos. Poate simte că tortura este o bună răzbunare pentru că Oak l-a făcut să pară un caraghios. Dar, cu trupul lui Bran la picioarele lui, Straun chiar *este* caraghios dacă-și închipuie că e în siguranță.

Cu toate acestea, ceea ce l-a ajutat pe Oak întotdeauna a fost rolul de frivol, așa că trebuie să-l joace și acum. Trebuie să fie băiețelul răsfățat la care se așteaptă Valen.

Cel puțin până descoperă un plan mai bun.

— Hai să vorbim despre ce va face sora ta, zice Valen, surprinzându-l pe Oak, care se aștepta să fie întrebat despre cum evadase. Unde aveai de gând să te întâlnești cu forțele ei după ce evadai din celulă și o asasinai pe regină?

O mișcare inteligentă din partea lui să presupună că este vinovat și să insiste doar asupra detaliilor. Inteligentă, dar greșită.

Cum creaturile din bețe sunt bucăți, șoimii reprezintă singura forță militară pe care o are Wren. Asta-i permite lui Valen să urce rapid în rang, de vreme ce nu are concurență,

însă tot asta-l pune și în pericol. Orice va trimite Elfhameul contra Citadelei, el și șoimii lui vor trebui să întâmpine.

Asta este ce-și dorește Valen mai presus de orice, își dă seama Oak. Putere. Dorința aceasta a clocotit în el tot timpul cât a fost blestemat. Și să devină comandantul forțelor militare ale lui Wren l-ar fi domolit pentru o vreme. Dar ea l-a ignorat și acum este mai însetat decât oricând de putere.

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar nu am cum să comunic cu sora mea, spune Oak.

Lucru adevărat, de vreme ce zdrobise șarpele.

— Doar nu te aștepți să cred că aveai de gând să o ucizi pe regină și apoi să fugi prin zăpadă, sperând la un miracol? mârâie Valen.

— Mă bucur că nu crezi asta, deși Bran cu siguranță asta a crezut, răspunde Oak, evitând să privească spre cadavrul de pe podea. Nu am avut nicio clipă intenția să-i fac rău lui Wren și cu atât mai puțin să o *ucid*.

Straun se încruntă la auzul formulei familiare de adresare – Wren, în loc de Regina Suren sau de Regina Iernii ori alt titlu fandosit, pe care el îl crede mai potrivit pentru ea.

Oare Straun chiar își închipuie că are vreo șansă la inima lui Wren? Nu pare prea șiret. Poate că ei îi place asta, deși Oak îl vede plictisitor ca un broscoi.

Valen îi cercetează chipul, citind poate gelozia întipărită pe el.

— Și nici să fugi nu aveai de gând?

Oak nu știe cum să răspundă. Nu e prea sigur că are cum să-și explice intențiile, nici măcar lui însuși.

— M-am gândit la asta. Temnița nu este un loc prea plăcut, iar mie îmi plac lucrurile plăcute.

Gura lui Valen se contorsionează de dezgust. Așa se așteaptă el să fie un prinț din Elfhame: vanitos, cu toane, neobișnuit cu suferința de niciun fel. Cu cât își joacă mai bine rolul, cu atât va reuși Oak să se ascundă mai bine.

— Deși, continuă, nici să deger nu este prea plăcut.

— Așa că l-ai amețit pe Straun și ai evadat, concluzionează Valen încetișor, nevenindu-i a crede. Fără să ai niciun plan?

Oak nu poate să ridice din umeri, legat cum este, dar face un gest prin care să-și arate nonșalanța.

— Unele dintre cele mai bune idei îmi vin pe moment. În plus, m-am ales cu o baie.

— Trebuie să știe *ceva*! zice Straun, începând să-și facă griji că au riscat totul pentru nimic.

Îngrijorat, fără îndoială, în privința cadavrului de care va fi greu să scape fără ca cineva să bage de seamă.

Valen se întoarce spre Oak și îl împunge cu degetul în obraz.

— Prințul își cunoaște sora.

Oak oftează teatral.

— Jude are o armată. Are asasini. Are control asupra Curților, care i-au jurat credință. Are toți așii în mânecă și ar putea să-l folosească pe oricare, oricând. Vreți să vă spun că atunci când se duelează își întoarce piciorul spre interior înainte să atace și astfel să vă ofer un avantaj? Nu cred că veți reuși să vă apropiați îndeajuns încât această informație să vă fie utilă.

Straun mijește ochii, îngândurat.

— Își întoarce piciorul?

Oak îi zâmbește de la podea.

— Niciodată.

Valen pune mâna pe un pumnal de fier din cabinet și lipește tăișul de gâtul lui Oak. Arma sfârâie când îi atinge pielea.

Prințul își înghite țipătul și tot trupul i se cutremură de durere.

Straun tresare, în ciuda nerăbdării de mai devreme. Apoi strânge din dinți și se forțează să privească cum pielea prințului se acoperă de bășici.

— *Au*, spune Oak, rostind cuvântul încet și intenționat cu o voce plângăreață, în ciuda arsurii dureroase.

Straun nu se poate abține să râdă. Valen retrage pumnalul, furios.

E ușor să faci pe cineva să arate caraghios dacă ești dispus să joci rolul caraghiosului.

— *Pleacă!* urlă Valen, fluturându-și mâna spre Straun. Stai de pază de cealaltă parte a ușii! Anunță-mă dacă vine cineva.

— Dar..., încearcă Straun.

— Ai face bine să îl asculți, îi spune Oak, respirând greoi, pentru că în ciuda bravadei lui, este în agonie. Nu vrei să sfârșești ca Bran.

Straun își îndreaptă privirea plină de vinovăție spre podea, apoi și-o întoarce la Valen. Iese.

Oak îl urmărește cu sentimente amestecate. Are la dispoziție puține opțiuni și niciuna nu este bună. Poate să se străduiască în continuare să-i intre lui Valen pe sub piele, dar se prea poate ca Valen să-i pună pielea pe băț. Acum însă, că Straun nu mai este de față, ar putea încerca o abordare diferită.

— Poate că aș putea să îți ofer ceva mai mult decât ocazia de a-l impresiona pe Hyacinthe, dar voi avea nevoie de ceva la schimb.

Valen zâmbește, trecându-și pumnalul pe deasupra chipului prințului.

— Bogdana mi-a spus că ai moștenit gura-mieroasă și otrăvitoare a mamei tale.

Prințul are nevoie de toată concentrarea ca să nu privească direct spre lamă. Se forțează să se uite direct în ochii șoimului.

— Bogdana nu mă place. Mă îndoiesc că și tu îi ești prea drag. Dar tu îți dorești poziția pe care o are Hyacinthe, iar eu știu multe despre el..., despre vulnerabilitățile lui și despre cum este cel mai probabil să dea greș.

— Spune-mi mai bine, zice Valen, privindu-l de sus, de unde ai făcut rost de otrava pe care ai folosit-o pe Straun?

Ah, la naiba! E o întrebare foarte bună. Oak se gândește la șarpele-bijuterie. Își închipuie cum va arăta dacă va încerca să explice.

— Parcă nu era nevoie să te torturez ca să-mi spui ce-mi doresc să aflu?

Valen răsucește pumnalul, astfel încât vârful plutește chiar deasupra ochiului prințului. Oak privește spre el și vede reflectată în ascuțiș marginea uneia dintre baretele căpăstrului. Asta îi reamintește că Wren nu a ordonat acest interogatoriu, că nu știe despre el. Ea nu ar avea de ce să-l tortureze pentru a afla informațiile acestea. Nu ar trebui decât să întrebe, pentru că Oak poartă căpăstrul. Nu ar putea să o refuze, cum nu poate să-și facă inima să nu mai bată-n piept.

Desigur, dacă i-ar păsa că Valen avea să-l rănească, era altă discuție. Lui Oak îi place să-și închipuie că i-ar păsa, cel puțin din orgoliu. Până la urmă, zece lovituri cu un bici de gheață nu mai par o pedeapsă prea îngrozitoare dacă altcineva ți-a scos deja ochii.

Oak ar prefera, totuși, să nu-și piardă ochiul. Singurul lucru pe care-l are însă la îndemână este farmecul lui, iar acesta e o sabie cu două tăișuri.

— Mi-ai vorbit de sora mea – și ai dreptate. O cunosc bine. Știu că cel mai probabil va trimite pe cineva care să-mi negocieze eliberarea. Indiferent de ce crezi tu despre mine, pentru Elfhame sunt valoros.

— Ar fi gata să plătească o recompensă?

Valen își linge buzele. Oak îi citește dorința, pofta de aur și de glorie, de toate acele lucruri de care nu a avut parte.

— Ah, da! aprobă Oak. Dar nu va conta, dacă Wren nu va vrea să renunțe la mine. Orice-i va oferi sora mea acum ar fi putut să fie demult al ei, dimpreună cu Citadela, drept răsplată pentru că a îndepărtat-o pe Lady Nore.

Gura lui Valen se contorsionează într-un zâmbet aspru.

— Se pare însă că ai mâniat-o într-atât pe Regina Suren, încât preferă să te știe la pământ, cu riscul propriei pieiri.

Remarca lui îl ustură pe Oak, pentru că este adevărată.

— Tu ai putea să ai propria înțelegere cu Înalta Regină.

Vârful lamei de fier se lipește de obrazul lui Oak. Îl arde ca un chibrit aprins. Prințul se smucește din nou, ca o păpușă cu ațe.

— Ce-ar fi să răspunzi la întrebarea despre otravă și apoi putem discuta despre ce învoieli voi face eu.

Oak este inundat de panică. Nu va vorbi. Așa că va fi torturat până când va ceda și apoi va vorbi oricum. După ce va afla despre șarpe, Hyacinthe îi va spune lui Wren, iar ea va crede că Oak îi este dușman, indiferent de cum va încerca el să se apere. Cât despre planul surorii lui, oricare ar fi, va deveni cu atât mai letal.

Atunci când ai suficient timp și poți provoca suficientă durere, poți face pe oricine să spună aproape orice.

Poate, își zice Oak, că se poate răni destul de rău încât interogatoriul să *nu* mai poată continua. E un plan teribil, dar nu are nicio altă idee. Nu prea are cum să-i zâmbească lui Valen, așa cum i-a zâmbit lui Fernwaif, și să spere că este îndeajuns ca să-l convingă să-i permită să părăsească temnița.

Doar dacă nu cumva...

A trecut ceva vreme de când și-a folosit ultima oară *gura-mieroasă* și *otrăvitoare*, așa cum i-a zis Bogdana. Adevărata lui putere de gancanagh. Să își lase gura să vorbească în locul lui, să lase cuvintele să curgă fără să le controleze. Să spună vorbele potrivite, în felul potrivit, la momentul potrivit.

E terifiant, ca și cum într-o luptă cu spada ți-ai lăsa instinctul pur să preia controlul, fără să fii sigur al cui sânge îți va păta mâinile.

Însă ceea ce Valen are de gând să facă este și mai terifiant. Dacă va putea să iasă din acea încăpere întreg și fără să pună pe nimeni drag în pericol, va vedea mai apoi ce este de făcut.

Desigur, o parte din problemă este că puterea lui nu e una de persuasiune pură. Nu poate pur și simplu să facă pe cineva să-l asculte. Poate doar să devină ceea ce persoana își dorește și să spere că planul va funcționa. Mai rău e că nu știe niciodată ce va deveni. Odată ce se abandonează puterii, gura lui rostește cuvintele, iar el rămâne să îndure consecințele la final.

— *Trolii din Pădurea de Piatră au ciuperci-cuc. Nu sunt prea greu de găsit. Uită de otravă. Gândește-te la viitorul tău*, spune Oak, cu o voce care sună straniu chiar și pentru urechile lui.

Cuvintele au un zumzet aspru și buzele îl furnică, de parcă ar fi atinse de un curent electric. S-a scurs mult timp de când și-a eliberat ultima oară puterea, dar aceasta se manifestă languros la comanda lui.

— *Vrei doar să comanzi armata lui Lady Wren? Ai fost menit pentru lucruri mai măreţe.*

Ochii lui Valen se dilată, irisurile deschizându-i-se larg. Se încruntă, confuz, scuturându-și capul.

— Trolii? De acolo ai făcut rost de otravă.

Lui Oak nu-i place cât de puternică este vraja, acum că s-a trezit. Cu câtă ușurință curge prin el. A mai simțit picături din ea și altă dată, dar nu i-a mai simțit întreaga forță de când era copil.

— *Eu sunt mai aproape de centrul puterii decât oricine altcineva din această Citadelă*, spune prințul. *Madoc a căzut în dizgraţie și multora dintre cei de la Înalta Curte nu le place că armatele noastre sunt conduse de Grima Mog. Mulţi te-ar prefera pe tine – nu este asta ce-ţi dorești cu adevărat?*

—Am pierdut orice șansă de a mai obține asta.

Cuvintele lui Valen nu sună însă batjocoritor. Pare speriat de propriile speranțe. Pumnalul de fier îi alunecă atât de jos

în mâna încătușată, încât pare în pericol să-și ardă propria coapsă cu vârful.

— *Ai trăit ca șoim nouă ani*, îi spune Oak și cuvintele alunecă încet pe limbă. *Ai fost îndeajuns de puternic încât să nu te pleci sub această povară. Acum ești liber, dar dacă nu ai grijă, vei fi prins într-o nouă plasă.*

Valen îl ascultă, fascinat parcă.

— *Te așteaptă un conflict cu Elfhameul, dar nu mai ai armata de piatră și bețe și nicio autoritate de comandant. Alături de mine însă, lucrurile ar putea să se schimbe. Elfhameul ar putea să te răsplătească în loc să te considere o țintă. Aș putea să te ajut. Dezleagă-mă și îți voi oferi ceea ce îți dorești de atâta vreme.*

Valen se lipește de perete, respirând greoi, scuturându-și capul.

— Ce ești? întreabă, cu tremur în glas și un ocean de dorințe în privire.

— Ce vrei să spui?

Cuvintele îi ies lui Oak pe gură fără farmecul baziliscului.

— Tu... Ce mi-ai făcut? mârâie Valen, cu o scânteie de furie aprinsă în privire.

— Am vorbit doar.

Oak își caută cu disperare tonul dulce ca mierea. E mult prea speriat ca să-l găsească. Prea dezobișnuit să-l folosească.

— Te voi face să *suferi*! îi promite Valen.

Înapoi la primul plan atunci, cel care era mai rău. Îi oferă lui Valen zâmbetul lui cel mai degajat și mai nepăsător.

— Aproape că te-am prins, totuși. Ai fost aproape al meu!

Valen îl izbește pe prinț cu fruntea în față. Capul lui Oak lovește violent dala de care e legat. Durerea îi izbucnește între ochi și își simte capul de parcă i-ar fi pârâit pornind din gât. Următoarea lovitură e un pumn și Oak se consideră norocos că cea de-a treia e atât de puternică, încât îl lasă inconștient.

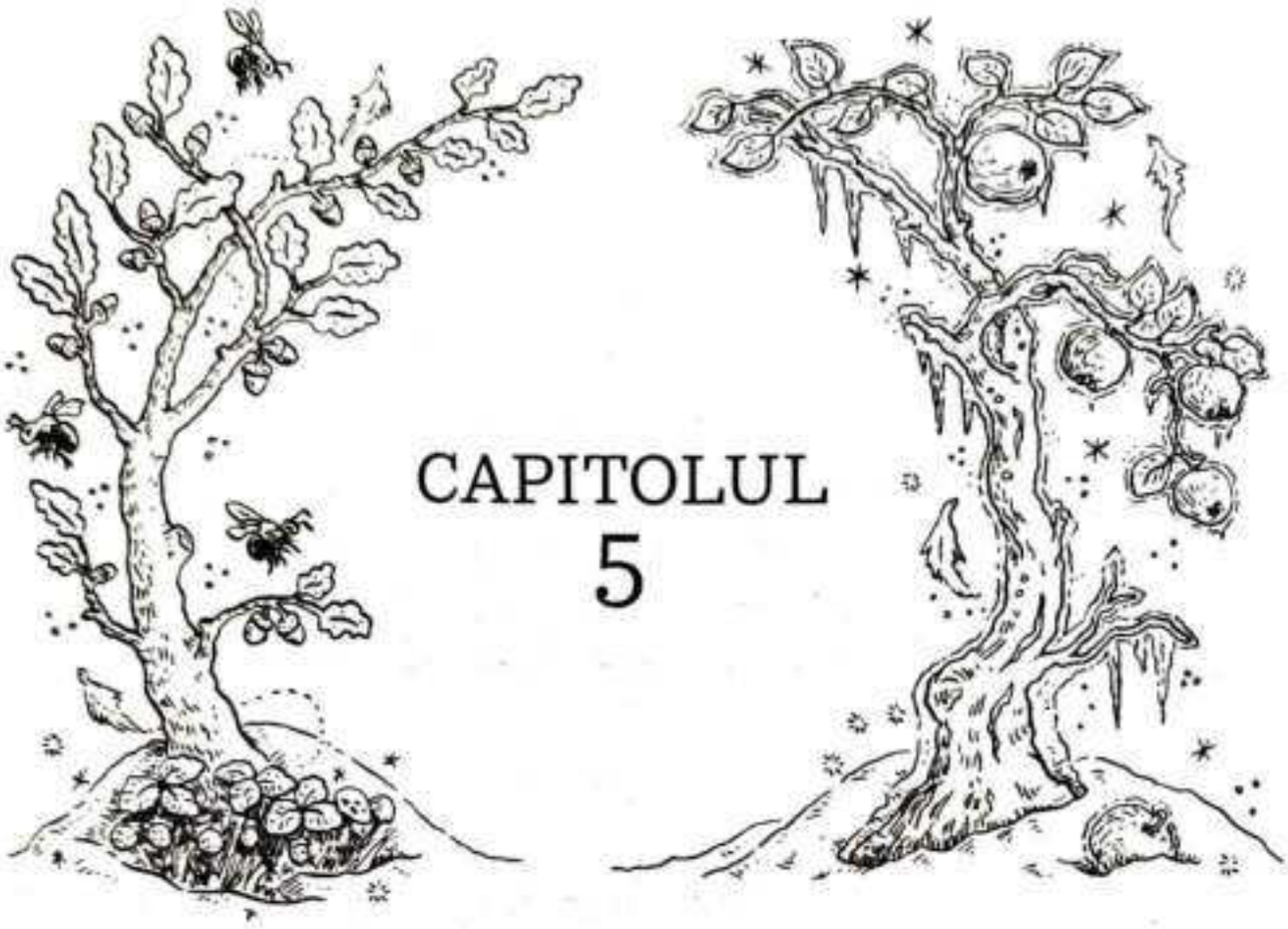

CAPITOLUL 5

Oak visează o vulpe roșie, care este în același timp fratele lui vitreg, Locke. Se află împreună într-o pădure, la amurg, și în umbre se mișcă ceva. Frunzele foșnesc de parcă animalele s-ar ascunde printre copaci.

— De data asta, chiar ai dat-o în bară! zice vulpea, pășind alături de prinț.

— Tu ai murit, îi reamintește Oak.

— Da, aprobă vulpea care este Locke. Iar tu ești pe cale să mi te alături.

— De aceea ai venit?

Oak își coboară privirea la copitele acoperite de noroi. În vârful celei drepte e lipită o frunză.

Nasul negru al vulpii adulmecă mirosurile din aer. Coada i se leagănă la spate ca o flacără. Lăbuțele pășesc sigure pe

o potecă pe care Oak nu o vede. Se întreabă dacă este condus undeva unde nu-și dorește să meargă.

Adierea vântului aduce miros de sânge vechi, închegat și de ulei de arme. Lui Oak îi aduce aminte de mirosul casei lui Madoc, de acasă.

— Mă pricep la trucuri, la fel ca tine. Mă aflu aici pentru că mă amuză. Când mă plictisesc, o să plec.

— Eu nu sunt ca tine, îi spune Oak.

Nu este ca Locke, chiar dacă au aceeași putere. Locke a fost Maestrul de Ceremonii, cel care a furat-o pe sora lui, Taryn, și a dus-o la conacul lui, unde aceasta a băut vin și a purtat rochii frumoase și a ajuns să fie mai tristă decât o văzuse el vreodată.

Locke credea că viața este o poveste, iar el era responsabil cu introducerea intrigii. Oak avea nouă ani când Taryn l-a ucis pe Locke și, la scurt timp după aceea, a venit ziua lui de naștere. Ar fi vrut să poată spune că nu știa ce făcuse, dar știa. Niciunul dintre ei nu încerca să-și ascundă violența. Ajunseseră să fie obișnuiți cu faptul că a ucide era *întotdeauna* o opțiune.

Pe atunci nu știa însă că Locke era fratele lui vitreg.

Și nici că Locke era o persoană îngrozitoare.

Vulpea își deschide gura și limba ei roz alunecă afară. Îl studiază pe Oak cu ochi care seamănă înfricoșător de mult cu ai lui.

— Mama noastră a murit pe când eram doar un copil, dar încă îmi aduc aminte de ea. Avea părul lung, roșu ca aurul, și râdea mereu. Toți cei care o cunoșteau o adorau.

Oak se gândește la Hyacinthe, al cărui tată a iubit-o prea mult pe Liriope și și-a luat viața din această cauză. Se gândește la Dain, care a dorit-o și apoi a ucis-o.

— Nu sunt nici ca mama noastră, spune Oak.

— Nu ai cunoscut-o, îi zice vulpea. De unde știi dacă ești sau nu ca ea?

La această întrebare Oak nu are niciun răspuns. Nu vrea să fie ca ea. El vrea ca lumea să-l iubească atât cât este firesc.

Însă este adevărat că vrea ca toți să-l iubească.

— Vei muri ca ea. Și ca mine. Ucis de propria iubită.

— Nu mor! se răstește prințul și vulpea fuge, ascunzându-se printre copaci.

La început, haina lui strălucitoare îl trădează, dar frunzele devin stacojii, apoi aurii și se veștejesc în nuanțe de cafeniu. Se desprind, luate de o pală de vânt care pare să se răsucească în jurul prințului. Și în freamătul crengilor, Oak aude râsete.

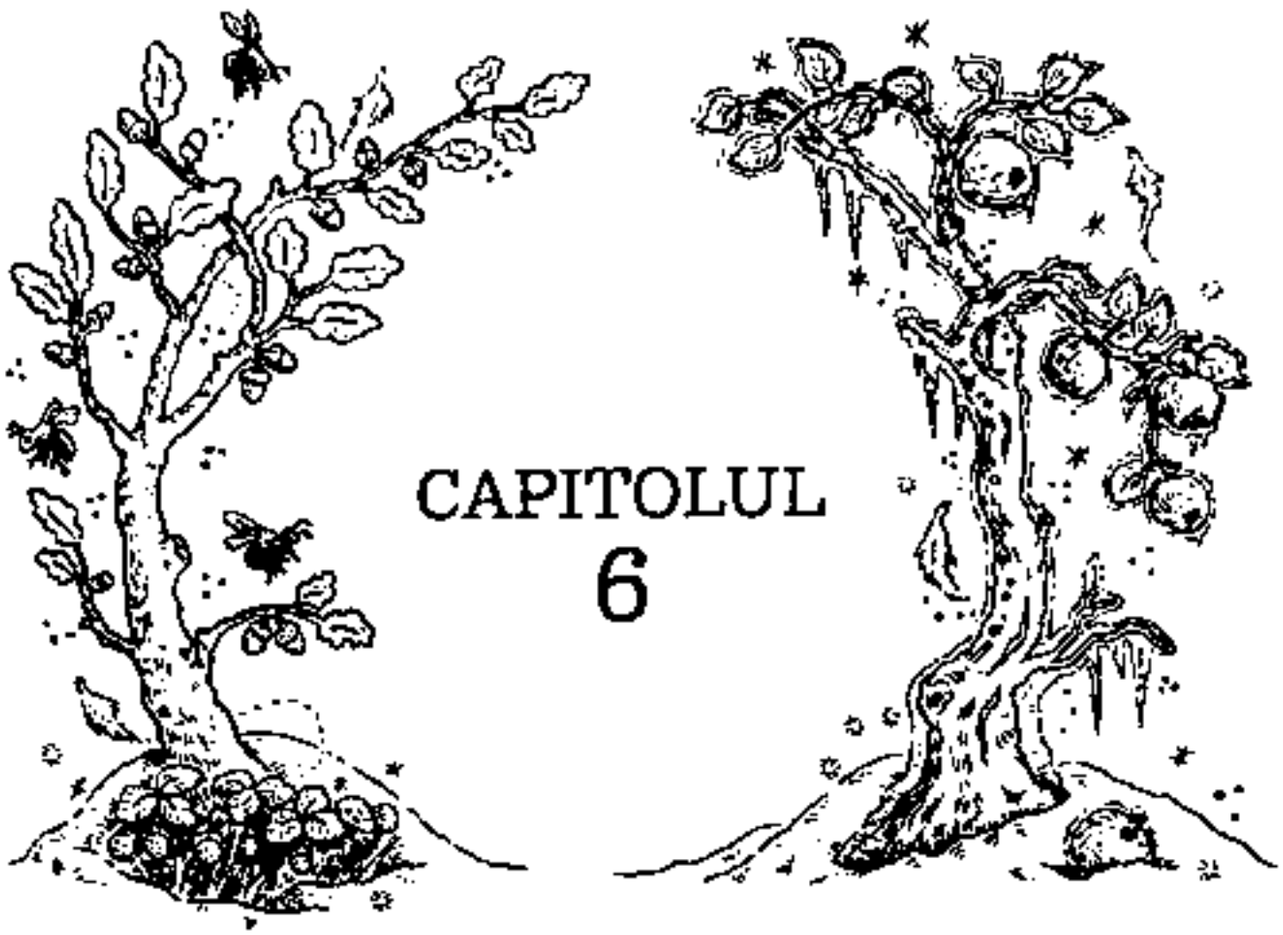

CAPITOLUL 6

Oak nu este sigur de câtă vreme zace pe dalele reci de piatră, revenindu-și și pierzându-și iar cunoștința. Visează că vânează șerpi care sclipesc, bătuți în pietre prețioase, șuierând prin noapte, visează fete făcute din gheață, ale căror săruturi îi răcoresc arsurile. În mai multe rânduri își zice că ar trebui să se târască spre pătură, însă doar gândul că ar trebui să se miște îi dă dureri de cap.

Orice a crezut prințul despre sine mai înainte, oricât de priceput ar fi pretins că este să scape din capcane și să râdă în fața pericolelor, acum nu mai râde. Ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas la el în celulă și ar fi așteptat. Ar fi fost mai bine dacă ar fi alergat prin zăpadă. A riscat și a pierdut – a pierdut în mod *spectaculos*, și acesta este singurul lucru pe care-l poate spune în favoarea sa: cel puțin a pierdut în mod spectaculos.

Mișcarea umbrelor îi dă de știre că e cineva afară, în fața celulei lui. Febril, își ridică privirea. Pentru o clipă, chipul ei plutește dinaintea lui și Oak își zice că este o frântură dintr-un alt coșmar.

Bogdana.

Cotoroanța-furtunii se înalță deasupra lui ca o Făptură amenințătoare, cu părul ca o coamă sălbatică în jurul capului. Se uită la el cu ochi negri, care strălucesc ca pietre umede de onix.

— Prințul Oak, cel mai onorat oaspete al nostru. M-am temut că ai murit aici, înăuntru! zice ea, împingând cu piciorul o tavă, pe sub ușa celulei.

Pe ea se află un castron cu supă apoasă, deasupra căreia plutesc niște solzi, și o carafă cu vin care miroase acru. Oak nu se îndoiește că ea însăși a ales mâncarea.

— Ah, bună! zice Oak. Ce vizită neașteptată.

Cotoroanța îi zâmbește de sus, cu o veselie malițioasă.

— Nu pari bine. M-am gândit că o masă simplă îți va fi pe plac.

Oak se ridică cu greu în șezut, ignorând cât de tare îi face asta capul să pulseze.

— Cât timp am fost inconștient?

Nici măcar nu știe cum a ajuns în temniță. Fusese Straun nevoit să îl care până aici, după ce Valen și-a dat seama că nu avea să se trezească prea curând? Îl adusese Valen, în caz că nu avea să se mai trezească niciodată?

— Trebuie să ajungi undeva, prințule din Elfhame? îl întreabă Bogdana.

— Bineînțeles că nu!

Oak își duce mâna la piept. Arsura de la gât a făcut coajă. Își simte inima bătând nebunește sub palmă. Nu a fost inconștient prea mult timp, de vreme ce Wren nu a trimis pe nimeni să-l târască dinaintea Curții pentru a fi biciuit.

Bogdana zâmbește și mai larg.

— Bun. Pentru că am venit să-ți spun că voi scoate mațele oricărui servitor pe care vei încerca să-l vrăjești, în cazul în care vei încerca să profiți de vreunul ca să evadezi din nou.

— Nu am..., începe Oak.

Bogdana râde aspru, un râs care este pe jumătate animalic.

— Fata-huldufólk? Doar nu te aștepți să cred că nu îți mănâncă din palmă. Că nu ai vrăjit-o!

— Crezi că Fernwaif m-a ajutat să evadez? tresare Oak, nevenindu-i a crede.

— Ai remușcări acum, când este prea târziu? întreabă cotoroanța-furtunii, cu buzele contorsionate. Ai știut ce riști când ai folosit-o.

— Fata nu a făcut nimic.

Fernwaif, fata care credea în povești de iubire, chiar dacă trăia în Citadela lui Lady Nore. Care, speră Oak, este încă în viață.

— Am luat cheia de la Straun, și asta pentru că e un prost, nu pentru că l-am vrăjit.

Bogdana îi urmărește expresia, trăgând de moment.

— Suren a intervenit pentru Fernwaif. E în siguranță, deocamdată.

Oak răsuflă ușurat.

— Voi fi pe cât de nesuferit îți dorești cu servitorii Citadelei de acum înainte. Și cu asta sper că am încheiat afacerile.

Bogdana se încruntă la el de sus.

— Afacerile noastre nu se vor încheia până când neamul Salcei nu-mi va da înapoi ce-mi datorează.

— Și vom plăti cu viețile noastre, bla, bla – știu.

Durerea și disperarea l-au făcut pe prinț necugetat.

Lumina reflectată face să strălucească ochii cotoroanței. Unghiile îi țăcănesc pe gratiile de fier, de parcă s-ar gândi să-și vâre mâna înăuntru și să-l spintece pe Oak cu ele.

— Vrei ceva de la Suren, nu-i așa, prințule? Poate că nu ești obișnuit să fii refuzat și nu ți-a picat bine. Poate că îți dai

seama de măreția ei și vrei să i-o nărui. Poate că ești cu adevărat atras de ea. Oricum ar fi, clipa în care îți va sfârteca beregata va fi una dulce.

Oak nu are cum să nu se gândească la visul lui și la vulpea care pășea alături de el, profețindu-i pieirea. Nu se poate abține să se gândească și la alte lucruri.

— Știi, m-a mai mușcat ea și altă dată! zice, rânjind. Nu a fost chiar așa de rău.

Comentariul o înfurie pe Bogdana, spre satisfacția lui Oak.

— Mă bucur că ești închis bine, momeală răsfățată! îi aruncă, cu ochii sticlind. Dacă nu ai fi util, ți-aș sfâșia pielea de pe oase. Te-aș răni așa cum nu poți să-ți închipui.

Cuvintele ei au o sete care-l neliniștește pe prinț.

— Ți-a luat-o altcineva înainte.

Oak se rezemă la loc pe perna pe care și-a făcut-o din propriul braț.

— Respiri încă, îi zice cotoroanța-furtunii.

— Dacă chiar ți-ai făcut griji că aș putea fi mort, îi spune Oak, amintindu-și primul lucru pe care i l-a zis când a venit la el în celulă, înseamnă că arătam destul de rău.

Poate că a zăcut inconștient mai multă vreme decât bănuia. A mai rămas o zi înainte ca Elfhameul să atace? Atacă deja? Oak chiar și-ar dori ca șarpele din metal să-i fi oferit mai multe detalii despre ceea ce plănuia Jude. *Trei sssile* nu era destul de clar.

— Nu am nevoie de tine prea multă vreme, spune Bogdana. Pe Înaltul Rege îl vreau.

Oak pufnește.

— Mult noroc!

— Tu ești norocul meu.

— Mă întreb ce gândește Wren, zice prințul, încercând să-și ascundă neliniștea. Te folosești de ea la fel de mult pe cât au folosit-o Lordul Jarel și Lady Nore. Și ai plănuit să o folosești de foarte multă vreme.

În vârfurile degetelor Bogdanei se aprind scânteile fulgerelor.

— Răzbunarea mea este și răzbunarea ei. I-au fost furate coroana și tronul.

— Acum are și o coroană și un tron, nu-i așa? întreabă Oak. Și mi se pare probabil ca din cauza ta să le piardă pe amândouă, *din nou*!

Privirea pe care i-o aruncă Bogdana ar putea să-i fiarbă sângele în vene.

— Pentru ceea ce a făcut Mab, mă voi asigura că văd sfârșitul domniei Salcei! se răstește cotoroanța-furtunii. Crezi că o cunoști pe Suren, dar nu e așa! Inima ei este inima fetei mele moarte. S-a născut pentru a distruge neamul tău.

— O cunosc destul de bine încât să-i spun *Wren*, îi răspunde Oak și vede cum ochii cotoroanței-furtunii lucesc de maliție. Și nu întotdeauna ajungem să facem lucrul pentru care ne naștem.

— Mănâncă, băiete! zice Bogdana, arătând spre mâncarea dezgustătoare pe care i-a adus-o. N-aș vrea să te văd mergând la moarte cu stomacul gol.

Abia câteva ore mai târziu, când pașii a trei gărzi îl trezesc dintr-un somn chinuit, Oak își dă seama că este posibil ca Bogdana să fi rostit un adevăr. Îl doare atât de tare capul, încât se gândește că ar putea să zacă doar și să-i lase să facă tot ce vor, dar apoi se hotărăște că dacă urmează să moară, cel puțin să moară în picioare.

Se ridică până ajung gărzile. Când deschid ușa de la celulă, prințul reușește să ridice castronul de supă cu vârful piciorului. Apoi îl izbește în fața primului soldat.

Bărbatul cade la pământ. Oak îl împinge pe cel de-al doilea în barele de fier și, în clipa în care cel de-al treilea ezită, se întinde după sabia gărzii căzute la pământ.

Înainte să o apuce, o bâtă îl lovește în stomac, tăindu-i respirația.

Înainte de fier era mai rapid. Înainte ca mușchii să îi amorțească. Înainte să fie lovit în cap de mai multe ori de Valen. Cu câteva săptămâni în urmă ar fi pus mâna pe sabie.

S-au înghesuit la intrarea în celulă; acesta este avantajul lui. Nu-l pot ataca decât pe rând, dar toți au arme, iar Oak nu are decât mâinile lui goale și copitele. Până și castronul zace pe podea, spart în două.

Dar refuză să fie târât înapoi în camera de interogatoriu. Se simte cuprins de panică la gândul că Valen își va reîncepe tortura. La gândul biciului de gheață. La unghiile Bogdanei sfâșiindu-i pielea.

Cel de-al doilea membru al gărzii, cel care se izbise de zăbrele, se aruncă asupra lui cu sabia în mână. Spațiul este strâmt însă, prea mic pentru a permite o lovitură cu boltă, iar asta-l încetinește pe soldat. Oak se ferește și năvălește spre primul bărbat, care a reușit să se pună pe picioare. Prințul se izbește de el și cad amândoi lați pe dalele reci din piatră ale culoarului închisorii. Oak încearcă să se ridice, dar este lovit între omoplați cu măciuca de cel de-al treilea. E pus din nou la pământ și se prăvălește zgomotos peste al doilea bărbat. Încearcă să apuce pumnalul prins la brâul acestuia. Îl trage din teacă și se întoarce pe spate, gata să lovească.

În timp ce face toate astea, în mintea lui Oak se petrece o schimbare familiară. Toate celelalte gânduri amorțesc și el însuși e dat la o parte. Renunțarea aduce ușurare, lasă viitorul și trecutul să se îndepărteze, iar el devine o persoană fără speranțe și fără temeri în afara clipei prezente. O persoană pentru care nu există decât această luptă și pentru care nu va mai exista nimic dincolo de ea.

Se simte și îngrijorat, pentru că de fiecare dată când se întâmplă asta, simte că are din ce în ce mai puțin control asupra a ceea ce face când e în afara trupului său. De câte ori nu s-a trezit stând aplecat deasupra unui corp, cu sânge pe

haine, pe chip, pe sabie și pe mâini - fără să-și amintească nimic din ceea ce s-a întâmplat?

E ceva ce îi amintește de puterea de gancanagh, de toate avertismentele de care nu pare să mai poată ține cont.

— *Oak!* strigă Hyacinthe.

Prințul lasă mâna în care ține pumnalul să i se înmoaie. Cumva, faptul că Hyacinthe urlă la el îl face să-și recapete controlul. Poate că e vorba de familiaritatea reproșului.

Cum nu e lovit din nou, își îngăduie să zacă acolo, respirând greoi. Celălalt soldat se ridică.

— Vrea să stai la masă cu ea, îi spune Hyacinthe. Trebuie să te fac prezentabil.

— Wren?

Simțul timpului este încă distorsionat pentru Oak.

— Credeam că mă va pedepsi.

Hyacinthe ridică din sprâncene.

— Da, Wren. Cine altcineva?

Prințul își îndreaptă privirea spre gărzile care-l privesc cu resentiment. Dacă ar fi gândit mai clar, și-ar fi dat seama că nu are de ce să încerce să-i *ucidă*. Nu era obligatoriu să lucreze pentru Valen sau Bogdana, nu era obligatoriu să-l ducă la pieire. Și-ar fi dat probabil seama mai devreme de asta, dacă nu l-ar fi durut atât de tare capul. Dacă Bogdana nu ar fi venit să-l amenințe.

— Nu mi-a spus nimeni că ar fi vorba de cină, se vaită Oak.

Una dintre gărzi, cea cu măciuca, pufnește. Celelalte două rămân încruntate.

Hyacinthe se întoarce spre ele.

— Găsiți altceva de făcut. Îl voi escorta eu pe prinț.

Gărzile ies, una dintre ele scuipând pe podeaua de piatră înainte să plece.

— Te avertizez, îi zice Oak lui Hyacinthe. Dacă ai de gând să mă lovești, va trebui s-o faci cu putere ca să mai aibă vreun

efect după toate umflăturile și vânătăile cu care m-am ales deja.

— Ai putea lua în considerare, din când în când, faptul că te-ai putea pleca dinaintea înțelepciunii și ai putea să-ți muști limba, îi zice Hyacinthe, întinzându-și mâna, ca să-l pună pe picioare.

Pentru o clipă, prințul este convins că-și va deschide gura și îi va spune lui Hyacinthe ceva ce acesta nu va găsi cu siguranță amuzant. Ceva ce probabil *nu* va fi amuzant.

— E puțin probabil, dar putem trăi amândoi cu speranța, reușește Oak să îngâne în timp ce se lasă tras în sus.

Se clatină puțin și își dă seama că dacă încearcă să se rezeme, își va arde mâna de barele din fier. Se simte amețit.

— Dacă ai de gând să te bucuri, n-ai decât!

Hyacinthe rânjește.

— Ți se plătește, prințule din Elfhame. Exact cu moneda pe care ai cerut-o cândva.

La asta Oak nu are ce replică să dea. Are nevoie de toate forțele rămase și de toată voința ca să se țină pe picioare. Respiră adânc, încercând să nu se prăvălească.

— Ei bine, hai! îi zice Hyacinthe. Doar dacă nu cumva vrei să te duc eu în brațe.

— Să mă duci în brațe? Ce propunere încântătoare. Mă poți purta ca pe o domniță din basme.

Hyacinthe își dă ochii peste cap.

— Te pot arunca peste umăr ca pe un sac cu semințe.

— Atunci mă gândesc că voi merge pe jos, declară Oak, sperând că va putea.

Se clatină în urma lui Hyacinthe, amintindu-și că i-a fost cândva prizonier și simțind că dreptatea s-a înfăptuit în mod poetic.

— Îmi vei lega mâinile?

— E nevoie să o fac?

Pentru o clipă, Oak se gândește că se referă la căpăstru. Apoi își dă seama că Hyacinthe îi oferă șansa de a urca pe scări fără să fie legat.

— De ce...

— Sunt un temnicer mai bun decât ai fost tu vreodată cu mine? completează Hyacinthe cu un râs scurt. Poate pentru că, pur și simplu, sunt o persoană mai bună.

Oak nu se obosește să-i amintească faptul că a încercat să îl *asasineze pe Înaltul Rege* și că, dacă nu ar fi intervenit el, Hyacinthe ar fi fost executat sau trimis în Turnul Uitării. Nu contează. Este foarte posibil ca niciunul dintre ei să nu fie o persoană prea bună.

Înaintează pe hol, trecând pe lângă torțe aprinse. Hyacinthe îl privește lung pe Oak și se încruntă.

— Ai vânătăi, și e prea devreme să-ți fi apărut după lupta la care am fost martor. Nici arsurile acelea de la fier nu sunt recente și nu au forma și nici unghiul care să indice că ar fi fost făcute de zăbrelele de la celula ta. Ce s-a întâmplat?

— Sunt un miracol al autodistrugerii, declară Oak.

Hyacinthe se oprește din mers și-și încrucișează brațele. Poza este atât de asemănătoare cu una pe care Tiernan o afișează tot timpul, încât Oak este convins că îl copiază, deși Hyacinthe poate că nu e conștient de acest lucru.

Poate că asta e ceea ce îl face să vorbească, gestul acesta familiar. Sau poate că este prea obosit și nu îi mai e deloc teamă.

— Îl știi pe unul, Valen? Fost general. Cu ceafa groasă. Mai multă furie decât bun-simț?

Hyacinthe se încruntă și dă încetișor din cap.

— Îți vrea poziția, îi spune Oak și pornește mai departe.

Hyacinthe îl prinde din urmă.

— Nu văd ce legătură are asta cu tine.

Ajung în dreptul scărilor și urcă, ieșind din temniță. Razele soarelui de la apus îi bat în față și ochii încep să-l usture, dar

Oak simte doar recunoștință. Nu fusese sigur că va mai vedea vreodată soarele.

— Poate că ți-a zis că un soldat pe nume Bran a dezertat. Nu este adevărat. E mort.

— Bran e..., începe Hyacinthe și apoi își coboară vocea în șoaptă. E *mort*?

— Nu te uita așa la mine, îi răspunde Oak cu glas tăcut. Nu eu l-am ucis.

Intrarea aflată la câțiva pași în față este flancată de gărzi și, fără să fi stabilit nimic, amândoi tac. Oak își încordează umerii când trece pe lângă ei, dar bărbații nu-l opresc din drum. Pășind într-un coridor cu tavan înalt, prințul este pentru prima oară liber să își plimbe privirea prin Citadelă, fără să se teamă că ar putea fi prins. Simte miros de ceară topită și de rășină. Și de petale de trandafir, i se pare. Fără duhoarea persistentă a fierului în nări, capul îl doare mai puțin.

Apoi, privirea prințului se îndreaptă spre unul dintre pereții uriași, translucizi, și se împiedică.

Poate să vadă, ca printr-o fereastră, peisajul de afară și pe regii-trol care-l străbat. Deși se află la depărtare, sunt mult mai masivi decât bolovanii din Pădurea de Piatră, de parcă pietroaiele nu ar fi reprezentat decât partea de sus a trupurilor lor, restul fiind îngropat sub pământ. Trolii aceștia sunt mai mari decât toți uriașii pe care i-a văzut Oak la Curtea din Elfhame și chiar la Curtea Moliilor. Îi urmărește înaintând prin zăpadă, trăgând după ei bucăți enorme de gheață, și începe să recalculeze mintal resursele lui Wren.

Construiesc un zid. O fortăreață care se întinde pe kilometri întregi, înconjurând Citadela.

În mai puțin de o lună, cu noua descoperita ei putere și noii aliați, Wren a făcut Curtea Dinților mai formidabilă și mai de nepătruns decât fusese sub domnia Lordului Jarel. Dar când se gândește la ea, Oak nu poate să ignore umbrele de sub ochii

ei și strălucirea lor febrilă. Nu poate scăpa de gândul că ceva nu este în regulă.

— Wren arată de parcă nu s-ar simți bine, spune Oak. A fost bolnavă?

Hyacinthe se încruntă.

— Doar nu te aștepți să-mi trădez regina și să-ți împărtășesc secretele ei.

Oak zâmbește aspru.

— Așadar e un secret la mijloc.

Hyacinthe se încruntă mai tare.

— Sunt prizonier, spune Oak. Fie că mă ții în lanțuri sau nu, nu-i pot face rău, și chiar dacă aș putea, nu i-aș face. Te-am avertizat în privința lui Valen. În privința lui Bran. Cu siguranță mi-am dovedit loialitatea într-o oarecare măsură.

Hyacinthe răsuflă greoi și își îndreaptă privirea spre regii-trol de dincolo de peretele din gheață.

— Loialitate? Nu cred, dar îți voi spune, pentru că tu s-ar putea să fii singura persoană care *poate* ajuta. Puterile lui Wren îi răpesc ceva teribil.

— Ce vrei să spui? îl întreabă Oak cu autoritate.

— Mănâncă din ea, răspunde Hyacinthe. Și va trebui să și le tot folosească, iar și iar, atâta vreme cât tu ești aici.

Oak deschide gura, gata să ceară mai multe explicații, dar în acea clipă trece pe lângă ei un grup de curteni, cu toții palizi și cu înfățișare rece, privirile alunecându-le peste Oak, de parcă simpla lui prezență este o ofensă adusă vederii lor.

— Tu mergi în turnul stâng, spune Hyacinthe.

Oak dă din cap, încercând să nu se lase influențat de ura din privirile curtenilor. Turnul spre care se îndreaptă este, în mod ironic, același turn în care a fost prins cu o zi înainte.

— Explică, cere el.

— Ceea ce face Wren... nu este doar dezlegare, este *desfacere*. S-a îmbolnăvit după ceea ce le-a făcut lui Lady Nore și armatei de bețe. *Chinuri groaznice*. Iar Bogdana a insistat

să-și folosească puterea din nou ca să rupă blestemul Pădurii de Piatră, pentru că va avea nevoie de troli în caz că Elfhameul ne va ataca. Dar Wren este și ea făcută din magie și cu cât desface mai mult, cu atât mai mult se desface.

Oak își aduce aminte de oboseala de pe chipul lui Wren, atunci când privea de sus, de pe estrada din sala tronului, de cât de supți îi erau obrajii atunci când dormea.

A presupus că Wren nu îl vizita în temniță pentru că nu voia să-l vadă, fie pentru că era furioasă, fie dezinteresată. Dar poate că nu a venit pentru că era bolnavă. Așa cum știe că este periculos să se arate slabă în fața nou-formatei Curți, e posibil să simtă că este la fel de riscant să se arate slabă în fața lui.

Iar dacă nu și-ar mai folosi puterile...

Oricât de periculoasă ar fi magia, Oak își închipuie că Wren crede că dacă nu o va mai folosi, nu-și va putea păstra tronul. Se află într-un tărâm în care locuiesc huldufólki, nisseri și troli, care sunt obișnuiți să se plece doar în fața forței și a ferocității. Au slujit-o pe Lady Nore, dar au fost gata s-o proclame pe Wren, ucigașa ei, noua lor regină.

Poate că Wren își dorea să-și depășească limitele pentru a păstra acest sprijin. Pentru a-și dovedi valoarea. Nu o văzuse pe sora lui făcând același lucru?

Știi ce i-ar impresiona cu adevărat? intervine mintea lui în momentul cel mai nepotrivit. *Dacă ar îndrăzni să-l pună pe frigare pe moștenitorul Regatului Elfhame!*

— În această seară, îi spune Hyacinthe lui Oak, convinge-o să-ți dea drumul. Iar dacă nu reușești, atunci pleacă. Du-te! De data asta *evadează* cu adevărat și ia-ți și conflictul politic cu tine.

Oak își dă ochii peste cap, pentru că Hyacinthe presupune că i-a fost ușor să iasă din închisoare și că ar putea s-o facă oricând.

— Ai putea s-o sfătuiești tu să-mi dea drumul. Asta dacă nu cumva nu are încredere nici în tine.

Hyacinthe ezită, fără să muște momeala.

— Ar avea mai puțină încredere în mine dacă ar ști că purtăm această conversație. Poate că este o dovadă de înțelepciune, dar nu cred că are încredere în nimeni. Toate Făpturile din Citadelă își au propriile interese.

— Eu sunt ultimul de pe lista celor al căror sfat l-ar urma, îi spune Oak. Așa cum prea bine știi.

— Ai tu un mod de a convinge.

Este un comentariu tăios, dar prințul strânge din dinți și refuză să se lase jignit. Oricât de tăios ar fi, este adevărul.

— Ar fi mult mai simplu dacă nu aș purta acest căpăstru.

Hyacinthe îi aruncă o privire lungă.

— Te descurci tu.

Probabil a auzit comanda precisă pe care i-a dat-o Wren. *Vei rămâne în temniță până când vei fi chemat.*

Oak oftează.

— Și între timp, nu mai sări la bătaie! îi aruncă Hyacinthe, făcându-l să vrea să se ia la bătaie cu *el*. Există vreo situație pe care să nu simți nevoia s-o înrăutățești?

Oak urcă treptele turnului, gândindu-se la cina care-l așteaptă alături de Wren. Ideea că ar putea să stea la masă, în fața ei, i se pare o noțiune suprarealistă, desprinsă din visele lui agitate, cu vulpi.

Ajung dinaintea unei uși din lemn, cu două lacăte pe dinafară. Hyacinthe trece pe lângă prinț și potrivește o cheie în primul lacăt, apoi în cel de-al doilea.

O singură cheie. Două încuietori. Și niciuna dintre ele nu este din fier.

Camera care li se deschide dinaintea ochilor este frumos mobilată. Canapele joase sunt aranjate pe un covor care pare mult mai moale decât orice a văzut Oak în ultimele săptămâni

și ar putea să se întindă pe el și să fie fericit. Într-un șemineu ard flăcări albastre. Par fierbinți, dar când își lipește mâna de peretele din gheață de deasupra, nu simte umezeala care ar arăta că este pe cale să se topească. În colțurile neacoperite de covor, se vede podeaua cu medalioane din piatră. Dacă nu ai privi cu atenție, ai putea să-ți închipui că nu te afli într-un palat de gheață.

— O închisoare mult mai fină, spune Oak, în timp ce se sprijină de unul dintre stâlpii patului.

Cât s-a aflat în mișcare nu l-a luat amețeala, dar acum că s-a oprit în loc, simte nevoia să se sprijine de ceva.

— Îmbracă-te! îi cere Hyacinthe, arătând un rând de haine întinse pe pat.

Ține cheia în mână demonstrativ, apoi o așază pe polița de deasupra căminului.

— Dacă nu reușești să o convingi, s-ar putea să te intereseze că la apus se schimbă garda. Ți-am lăsat și o carte pe masa de acolo. Este literatură de-a muritorilor, pentru că am înțeles că-ți place genul.

Oak se holbează la cheie, în timp ce Hyacinthe părăsește încăperea. O parte din el ar vrea să creadă că este vorba despre un truc, de o cale prin care fostul-șoim vrea să demonstreze că prințul nu este de încredere.

Privirea i se îndreaptă spre hainele care au fost lăsate pe pat pentru el și la salteaua umplută cu puf de gâscă sau poate pene de rață. Se simte aproape bolnav de dorință să se întindă, să își lase tâmplele care pulsează de durere să se odihnească pe o pernă.

Respiră adânc și se forțează să pună mâna pe cartea de care i-a vorbit Hyacinthe – un volum cu o copertă protectoare din hârtie, care anunță: *Trucuri magice pentru nătăfleți*. O răsfoiește, gândindu-se cum a făcut odată o monedă să dispară și să reapară în fața lui Wren. Amintindu-și cum i-a mângâiat urechea cu vârfurile degetelor, cum ea a râs surprinsă.

Ar fi trebuit să o lase să plece în acea noapte. Să o lase să ia afurisitul de căpăstru, să urce în autobuz și să plece, dacă asta era ceea ce își dorea.

Dar nu! A trebuit el să se dea în spectacol! Să facă pe deșteptul. Să manipuleze totul și pe toți, așa cum fusese învățat. Așa cum îl manipulase tatăl lui, ca să vină acolo.

Se încruntă cu un oftat și își coboară din nou privirea la carte. Nu pare să se afle nimic ascuns între file. Nu înțelege atunci care-i este rostul, în afara faptului că-i transmite că Hyacinthe îl consideră un nătăfleț. Ca să se asigure însă, trece din nou prin ea, de această dată mai încet.

La pagina 161 dă de o tulpină aproape uscată din floarea sălbatică numită cruciuliță.

Gărzile îl așteaptă deja în hol când iese din cameră, îmbrăcat cu hainele care i-au fost date.

Tunica este dintr-un material argintiu, trainic și bățos, de parcă ar fi țesut cu fir de argint. Oak are umerii puțin mai lați și trunchiul puțin mai lung decât proprietarul inițial, iar haina e și mai inconfortabilă decât uniforma. Pantalonii sunt negri ca o noapte fără stele și trebuie ridicați puțin din cauza curburii piciorului său în dreptul copitei.

Nu le spune nimic gărzilor, iar acestea îl escortează până într-un salon cu tavan înalt, unde sunt așteptați de noua lor regină.

Wren e așezată la capătul unei mese lungi, îmbrăcată într-o rochie dintr-un material care pare când negru, când argintiu, în funcție de cum cade lumina. Are părul strâns, chipul de un albastru-pal fiind liber și, chiar dacă nu poartă o coroană, bijuteriile prinse în păr sugerează una.

Arată întru totul ca o Regină a Tărâmului Zânelor terifiantă, care-l ademenește la o ultimă cină cu mere otrăvite.

Oak face o plecăciune.

Wren îl privește lung, de parcă ar încerca să hotărască dacă gestul lui este în bătaie de joc sau nu. Ori poate că doar îi inspectează vânătăile.

El cu siguranță a observat cât de fragilă este. *Chinuită.*

Și mai e ceva. Ceva ce ar fi trebuit să remarce în dormitorul ei, atunci când îi dăduse ordine, dar la care nu se gândise pentru că fusese prea panicat. Postura ei are un aer defensiv, de parcă s-ar pregăti să-i înfrunte furia. După ce l-a ținut prizonier, crede că o *urăște*. Poate că este încă furioasă pe el, dar este destul de clar că se așteaptă ca el să fie furios pe ea.

Și de fiecare dată când Oak îi arată că nu este, ea crede că vrea să o păcălească.

— Hyacinthe mi-a spus că nu vrei să explici cum ai fost rănit, îi spune Wren.

Nu-i nevoie ca Oak să-și întoarcă privirea spre intrare ca să observe gărzile. Neștiind cine cui îi este loial, nu poate să vorbească despre Valen și nici măcar despre Straun fără să-i fure elementul surpriză lui Hyacinthe. Wren știe asta? E o înscenare? Sau un nou test?

— Ce ai spune dacă ți-aș zice că m-am plictisit atât de tare, încât m-am izbit singur în față?

Gura lui Wren se strânge într-o linie și mai aspră.

— Nimeni nu ar crede această minciună, nici dacă ai putea s-o spui.

Oak își pleacă fruntea spre ea și nu-și poate ascunde disperarea din glas. A început prost și, cu toate acestea, nu pare capabil să se oprească din a înrăutăți situația și mai mult.

— *Ce* minciună ai crede?

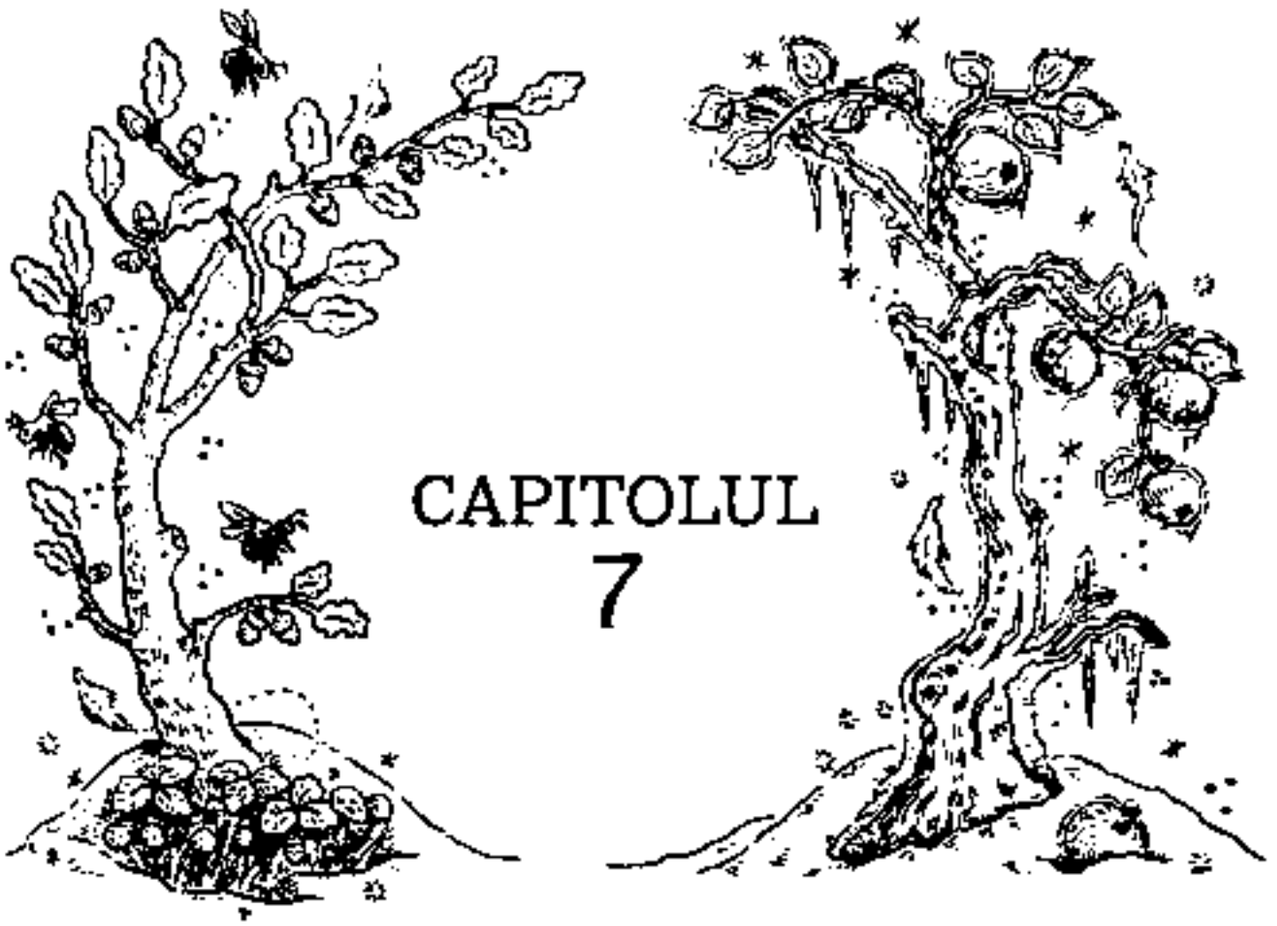

CAPITOLUL 7

Wren se încordează. Oak vede cu câtă grijă își controlează ținuta. Transformându-și timiditatea obișnuită în răceală. O admiră întru totul, mai puțin partea legată de faptul că această nouă regină ar putea decide că el e doar un spin în coasta ei, care trebuie smuls cu forța și îndepărtat.

— Ar trebui să te sfătuiesc cum să mă înșeli mai bine? spune Wren, iar Oak știe că acum nu mai vorbește doar despre vânătăile lui.

Oak se îndreaptă spre capătul mesei, către locul opus celui al lui Wren. Un servitor vine și-i trage scaunul. Amețit, prințul se lasă jos ca un sac de cartofi, conștient că gestul îl face să pară indispus.

Habar nu are ce să spună.

Se gândește la momentul în care, la Curtea Moliilor, i s-a spus că Wren l-a trădat, atunci când părea evident că o făcuse.

Îl folosise așa cum era obișnuit să fie folosit. Îl sărutase ca să-i distragă atenția de la adevăratul ei scop. Oak a fost furios pe ea, cu siguranță, și pe el însuși, pentru că fusese un prost. Destul de furios încât să le permită să o întemnițeze.

Abia mai târziu, când a înțeles detaliile situației, a fost cuprins de panică. Pentru că *era* adevărat, Wren îl trădase, dar a făcut-o pentru a-i elibera pe aceia pe care ea îi considera întemnițați pe nedrept. Și a făcut-o fără a avea în minte un câștig strategic sau personal, punându-și viața în pericol pentru Făpturi și muritori pe care abia-i cunoștea. La fel cum i-a ajutat pe toți acei muritori care făceau târguri blestemate cu zânele pe când se afla în orașul ei.

Oak nu îi cunoscuse motivele înainte de a permite să fie luată. Își amintește amestecul neplăcut de furie și frică pe care îl simțise în legătură cu ceea ce ar fi putut să i se întâmple, groaza la gândul că nu era sigur că avea să o poată salva de Regina Annet.

Se întreabă dacă cina aceasta are loc pentru că Wren a auzit că fusese rănit și acum doar îi părea rău pentru el. Se simțea cu siguranță trădată. Dar trădarea nu te împiedică să simți alte lucruri.

— Am ceva experiență la înșelătorii, recunoaște Oak.

Confesiunea neașteptată o face pe Wren să se încrunte.

Un alt servitor toarnă vin negru într-un pocal aflat dinaintea prințului, unul cioplit din gheață. Oak îl ridică, întrebându-se dacă ar avea cum să-și dea seama dacă lichidul este otrăvit. Unele otrăvuri le poate deslușI după gust, dar destul de multe nu au aromă sau au una atât de subtilă, încât poate fi ușor mascată de ceva mai puternic.

Se gândește la Oriana, care i-a dat răbdătoare otravă cu lingurița, odată cu laptele de capră, îmbolnăvindu-l ca să-l facă mai puternic. Gustă prudent din pocal.

Vinul e tare și pare să aibă gust de coacăze.

Bagă de seamă că Wren nu s-a atins de paharul ei.

Trebuie să-i dovedesc că am încredere în ea, își zice, deși nu este convins că are. Până la urmă, nu ar fi prima persoană pe care o place și care ar încerca să-l ucidă. Nu ar fi nici măcar prima persoană pe care o *iubește* și care încearcă să îl ucidă.

Dă gândul la o parte. Își ridică paharul în chip de toast și ia o gură zdravănă. Asta o face în sfârșit pe Wren să-și ducă și ea pocalul la buze.

Oak încearcă să nu-și trădeze ușurarea.

— Te-am întrebat odată dacă ți-ai dori neapărat să fii regină. Se pare că ți-ai schimbat părerea.

Deși nu e sigur de ce se află aici și nu dinaintea unui bici de gheață, prințul reușește să-și păstreze un glas degajat.

— Tu ți-ai schimbat-o pe a ta? îl întreabă Wren.

Oak zâmbește.

— Ar trebui să o fac? Spune-mi, Majestate, cum te simți acum că stai pe un tron, se cer atâtea lucruri de la tine și ai atâtea resurse? Îți place să ai curteni gata să te servească oricând poftești?

Zâmbetul pe care i-l întoarce Wren are o urmă de amărăciune.

— Știi prea bine, prințule, că dacă stai în capul mesei nu înseamnă că invitații tăi nu se vor mai certa pe mărimea porțiilor pe care le au în farfurie, pe felul în care sunt aranjate locurile sau pe cât de bine este lustruit argintul. Nu înseamnă nici că nu vor complota să-ți fure scaunul.

Parcă pentru a-i completa discursul, doi servitori huldufólk intră în salon și așază primul fel dinaintea lui Oak și a lui Wren. Fâșii subțiri de pește rece, așezate pe o farfurie din gheață, cu un praf de piper roz. Elegant și rece.

— Ca oaspete al tău, spune Oak, ridicându-și furculița, am puține plângeri. Și sunt, cu adevărat, la dispoziția ta.

— Puține plângeri? repetă Wren, ridicând o sprânceană de un albastru-pal. Temnița a fost exact pe placul tău?

— Aș prefera să nu mă întorc în acel loc, recunoaște Oak. Dar dacă trebuie să rămân acolo ca să pot veni aici, atunci nu mai am nicio plângere.

Wren se îmbujorează ușor, apoi se încruntă din nou.

— M-ai întrebat ce vreau de la tine.

Wren îl privește lung, cu ochii ei verzi, de culoarea mușchiului. O nuanță blândă de verde, i se păruse dintotdeauna, dar acum erau duri.

— Însă tot ce contează este că *te vreau*. Și că te am.

Deși a părut o confesiune, Wren a rostit cuvintele ca pe o amenințare.

— Parcă nu credeai că poate exista iubire atunci când una dintre persoane este legată. Nu asta i-ai spus lui Tiernan?

— Nu e nevoie să mă iubești, îi răspunde.

— Și dacă ar fi fost așa? Dacă ar fi așa?

Oak și-a mai declarat iubirea și altor Făpturi, dar atunci i s-a părut o joacă, iar acum o simte ca pe o durere. Poate pentru că Wren îl vede cu adevărat, așa cum nu l-a mai văzut nimeni. Masca pe care o poartă este mult mai ușor de iubit decât ce se află dedesubt.

Wren râde.

— Dacă? Nu te juca cu mine cu vorbele, Oak.

Prințul simte că i se aprind obrajii de rușine când își dă seama că exact asta făcea.

— Ai dreptate. Dă-mi voie să mă exprim simplu. Eu te...

— *Nu!* îi retează vorba Wren.

Vocea îi clocotește de magia desfacerii, transformând unul dintre fructele de pe o fructieră cu picior în zeamă și semințe, iar una dintre farfurii, în argint topit. Acesta trece prin gheața din care este făcută masa și picură pe podea în râulețe sclipitoare, care se răcesc în timp ce alunecă în jos.

Wren pare la fel de uluită ca Oak, dar își revine rapid și se ridică în picioare. O șuviță de păr albastru i s-a desprins și i-a alunecat pe față.

— Să nu crezi că voi fi flatată pentru că mă consideri un oponent demn de tine și de aceea îmi dai să rezolv o ghicitoare romantică, mai atent ticluită. Nu am nevoie de declarațiile tale solemne. Iubirea se poate pierde și eu nu mai vreau să pierd.

Oak se cutremură, gândindu-se la Lady Nore și la Lordul Jarel și la cum, deși ceea ce a fost între ei nu a fost cu siguranță iubire, a avut ceva din acest sentiment. Oak a văzut fostele regine de la Curtea Dinților zidite în pereții de gheață din Salonul Reginelor. Asta însemna să-ți dorești să posezi o altă ființă, să nu fii dispus să renunți la ea, nici măcar în moarte. Să o ucizi când ai decis că e timpul să fie înlocuită, astfel încât să o poți păstra încă.

Oak nu își închipuise că Wren era capabilă să-și dorească să posede pe cineva astfel, și nu voia s-o creadă nici acum.

Dar poate că ea își închipuia – după ce-l aruncase în temniță și-l lăsase acolo – că acum sunt dușmani. Că a făcut o alegere la furie, care nu mai putea fi îndreptată. Că indiferent de ce spunea Oak, el avea s-o urască întotdeauna.

Și poate că în cele din urmă chiar o va urî. Se învinovățește pe el pentru multe și este dispus să îndure multe, dar totul are o limită.

— Poate că mi-ai putea scoate căpăstrul măcar? o întreabă Oak. Mă vrei. Mă poți avea. Dar mă vei săruta chiar dacă îl port? Vrei să simți din nou chingile din piele pe fața ta?

Wren își reia locul cutremurată de un mic fior și prințul își dă seama că a marcat cel puțin un punct.

— Ce ai fi dispus să faci ca să te eliberez de el? îl întreabă ea.

— De vreme ce poți folosi căpăstrul pentru a mă pune să

fac orice, e de la sine înțeles că nu e nimic ce n-aș face ca să scap de el.

— Dar nu este cazul.

Wren are o expresie calculată pe chip și Oak își aduce aminte câte târguri dezastruoase a văzut ea că au făcut muritorii cu Făpturile.

Prințul îi zâmbește ușor, precaut.

— Aș face *multe*.

— Ai fi de acord să rămâi aici, cu mine? îl întreabă. Pentru totdeauna.

Oak se gândește la surorile lui, la mama și la tatăl lui, la prieteni și la faptul că ar putea să nu-i mai vadă niciodată. Că nu ar mai păși niciodată în lumea muritorilor și nici pe holurile din Elfhame. Nu-și poate închipui asta. Deși, poate că ei ar putea veni în vizită, poate cu timpul ar putea să o convingă...

Wren citește cu siguranță ezitarea de pe chipul lui.

— Bănuiam că nu.

— Nu am spus nu, punctează el.

— Bănuiesc că te gândeai cum ai putea să te joci cu vorbele ca să le întorci în favoarea ta. Cum să îmi promiți ceva care să sune la fel cu ce ți-am cerut, dar care să aibă o cu totul altă însemnătate.

Oak își mușcă interiorul obrajilor. Nu la asta se gândea, dar ar fi ajuns în cele din urmă să o facă.

Prințul își înfige furculița într-o bucată de pește și o mănâncă. Este piperată și a fost stropită cu oțet.

— Ce vei face când Înalta Curte mă va cere înapoi?

Wren îi oferă o privire placidă.

— Ce te face să crezi că nu au făcut-o deja?

Oak se gândește la toate întâlnirile de război la care a fost târâtă de un lanț din argint, pe când era la Curtea Dinților. Wren știe ce înseamnă un conflict cu Elfhameul.

— Dacă-mi permiți să vorbesc cu sora mea..., începe el.

— Îmi vei pune o vorbă bună? întreabă, cu provocare în glas.

Mai înainte jucase în defensivă. Țelul ei fusese să se protejeze, dar astfel nu poți câștiga.

Nu mai vreau să pierd.

Oak citește pe chipul lui Wren dorința de a câștiga tot.

Se gândește la Bogdana și la faptul că aceasta i-a spus că îl vrea pe Înaltul Rege.

Totul face parte oare din planul cotoroanței-furtunii? Lecțiile primite de la sora lui și cele primite de la tatăl lui îi năvălesc confuz în minte, însă niciuna dintre ele nu este potrivită pentru această situație.

— Aș putea să o conving pe Jude să ne lase puțin mai mult timp la dispoziție ca să ne rezolvăm problemele. Dar recunosc că mi-ar fi mai greu să o fac cu hamul acesta pe față.

Wren ia din nou o gură de vin.

— Nu poți opri ce urmează să vină.

— Și dacă îți promit că mă voi întoarce după ce-mi vei da drumul? întreabă Oak.

Wren îl privește de parcă i-ar spune o glumă veche.

— Cu siguranță nu te aștepți să cad în plasa unui truc atât de simplu.

Prințul se gândește la cheia de deasupra șemineului, la faptul că ar putea să evadeze.

— Aș fi putut să plec.

— Nu ai fi ajuns prea departe.

Pare foarte convinsă.

Este adus următorul fel. Acesta e fierbinte - atât de fierbinte, încât farfuria scoate aburi și pocalul cu vin lucește topit. Sunt inimi de căprioară, fripte pe foc, cu un sos din fructe de pădure dedesubt.

Oak se întreabă dacă Wren a plănuit masa. Dacă nu, cineva de la bucătărie are cu siguranță un simț al umorului sinistru.

Nu pune mâna pe furculiță. Nu mănâncă de obicei carne, dar nu e prea convins că ar fi consumat așa ceva, chiar dacă ar fi mâncat.

Wren îl privește cu atenție.

— Ți-ai dori să te fac sfătuitorul meu. Să-mi stai la picioare, îmblânzit și îndatoritor. Sfătuiește-mă atunci: vreau să fiu ascultată, chiar dacă nu pot fi iubită. Am câteva exemple de regine după care aș putea să mă modelez. Ar trebui să conduc ca Regina Annet, care își execută iubiții atunci când se plictisește de ei? Ca sora ta? Mi s-a spus că Înaltul Rege însuși i-a numit diplomația *calea pumnalelor*. Sau poate ca Lady Nore, care folosea cruzimea arbitrar și aproape constant, ca să își țină supușii plecați.

Oak își încleștează maxilarul.

— Cred că poți fi ascultată *și* iubită. Nu trebuie să domnești ca nimeni altcineva, doar ca tine.

— Să iubesc, din nou? întreabă Wren, deși gura i se îmblânzește.

O parte din ea e probabil îngrozită că se află din nou în Citadelă, că domnește peste cei cu care se lupta cu doar câteva săptămâni în urmă, că e bolnavă și că puterea îi este încercată. Totuși, nu se poartă de parcă s-ar teme.

Oak se uită la cicatricile pe care le are în obraji pentru că a purtat căpăstrul pentru prea mult timp. La ochii de culoarea mușchiului întunecat. Îl copleșește o senzație de neajutorare. Toate cuvintele i se încurcă pe limbă, deși e obișnuit să îi vină ușor, să îi alunece de pe buze.

I-ar spune că vrea să stea cu ea, că vrea să-i fie din nou prieten, că vrea să-i simtă dinții din nou pe gât, dar cum ar putea să o convingă de sinceritatea lui? Și chiar dacă l-ar crede, cât ar conta, dacă dorințele lui nu ar proteja-o de uneltirile lui?

— Nu m-am prefăcut niciodată că am sentimente care nu sunt reale, reușește să spună.

Wren îl privește, cu trupul încordat, cu ochii bântuiți.

— Niciodată? La Curtea Moliilor, mi-ai fi suportat sărutul dacă nu ai fi avut nevoie de mine pentru misiunea ta?

Oak pufnește surprins.

— L-aș fi *suportat*, da. L-aș suporta din nou, acum.

Wren se îmbujorează ușor.

— Nu e cinstit.

— Nu are sens. Cu siguranță ți-ai dat seama că mi-a plăcut. Mi-a plăcut chiar și atunci când m-ai mușcat. De umăr, mai știi? S-ar putea să mai am încă niște mici cicatrici de la dinții tăi ascuțiți.

— Nu fi ridicol! îi zice, enervată.

— Nu e cinstit, îi răspunde el. Când mie îmi place atât de mult să fiu ridicol.

Servitorii intră ca să strângă farfuriile. Mâncarea prințului este neatinsă.

Wren își coboară privirea în poală, întorcându-se destul cât să-și ferească expresia de el.

— Doar nu te aștepți să cred că ție chiar ți-a plăcut să fii mușcat?

Oak se află acum în situația în care adesea i-a pus el pe alții – în situația de a fi stânjenit. Îi ard obrajii.

— Ei bine? zice ea.

Prințul îi zâmbește larg.

— Nu ai avut intenția să îmi placă puțin?

Pentru o clipă lungă, între ei se așterne tăcerea.

Sosește ultimul fel. Rece din nou: gheață cioplită sub forma unei piramide din fulgi de zăpadă, acoperită cu un strat subțire de sirop roșu ca sângele.

Oak o mănâncă și încearcă să nu tremure.

Câteva minute mai târziu, Wren se ridică.

— Te vei întoarce în camera din turn, unde am încredere că vei rămâne până când te voi chema din nou.

— Ca să mă întind la picioarele tale ca un premiu de război? o întreabă, cu speranță.

— S-ar putea ca asta să te amuze destul cât să te împiedice să faci prostii.

Wren are un zâmbet mic în colțul buzelor.

Oak se ridică de pe scaun și pășește spre ea, vrând să-i ia mâna. E surprins să vadă că Wren i-o permite. Degetele ei sunt reci în palma lui.

Wren își îndreaptă privirea spre gardă. Un șoim cu păr roșcat pășește în față. Înainte să-i dea drumul la mână însă, prințul o duce la buze.

— Domnița mea, spune el, închizându-și ochii pentru o clipă atunci când gura îi atinge pielea.

Oak se simte de parcă ar încerca să treacă o prăpastie pe un pod făcut din lame de pumnal. Un singur pas greșit și va aluneca într-o lume a durerii.

Dar Wren doar se încruntă ușor, de parcă s-ar aștepta să citească batjocura în privirea lui. Își retrage mâna, cu o expresie indescifrabilă pe chip, în vreme ce gărzile îl conduc pe Oak spre ușă.

— Nu sunt persoana care crezi tu că sunt, îi aruncă ea în grabă.

Oak se întoarce spre ea, surprins.

— Fata pe care ai cunoscut-o tu. Înăuntrul ei s-a aflat dintotdeauna această furie teribilă, acest gol. Iar acum asta e tot ce sunt.

Wren arată foarte nefericită, așa cum stă, cu mâinile strânse dinaintea ei. Cu privirea bântuită.

Oak se gândește la Mellith și la amintirile ei. La moartea ei și la nașterea lui Wren. La felul în care îl privește acum.

— Nu cred asta, îi spune el.

Wren se întoarce spre una dintre gărzi.

— În drum spre camera lui, asigurați-vă că treceți pe lângă sala tronului.

Unul dintre șoimi dă din cap, arătând încurcat. Gărzile îl escortează pe Oak afară, apoi de-a lungul coridorului. Când trec pe lângă sala tronului, își încetinesc pasul astfel încât prințul să poată privi bine înăuntru.

Atârnat pe peretele din gheață, ca o piesă de decor, se află trupul lui Valen. Pentru o clipă, Oak se întreabă dacă este mâna Bogdanei, dar șoimul nu este nici eviscerat și nici expus în stilul celorlalte victime ale cotoroanței-furtunii.

Are beregata retezată. Un șirag grotesc de sânge i s-a închegat în jurul claviculei. Are hainele îmbibate de sânge uscat, de parcă ar fi apretate. Oak vede tăietura curată, făcută în carne, cu un cuțit ascuțit.

Prințul aruncă o privire spre salonul în care a luat cina cu Wren.

Atunci când i-a observat ezitarea de a numi persoana responsabilă pentru vânătăile lui, Wren știa deja adevărul. Hyacinthe îi dezvăluise probabil ceea ce îi spusese Oak. Poate că Wren făcuse asta în timp ce prințul se îmbrăca cu hainele pentru cină.

Nu-i de parcă Oak nu a mai văzut crime. A fost martor la destul de multe în Elfhame. Nu are mâinile curate. Doar că, privind trupul șoimului, etalat astfel, își dă seama că, chiar și fără amintirile lui Mellith, Wren a văzut lucruri mult mai crude și mai terifiante decât tot ce trăise el. Și probabil că undeva, înăuntrul ei, începe să înțeleagă că poate fi toate acele lucruri care au înspăimântat-o cândva.

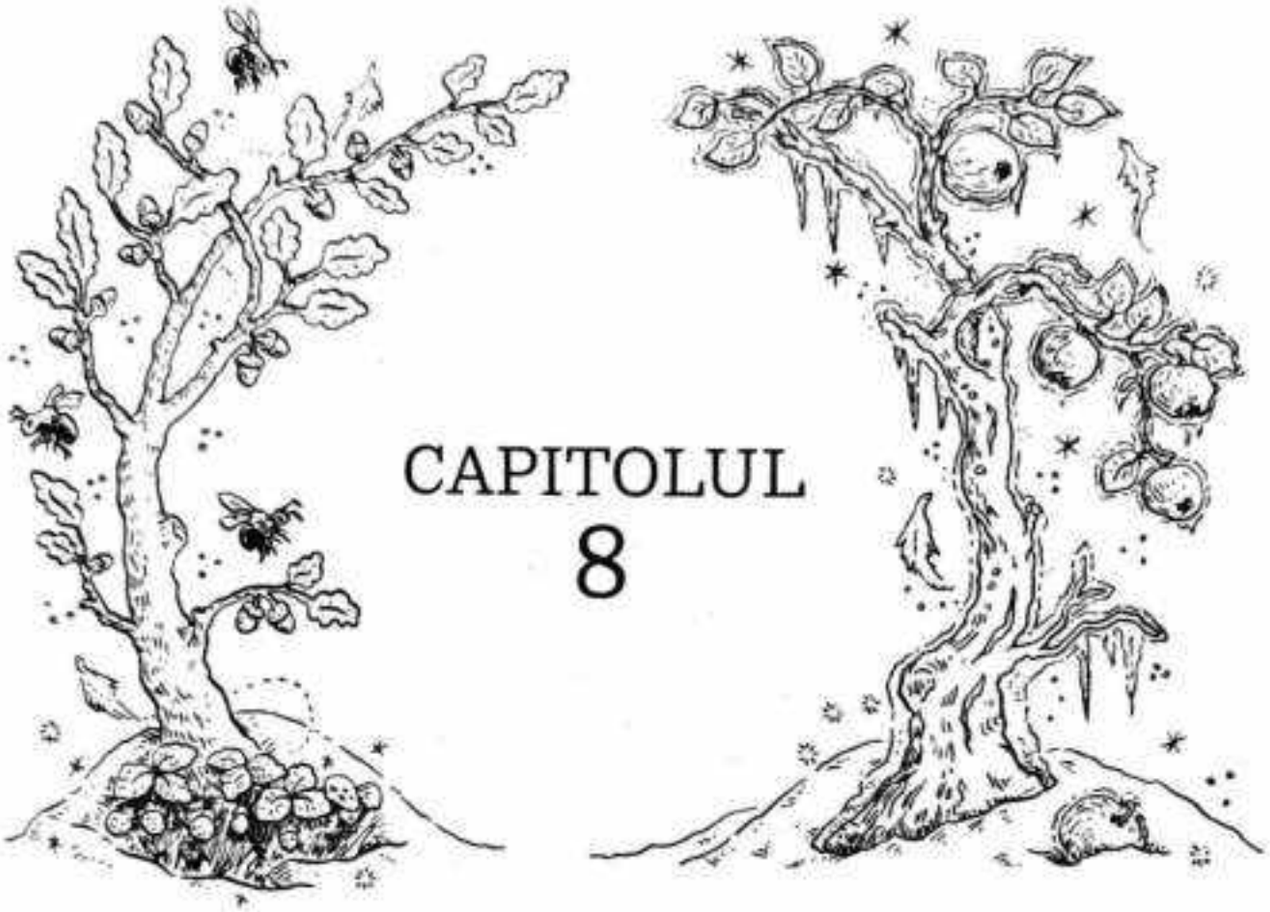

CAPITOLUL 8

Oak era copil atunci când Madoc a fost exilat în lumea muritorilor și, cu toate acestea, indiferent de ce spuneau ceilalți, el știa că fusese din vina lui. Dacă nu ar fi fost Oak, nu ar fi fost niciun război. Niciun plan de a fura coroana. Nu s-ar fi întors membrii familiei unii împotriva altora.

Cel puțin nu a fost executat pentru trădare tatăl tău, i-a spus Oriana, când s-a plâns că nu mai poate să-l vadă. Oak a râs, gândindu-se că a făcut o glumă. După ce a înțeles că era un lucru care chiar ar fi putut să se întâmple, ideea că Madoc ar fi putut să moară, în timp ce el ar fi privit doar, neputincios, i-a bântuit coșmarurile. Decapitări. Înecări. Incendii. Îngropat de viu. Surorile lui, cu chipuri sumbre. Oriana plângând.

Coșmarurile făceau ca absența lui Madoc să fie și mai grea.

Nu este o idee bună să îl vezi acum, i-a spus Oriana. *Nu vrem să părem neloiali coroanei.*

Așa că a trăit alături de Vivi și de Heather în lumea muritorilor, a mers la școala pentru muritori și, în orele pe care le petrecea la bibliotecă, a cercetat obsesiv noi și îngrozitoare detalii legate de execuții. Uneori, Jude sau Taryn îl vizita la apartament. Mama lui venea des. Din când în când, Garrett sau Van își făcea apariția și îl instruia în lupta cu spada.

Nimeni nu era de părere că ar fi talentat la asta.

Problema lui Oak era că se gândea la lupta cu spada ca la un joc și nu voia să rănească pe nimeni. Jocurile ar fi trebuit să fie amuzante. Apoi, după ce i s-a făcut multă morală, a înțeles că lupta cu sabia era un joc mortal și a rămas în continuare decis că nu vrea să rănească pe nimeni.

Nu toată lumea trebuie să se priceapă la ucis, i-a spus Taryn, cu o privire plină de înțeles îndreptată către Jude, care legăna o jucărie deasupra capului micului Leander, de parcă ar fi fost o pisică gata să o înhațe.

Uneori, după coșmaruri, Oak se strecura afară, pe peluza complexului de apartamente și privea stelele. Îi era dor de mama și de tatăl lui. Îi era dor de vechea lui casă și de vechea lui viață. Apoi mergea în pădure și făcea exerciții de spadă, chiar dacă nu știa pentru ce se antrenează.

După câteva luni, Oriana l-a dus în sfârșit să-l vadă pe Madoc. Jude nu s-a împotrivit, nici nu s-a amestecat. Fie nu a știut – ceea ce era puțin probabil –, fie a ales să se prefacă a nu ști, nedorind să interzică vizitele, dar neputând, în același timp, să le permită în mod oficial.

Fii drăguț cu tatăl tău! îl avertizase Oriana. De parcă Madoc ar fi fost bolnav și nu exilat, plictisit și furios. Dar dacă Oak învățase ceva de la Oriana, era cum să se poarte ca și cum totul ar fi bine, fără ca de fapt să mintă.

Oak s-a simțit intimidat în fața tatălui său după atâta vreme. Madoc avea un apartament la parter, într-o clădire veche din cărămidă, construită pe mal. Nu era întru totul ca

apartamentul lui Vivi, de vreme ce al lui era mobilat cu piese antice din casa lor din Elfhame, însă era în mod clar un spațiu pentru muritori. Înăuntru se găseau un frigider și un cuptor electric. Oak se întreba dacă tatăl lui avea resentimente față de el.

Madoc părea îngrijorat în primul rând de faptul că Oak ar putea să se înmoaie.

— Fetele alea mereu te-au cocoloșit, i-a zis tatăl lui. Și mama ta la fel!

Pentru că s-a născut otrăvit și a fost bolnăvicios când era mic, Oriana își făcea tot timpul griji că Oak ar putea să se extenueze sau că vreuna dintre surorile lui ar putea fi prea dură cu el. Oak îi ura temerile. Îi scăpa de sub ochi tot timpul și se cățăra în copaci sau își călărea poneiul, sfidându-i regulile.

Însă după atâtea luni departe de tatăl lui, se simțea rușinat când se gândea la toate momentele în care a făcut cum a vrut Oriana.

— Nu sunt prea bun la mânuirea sabiei, i-a mărturisit tatălui său.

Madoc a ridicat din sprâncene.

— Cum așa?

Oak a ridicat din umeri. Știa că Madoc nu l-a antrenat niciodată așa cum le-a antrenat pe Jude și pe Taryn – în mod clar nu ca pe Jude. Dacă el s-ar fi întors acasă plin de vânătăi, așa cum se întorcea Jude pe vremuri, Oriana ar fi fost furioasă.

— Arată-mi! i-a zis Madoc.

Așa s-a trezit Oak pe peluza unui cimitir, cu spada ridicată, în vreme ce tatăl lui îi dădea roată. Oak a început să treacă prin exerciții, unul după altul. Madoc îl înghiontea cu coada unui mop atunci când se afla în poziția greșită, dar asta nu se întâmpla prea des.

Apoi gluga-roșie a dat din cap.

— E bine. Știi ce faci.

Partea aceasta era adevărată. Toată lumea avusese grijă să fie așa.

— Îmi este greu să lovesc pe cineva.

Madoc a râs, surprins.

— Ei bine, asta e o problemă.

Oak s-a amărât. Pe atunci nu-i plăcea să râdă cineva de el.

Tatăl lui i-a văzut expresia de pe chip și și-a scuturat capul.

— Există un truc. Unul pe care surorile tale nu l-au învățat niciodată cu adevărat.

— *Surorile mele*? l-a întrebat Oak, incredul.

— Trebuie să renunți la acea parte din mintea ta care te trage înapoi, i-a spus Madoc cu doar câteva clipe înainte să atace.

Coada mopului l-a nimerit pe Oak într-o parte, punându-l la pământ. Condițiile impuse de exil nu-i permiteau lui Madoc să folosească o armă, așa că improviza.

Oak și-a ridicat privirea, cu respirația tăiată. Dar atunci când Madoc a fluturat bățul din lemn spre el, s-a rostogolit pe o parte și a parat lovitura.

— Bine! i-a zis tatăl lui și a așteptat să se ridice înainte să lovească din nou.

S-au duelat astfel o vreme. Oak era obișnuit cu lupta, deși nu la o asemenea intensitate.

Tatăl lui l-a obosit însă, treptat.

— Toată îndemânarea din lume nu-ți va fi de folos dacă nu mă vei *lovi*! a țipat Madoc în cele din urmă. Destul. Stop!

Oak și-a lăsat sabia să atârne, ușurat. Obosit.

— Ți-am spus.

Dar tatăl lui nu părea dispus să lase lucrurile baltă cu una cu două.

— Îmi blochezi loviturile în loc să cauți o fisură în apărarea mea ca să ataci.

Abia le blochez, și-a zis Oak, dar a dat din cap.

Gluga-roșie arăta de parcă ar fi fost gata să scrâșnească din dinți.

— Trebuie să-ți aprinzi un foc în pântece.

Oak nu i-a răspuns. O auzise pe Jude spunându-i ceva asemănător de multe ori. Dacă nu ataca, putea să moară. Elfhameul nu era un loc sigur. Poate că nu existau locuri sigure.

— Trebuie să reduci la tăcere acea parte din tine care *gândește*, i-a spus Madoc. Vinovăția. Rușinea. Dorința de a-i face pe alții să te *placă*. Orice îți stă în cale, trebuie să extirpi. Să-ți smulgi din inimă. Din clipa în care îți scoți sabia din teacă, lasă totul deoparte și lovește!

Oak și-a mușcat buza, nesigur dacă asta era cu putință. Lui îi plăcea să fie admirat.

— După ce sabia ți-a ieșit din teacă, nu mai ești Oak. Și rămâi în această stare până când lupta se termină! s-a încruntat Madoc. Și știi cum îți dai seama că s-a terminat lupta? Toți dușmanii tăi sunt morți. Înțelegi?

Oak a dat din cap și *a încercat*. Și-a poruncit să uite tot în afara pașilor de luptă. Blochează, parează, lovește.

Era mai rapid decât Madoc. Mai puțin precis, dar mai rapid. Pentru o clipă a simțit că se descurcă bine.

Apoi gluga-roșie l-a atacat dur. Oak a răspuns printr-un balet de parări. La un moment dat, i s-a părut că vede ocazia de ataca, dar s-a ferit de ea. Coșmarurile pe care le avea i-au fulgerat pe dinaintea ochilor. A parat în schimb, mai dur de data aceasta.

— Oprește-te, copile! i-a cerut Madoc, cu frustrarea întipărită pe chip. Ai lăsat să treacă pe lângă tine două ocazii bune de a ataca.

Oak, care nu-și dăduse seama decât de una, nu a zis nimic.

Madoc a oftat.

— Imaginează-ți că-ți spinteci mintea pe din două: generalul și soldatul. După ce generalul dă un ordin, soldatul nu

mai trebuie să gândească singur. Trebuie doar să facă ceea ce i se spune.

— Nu e vorba că mă *gândesc* că nu vreau să te lovesc, i-a spus Oak. N-o fac, pur și simplu.

Tatăl lui a dat din cap, încruntat. Apoi a lovit rapid, bățul din lemn punându-l pe Oak la pământ. Pentru o clipă, băiatul nu a mai putut să respire.

— Ridică-te! i-a cerut Madoc.

Cum s-a ridicat, tatăl lui l-a atacat din nou.

De această dată Madoc era serios și, pentru întâia oară, lui Oak i-a fost teamă de ce-ar fi putut să se întâmple. Loviturile erau destul de puternice cât să lase vânătăi și prea rapide ca să poată fi parate.

Oak nu voia să-și rănească tatăl. Nici măcar nu era sigur că ar fi putut.

Tatăl lui nu ar fi trebuit să-l rănească *cu adevărat*.

În vreme ce loviturile cădeau asupra lui fără milă, Oak a simțit lacrimile usturându-i ochii.

— Vreau să mă opresc! a cerut, cuvintele ieșindu-i cu glas plângăreț.

— Atunci ripostează! a urlat Madoc.

— Nu!

Oak și-a aruncat sabia la pământ.

— Mă dau bătut!

Coada mopului l-a lovit în stomac. Oak s-a prăbușit greoi și a început să se târască din calea tatălui său. Abia a reușit să-l evite.

— Nu vreau să mai fac asta! a strigat și își simțea obrajii umezi.

Madoc a înaintat spre el.

— Vrei să mori?

— Mă vei *ucide*?

Lui Oak nu-i venea să creadă. Era *tatăl* lui.

— De ce nu? l-a întrebat Madoc. Dacă nu te aperi, *cineva* te va ucide. Mai bine să fiu eu acela.

Nu avea niciun sens. Dar când bățul din lemn l-a lovit în tâmplă, prințul a început s-o creadă.

Oak și-a îndreptat privirea spre sabia lui, aruncată în iarbă. S-a săltat pe copite. A alergat la ea. Obrajii îi ardeau. Stomacul îl durea.

Nu credea că mai fusese atât de speriat vreodată, nici măcar atunci când se aflase în sala tronului și șarpele era gata s-o atace pe mama lui.

Când s-a întors din nou spre Madoc, avea ochii încețoșați de lacrimi. Cumva, asta a făcut ca lucrurile să fie mai ușoare. Nu vedea cu adevărat ce se întâmplă. Simțea că alunecă în starea aceea în care nu mai e conștient de lumea înconjurătoare. Ca atunci când visa cu ochii deschiși și ajungea la școală fără să-și amintească drumul. Ca atunci când se lăsa în voia magiei lui de gancanagh și îi dădea voie să-i preschimbe cuvintele în miere.

Era ca în toate acele dăți, doar că acum era îndeajuns de furios încât să-și dea o singură comandă: *învinge!*

Era ca în toate acele dăți, doar că acum, după ce a clipit, Oak s-a trezit cu vârful spadei aproape la gâtul tatălui său, oprită de capătul pe jumătate spintecat al cozii de mop. Madoc sângera dintr-o tăietură la braț, una pe care Oak nu își amintea să i-o fi făcut-o.

— Bine, i-a zis Madoc, respirând greoi. Din nou.

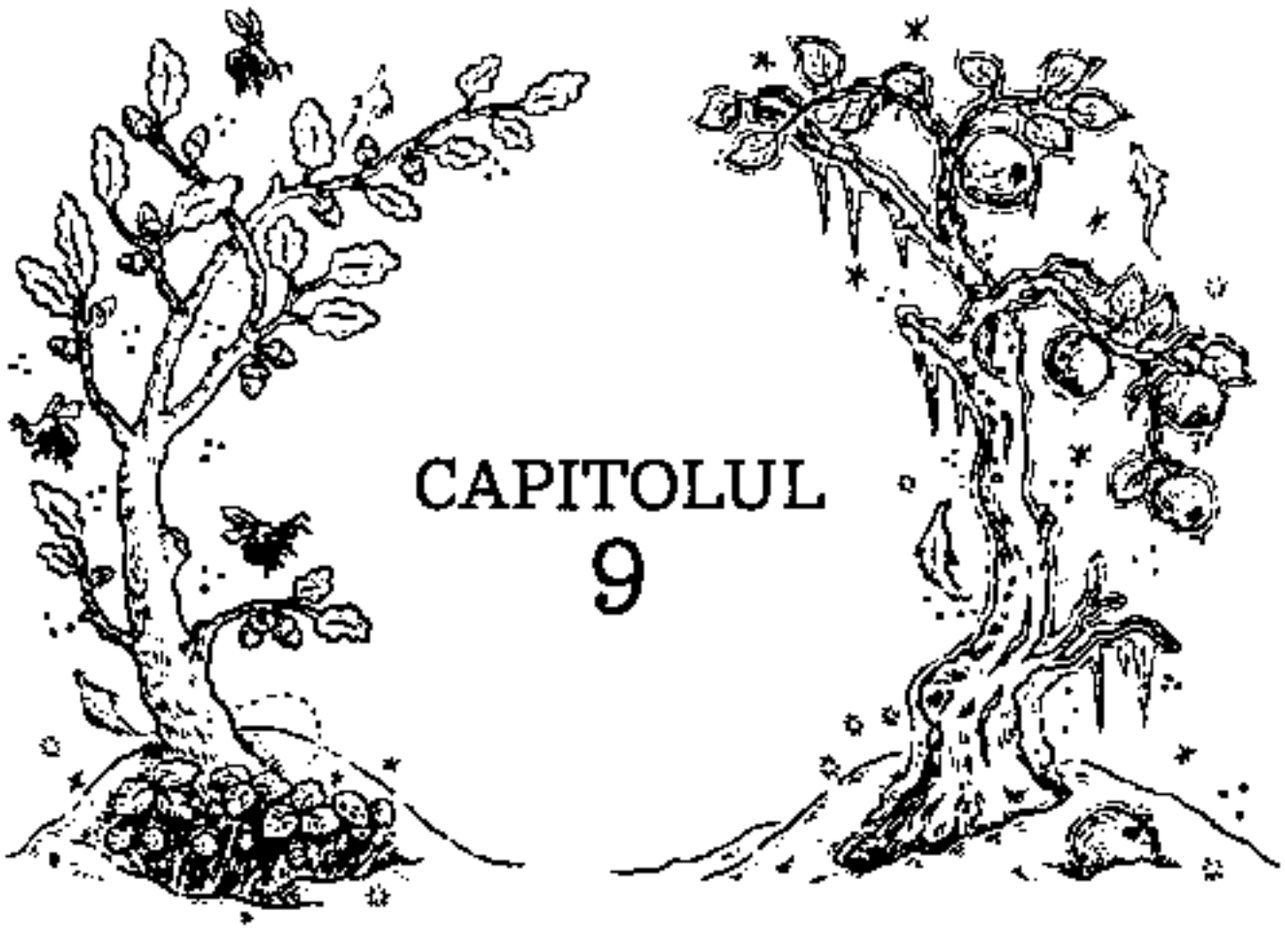

CAPITOLUL 9

În camera din turn, Oak este așteptat de doi servitori. Unul dintre ei are cap de bufniță și membre lungi și deșirate. Celălalt are pielea de culoarea mușchiului și aripi mici de molie.

— Suntem aici pentru a te pregăti de culcare, îi spune unul dintre ei, arătând o cămașă de noapte.

După ce a purtat săptămâni întregi aceleași zdrențe, Oak e copleșit.

— Grozav! Mă descurc singur de acum încolo.

— Este de datoria noastră să ne asigurăm că ești îngrijit așa cum trebuie, îi spune celălalt servitor, ignorând împotrivirile lui Oak și ridicându-i brațele în poziția potrivită pentru a-i scoate tunica.

Prințul se supune, lăsându-i să-l dezbrace și să-l îmbrace cu halatul. Este dintr-un satin albastru gros, tivit cu aur și

destul de călduros cât să nu urască întru totul schimbarea. I se pare straniu că a petrecut săptămâni întregi fiind tratat ca prizonier, pentru ca acum să fie tratat ca un prinț. Să fie răsfățat și îngrijit de parcă s-ar afla în Elfhame, ca și când nu ar putea îndeplini nici măcar sarcini mărunte.

Oak se întreabă dacă și Wren primește același tratament. Dacă îl permite.

Se gândește la mătasea aspră a părului ei alunecându-i printre degete.

Tot ce contează este că te vreau.

În toate acele săptămâni lungi petrecute în închisoare, visase că ea îi va spune astfel de cuvinte. Dar dacă îl voia doar ca pe un obiect frumos, fără voință proprie, tolănit la picioarele ei ca un copoi leneș, avea să ajungă să-și urască rolul. Și, până la urmă, avea să ajungă să o urască și pe ea.

Oak se îndreaptă spre șemineu și pune mâna pe cheie. Metalul este rece în palma lui.

Dacă Wren vrea mai mult de la el, dacă îl vrea pe *el*, atunci trebuie să aibă încredere că, dacă va pleca, se va și întoarce.

Respiră adânc și se îndreaptă spre pat. Ținuta de noapte este călduroasă, dar nu o va mai simți așa după ce iese în bătaia vântului. Pune mâna pe cea mai groasă dintre pături și și-o trece peste umeri, ca pe o haină. Apoi, cu tulpina de cruciuliță într-o mână, deschide ușa și aruncă un ochi pe coridor.

Nu-l întâmpină nicio gardă. Probabil că Hyacinthe s-a asigurat de asta.

Pe cât de ușor poate cu copitele lui, se îndreaptă spre scări și începe să urce. Înaintează pe structura în spirală, evitând să se oprească, până când ajunge în vârful parapetului. Pășește în frig și privește la întinderea albă de jos.

Fiind foarte sus, poate să vadă dincolo de zidul masiv – și neterminat – al trolilor. Mijește ochii și zărește ceva ce pare a fi o flacără pâlpâitoare. Apoi vede o alta. Vântul poartă până la

el un sunet. Metalic și ritmic, la început sună ca ploaia. Apoi ca tunetele îndepărtate.

Jos, în spatele crenelurilor, gărzile strigă unele la altele. Au văzut probabil și ele ceea ce vede Oak. Se aude vacarmul unor pași învălmășiți.

Abia după ce răzbate strigătul îndepărtat al unui corn, prințul înțelege în cele din urmă ce are dinaintea ochilor: soldați care mărșăluiesc spre Citadelă. Șarpele i-a promis că în trei zile cineva va veni să-l salveze. Dar nu s-a așteptat să fie vorba de *întreaga armată din Elfhame*.

Oak se plimbă dintr-o parte în alta pe parapetul înghețat, panica împiedicându-l să se concentreze. *Gândește!* își zice. *Gândește!*

Ar putea folosi semințele de cruciuliță ca să zboare până la ei – bazându-se pe faptul că soldații ar ști că este *el* și nu ar încerca să tragă cât este în aer. Dar odată ajuns acolo ce ar urma? Armata a mărșăluit până aici pentru război, iar Oak nu este atât de naiv încât să creadă că s-ar întoarce pur și simplu din drum și ar pleca acasă după ce el ar fi în siguranță.

Din contră, dacă el ar fi în siguranță, ar ataca mai brutal.

Oak a crescut în casa unui general, așa că își dă seama în mare ce se va întâmpla. Grima Mog va trimite înainte călăreți, care se vor întâlni cu Wren. Vor cere să îl vadă și vor oferi condițiile predării. Wren îi va refuza și poate chiar îi va nimici pe mesageri.

Oak trebuie să facă ceva, dar dacă va merge la ei cu căpăstrul săpându-i obrajii, va distruge orice speranță de pace.

Prințul își închide ochii și își cântărește opțiunile. Toate sunt teribile, însă nebunia pură a uneia dintre ele îl atrage în mod deosebit.

Există vreo situație pe care să nu simți nevoia s-o înrăutățești?

Oak speră că Hyacinthe nu are dreptate.

Nu are foarte mult timp la dispoziție. Aruncă pătura și coboară treptele, fără să-i pese cât de tare îi răsună copitele

pe gheață. Gărzile care ar putea să-l audă au probleme mai mari acum.

Pe la jumătatea scării în spirală aproape că se izbește de un nisser cu păr verde, de culoarea țelinei, și ochi atât de pali încât sunt aproape incolori. Făptura duce o tavă cu fâșii crude de vânat, aranjate pe o farfurie, alături de un bol cu alge gătite. Luat prin surprindere, nisserul face un pas înapoi și-și pierde echilibrul. Tava cade la pământ, farfuria se sparge și algele se împrăștie pe trepte.

Teroarea de pe chipul lui arată clar că pedeapsa pentru o astfel de greșeală ar fi fost una gravă la vechea Curte a Dinților. Dar când își dă seama cine se află dinaintea lui se îngrozește și mai tare.

— Nu ar trebui să-ți părăsești camera, spune nisserul.

Oak își îndreaptă privirea spre carnea crudă.

— Presupun că nu.

Nisserul începe să se retragă, coborând scara, cu privirea agitată întoarsă în urmă, arătând că este gata să o ia la fugă. Înainte să o poată face, Oak își lipește mâna peste gura lui și îl împinge cu spatele spre perete, chiar dacă servitorul se zbate în strânsoare.

Oak are nevoie de un aliat, de unul benevol.

Urându-se, prințul își caută puterea gurii-mieroase, care-i răspunde languros la chemare. Se apleacă și îi șoptește nisserului la ureche:

— Nu vreau să te sperii, îi spune, cu o voce care sună ciudat chiar și pentru urechile lui. Nu am de gând să te rănesc. Ai ajuns aici, bănuiesc, în urma unui târg nefericit.

Așa funcționa Casa Balekin. Oak nu credea că ar fi rămas cineva să lucreze pentru Lordul Jarel și pentru Lady Nore dacă ar fi avut de ales.

Nisserul nu-i răspunde. Însă ceva din ținuta și din expresia lui îi dă de înțeles că servitorul a mai fost pedepsit, că a fost rănit grav, și nu odată. Nu e de mirare că Oak îl sperie.

— Ce ai promis? Pot să te ajut, îi spune Oak, retrăgându-și mâna încetișor.

Mierea îi curge încă în glas.

Nisserul se relaxează, rezemându-și capul de perete.

— Muritorii mi-au găsit familia. Nu știu ce au crezut că suntem, dar ne-au ucis pe doi dintre noi și pe al treilea l-au închis. Eu am reușit să fug și am venit în singurul loc în care știam că pot s-o recuperez pe iubita care mi-a fost furată – Citadela Acului de Gheață. Am promis că dacă-mi va fi adusă înapoi, voi lucra cu loialitate în Citadelă până când unul dintre membrii familiei regale va considera că mi-am plătit datoria și mă va elibera.

Oak oftează frustrat. Credea că doar muritorii cad victime unor astfel de târguri disperate și nebunești, dar aceștia nu sunt singurii care ajung să fie disperați sau care se pot purta nebunește.

— Asta este *exact* ce ai promis?

Vocea lui Oak și-a pierdut din nou puterea gurii-mieroase. A fost distras, prea interesat de ceea ce vrea să rețină pentru a spune ce trebuie.

Nisserul se crispează.

— Nu voi uita niciodată.

Oak își amintește cât de nesăbuit era cu magia când era copil. Se gândește la Valen și la cât de furios a fost după ce și-a dat seama că Oak îl fermeca.

Când își deschide din nou gura, simte că aerul e mai încărcat.

— Fac parte din familia regală. Nu cea la care te-ai gândit tu, dar cum nu ai specificat, ar trebui să te pot elibera de datorie. Am însă nevoie de ajutorul tău. Am nevoie de un mesager.

Oak simte clipa în care cuvintele lui sunt înțelese, ca atunci când un pește mușcă momeala, alegându-se cu un cârlig în gură.

Își amintește cum este să simți că trupul te trădează, că membrele ți se împotrivesc. Nu e nimic din toate astea aici. Aceasta este șansa pe care nisserul o aștepta demult.

— Am putea să dăm amândoi de mare necaz! zice, îndreptând o privire agitată spre scări.

— Am putea, îi răspunde Oak, cu glasul lui obișnuit.

Nisserul dă încetișor din cap și se desprinde de perete.

— Spune-mi ce vrei să fac.

— În primul rând, am nevoie de altceva de îmbrăcat.

Confuză, Făptura ridică din sprâncene.

— Da, da! Crezi că sunt vanitos, îi răspunde Oak. Dar mă tem că încă nu am aflat unde sunt ținute vechile haine ale Lordului Jarel.

Nisserul tresare.

— Le-ai purta?

Probabil că halatul cu care este îmbrăcat acum Oak i-a aparținut cândva tot Lordului Jarel, la fel ca hainele pe care le-a primit pentru cină. Nu ar fi fost timp să se croiască ținute noi, iar hainele nu sunt clar pe măsura lui. Așa că, dacă-i fuseseră oferite, acum putea să se servească și singur.

— Să aruncăm o privire doar. Cum să-ți spun?

— Daggry, Înălțime.

— Condu-mă, Daggry! îi spune Oak.

Este mai ușor să te orientezi în Citadelă cu un servitor care o poate lua înainte ca să-ți spună ce culoare sunt libere. Ajung la o cameră de depozitare și se strecoară înăuntru înainte ca cineva să-i zărească.

— Suntem foarte aproape de dormitorul meu, spune Daggry. Dacă vrei să mă vizitezi la noapte.

Oak se străduiește să zâmbească, deși vina îl înecă.

— Nu cred că vom avea prea mult timp pentru somn.

Prințul se gândește la avertismentul mamei lui: *Dacă le spui aceste lucruri, ei nu doar că își vor dori să te asculte, ci vor ajunge chiar să te dorească mai mult decât orice pe lume.*

— Nu, îi răspunde Daggry. Nu mă gândeam la somn.

Încăperea îngustă este plină ochi de cufere, stivuite unul peste altul. Împachetate înăuntrul lor, prințul găsește haine peste care s-a presărat levănțică, ale căror ornamente din aur și perle au fost desprinse. Ațele atârnă din locurile în care nasturii și broderiile au fost tăiate. Oak se întreabă dacă Lady Nore a vândut piesele care lipsesc, înainte să descopere valoarea oaselor pe care le-a furat din mormintele aflate în catacombele din Elfhame. Înainte ca Bogdana să înceapă să o influențeze, împingând-o pe calea care avea să o aducă pe Wren înapoi la cotoroanța-furtunii.

Prințul descoperă și cerneală, cărți și penițe prinse de pene de bufniță. Chiar pe fundul cufărului, dă de câteva arme. Ieftine, câteva ciupite sau zgâriate acolo unde pietrele prețioase fuseseră în mod clar scoase. Oak ridică un pumnal mic, pe care-l ascunde în podul palmei.

— Voi scrie un bilet, îi spune el servitorului.

Daggry îl urmărește cu prea mare atenție.

Oak scoate hârtia, stilourile și cerneala, se sprijină de unul dintre cufere și mâzgălește două mesaje. Stiloul cu pană de bufniță îi pătează degetele și-l face să-și dorească să fi avut la îndemână o cariocă.

— Pe primul du-i-l lui Hyacinthe. Iar pe cel de-al doilea armatei care așteaptă dincolo de zid.

— Armata Înaltei Curți? întreabă nisserul, cu glas pierit.

Oak dă din cap.

— Mergi la grajdurile Citadelei. Acolo îmi vei găsi iapa. Numele ei este Crăița-Libelulă. Ia-o și călărește cât poți de repede. Odată ajuns la armată, spune-le că ai un mesaj de la Prințul Oak. Nu-i lăsa să te trimită înapoi cu o altă solie. Spune-le că nu ai fi în siguranță.

Daggry se încruntă, de parcă ar cântări lucrurile.

— Și tu vei fi recunoscător?

— Foarte, îl asigură Oak.

— Îndeajuns cât să..., începe servitorul, în timp ce ia biletele.

— Ca membru al familiei regale, consider timpul în care ai slujit drept o recompensă cinstită pentru ceea ce ai primit și te eliberez de serviciul datorat Citadelei! îi spune Oak nisserului, speriat de dulceața guturală din propria voce, asemănătoare cu torsul unei pisici.

Înspăimântat de privirea plină de recunoștință și dorință a servitorului, pe care o simte ca pe o lovitură de bici.

— Voi face așa cum îmi ceri, spune nisserul, închizând ușa în urma lui.

Pentru o clipă Oak își freacă fața, neștiind dacă ar trebui să se simtă rușinat de ceea ce a făcut și, dacă da, cât de rușinat. Înlătură cu forța sentimentul acesta confuz de vinovăție. A făcut niște alegeri. Acum trebuie să trăiască cu ele și să spere că sunt cele corecte.

Armata din Elfhame este în pericol din cauza lui. Plănuiește să-i facă rău lui Wren din cauza lui. Poate că Wren este pe cale să moară din cauza lui.

Își dă jos halatul și scoate din cufăr o ținută regală, simțindu-se recunoscător pentru înălțimea Lordului Jarel. Hainele îi sunt oricum puțin scurte și cam strâmte la piept.

Ești ca un vrej de fasole, își amintește că i-a spus mama lui Heather. *Îmi aduc aminte când puteam să te ridic în brațe!* Oak este surprins de cât de dureroasă este această amintire, de vreme ce mama lui Heather este încă în viață și încă bună și l-ar lăsa oricând să doarmă în camera ei pentru musafiri. Desigur, asta dacă va părăsi Citadela.

Uneori, își zice Oak, nu este în interesul lui să-și cerceteze sentimentele atât de atent. De fapt, în acest moment, poate că nu ar trebui să fie deloc atent la sentimente.

Oak îmbracă tunica albastră, țesută cu fir de argint, apoi pantalonii asortați. Tivul se rupe puțin când își strecoară copita stângă printr-un crac, dar nu e foarte vizibil.

Pumnalul îl ascunde la brâu, sperând că nu va avea nevoie de el.

Încă pot să îndrept lucrurile. Asta își tot spune, mereu și mereu. Are un plan și poate că este nebunesc, disperat și chiar puțin prea îndrăzneț, dar ar putea să funcționeze.

În ciuda frigului permanent, găsește doar două pelerine în muntele de haine. Renunță la cea tivită cu piele de focă, de teamă că ar putea fi de la o selke. Așa că rămâne cu cealaltă, garnisită cu blană de vulpe, care-i place un pic mai mult.

Oak își trage gluga pe cap și o ia spre Sala Reginelor, unde i-a cerut lui Hyacinthe să se întâlnească. Încăperea este goală și cu ecou; cât așteaptă, se holbează la cele două femei înghețate în pereți, foste mirese ale Lordului Jarel. Foste regine de la Curtea Dinților. Ochii lor morți și reci par să-l privească la rândul lor.

Prințul pășește de colo-colo, iar minutele se scurg și nimeni nu-și face apariția. Respirația lui aburește aerul în timp ce așteaptă să audă ceva.

La revărsatul zorilor, vede prin gheața vălurită cum trec călăreți prin deschizătura din zidul de gheață. Aceștia se îndreaptă cu ropote tunătoare spre Citadelă, cu steagurile fluturând în urma lor, călare pe cai-zână, ale căror copite calcă ușor pe zăpada înghețată.

Planul lui – cam șubred de la început, trebuie să recunoască – îi pare de-a dreptul mort în fașă.

— De ce ești încă aici? se aude o voce aspră.

Pentru o clipă, ușurarea îi taie prințului respirația. Odată ce se adună, se întoarce spre Hyacinthe.

— Dacă fug din Citadelă purtând acest căpăstru, nimănui dintre cei aflați la comandă nu le va păsa ce spun. Vor crede că

mă supun puterii lui Wren. Aș avea și mai puțină influență asupra armatei decât am deja, și am puțină. Cum îi conduce Grima Mog, iar ordinele au fost deja date de sora mea, sunt gata de luptă.

— Te vor pe tine doar, zice Hyacinthe.

— Poate, dar după ce mă vor avea, ce crezi că vor vrea mai apoi? Dacă eu sunt în siguranță, nu au niciun motiv să *nu* atace. Ajută-mă să o ajut pe Wren. Scoate-mi căpăstrul.

Hyacinthe pufnește.

— Știu foarte bine cuvintele de comandă. Aș putea să le folosesc ca să îți ordon să părăsești Citadela și să te predai lui Grima Mog.

— Dacă mă trimiți la ei cu căpăstrul pus, nimeni nu va crede că nu suntem în război, îi spune Oak.

Hyacinthe își încrucișează brațele peste piept.

— Ar trebui să cred că ești de partea lui Wren în acest conflict? Că vrei să scapi de dragul ei?

Oak ar vrea să poată spune că este așa. Ar vrea măcar să creadă în părți bine definite, cu granițe clare. Dar a trebuit să renunțe la astfel de gânduri când tatăl lui și-a încrucișat sabia cu sora sa.

— Chiar dacă Wren ar putea să desfacă întreaga armată din Elfhame, să îi *sfâșie* cu ușurința cu care smulgi aripile unui fluture – o va costa. Va fi rănită. Se va îmbolnăvi mai tare.

— Tu ești prințul lor! mârâie Hyacinthe. Tu cauți să-ți salvezi supușii.

— Ce-ar fi dacă i-am salva pe toți? Hai să încercăm asta! răbufnește Oak, cu glas ridicat, care răsună în sală.

Pentru o vreme, Hyacinthe îl privește lung pe prinț.

— Prea bine. Îți voi scoate căpăstrul și te voi lăsa să încerci orice ai avea de gând, atâta vreme cât îmi promiți că Wren nu va avea de suferit și ești de acord să faci ceva pentru mine.

Indiferent cât de tare și-ar dori să accepte, Oak știe că nu trebuie să-și dea cuvântul până când nu aude condițiile. Așteaptă.

— Crezi că am fost nebun pentru că am vrut să-l ucid pe Înaltul Rege, spune Hyacinthe.

— Încă o cred, confirmă Oak.

Hyacinthe îi aruncă o privire frustrată.

— Recunosc că sunt impulsiv. Când a revenit blestemul, când am început să simt că redevin șoim... m-am gândit că dacă ar fi mort Cardan, blestemul ar fi rupt. L-am învinovățit pe el.

Oak își mușcă limba. Hyacinthe nu a ajuns încă la partea în care îi spune care este favoarea pe care i-o cere.

— E ceva ce vreau să aflu, dar nu sunt îndeajuns de iscusit ca să descopăr singur. Nici nu am legăturile necesare.

Hyacinthe arată de parcă urăște că trebuie să recunoască asta.

— Dar tu... Tu înșeli cu aceeași ușurință cu care respiri și fără să stai prea mult pe gânduri.

— Și tu vrei...

— Răzbunare. Credeam că este imposibil, dar Madoc mi-a spus altceva. Ar trebui să-ți pese. Ai față de ea o datorie de sânge.

Oak se încruntă.

— Prințul Dain a ucis-o pe Liriope, iar acum el însuși este mort. Știu că vrei să pedepsești pe cineva...

— Nu. El a *ordonat* uciderea ei! Însă nu el i-a dat otrava. Nu el s-a strecurat pe lângă tatăl meu, în timp ce o păzea. Nu el v-a lăsat pe amândoi ca morți. Ci persoana pe care încă o pot ucide pentru a-l răzbuna pe tata.

Oak a crezut că Dain mânuise otrava. Că o pusese în băutură. Că i-o picurase lui Liriope pe buze, în timp ce dormea

alături de el. Nu și-a imaginat niciodată că ucigașul mamei lui e încă în viață.

— Atunci voi găsi persoana care i-a dat otrava. Sau cel puțin voi încerca. Și tu îmi vei scoate căpăstrul, spune Oak. Sunt de acord.

— Adu-mi mâna persoanei responsabile pentru moartea ei, îi cere Hyacinthe.

— Vrei *o mână*? ridică din sprâncene Oak.

— Acea mână, da.

Oak nu are timp să negocieze.

— Bine.

Hyacinthe îi zâmbește straniu și Oak începe să se teamă că a făcut alegerea greșită. Este prea târziu pentru îndoieli însă.

— *În numele lui Grimsen*, începe Hyacinthe, și Oak își îndeasă mâna în buzunarul de la pelerină, după pumnal.

Are pielea transpirată, în ciuda frigului. Nu poate fi sigur că Hyacinthe nu va folosi comanda ca să facă altceva în loc să-l dezlege. În cazul acesta, Oak va încerca să-i taie șoimului beregata înainte să termine de rostit cuvintele.

Deși probabil nu ar avea timp. Lui Oak îi zvâcnesc degetele.

— *În numele lui Grimsen, fie ca hamul să nu te mai lege!* spune Hyacinthe.

Oak își duce pumnalul la chingă, dar aceasta nu poate fi tăiată. Își ciupește propriul obraz încercând să o facă. O clipă mai târziu însă, reușește să-și scoată căpăstrul cu mâini tremurânde. Și-l dă jos de pe față și-l aruncă la pământ. Simte urmele lăsate de barete în obraji. Nu i s-au înfipt îndeajuns cât să lase cicatrici, dar au fost destul de strânse ca să-l însemneze.

— Un obiect monstruos, declară Hyacinthe, în timp ce se apleacă și ridică hamul.

L-a purtat destul cât să ajungă să-l urască. Poate mai mult decât Oak.

— Și acum?

— Mergem în sala tronului ca să-i întâmpinăm pe călăreți.

Oak își trece degetele peste obraji și răceala lor îl face să se simtă ușurat. Nu este încântat de faptul că Hyacinthe are căpăstrul, însă chiar dacă ar reuși să i-l smulgă, îl îngrozește numai gândul că ar putea să-l atingă.

Hyacinthe se încruntă.

— Și...?

— Încercăm să părem convingători în rolul de invitați bucuroși ai lui Wren. Apoi căutăm o cale prin care să trimitem armata din Elfhame înapoi.

— Asta numești tu plan? pufăie Hyacinthe. Nu trebuie să fim văzuți împreună, așa că dă-mi un avans. Nu vreau ca cineva să bănuiască ce am făcut, în caz că nu va funcționa.

— Ar fi mult mai ușor să pătrund în sala tronului cu ajutorul tău, punctează Oak.

— Sunt sigur că ar fi, zice Hyacinthe.

Șoimul pleacă, lăsându-l pe Oak să aștepte. Să dea din nou roată prin Sala Reginelor. Numărând minutele. Trecându-și degetele peste obraji, ca să simtă urmele curelelor. Simte ceva, însă e delicat, precum urmele lăsate de pernă dimineața. Speră că semnele vor dispărea curând. În cele din urmă, nu mai poate îndura așteptarea! Își trage din nou gluga pe cap și, cu capul sus, pornește spre sala tronului.

Dacă a învățat un lucru de la Cardan, acela e că regalitatea inspiră venerație, iar venerația poate fi preschimbată ușor în teamă. Cu acest gând în minte, prințul pășește spre gărzi.

Luate prin surprindere, acestea își ridică sulițele. Sunt doi șoimi și nu îl recunoaște pe niciunul dintre ei.

Oak îi privește placid.

— Ei bine, spune, fluturându-și nerăbdător mâna. Deschideți ușile!

Vede că ambii ezită. Până la urmă însă, este îmbrăcat bine și curat. Nu are căpăstrul pus. Și cu siguranță au aflat toți că

nu mai este ținut în temniță. Trebuie să știe și că Wren l-a ucis pe ultimul membru al gărzii care l-a atins.

— Emisarii din Elfhame sunt înăuntru, nu? adaugă.

Unul dintre șoimi dă din cap spre celălalt. Deschid împreună ușile.

Wren stă pe tron; lângă ea sunt Bogdana și Hyacinthe, alături de un trio de șoimi cu armuri grele.

Iar dinaintea ei sunt patru Făpturi, și Oak le recunoaște pe toate patru. Fără armură pe el, Stafia pare să joace rolul unui ambasador. Este îmbrăcat cu fireturi, iar trăsăturile lui vag umane îl fac să pară mult mai puțin înspăimântător decât este cu adevărat.

Adevăratul ambasador, Randalin, membru în Consiliul Celor Vii, își înghite cuvintele la apariția lui Oak. Cunoscut sub titulatura de Ministrul Cheilor, bărbatul este scund, are coarne și e îmbrăcat chiar mai frumos decât Stafia. Din câte știe Oak, Randalin nu poate să lupte și, având în vedere pericolul, este surprins să-l vadă acolo. Jude nu l-a simpatizat niciodată prea tare însă, așa că vede de ce i s-a permis – și poate chiar a fost încurajat – să vină.

În spatele lor se află doi soldați. Oak îl recunoaște pe Tiernan imediat, în ciuda coifului care-i acoperă chipul. Bănuiește că și Hyacinthe l-a recunoscut. La dreapta lui e Grima Mog, Marele General, care l-a înlocuit pe tatăl lui Oak. Glugă-roșie, la fel ca Madoc, și fost general la Curtea Dinților. Nimeni nu cunoaște apărarea Citadelei mai bine decât ea, așa că nimeni n-ar reuși cu mai mare ușurință s-o destrame.

Pe măsură ce Oak înaintează, toată lumea devine mai alertă. Mâna lui Tiernan se îndreaptă în mod automat spre mânerul sabiei, într-o încercare nebunească de a lăsa deoparte diplomația.

— Bună! spune prințul. Văd că ați început fără mine.

Wren ridică din sprâncene. *Bine jucat*, își închipuie că o aude spunând. *Ai un punct!* Posibil chiar înainte să le ceară gărzilor să-i despartă capul de gât ca pe un dop de sticlă.

Apoi Stafia ar înjunghia-o în spate. Și toți ceilalți s-ar tăia în bucățele.

— Înălțime, zice Garrett, de parcă ar fi un adevărat ambasador înțepat, și nu cineva care l-a cunoscut pe Oak aproape toată viața. După ce ți-am primit biletul, ne așteptam să fii de față. Începusem să ne facem griji.

Wren îl privește aspru pe prinț când aude de bilet.

— A fost greu să-mi aleg ținuta pentru această ocazie epocală, spune Oak, sperând că absurditatea fără margini a planului său îl va face să meargă. Până la urmă, nu îți anunți logodna în fiecare zi.

La aceste cuvinte, toți se holbează la el năuciți. Până și Bogdana pare să-și fi pierdut graiul. Însă asta nici nu se compară cu felul în care-l privește Wren. De parcă ar putea să-l facă scrum cu flacăra verde și rece a ochilor ei.

Fără să țină cont de avertisment, Oak trece la dreapta ei. Îi ia mâna, își scoate inelul de pe degetul mic – inelul care i-a fost trimis în pântecul șarpelui fermecat din metal – și îl strecoară pe al ei cu îndemânare, așa cum l-a învățat Gândacul. Astfel încât să pară că l-a avut la mână de la bun început.

Prințul îi zâmbește.

— Mi-a acceptat inelul. Așa că, sunt încântat să vă spun că eu și Wren urmează să ne căsătorim.

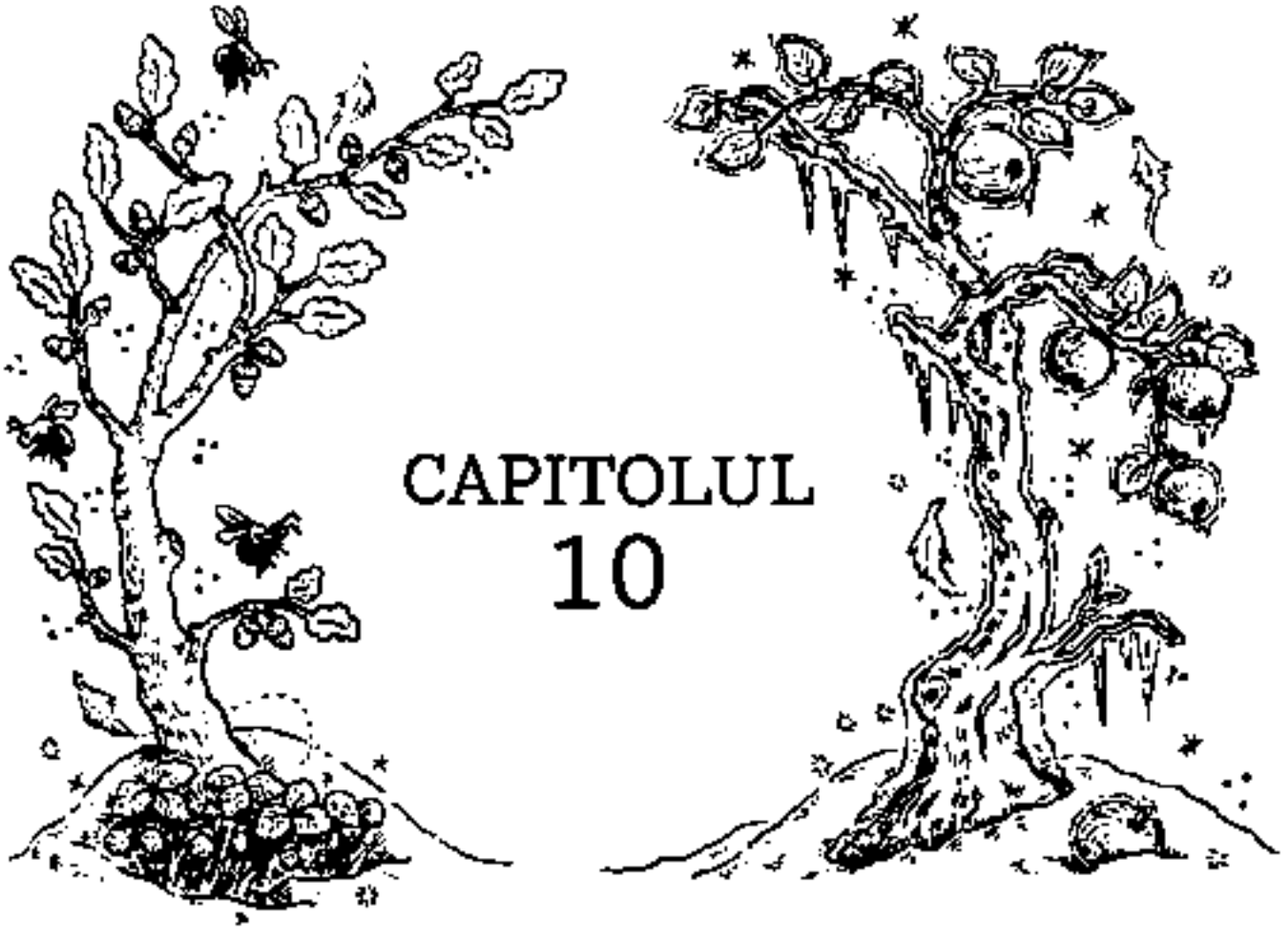

CAPITOLUL 10

Oak își ține privirea ațintită la Wren. Ar putea să-l refuze, dar rămâne tăcută. Prințul speră că înțelege și ea că, datorită *logodnei* lor, vor putea evita un război. Sau poate că, de vreme ce toată puterea e la ea, poate că i se pare amuzant să-l lase să se joace puțin.

Un mârâit fără cuvinte se desprinde din adâncul pieptului Bogdanei.

Hyacinthe îl privește acuzator pe Oak, de parcă ar vrea să-i zică: *Nu pot să cred că m-ai convins să te ajut cu un plan atât de stupid.*

Acesta a fost riscul. Speranța că Wren nu-și dorea să lupte. Că își va da seama de faptul că drumul spre pacea cu Elfhameul însemnă să-i facă jocul.

— Ce surpriză! zice Stafia pe un ton sec.

Hyacinthe își îndreaptă privirea spre el și expresia i se încordează, de parcă l-ar recunoaște pe spion și ar înțelege pericolul pe care îl implică prezența lui.

Tiernan nu și-a luat mâna de pe spadă. Grima Mog are sprâncenele ridicate. Pare că așteaptă ca cineva să îi spună că totul a fost o glumă.

Oak zâmbește în continuare, de parcă toată lumea și-ar fi exprimat încântarea.

Randalin își drege vocea.

— Dați-mi voie să fiu primul care vă felicită! O decizie foarte înțeleaptă pentru asigurarea succesiunii.

Deși motivația ambasadorului pare confuză, prințul este fericit că are un aliat. Oak își înclină ușor capul.

— Ocazional, pot fi înțelept.

Cu sprâncenele ridicate, Stafia își plimbă privirea de la Wren la Oak.

— Familia ta se va bucura să afle că ești bine. Rapoartele primite... să zicem că spuneau altă poveste.

Aceste cuvinte îi smulg Bogdanei un zâmbet cu toți dinții.

— Adoratul vostru prințișor pare destul de bine. Acceptați ospitalitatea noastră. Vă oferim camere și repaus. Rămâneți peste noapte, apoi luați-vă armata și faceți cale-ntoarsă spre Elfhame. Trimiteți-i poate pe rege și pe regină să ne facă o mică vizită.

— Nu știam că ai puterea de a ne oferi ceva, cotoroanța-furtunii.

Grima Mog rostește cuvintele de parcă ar fi cu adevărat confuză.

— Nu este Regina Suren singura conducătoare aici?

— Deocamdată, răspunde cotoroanța, înclinându-și capul aproape cu grație spre Oak, de parcă ar vrea să arate că prințul va conduce alături de Wren, în loc să-și arate propria putere.

Wren face semn unui servitor și apoi își întoarce din nou atenția spre Ministrul Cheilor.

— Sunteți cu siguranță obosiți după călătorie și înfrigurați. Poate ați vrea să beți ceva fierbinte înainte să fiți conduși în camerele voastre

— Suntem onorați să vă primim invitația, spune Randalin, umflându-și pieptul.

Ambasadorul a însoțit armata, așa că își închipuise că va trebui să conducă un soi de negocieri. Poate că și-a spus că situația va fi una ușor de rezolvat și acum era încântat să vadă că avea dreptate.

— De mâine va trebui să discutăm despre planurile voastre de a reveni în Elfhame. Întoarcerea prințului alături de viitoarea lui soție va fi o bucurie extraordinară, desigur, și prilej de sărbătoare. Va trebui, bineînțeles, să negociem și un tratat.

Oak se crispează.

— Un tratat. Desigur.

Prințul nu se poate abține și aruncă o privire spre Wren, încercând să-i ghicească reacția.

Stafia își înclină capul, cu ochii la Wren.

— Ești sigură că vrei să accepți propunerea tânărului prinț? Poate fi cam nebun.

Lui Wren îi tremură buzele.

Randalin trage aer în piept, șocat.

Oak îi aruncă Stafiei o privire grăitoare.

— Întrebarea este dacă va vrea să fiu nebunul *ei*.

Wren zâmbește.

— Sunt sigură.

Oak îi aruncă o privire surprinsă, neputând să se abțină. Încearcă să-și controleze expresia, dar e convins că este prea târziu. Cineva a văzut. Cineva știe că nu este sigur de iubirea ei.

— Avem multe lucruri în comun, până la urmă, declară Wren. În special pasiunea pentru jocuri.

Wren e și bună la ele. I-a înțeles planul din mers, i-a cântărit valoarea și a decis să intre în horă. Au fost în tabere adverse atâta vreme că Oak uitase cât de ușor era să lucreze împreună.

— Putem discuta detaliile tratatului în Elfhame, spune Randalin. Va fi mai ușor dacă toți cei implicați vor fi prezenți.

— Nu sunt sigură că sunt pregătită să-mi părăsesc Citadela, spune Wren și îi aruncă o privire lui Oak.

Prințul o vede cântărind dacă ar putea să-l lase să se întoarcă cu ei. O vede calculând dacă aceasta a fost intenția lui de la început.

În sală intră doi servitori, cu o tavă mare din lemn, pe care se află pocale aburinde din argint.

— Vă rog, luați unul, spune Wren.

Nu încerca să-i otrăvești, gândește Oak, privind-o fix, de parcă ar putea să-i vorbească astfel. *Garrett va schimba cupa cu a ta și nici nu-ți vei da seama.*

Stafia apucă băutura fierbinte. Oak ia și el un pocal, simțind metalul cald în palmă. Deslușește aroma orzului și a chimenului.

Randalin își ridică cupa.

— Pentru tine, Lady Suren! Și în cinstea ta, Prințule Oak! Cu speranța că vei cumpăni bine și ni te vei alătura pe drumul de întoarcere în Elfhame. Familia ta insistă, prințule. Iar eu am primit datoria, în cazul în care urma să am onoarea de a fi primit în audiență, Lady Suren, să îți reamintesc că ai depus jurământ Înaltei Curți.

— Dacă vor să-mi dea ordine, atunci să vină și să o facă, spune Wren. Poate că aș reuși însă să destram o promisiune așa cum rup un blestem. Să o sfâșii ca pe o pânză de păianjen.

Făpturile se holbează, îngrozite de ideea că cineva din lumea lor ar putea să nu fie legat de cuvântul dat. Oak nu s-a

gândit niciodată la promisiuni ca fiind *magie*, dar acum își zice că sunt un fel de legământ.

— Nu ai vrea ca lucrurile să înceapă pe picior greșit, o avertizează Randalin, de parcă ar certa un elev care i-a oferit răspunsul eronat.

Consilierul nu pare să-și dea seama cât de rapid poate să degenereze în violență această situație.

Grima Mog își trosnește încheieturile. Ea își dă seama foarte bine.

— Randalin..., începe Oak.

Bogdana îl întrerupe:

— Sfetnicul are dreptate. Wren ar trebui să se căsătorească cu moștenitorul Regatului Elfhame ca la carte, cu toată pompa și în circumstanțele potrivite unei astfel de uniri. Să călătorim împreună spre Insulele Mișcătoare.

Wren îi aruncă Bogdanei o privire aspră, dar nu o contrazice. Nu zice că nu va merge. În schimb, degetele îi întârzie pe inelul care-i este ușor larg. Îl răsucește agitată.

Oak își aduce aminte cum, cu mulți ani în urmă, Wren a venit în grădinile din Elfhame, unde a fost primită de Jude, alături de Lordul Jarel, Lady Nore și Madoc. Își amintește că unul dintre ei a propus un tratat de pace, care ar fi urmat să fie cimentat de căsătoria lui cu Wren.

Pe atunci îi era puțin frică de ea și de dinții ei ascuțiți. Nu trecuse încă prin puseul de creștere de la treisprezece ani, care-i întinsese trupul ca melasa, iar ea era aproape sigur mai înaltă decât el. Nu voia să se căsătorească cu ea – nu voia să se căsătorească cu *nimeni* – și a fost ușurat când Jude a refuzat.

Dar a văzut expresia de pe chipul lui Wren când Vivi a spus despre ea că e înspăimântătoare. A văzut usturimea înțepăturii și furia aprinsă.

Va distruge Elfhameul. Pentru asta s-a născut. Asta crede Bogdana, asta vrea. Și poate că Wren și-o dorește și ea într-o oarecare măsură. Poate că Oak a făcut o greșeală îngrozitoare.

Dar, nu. Wren nu putea ști că el va face ceva de genul ăsta. Dar, orice și-ar dori Bogdana, cu siguranță nu ar duce la ceva bun.

— Nu-i nevoie să plecăm imediat, începe prințul. Fără îndoială vei avea nevoie de timp ca să-ți pregătești trusoul.

— Prostii, intervine Bogdana. Știu o cotoroanță care-i va vrăji Reginei Suren trei rochii, câte una pentru fiecare zi petrecută în Elfhame, până la nuntă. Prima va fi în culorile pale ale dimineții, a doua în cele aprinse ale amiezii, iar ultima va fi presărată cu bijuteriile nopții.

— Trei zile nu vor fi îndeajuns, se încruntă Randalin.

— Acum cine încearcă să tragă de timp? se răstește cotoroanța-furtunii, de parcă ar fi fost profund ofensată de consilier. Poate că nimic din toate acestea nu este necesar. Ar putea să se căsătorească cu ea acum, având-i ca martori pe cei adunați aici.

— *Nu*, spune Wren ferm.

Păcat, pentru că lui Oak nu i se pare o idee rea. Dacă ar fi căsătoriți, cu siguranță sora lui nu ar încerca să ardă Citadela din temelii. Trupele ei ar trebui să se retragă, în vreme ce Oak putea păstra tulpina de cruciuliță în siguranță, în buzunarul lui, ca să câștige timp.

— N-am vrea să jignim Înalta Curte, spune Wren. Ne vom întoarce cu voi în Elfhame, dacă vă veți retrage armata de pe acest teritoriu. Cât despre pregătirile necesare, oricare ar fi acestea, ne vom descurca.

Stafia zâmbește enigmatic.

— Excelent. Randalin, ambarcațiunea ta este mică și rapidă, precum și bine pregătită pentru o călătorie confortabilă. O putem folosi pentru a ne întoarce în Elfhame înaintea armatei. Dacă sunteți de părere că puteți fi gata într-o zi sau două, voi trimite mesajul chiar acum.

— Poți face întocmai, îi răspunde Wren.

— Nu, nu este nevoie! îi întrerupe Grima Mog aspru. Mă aflu aici pentru a negocia bătălii, nu retrageri. Mă voi întoarce la armata mea și o voi informa că mâine nu se va vărsa sânge. Poate niciodată.

Ultimele cuvinte au fost rostite de parcă cei de față ar fi urmat să fie lipsiți de un festin. Cum este glugă-roșie, e foarte posibil ca ea chiar să creadă asta.

Plecarea ei este cu siguranță un test, pentru că vrea să vadă dacă i se va permite.

În timp ce Grima Mog tropăie spre ieșire, ceilalți își golesc pocalele aburinde. Randalin ține un discurs sobru și confuz, care reușește să fie în parte despre neplăcerile pe care le-a îndurat pe timpul călătoriei, despre loialitatea lui față de Tron și Oak și despre convingerea că aliațele sunt foarte importante. Până la final, ajunge să se poarte de parcă el însuși ar fi negociat căsătoria.

După aceea, servitorii se pregătesc să îi conducă pe fiecare în parte la camerele lor.

Stafia o privește pe Wren în ochi.

— Sperăm că îți vei alege cu înțelepciune suita, zice, privind cu înțeles spre cotoroanța-furtunii.

Lui Wren îi înflorește un mic zâmbet în colțul gurii, care-i scoate în evidență dinții ascuțiți.

— Cineva va trebui să rămână aici și să aibă grijă de Citadelă.

După ce ambasadorii din Elfhame și gărzile lor se retrag, Wren își lasă mâna pe brațul lui Oak, de parcă ar dori să-i atragă atenția.

— Ce fel de joc este acesta?

Wren vorbește în șoaptă, dar Bogdana îi urmărește îndeaproape. Hyacinthe și celelalte gărzi se prefac că nu o fac.

— Un joc în care nimeni nu pierde atât de mult încât să-și arunce cărțile pe masă.

— Nu faci decât să amâni inevitabilul.

Wren îi întoarce spatele și rochia se răsucește în jurul ei.

Oak se întreabă cum trebuie să se fi simțit când a văzut armata din Elfhame. Pare să se fi resemnat la gândul războiului cu un soi de neajutorare, de parcă nu și-ar putea închipui nicio cale de ieșire.

— Poate că voi putea amâna la infinit.

Îndrăzneț, prințul pășește în fața ei, așa că Wren este forțată să-și ridice privirea la el.

— Sau poate că nu este inevitabil.

Câteva șuvițe albastru-deschis i-au alunecat în jurul feței, îmblânzind severitatea părului strâns. Însă nimic nu poate îmblânzi duritatea expresiei de pe chipul ei.

— Hyacinthe!

Șoimul face un pas în față.

— Domnița mea.

— Du-l pe prinț înapoi în apartamentul lui. Și de data aceasta asigură-te că rămâne acolo.

Nu este chiar o acuzație, dar e aproape.

— Da, domnița mea! răspunde ferm Hyacinthe și îl apucă pe Oak de braț, trăgându-l după el spre hol.

— Și adu căpăstrul în camera mea, imediat după aceea.

— Da, domniță! răspunde din nou Hyacinthe, cu un glas remarcabil de ferm.

Prințul îl urmează de bunăvoie. Cel puțin până ajung la scară, unde Hyacinthe îl lipește de perete, cu mâna înfiptă în beregata lui.

— Ce crezi că faci? îl întreabă.

Prințul își ridică mâinile, în semn de predare.

— A funcționat.

— Nu m-am așteptat să..., începe șoimul, dar nu mai termină propoziția. Ar fi trebuit însă, desigur. Crezi că dacă va merge în Elfhame își va folosi puterile mai puțin?

— Decât dacă ar duce un război? întreabă Oak. Da, cred.

— Și a cui vină este că se află în această situație?

— A mea, recunoaște Oak, crispându-se. Dar nu doar a mea. Tu ești cel care i-a băgat în cap tatălui meu ideea că înfrângerea lui Lady Nore va pune capăt exilului. Dacă Madoc nu ar fi venit aici, nimic din toate acestea nici nu s-ar mai fi întâmplat.

— Mă învinovățești pe mine pentru planurile fostului Mare General. Ar trebui să mă simt flatat.

— Sora mea te-ar fi *executat* pentru rolul pe care l-ai jucat în aceste planuri. Dacă nu te-am fi luat cu noi în acea noapte, în cel mai bun caz ai fi fost închis în Turnul Uitării. Însă cel mai probabil Jude ar fi cerut să ți se taie capul. Și apoi pe al lui Tiernan, ca să se asigure.

— Așa justifici tu faptul că îi manipulezi pe toți cei din jurul tău ca pe niște piese de șah? îl acuză Hyacinthe. Spunându-ți că faci ce e mai bine pentru ei?

— Spre deosebire de tine, căruia nu-i pasă cât de mult suferă Tiernan din cauza ta? Presupun că îți zici că asta te face onest și nu laș.

Oak nu se mai gândește la ce spune. Este mult prea furios.

— Sau poate că vrei să-l faci să sufere. Poate că încă ești furios că nu te-a urmat în exil. Poate că făcându-i viața un calvar e felul tău de a te răzbuna.

Pumnul primit de la Hyacinthe îl face să se clatine pe spate. Simte gustul sângelui în locul în care dintele i-a tăiat cerul gurii. *Există vreo situație pe care să nu simți nevoia s-o înrăutățești?*

— Nu ai niciun drept *să vorbești* despre sentimentele mele pentru Tiernan.

Glasul lui Hyacinthe e sălbatic.

Pentru o clipă, în focul arzător al furiei, Oak se întreabă ce s-ar întâmpla dacă ar spune acum toate cuvintele potrivite,

în loc să le zică pe cele greșite. I-ar servi drept învățătură de minte lui Hyacinthe să-l placă *cu forța*.

Dar e atât de satisfăcător să facă exact invers.

— Îți doreai de ceva vreme să mă lovești.

Oak scuipă sânge pe treptele de gheață.

— Ei bine, hai atunci!

Hyacinthe îl lovește din nou, de această dată în maxilar, izbindu-l de perete.

Când își ridică ochii, lui Oak i se pare că vede prin ceață. *Ah, asta nu a fost o idee bună*. Urechile îi vuiesc.

Brusc i se face teamă că nu se va putea controla.

— Luptă, lașule! îi cere Hyacinthe, lovindu-l în stomac.

Mâna lui Oak se duce într-o parte, la pumnalul ascuns acolo astfel încât să nu se vadă prin tunică. Nu-și amintește când a hotărât să-l scoată și deja îl are în mână, ascuțit și ucigător.

Ochii lui Hyacinthe se dilată și lui Oak îi este groază că va pierde din nou noțiunea timpului.

Dă drumul pumnalului.

Se privesc în ochi.

Oak simte pulsația din sânge, acea parte din el care arde după o luptă *adevărată*, care nu mai vrea să gândească, nu mai vrea să simtă, nu mai vrea nimic în afară de calculele reci ale luptei. Conștiința de sine îi pâlpâie ca o lumină, care-l avertizează că este pe cale să se stingă și să lase loc întunericului.

— Ei bine, se aude o voce din spatele prințului. Asta nu este deloc ce m-am așteptat să găsesc atunci când am plecat să vă caut.

Oak se răsucește și dă cu ochii de Tiernan, care are spada trasă.

Hyacinthe se înroșește.

— Tu, zice.

— Eu, răspunde Tiernan.

— Poți să te simți flatat, zice Oak, ștergându-și sângele de pe bărbie. Cred că ne certam pe tine.

Tiernan îl privește pe Hyacinthe cu o răceală înfricoșătoare.

— Rănirea moștenitorului Regatului Elfhame este un act de trădare.

— E bine atunci că am deja renume de trădător, mârâie Hyacinthe. Dă-mi voie să-ți reamintesc însă: aceasta este Citadela mea. Eu conduc gărzile aici. Eu sunt cel care împlinește vrerea lui Wren.

Tiernan se zbârlește.

— Iar eu sunt responsabil pentru binele prințului, indiferent de locul în care ne aflăm.

Hyacinthe mârâie.

— Și cu toate acestea, l-ai abandonat.

Tiernan își ține falca încleștată.

— Presupun că nu te vei împotrivi dacă prințul își va găsi singur drumul spre apartamentul său. Putem rezolva ce este între noi fără el.

Hyacinthe îi aruncă o privire sumbră lui Oak, gândindu-se poate la faptul că Wren i-a ordonat să se asigure că prințul nu se va mai plimba din nou prin Citadelă.

— Mă descurc, zice Oak, luând-o în sus pe scări, înainte ca Hyacinthe să se hotărască să-l oprească.

Când își întoarce capul, îi vede pe Tiernan și pe Hyacinthe privindu-se încă în ochi cu o îndoială plină de durere, într-o înfruntare pe care crede că niciunul dintre ei nu știe cum să o încheie.

Oak urcă două etaje, apoi se oprește și ascultă. Dacă aude zornăitul metalului izbit de metal, se va întoarce. Probabil a ratat ceva, pentru că Hyacinthe pare a-i da replica lui Tiernan:

— Și eu unde mă aflu în acest plan?

— În trei rânduri mi-am dat deoparte îndatoririle pentru tine! spune Tiernan, mai furios decât l-a auzit vreodată Oak.

Și de trei ori m-ai trădat. O dată atunci când am venit la tine în temniță, înainte să fii judecat pentru că l-ai urmat pe Madoc. Îți mai aduci aminte? Ți-am promis că dacă vei fi condamnat la moarte voi găsi o cale prin care să te salvez, indiferent de preț. A doua oară când l-am convins pe prinț, cel pe care trebuie să-l *protejez*, să își folosească puterea pentru a îmblânzi blestemul, cu care nici măcar nu te-ai fi ales dacă ai fi arătat că regreți trădarea coroanei. Și să nu uităm cea de-a treia oară, când m-am rugat să ți se pună căpăstrul în loc să fii ucis pentru încercarea de a-l asasina pe rege. Nu-mi cere să mai fac asta din nou.

— Ți-am greșit, răspunde Hyacinthe.

Oak își schimbă locul, ca să-l poată zări. Hyacinthe are umerii plecați.

— Tu ai renunțat la îndatoririle tale mai mult decât am renunțat eu la mânie. Dar eu...

— Tu nu vei fi niciodată mulțumit! răbufnește Tiernan. Te-ai alăturat șoimilor lui Madoc și ai trădat Elfhameul, ți-ai bătut joc de mila care ți s-a arătat, i-ai învinuit pe toți, pe Cardan, pe Oak și pe mama moartă a lui Oak, cu excepția tatălui tău! Nicio răzbunare nu va fi vreodată îndeajuns, pentru că vrei să-l pedepsești pe cel care l-a ucis, *dar a murit de propria lui mână*! Refuzi să-l urăști, așa că-i urăști pe toți ceilalți, inclusiv pe tine!

Tiernan nu și-a ridicat vocea, dar Hyacinthe scoate un sunet de parcă ar fi fost pălmuit.

— Inclusiv pe mine, spune Tiernan.

— Pe tine nu, îi răspunde Hyacinthe.

— Nu m-ai pedepsit pentru că sunt ca el, pentru că îl protejez pe fiul ei? Nu m-ai urât pentru asta?

— Cred că am fost blestemat să te pierd, îi spune Hyacinthe, cu o voce atât de delicată încât Oak abia poate s-o audă.

Pentru o clipă lungă rămân tăcuți.

Pare puțin probabil că vor fi violenți. Oak ar trebui să urce scările. Nu vrea să le invadeze intimitatea mai mult decât a făcut-o deja. Trebuie să se miște încet însă, ca să nu-i audă copitele.

— Fericirea nu este niciodată garantată, îi spune Tiernan, cu glas blând. Dar te poți uni cu durerea. Mă gândesc că, cel puțin așa, nu pot apărea surprize.

Cuvintele îi trec ca un pumnal prin inimă. *Te poţi uni cu durerea.*

— De ce m-ai vrea după tot ce am făcut? întreabă Hyacinthe, neliniștit.

— De ce vrea cineva pe altcineva? îi răspunde Tiernan. Nu iubim pe cineva pentru că merită – nici nu aș vrea să fiu iubit pentru că am fost *cel mai merituos* dintr-o listă de pretendenți. Vreau să fiu iubit pentru tot ce e mai rău în mine, precum și pentru tot ce e mai bun. Vreau să mi se ierte greșelile.

— Mi se pare mai greu să-ți iert virtuțile, îi răspunde Hyacinthe, cu zâmbet în glas.

Apoi Oak e destul de sus pe scară încât să nu mai poată auzi restul. Ceea ce e un lucru bun, pentru că speră că implică multe săruturi.

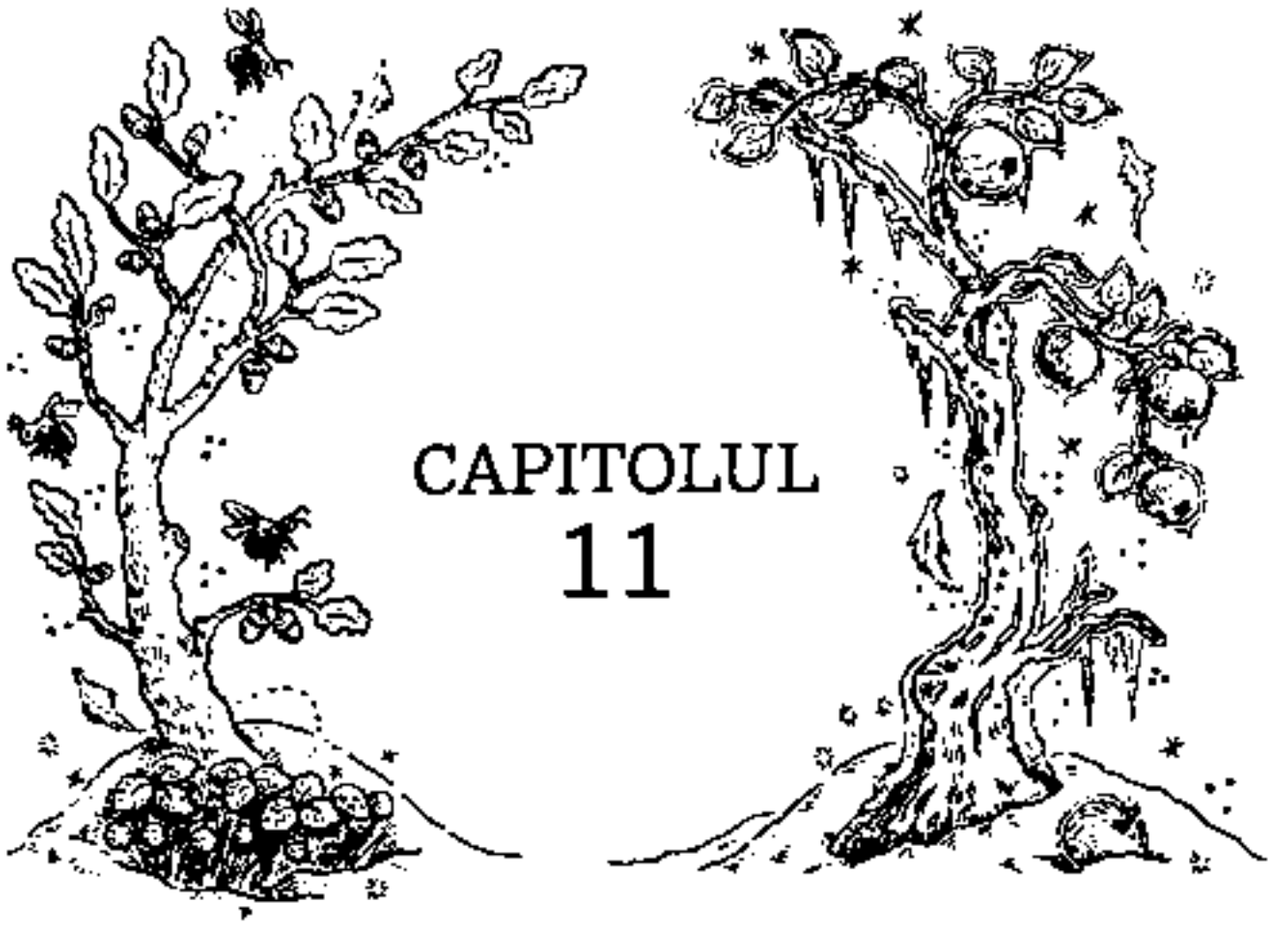

CAPITOLUL 11

Pe când era copil, Oak se îmbolnăvea de febră care-l punea la pat săptămâni întregi. Se zvârcolea în pat, cu sudoarea curgând pe el și zguduit de frisoane. Servitorii veneau și-i puneau cârpe reci pe frunte sau îl afundau în căzi urât mirositoare, pline cu ierburi. Uneori Oriana rămânea alături de el, sau vreuna dintre surorile lui venea și-i citea.

Într-o zi, pe când avea cinci ani, și-a deschis ochii și l-a văzut pe Madoc în ușă, privindu-l cu ochi stranii, care-l cântăreau.

Voi muri? a întrebat Oak.

Madoc, care era cufundat în gândurile lui, a tresărit, buzele lui strânse păstrând însă un aer sumbru. S-a apropiat de pat și și-a lăsat palma lată pe fruntea lui Oak, ignorându-i corniţele mici. *Nu, băiatul meu,* i-a răspuns cu seriozitate. *Soarta ta este să înșeli moartea, ca un tâlhar mic ce ești!*

Și pentru că Madoc nu putea să mintă, Oak s-a simțit alinat și a adormit la loc. Febra trebuie să-i fi trecut în acea noapte, pentru că atunci când s-a trezit era din nou bine și gata de pozne.

În această dimineață, Oak se simte ca un tâlhar care a înșelat moartea din nou.

Faptul că se trezește în căldură și confort este un lux delicios, a cărui plăcere nu poate fi știrbită de arsuri și vânătăi. Simte pe vârful limbii o aromă care este a somnului însuși, de parcă s-ar fi afundat atât de adânc pe tărâmul viselor, încât a adus ceva din el la trezire.

Își privește degetul mic, acum gol, și zâmbește tavanului de gheață.

Se aude un ciocănit în ușă, care-l smulge din gânduri. Până să-și dea seama că nu poartă prea multe haine, Fernwaif dă năvală înăuntru, aducând o tavă și un urcior. Fata poartă o rochie maro, croită în casă, și un șorț, iar părul îl are strâns într-o basma.

— Încă în pat? îl întreabă, așezând tava deasupra cuverturii.

Pe ea se află un ceainic și o ceașcă, alături de o farfurie cu felii de pâine neagră, unt și gem.

— Plecați la reflux.

Prințul se simte straniu de vinovat pentru că a dormit până târziu, deși tolănitul la orice oră din zi și din noapte face parte din masca delăsătoare pe care o poartă de ani buni. Nu știe de ce, dar rolul acesta i se pare sufocant în această dimineață.

— Plecăm *astăzi*?

Oak se sprijină cu capul de tăblia patului, ca să stea drept.

Fernwaif râde ușurel în timp ce toarnă apă în bazinul pentru toaletă.

— Ne vei duce dorul odată ajuns la Înalta Curte?

Lui Oak nu-i vor lipsi plictiseala nesfârșită și disperarea celulei lui din temniță, nici urletul vântului printre copaci,

dar își dă acum seama că, deși este bucuros că merge acasă, faptul că se va afla acolo cu Wren va ridica noi probleme. Înalta Curte este un loc plin de intrigi și ambiții. Odată întors, Oak se va afla în mijlocul a cel puțin o conspirație. Nici măcar nu știe dacă va fi *cu putință* să joace rolul curteanului vesel și nesăbuit și să-i câștige în același timp bunăvoința lui Wren.

E încă și mai puțin convins că își dorește acest rol.

— S-ar putea ca soarta să mă readucă pe aceste țărmuri, spune Oak.

— Eu și sora mea vom aștepta cu nerăbdare poveștile despre marile ospețe și baluri, îi zice Fernwaif, cu o privire visătoare. Și despre cum ai onorat-o pe domnița noastră.

Oak își poate închipui doar ce ar spune Wren dacă ar trebui cumva să schimbe jurăminte adevărate cu el. *Îți jur devotamentul meu și îți promit că îți voi scoate intestinele pe afară dacă vei înșela.* Ah, da, sună bine!

Ce spusese Hyacinthe? *Înșeli cu aceeași ușurință cu care respiri și fără să stai prea mult pe gânduri.* Oak speră din toată inima că nu are dreptate.

Nu aude trăgându-se încuietoarea după plecarea lui Fernwaif. Își zice că nu are rost să i se mai limiteze mișcările acum, când îi plănuiesc plecarea.

Oak se ridică și își aruncă cu apă din bazin pe față, dându-și părul pe spate. Abia apucă să-și tragă pe el pantalonii Lordului Jarel înainte ca pașii grei de pe scări să anunțe venirea a cinci cavaleri. Spre uimirea lui, aceștia poartă tunicile Regatului Elfhame, pe care e imprimat blazonul familiei Salcei, cu coroana, copacul și rădăcinile lui bogate.

— Înălțime, i se adresează unul dintre cavaleri, Oak simțindu-se dezorientat la auzul titlului, rostit fără ostilitate. Suntem trimiși de Grima Mog. Comandantul nostru dorește să știți că barca vă așteaptă și că vă vom însoți pe drumul de întoarcere spre insule.

Cavalerii i-au adus și niște veșminte mai potrivite: o pelerină verde, brodată cu aur, mănuși groase, pantaloni și o tunică din lână.

— Ai ceva aici ce ai vrea să împachetăm? îl întreabă unul dintre cavaleri, cu ochii ca de broască, mari și cu puncte aurii.

— Se pare că... mi-am rătăcit armura și sabia, recunoaște Oak.

Nimeni nu comentează insolitul situației. Nimeni nu-i pune nicio întrebare. Un cavaler cu urechi ascuțite și păr de culoarea razelor de lună îi cedează sabia lui curbată – o macetă – și teaca.

— Îți putem găsi o armură în companie, îi spune cavalerul.

— Nu va fi nevoie, îi răspunde Oak, simțindu-se vinovat.

Cu toții îl privesc de parcă ar fi îndurat o soartă teribilă, deși trebuie să știe că este logodit.

— Ar trebui să-ți păstrezi sabia.

— Mi-o vei înapoia când vei găsi una mai bună, îi răspunde cavalerul, îndreptându-se spre ușă. Te așteptăm în hol.

Prințul se schimbă de haine în grabă. Țesătura poartă parfumul vântului care a bătut veșmintele când au fost puse la uscat – iarba zimbrului și aroma sărată a oceanului. Oak îl trage în piept și se simte înecat cu dorul de casă.

În fața Citadelei așteaptă și alți soldați din Elfhame, îmbrăcați în armuri bine căptușite, tivite cu blană, cu pelerinele fluturând în spatele lor. Privesc încruntați la foștii-șoimi.

Unul dintre ei ține frâul Crăiței-Libelulă. Iapa lui Oak are picioarele înfășurate pentru drumul pe zăpadă și o pătură pusă pe spinare. Când se apropie de ea, Crăița-Libelulă se întinde spre el și îi îmboldește umărul cu capul.

— Crăiță! exclamă Oak, mângâindu-i grumazul. A venit cu un mesager de la Citadelă?

Soldatul pare mirat de întrebare.

— Înălțime, așa cred. A intrat călare în tabără, ieri. Ți-am recunoscut iapa.

— Și unde este acum mesagerul?

Valen a devenit violent după ce vraja lui Oak s-a rupt – dar Valen îl *urî* pe Oak. Prințul spera că Daggry ajunsese la concluzia că schimbul făcut era în favoarea amândurora. Spera că servitorul se afla pe drum spre persoana iubită sacrificată cu atâția ani în urmă.

— Nu sunt sigur..., începe soldatul.

Din grajd se aude sunet de corn și Oak vede ieșind o trăsură deschisă, trasă de elani. Este făcută cu totul din lemn negru, arătând de parcă nu ar fi fost pictată astfel, ci arsă. Roțile sunt înalte cât unul dintre soldații care stau alături, iar spițele sunt subțiri ca vata de zahăr. În spate stă un paj, îmbrăcat tot în alb, cu o mască de șoim pe față, ale cărei barete se răsucesc ca niște crengi deasupra sprâncenelor. Un vizitiu cu o mască asemănătoare – aceasta în formă de pitulice – stă în față și mână elanii cu un bici.

Alaiul se oprește și pajul deschide ușa trăsurii, așteptând.

Wren iese din Citadelă însoțită de gărzi și de doamne de onoare. Poartă o rochie în întregime neagră și pe cap are coroana ca niște dinți, din obsidian negru, a Curții Dinților. Nu este încălțată – poate pentru a arăta că frigul nu îi poate face rău sau pentru că așa preferă. Până la urmă, a trăit mulți ani desculță, în pădure.

Îi permite îngrijitorului de cai să o ajute să urce în trăsură, unde se așază cu spatele drept. Pielea ei albastră e de culoarea cerului azuriu. Părul îi plutește ca un nimb sălbatic în jurul chipului, iar rochia i se umflă, bătută de vânt, făcând-o să arate ca o forță a naturii. Una dintre Făpturile Văzduhului.

Wren își îndreaptă privirea spre Oak o dată, apoi și-o ferește imediat.

Restul membrilor din alaiul lui Wren își ocupă locurile în jurul ei. Hyacinthe călărește o căprioară mare și blănoasă, care pare că-și va găsi drumul prin zăpadă mult mai bine

decât calul-zână cu copite delicate al lui Oak. Este însoțit de jumătate de duzină de șoimi, înveșmântați în uniforme de un gri-intens. Bogdana e călare pe un urs, care dă târcoale, neliniștind pe toată lumea.

Tiernan vine călare până la Oak, care a urcat acum pe Crăița-Libelulă. Are falca încleștată.

— Ceva nu e în regulă.

Randalin ajunge o clipă mai târziu, cu Stafia alături.

— Logodnica ta este cu adevărat remarcabilă, zice Ministrul Cheilor. Știai că are doi regi-trol din vechime, care i-au jurat credință?

— Desigur, răspunde Oak.

— Cel mai bine pentru toată lumea ar fi dacă ne-am pune în mișcare acum, spune Stafia.

— Presupun că da, zice Randalin, oftând din rărunchi, fără să realizeze pericolele care îl înconjoară. Ne-am grăbit să mărșăluim până aici și acum ne grăbim să plecăm. Eu unul aș fi interesat să gust din bucatele locale.

— Bucătăriile nu au destul personal, comentează Oak.

— Voi verifica alaiul reginei, spune Stafia și pleacă în acea direcție călare.

— Când au ajuns cavalerii? îl întreabă Oak pe Tiernan, arătând spre zânele care mișună în jurul castelului.

— În această dimineață, grație lui Grima Mog. Pentru a ne escorta până la barcă, îi răspunde Tiernan cu glas jos, de vreme ce Randalin este lângă ei.

Oak dă din cap, lăsând informația să se sedimenteze.

Cornul se aude din nou și se pun în mișcare.

Au nevoie de mai bine de o oră ca să ajungă la zidul aspru din gheață, construit de regii-trol. Apropiindu-se de el, Oak se simte cuprins de mirare și uimire datorită măreției lui. Zidul se înalță impunător dinaintea lor și ei trec călare prin deschizătură.

Apoi trec de armata din Elfhame.

Pământul este înțesat de focuri, în jurul cărora sunt strânși soldații, care încearcă să se încălzească. Câțiva cavaleri răzleți stau pe scaune improvizate și își lustruiesc armele, în vreme ce grupuri mai mari se adună ca să bea ceai de ovăz și să-și fumeze pipele. Deși câțiva strigă veseli urale când văd trăsura lui Oak, prințul observă ceva urât în privirea lor când dau cu ochii de trăsura lui Wren.

Un zgomot puternic, ca un zăngănit de metal lovit de metal, răsună peste întinderea de zăpadă și grupul se oprește brusc. Ursul Bogdanei rage. Gărzile lui Wren se adună în jurul trăsurii ei, cu mâinile la arme. Ea le spune ceva, cu glas jos. În aer plutește amenințarea violenței.

Grima Mog și un grup de soldați cu armuri pășesc spre alai. Oak își întoarce iapa spre Marele General, cu inima zbătându-i-se în piept.

Vor s-o trădeze pe Wren? Vor s-o ia prizonieră? Dacă vor încerca, va invoca autoritatea pe care o are ca moștenitor al lui Cardan. Va descoperi care îi sunt limitele puterii. Va face *ceva*.

— Bineț, Prințule Oak! salută Grima Mog.

Generalul poartă o pălărie înnegrită de sânge uscat. Restul corpului îi este acoperit de armură, iar pe spate are prinsă o sabie cu două tăișuri. Grima Mog îi înmânează un sul. Este pecetluit cu ceară și legat cu fundă.

— Acesta le aduce la cunoștință Înaltului Rege și Înaltei Regine că vom rămâne aici până la semnarea unui tratat.

Întreaga armată, campată în frig, chiar dincolo de zid, așteaptă și plănuiește.

— Vor trimite vorbă curând, îi promite Oak.

Grima Mog îi zâmbește pieziș, caninul de jos arătându-i-se deasupra buzei.

— Așteptarea este treabă plictisitoare. N-ai vrea să ne pierdem astâmpărul.

Apoi, făcând un pas înapoi, Grima Mog dă semnalul. Trupele ei se retrag. Soldații din Elfhame care fac parte din alaiul lui Oak se pun din nou în mișcare. Roțile de la trăsura lui Wren se rostogolesc înainte. Ursul pășește greoi mai departe.

Oak se simte foarte ușurat că lasă armata în urmă.

Se apropie acum de Pădurea de Piatră, cu copacii ei încărcați cu fructe albastre stranii. Vântul bate printre crengi, scoțând sunete ciudate.

Stafia se apropie călare de Oak și trage de hățuri.

— Nu am fost sigur cum să-ți interpretez biletul, îi spune spionul cu glas tăcut.

— Nu era niciun înțeles ascuns, îi răspunde Oak.

Îl scrisese în grabă, așezat pe podeaua din camera-depozit, în timp ce Daggry îl urmărea. Ar fi putut cu siguranță să sune mai bine, dar Oak își zicea că fusese destul de clar:

Lucrurile nu sunt ceea ce par. Anulează bătălia.
Trimite pe cineva la Cităde lă și voi da lămuriri.

— Trebuie să recunosc că nu înțeleg cum ai reușit ceea ce ai realizat, adaugă Stafia. Sunt impresionat.

Oak se încruntă, pentru că nu îi place ceea ce sugerează spionul. Că propunerea de căsătorie făcută de Oak este nesinceră, că ar fi un pretext. Că prințul a pregătit și a întins o capcană. Oak nu vrea ca Wren să aibă rolul de dușman, nici pe acela de țintă.

— Atunci când ești fermecat, răspunde prințul, este ușor să fii fermecător.

— Ți-ai îngrijorat surorile, îi dă replica Stafia.

Lui Oak nu-i scapă pluralul. Spionul fusese apropiat ani buni de Taryn, sora geamănă a lui Jude. *Cât de apropiat* a rămas un subiect de speculații în familie.

— Ar trebui să-și aducă aminte ce făceau când erau de vârsta mea.

Jude le dăduse tuturor prilej de îngrijorare timp de atâția ani.

Spionul îi zâmbește pieziș.

— Poate că asta a împiedicat-o pe Înalta Regină să-l spânzure pe Tiernan de degetele mari de la picioare pentru că ți-a urmat planul, în loc să te oprească.

Nu era de mirare că Tiernan a fost atât de bățos cu Oak. Probabil că a avut parte de interogatorii și insulte.

— Poate că și-a adus aminte că dacă Tiernan m-ar fi oprit, ar fi însemnat că îl lăsam pe tatăl nostru să moară.

Stafia oftează și niciunul dintre ei nu mai vorbește tot restul drumului până la țărm.

O ambarcațiune din lemn deschis la culoare este ancorată dincolo de pietrele negre și de apele puțin adânci de la mal. Lungă și subțire, cu prora și pupa îngustându-se ca lujerul unei frunze, este o navă mândră. De pe punte se ridică două catarge, la baza cărora Oak vede strânse niște pânze albe, care vor fi ridicate pentru a prinde vântul. Numele *Glisorul Lunii* este gravat ca un blazon pe o parte.

Iar din cealaltă direcție îi vede pe regii-trol pășind prin zăpadă spre ei. Pielea lor are culoarea gri-intens a granitului și este acoperită de ceea ce par a fi crăpături și fisuri. Fețele par mai mult sculptate decât vii, chiar dacă expresiile li se schimbă. Unul dintre ei are barbă, în vreme ce celălalt are fața neacoperită. Amândoi poartă armuri vechi și ponosite, marmorate de pete, iar pe frunte au diademe din aur aspru și întunecat. Unul are o măciucă făcută dintr-un brad aproape întreg, prinsă la o curea care trebuie să fi fost cusută din pieile mai multor urși.

Oak o oprește pe Crăița-Libelulă în loc. Ceilalți se opresc și ei; până și trăsura lui Wren oprește brusc, elanii frământând

pământul cu copitele și scuturându-și capetele, de parcă și-ar dori să se elibereze din frâie.

Wren sare cu picioarele goale în zăpadă, fără teamă.

Singură, pășește spre ei. Rochia i se umflă și vântul îi spulberă părul.

Oak coboară de pe cal, cu unghiile înfipte în palme. Ar vrea să alerge după Wren, deși știe că ar fi un moment foarte nepotrivit ca să-i submineze autoritatea. Îi este însă greu să o privească, mică și singură, stând dinaintea acestor ființe străvechi și masive.

Unul dintre uriași începe să vorbească într-o limbă veche. Oak a învățat-o întrucâtva la școala de la palat, însă doar pentru a o folosi ca să citească tomuri la fel de vechi. Nimeni nu o mai vorbea. Iar din câte-și poate da seama, accentul profesorilor săi era departe de adevăr.

Prințul prinde doar câte ceva din discuție. Uriașii promit că vor avea grijă de ținut până când se va întoarce Wren. Sunt de acord să nu se atingă de armată, dar nu par încântați de idee. Oak nu e sigur *cum* de-i înțelege Wren – poate că Mellith le știa graiul –, însă este evident că îi înțelege.

— Vă încredințăm aceste pământuri câtă vreme suntem plecați, spune ea. Iar dacă nu mă voi întoarce, porniți la război în numele meu.

Cei doi regi-trol se apleacă într-un genunchi și își înclină capetele dinaintea ei. Un val de șoapte se răspândește în rândul Făpturilor de față. Până și Randalin arată mai degrabă cuprins de venerație, decât de încântare.

Wren atinge mâna fiecărui rege în parte și aceștia se ridică.

Apoi se întoarce desculță la trăsura ei. La jumătatea drumului, îi aruncă o privire lui Oak. El îi oferă un zâmbet, unul mic, pentru că este încă puțin împietrit de uimire și admirație. Wren nu i-l întoarce.

Alaiul își continuă drumul spre coastă. Oak merge singur și nu vorbește cu nimeni.

La capătul stâncilor negre, acolo unde se izbesc valurile de țărm, Tiernan descalecă. Îi spune ceva Stafiei, care face semn ambarcațiunii, fluturându-și mâna. Vasul trimite o barcă cu vâsle, cu care pasagerii să urce la bord în grupuri.

— Ar trebui să mergi primul, Înălțime! spune Stafia.

Oak ezită, apoi își scutură capul.

— Să lăsăm alaiul reginei să urce mai întâi.

Tiernan oftează iritat de ceea ce fără îndoială interpretează drept refuzul lui Oak de a se lăsa apărat în mod rezonabil. Oak își dă seama că pare capricios, dar nu vrea să le ofere șansa de a ridica ancora după ce el ar urca la bord, lăsând-o pe Wren pradă armatei din Elfhame.

Stafia îi face semn lui Hyacinthe, dându-i de înțeles că supușii lui Wren ar trebui să înainteze.

Oak trăiește un sentiment ciudat: acum, după săptămâni întregi în care a fost prizonier, își dă seama că niciuna dintre persoanele de față nu are autoritatea necesară ca să-l oblige la ceva. Lumea i-a oferit puterea cu de-a sila, încă de la începutul domniei lui Cardan, iar el a evitat-o în tot acest timp. Prințul se întreabă dacă, după ce a fost lipsit de atât de multe drepturi, a ajuns în sfârșit să-i placă gustul puterii.

Hyacinthe o ajută pe Wren să pășească în barcă. Vizitiul ei mascat rămâne în trăsură, dar valetul coboară și i se alătură, așezându-se în fața ei. Restul soldaților rămân pe țărm, în vreme ce vâslașul venit de pe ambarcațiune pornește din nou în larg.

Oak o urmărește nedumerit. Doar nu are de gând să plece la drum cu atât de puțini însoțitori?

Cotoroanța-furtunii descalecă de pe ursul ei. Își răsucește gâtul și se preschimbă într-un vultur uriaș. Zboară cu țipăt

spre navă și aterizează pe catarg. Apoi, răspunzând parcă unui semnal nevăzut, soldații lui Wren se preschimbă în șoimi. Își iau zborul spre cer, lăsând în urmă ecoul foșnetului aripilor lor, care-l împresoară pe Oak.

— Ce a făcut? murmură Tiernan.

Ah, cei din Elfhame nu vor fi încântați de asta. Wren nu doar că a rupt blestemul trădătorilor, dar l-a și preschimbat într-o binecuvântare. Le-a oferit darul de a se transforma în forma blestemată *din proprie voință*.

Șoimii zboară spre ambarcațiune și aterizează pe catarg, apoi, unul câte unul, sar pe punte în forma lor de Făpturi.

Oak se întreabă dacă și Hyacinthe poate face asta. El a urcat într-o barcă, așa că poate nu. Wren i-a rupt blestemul înainte să-și cunoască adevăratele puteri.

După ce barca se întoarce la țărm, Oak se îmbarcă în ea alături de jumătate dintre cavalerii din Elfhame. Ajunși la navă, marinarii îl ajută să urce, apoi fac o plecăciune adâncă. Căpitanul se prezintă – este un bărbat uscățiv, cu păr alb rebel și pielea de culoarea argilei bogate.

— Bine ai venit, Înălțime! Ne bucurăm cu toții că misiunea de salvare s-a încheiat cu succes.

— Nu am fost chiar salvat, răspunde Oak.

Căpitanul aruncă o privire spre Wren, cu o urmă de neliniște pe chip.

— Da, înțelegem.

Căpitanul trece mai departe, ca să-l întâmpine pe Ministrul Cheilor, și Oak își zice că schimbul nu a fost unul prea reușit.

Apoi urmează discuții lungi pentru stabilirea locului în care vor fi găzduiți și a spațiilor de depozitare, pe care prințul le ignoră în mare parte. Pânzele albe, cu sigiliul Regatului Elfhame, se ridică, umflându-se-n vânt, și nava pornește în larg, în timp ce inima lui Oak bate tot mai tare la gândul că se întoarce acasă.

Și la gândul a ceea ce-l așteaptă când va ajunge acolo.

A împiedicat un război – sau cel puțin *l-a amânat*. Cu toate acestea este conștient că aducând-o pe Wren în inima Regatului Elfhame îi pune pe toți cei de acolo – persoane la care ține – în pericol. În același timp, faptul că a scos-o pe Wren din fortăreața ei și a separat-o de cea mai mare parte a forțelor ei defensive o pune și pe ea într-o poziție la fel de vulnerabilă.

Wren știe asta. La fel și Jude. Oak trebuie să aibă grijă și să le împiedice pe amândouă să simtă că ar trebui să acționeze.

Prințul înțelege – sau cel puțin așa crede – de ce Wren i-a urmat planul. Și-a folosit o mare parte din puteri ca să-i elibereze pe regii-trol de blestemul lor, iar un război cu armata din Elfhame, o armată care și-ar putea reînnoi în mod continuu forțele prin celelalte Curți, ar fi aproape imposibil de câștigat. Până la urmă, pe asta s-a și bazat atunci când i-a pus lui Wren inelul lui pe deget.

Iar după ce s-a gândit mult și bine, crede că a înțeles și de ce vrea Bogdana să meargă cu toții în Elfhame. Cotoroanța-furtunii urăște neamul Salcei, urăște Înalta Curte, dar își dorește de multă vreme să o vadă pe fata ei pe tron. Cum a fost dispusă să cedeze o parte din propria putere astfel încât Mellith să fie moștenitoarea lui Mab, înseamnă că, oricât de tare și-ar dori răzbunarea, trebuie să tânjească și după puterea pierdută. Dacă Wren se căsătorește cu Oak, va deveni următoarea Înaltă Regină. Cu siguranță perspectiva aceasta o atrage.

Iar dacă nu e vorba despre asta, atunci rămâne faptul că îl va avea mereu în fața ochilor pe Cardan. Va fi mai aproape de el decât ar fi fost altfel cu putință.

Dar Wren? Oak bănuiește că vrea să meargă la Înalta Curte pentru că își dorește să obțină în mod oficial Curtea Dinților. Prințul speră însă, desigur, că o mică parte are de-a face cu el. Speră că o mică parte din Wren își dorește să vadă încotro

pot merge lucrurile. Ultima oară când s-au aflat împreună la Curtea din Elfhame erau copii. Atunci nu a putut să facă prea multe pentru ea. Acum nu mai sunt copii și Oak are mai multă putere. Poate să-i demonstreze că ține la ea. O poate ajuta să se simtă bine.

Desigur, prințul va trebui să-și împiedice familia să complice lucrurile. Jude va vrea să o pedepsească pe Wren pentru că l-a ținut prizonier. Cardan s-ar putea să aibă încă resentimente, dacă își închipuie că Oak complotează să-l ucidă. Cardan ar putea bănui că Wren face parte dintr-un nou complot.

Așa că prințul va trebui să-și demonstreze loialitatea față de mai multe persoane, să o împiedice pe Bogdana să rănească pe cineva și să se asigure că tratatul este semnat înainte ca în inima Regatului Elfhame să izbucnească o bătălie. Fără a mai menționa faptul că trebuie să facă toate acestea în timp ce îi arată lui Wren că nu își dorește să se răzbune – și că, dacă ea îl va ierta, el nu va profita de ocazie ca să o rănească.

Ei bine, ce moment mai potrivit ca să înceapă decât cel prezent? Oak traversează puntea spre Wren. Doi șoimi îi taie calea.

— Este logodnica mea, le spune Oak, de parcă ar fi vorba despre o simplă neînțelegere.

— Ar trebui să-i fii *prizonier*, îi răspunde un membru al gărzii cu glas jos, ca să nu fie auzit de soldații din Elfhame.

— Ambele lucruri pot fi adevărate, îi spune Oak.

Wren se încruntă la gărzi și la prinț deopotrivă.

— Îl primesc. Vreau să aud ce are de spus.

Soldații se trag la o parte, dar nu se îndepărtează prea mult.

Oak zâmbește și încearcă să-și găsească tonul potrivit pentru a-și exprima cu sinceritate gândurile.

— Domnița mea, am vrut să-ți spun cât de bucuros sunt că ai hotărât să îmi accepți cererea și să te întorci în Elfhame alături de mine. Sper că nu păstrezi resentimente pentru felul în care a avut loc propunerea.

— Ar trebui să păstrez?

— O poți considera un gest romantic, propune Oak, deși știe ce gândește ea cu adevărat: că totul este un joc.

Iar dacă ar încerca să pretindă că nu este adevărat, se va simți insultată că o crede un oponent atât de slab încât să cadă într-o asemenea capcană.

Și nu e ca și cum nu ar fi *nicio* strategie în spatele propunerii sale, dar Oak se simte mai degrabă ca un îndrăgostit fără speranță decât ca un maestru strateg. Își dorește din toată inima să se căsătorească cu ea.

Wren îi zâmbește rece.

— Indiferent de ceea ce simt, îmi voi respecta cuvântul dat.

Deși poate că tu nu o vei face, lasă ea să se citească printre rânduri.

— Nu trebuie să fim tot timpul în gardă, spune Oak, sperând că Wren îl va crede. Și de aceea am sperat că nu ne va însoți Bogdana, de vreme ce ea vrea să-l ucidă pe Înaltul Rege – și să mă ucidă și pe mine. Cred că asta ne-ar putea complica vizita.

Spre surprinderea lui Oak, Wren îi aruncă o privire plină de frustrare vulturului.

— Da, îi răspunde. I-am spus să rămână, dar se pare că nu m-am exprimat destul de clar. De aceea se ascunde pe cer. Dacă ar coborî, i-aș ordona să se ducă acasă.

— Nu se poate ascunde de tine la nesfârșit, îi zice Oak.

Lui Wren îi tremură ușor colțurile buzelor.

— Ce crezi că ne va aștepta în Elfhame?

Excelentă întrebare.

— Înaltul Rege și Înalta Regină ne vor organiza un soi de petrecere. Dar mă gândesc că mai întâi va trebui să le alung motivele de îngrijorare.

Wren își dezvelește dinții ascuțiți.

— Un mod politicos de a spune lucrurilor pe nume. Dar așa ești tu, mereu fermecător.

— Așa sunt?

— Ca o pisică tolănită la soare. Nimeni nu se așteaptă să muște brusc.

— Nu eu sunt cel căruia îi place să muște, zice Oak, simțindu-se mulțumit să o vadă roșind, o îmbujorare destul de aprinsă încât să răzbată prin albastrul-pal al pielii.

Pentru că nu-și dorește să fie expediat, Oak profită de victorie, își înclină ușor capul și pleacă, luând-o spre Tiernan.

Gărzile lui Wren îl urmăresc îndepărtându-se cu priviri furioase. Îl învinuiesc probabil pentru ceea ce s-a întâmplat cu Valen. Va veni oare vreodată ziua în care el și Wren nu vor mai fi în gardă? Credea în asta îndeajuns ca să o rostească, dar el era un optimist incurabil.

— Ai o vânătaie pe față, îi zice Tiernan.

Oak își pipăie neliniștit fața și în cele din urmă o descoperă, în partea stângă a gurii. O adaugă inventarului, alături de cucuiul de la cap și arsurile lăsate de pumnalul din fier, pe care i le ascunde gulerul. E un dezastru.

— Cum se simte tatăl meu? îl întreabă pe Tiernan.

— A fost primit din nou în Elfhame, exact așa cum plănuise. Îi oferă surorii tale o mulțime de sfaturi nedorite.

Doar pentru că eu sunt rău, nu înseamnă că și sfaturile mele sunt rele. Asta i-a spus Madoc lui Wren, deși Oak nu este prea convins că îi dă dreptate în această privință. Dar e clar că tatăl lui se simțea bine, de vreme ce se poartă așa cum îi stă în fire. Iar acesta era cel mai important lucru.

Prințul oftează ușurat și își îndreaptă privirea spre orizont, peste valuri. Gândurile i se îndreaptă spre ziua în care

au traversat această apă ultima oară, când Loana a încercat să-l ademenească cu un sărut și să-l tragă cu ea în mormântul de ape. A doua oară când încercase să îl înece.

Dacă mă înec o dată, să-mi fie rușine... Oak hotărăște că nu îi place direcția în care îl poartă gândurile. Nici nu-i place să recunoască faptul că are un gen anume de iubite – cu cât sunt mai periculoase, cu atât mai bine.

— Îl mai iubești pe Hyacinthe? întreabă prințul.

Tiernan își întoarce privirea spre el, uimit. Nu-i vorba că nu ar discuta despre sentimentele lor, dar Oak își zice că Tiernan nu se aștepta ca acesta să fie cel de-al doilea lucru despre care îl întreabă.

Ori poate că este ceva la care Tiernan nu este pregătit să se gândească prea mult, pentru că ridică din umeri. Cum Oak nu dă înapoi, Tiernan își scutură capul, de parcă ar fi imposibil să răspundă. Apoi, în cele din urmă, cedează și spune:

— În balade, iubirea este o boală, o febră. Te alegi cu ea așa cum un muritor se îmbolnăvește de vreunul dintre virusurile lor. Atingerea unei mâini sau a unor buze și apoi e de parcă tot corpul ți-e cuprins de febră și încearcă să lupte cu aceasta. Dar nu există nicio cale prin care poate fi oprită să-și urmeze cursul.

— Aceasta este o viziune extraordinar de poetică și profund negativă asupra iubirii, îi zice Oak.

Tiernan își întoarce privirea spre mare.

— Nu am mai fost îndrăgostit înainte, așa că baladele au fost singura mea sursă de inspirație.

Oak rămâne tăcut, gândindu-se la toate dățile în care s-a crezut îndrăgostit.

— Niciodată?

Tiernan pufnește ușurel.

— Am avut iubiți, dar nu este același lucru.

Oak se gândește cum ar putea numi ceea ce simte pentru Wren. Nu își dorește să-i scrie poeme ridicole, așa cum

a făcut-o pentru multe dintre persoanele de care s-a crezut îndrăgostit, dar își dorește să o facă să râdă. Nu vrea să-i țină discursuri lungi și pompoase sau să facă gesturi grandioase și goale pentru ea; nu vrea să-i ofere *pantomima* iubirii. Începe să bănuiască însă că pantomima este tot ceea ce știe.

— Dar...

Tiernan ezită din nou, trecându-și mâna prin părul scurt, de culoarea murelor.

— Ceea ce simt nu este ca în balade.

— Nu este o boală deci? ridică Oak din sprânceană. Nu e o febră?

Tiernan îi aruncă o privire exasperată – una care-i este foarte cunoscută prințului.

— E mai degrabă senzația că am lăsat o parte din mine undeva, o parte pe care o caut tot timpul.

— Deci e ca un telefon pierdut?

— Cineva ar trebui să te arunce în mare! declară Tiernan, cu un zâmbet în colțul buzelor însă.

Nu pare o persoană căreia să-i placă să fie tachinată. Sobrietatea lui îl face să fie adesea luat drept cavaler, în ciuda pregătirii lui de spion. Însă îi place.

— Eu cred că el este îndrăgostit până peste cap de tine, îi spune Oak. Cred că de aceea mi-a tras un pumn în gură.

Cum Tiernan oftează și-și îndreaptă privirea spre mare, Oak îi urmează exemplul și rămâne tăcut.

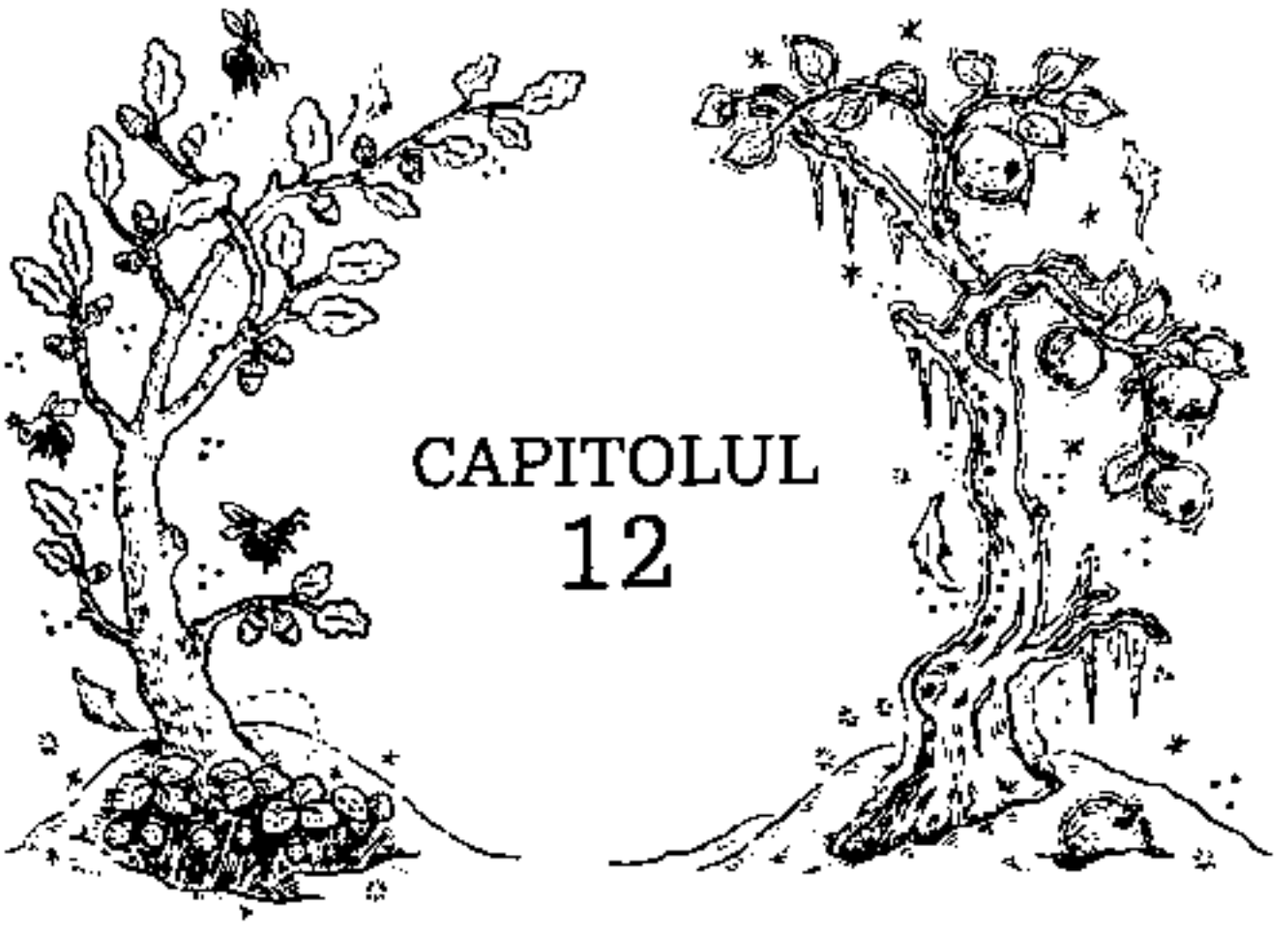

CAPITOLUL 12

Trei zile, atât ar trebui să petreacă pe mare. Trei zile înainte ca vasul să acosteze pe insule și Oak să dea ochii din nou cu familia.

În prima noapte, în timp ce prințul picotește într-un hamac, cu stelele deasupra lui, îl aude pe Randalin lăudându-se în gura mare că el și-a dorit, bineînțeles, să îi cedeze lui Wren cabina lui personală, de vreme ce o regină *are nevoie* de intimitate atunci când călătorește, iar pe el *prea puțin* îl afectează greutățile. Bineînțeles, Wren *aproape* că l-a convins să nu se *deranjeze*, gest *extrem de grațios* din partea ei. Și a *insistat* să-l aibă alături de ea preț de mai multe ore, ca să se ospăteze, să bea și să-i povestească despre Insulele Mișcătoare și despre *loialitatea* pe care o are el față de prinț, regina *lăudându-l* mult, poate chiar, s-ar putea spune, *excesiv*.

Oak este convins că seara lui Wren a fost teribil de plictisitoare, dar nu poate nega faptul că își dorește să fi fost acolo, să schimbe cu ea priviri amuzate peste capul plecat slugarnic al sfetnicului și s-o vadă ascunzându-și zâmbetele provocate de lingușelile lui. Oak tânjește după zâmbetele lui Wren. După strălucirea din ochii ei, atunci când încearcă să-și înăbușe râsul.

Acum nu mai este închis într-o celulă, nu i se mai interzice să o vadă. Ar putea să meargă până la ușa camerei în care se odihnește și să bată în ea până când îi va deschide. Cumva însă, faptul că știe că ar putea face asta și teama că nu ar fi bine primit îl fac să o simtă pe Wren și mai îndepărtată de el.

Așa că zace aici, ascultându-l pe Randalin cum bate câmpii despre propria persoană. Sfetnicul tace doar după ce Stafia aruncă în el cu o șosetă făcută ghem.

Pauza ține doar o noapte.

Învigorat de succesul misiunii lor și sigur pe statutul lui elevat în ochii lui Wren, Randalin își petrece cea mai mare parte a celei de-a doua zile încercând să-i convingă pe toți de o versiune a poveștii prin care el își poate asuma meritul pentru obținerea păcii. Poate chiar și pentru aranjarea căsătoriei.

— Lady Suren a avut nevoie doar de puțină îndrumare. Chiar văd în ea *promisiunea* unui măreț conducător pentru noi, precum reginele din vechime! îl aude Oak zicându-i căpitanului, când trece pe lângă ei.

Privirea prințului se îndreaptă spre Wren, care stă la proră. Poartă o rochie simplă, de culoarea oaselor, punctată de stropii de apă săriți din mare, și poalele fâlfâie în jurul ei. Părul îi este bătut pe spate de vânt și își mușcă buza de jos în timp ce contemplă linia orizontului cu ochi mai întunecați decât adâncul oceanului.

Deasupra lor, cerul e de un albastru-intens și luminos, iar vântul bun umflă pânzele.

— *I-am spus* lui Judel continuă Randalin. Ea a propus soluții *violente*, dar știi cum sunt *muritorii*, și mai ales ea, fără pic de răbdare. Eu nu i-am sprijinit *niciodată* ascensiunea. Nu are același sânge ca *noi*.

Oak își încleștează maxilarul și își reamintește că nu va face nimănui vreun bine dacă-l va lovi pe ambasador în fața aceea îngâmfată și încornorată. În schimb, încearcă să se concentreze asupra senzației pe care i-o trezesc razele soarelui pe piele și asupra faptului că lucrurile ar fi putut să iasă mult mai rău.

Mai târziu în acea după-amiază, atunci când este chemat în cabina lui Wren, se simte foarte bucuros că nu a lovit pe nimeni.

Soldatul care îl conduce nu este unul pe care-l cunoaște, însă prințul a avut destule experiențe cu șoimii lui Wren și simpla vedere a uniformei lor îl pune în gardă.

Wren stă pe un scaun din lemn alb, lângă o măsuță cu blat din marmură și o canapea mică, cu tapițerie stacojie. Ferestre mici și rotunde, așezate sus pe pereți, luminează spațiul. Într-un colț se află un pat încastrat, cu o ramă din lemn, care împiedică pernele să se miște odată cu legănatul vasului, și o perdea pe jumătate trasă, care conferă intimitate. Atunci când intră Oak, Wren face un semn cu mâna și gărzile ei ies.

Elegant, își zice prințul. *Ar trebui să vorbesc cu Tiernan ca să ne stabilim și noi un astfel de semnal.* Desigur, se îndoiește că Tiernan ar părăsi încăperea dacă ar fi vorba despre un gest pe care ar putea pur și simplu să-l ignore.

— Pot să iau loc? întreabă Oak.

— Te rog, îi spune Wren, răsucind agitată pe deget inelul pe care i l-a dat el. Te-am chemat ca să vorbim despre anularea logodnei noastre.

Lui Oak îi stă inima în piept, dar își păstrează un ton degajat.

— Atât de curând? Să întoarcem vasul din drum?

Prințul se așază sumbru pe canapea.

Wren oftează ușurel.

— Prea curând, da, sunt de acord. Dar va trebui să o rupem la un moment dat. Înțeleg ce ai făcut la Citadelă. Ai reușit să împiedici o bătălie și vărsarea de sânge cu minciunile tale, și ai reușit să-mi scapi din gheare. A fost frumos lucrat.

— Nu pot minți! obiectează Oak.

— Ai trăit în lumea muritorilor. Dar nu ai avut o mamă muritoare. A mea ar fi spus că ceea ce ai făcut tu a fost să *minți prin omisiune*. Dar îi poți spune truc sau înșelătorie, dă-i ce nume vrei. Ceea ce contează este că această logodnă nu poate dura prea mult, căci altfel vom ajunge să ne căsătorim și vei fi legat de mine pentru totdeauna.

— Și asta este o soartă îngrozitoare? întreabă Oak.

Wren dă din cap scurt, de parcă prințul ar fi înțeles în sfârșit gravitatea problemei.

— Îți sugerez să permiți familiei tale să te convingă să amâni ceremonia câteva luni. Eu voi fi de acord, desigur. Îmi voi încheia vizita în Elfhame și mă voi întoarce în nord. Tu vei sugera insistent ca sora ta să-mi dea să conduc ceea ce cândva a fost Curtea Dinților.

— Asta este ceea ce vrei? o întreabă Oak.

Wren își coboară privirea în poală.

— Cândva credeam că m-aș putea întoarce la casa mea de muritoare, dar acum nu-mi mai pot imagina asta. Cum m-ar putea vedea ei ca pe copila din trecut, când ar fi speriați de mine chiar fără să-mi știe natura magiei?

— Nu trebuie să te vadă ca pe o copilă ca să țină la tine.

— Nu mă vor iubi niciodată pe cât de mult îmi doresc să fiu iubită, îi mărturisește Wren, cu o sinceritate dureroasă. Îmi va fi bine în nord. Sunt făcută pentru acel loc.

— Tu..., începe Oak, nesigur cum să întrebe. Îți amintești multe de când erai Mellith?

Wren dă să-și scuture capul, apoi ezită.

— Câte ceva.

— Îți amintești că Bogdana era mama ta?

— Da, răspunde, atât de stins, încât Oak abia o aude. Îmi aduc aminte că am crezut că mă iubește. Și îmi aduc aminte că m-a dat.

— Și crima?

— Am fost atât de fericită să o văd, spune ea, mâinile îndreptându-i-se aproape inconștient spre gât. Aproape că nici nu am văzut pumnalul.

Pentru o clipă, tristețea poveștii îl lasă pe Oak fără glas. Mama lui, Oriana, îl protejează cu atâta ferocitate, încât nu-și poate imagina că l-ar putea lăsa singur, printre oameni care-l urăsc într-atât încât să-i plănuiască moartea. Își amintește însă cum stătea pe marginea patului și o asculta pe Vivi povestind cum era o adevărată minune că Jude era în viață după toate încercările la care o supusese tatăl lor. Apoi, Oak a știut din clipa în care a aflat că avusese un alt tată la naștere, că acesta a încercat să îl ucidă.

Poate că Oak nu înțelege întru totul cum se simte Wren, dar înțelege că iubirea familială nu este garantată și că nici măcar atunci când o ai nu te păstrează întotdeauna în siguranță.

Wren îl privește cu ochii ei enigmatici.

— Mi se pare că aceste amintiri ar trebui să mă schimbe, dar nu mă simt prea schimbată.

Tace pentru o clipă.

— Par diferită?

Oak observă atenția pe care Wren o acordă posturii ei. Țeapănă, cu spatele drept. Pare precaută, dar în spatele

aparențelor se ascunde setea. Scânteia dorinței pe care nu o poate ascunde, deși prințul nu știe dacă obiectul acesteia este el sau puterea.

— Pari tu însăți mai mult decât oricând.

Oak o vede cântărind vorbele lui, dar și că nu-i displac.

— Atunci suntem de acord. Amânăm schimbul de jurăminte. Sora ta va avea un pretext ca să mă trimită înapoi în nord, cu un regat al meu, iar noi o vom lăsa să creadă că planul ei de a ne separa a funcționat. Poți lua oricâte curtene poftești ca să te faci înțeles. Îți poți îneca orice licărire a sentimentelor pe care le-ai mai putea avea pentru mine într-o nouă iubire; sau în zece.

Ultimele cuvinte le rostește cu o urmă de asprime în glas.

Oak își duce mâna la inimă.

— Tu nu ai sentimente de înecat?

Wren își coboară privirea.

— Nu. La nimic din ceea ce am nu aș vrea să renunț vreodată.

După o cină cu alge și scoici, pe care bucătarul le-a servit-o în boluri din lemn, fără linguri, căpitanul îi invită să ia loc pe punte și să spună povești, după cum este tradiția pe vasul său. Wren este însoțită de Hyacinthe și se așază la distanță de Oak. Când li se întâlnesc privirile, ea își așază după ureche o cosiță lungă și îi oferă un zâmbet ezitant. Ochii verzi îi lucesc când unul dintre membrii echipajului își începe povestea.

Lui Wren îi plac poveștile. Oak își amintește asta, își amintește de serile pe care le petrecuseră împreună în jurul focului în timpul călătoriei spre nord. Își amintește că i-a povestit despre Bex, sora ei muritoare, și despre jocurile lor.

Își amintește râsul ei atunci când i-a povestit din năzdrăvăniile lui.

Prințul îi ascultă pe marinarii care povestesc despre ținuturile îndepărtate pe care le-au vizitat. Unul dintre ei vorbește despre o insulă cu o regină care are capul și trupul unei femei și membrele unui păianjen uriaș. Altul despre un ținut atât de bogat în magie că acolo până și animalele vorbesc. Cel de-al treilea deapănă aventurile trăite cu tritonii și cum căpitanul s-a căsătorit cu o selke, fără să-i fure pielea.

— Evităm discuțiile despre politică, spune căpitanul, trăgând lung din pipa lui subțire, sculptată în os.

Într-un moment de liniște, cotoroanța-furtunii își drege vocea.

— Am eu o poveste pentru voi, spune ea. A fost odată o fată cu o cutie de chibrituri fermecată. De fiecare dată când aprindea un chibrit...

— E o poveste adevărată? o întrerupe Stafia.

— Timpul va spune, îi răspunde cotoroanța-furtunii, aruncându-i o privire ucigătoare. Și acum, după cum mă pregăteam să spun... când fata aprindea un chibrit, un lucru la alegerea ei era distrus. De aceea, toți cei aflați la putere și-o doreau de partea lor, dar fata lupta doar pentru ceea ce considera ea drept.

Wren își coboară privirea în poală și părul îi alunecă în față, acoperindu-i chipul. Oak își zice că povestea va avea un tâlc, unul care nu va fi pe placul nimănui.

— Cu cât era mai grozavă distrugerea, cu atât trebuiau aprinse mai multe chibrituri. Dar de fiecare dată când deschidea cutia, fata vedea că au mai apărut cel puțin câteva chibrituri noi înăuntru. Puterea aceasta extrem de mare era o povară pentru fată, dar ea era feroce și curajoasă, pe lângă că era înțeleaptă și își purta povara cu grație.

Oak îl vede pe Hyacinthe încruntându-se la cotoroanța-furtunii, de parcă nu ar fi de acord cu faptul că „chibriturile" lui

Wren ar putea fi înlocuite cu atât de mare ușurință. Oak își face griji când se gândește la pielea ei translucidă, la obrajii ei trași. Dar își zice că Bogdana chiar vrea să creadă că așa funcționează magia lui Wren.

— Apoi fata a întâlnit un băiat cu fruntea luminoasă și râsul ușurel.

Cotoroanța mijește ochii, în chip de avertisment parcă, pentru ceea ce va să vină.

— Și a fost lovită puternic de iubire. Deși ar fi trebuit să nu se teamă de nimic, ea se temea că va fi despărțită de băiat. Nici înțelepciunea, nici dârzenia și nici curajul nu au salvat-o de inima ei cea bună.

Aha, deci povestea nu era despre magia lui Wren. Ci despre Oak. Minunat!

— Ei bine, fata noastră avea mulți dușmani, dar niciunul nu-i putea ține piept. Cu un singur chibrit, putea surpa castele. Cu o mână de chibrituri, ardea armate întregi. Cu timpul însă, băiatul s-a plictisit de toate astea și a convins-o să lase la o parte cutia cu chibrituri și să nu mai lupte. Avea să trăiască în schimb cu el, într-o căsuță din pădure, unde nimeni nu avea să știe despre puterile ei. Și, deși fata ar fi trebuit să se arate mai înțeleaptă, s-a lăsat amăgită de băiat și a făcut așa cum dorea el.

Toată nava amuțește, singurele sunete care se aud fiind clipocitul apei care izbește lemnul și fâlfâitul pânzelor.

— O vreme au trăit ceea ce ar fi putut să pară o viață fericită și dacă fata simțea că parcă lipsește ceva, dacă simțea că pentru a fi iubită, băiatul trebuie să privească prin ea și nu la ea, se prefăcea că nu este așa.

Oak își deschide gura ca să obiecteze, dar în ultima clipă își mușcă limba. Dacă s-ar certa pentru o poveste s-ar face doar de râs.

— După o vreme însă, fata a fost descoperită de dușmanii ei. Au atacat-o toți deodată, pe neașteptate, găsind-o în

îmbrățișarea iubitului ei. Fata însă, înțeleaptă, păstra cutia cu chibrituri în buzunarul de la rochie. Amenințată fiind, a aprins primul chibrit și cei care veneau spre ea s-au prăvălit la pământ. Flăcările care i-au ars i-au aprins și căsuța. Dușmanii însă tot veneau. A aprins chibrit după chibrit și focul s-a întețit împrejurul ei, dar tot nu era îndeajuns. Așa că fata a aprins la un loc toate chibriturile pe care le mai avea.

Oak se uită urât la cotoroanța-furtunii, dar ea pare prea prinsă de povestea ei ca să bage măcar de seamă. Wren trage de un fir desprins din rochie.

— Armatele au fost înfrânte și pământul a fost făcut cărbune. Fata a ars în flăcări, odată cu ei. Iar băiatul s-a făcut scrum, înainte să se poată elibera din brațele ei.

Ultimele cuvinte sunt urmate de o tăcere respectuoasă. Apoi căpitanul își drege vocea și îi strigă unui marinar să pună mâna pe scripcă și să cânte ceva vesel.

Câțiva membri ai echipajului încep să bată din palme în ritmul melodiei, iar Wren se ridică și pornește spre cabina ei.

Oak o prinde din urmă la ușă, înainte ca gărzile ei să-i ghicească intenția.

— Așteaptă! îi cere. Putem vorbi?

Wren își înclină capul și îl privește lung pentru o clipă.

— Intră.

Una dintre gărzi – care, își dă brusc seama Oak, este Straun – își drege vocea.

— Pot să te însoțesc și să mă asigur că nu va...

— Nu este nevoie, îi taie vorba Wren.

Straun încearcă să nu arate cât de tare îl ustură vorbele ei. Lui Oak aproape că-i pare rău pentru el. Aproape, pentru că încă își amintește rolul pe care acesta l-a jucat în tortura pe care a îndurat-o.

De aceea îi aruncă lui Straun un rânjet uriaș și iritant, în timp ce o urmează pe Wren în camera ei.

Încăperea arată în mare parte așa cum o văzuse și mai înainte, doar că pe pat au fost întinse câteva rochii și pe masa de marmură se află o tavă cu un serviciu pentru ceai.

— Așa este puterea ta? o întreabă Oak pe Wren. Ca o cutie cu chibrituri?

Wren râde încetișor.

— De aceea m-ai urmat? Ca să mă întrebi asta?

Oak zâmbește.

— Nu e de mirare că un tânăr își dorește să petreacă timp cu logodnica lui.

— Ah, atunci îți joci încă rolul.

Wren străbate încăperea cu grație, fără ca legănarea navei să o facă să ezite măcar o dată. Se oprește în dreptul canapelei tapițate și ia loc, făcându-i semn lui Oak să ocupe scaunul din fața ei. O schimbare de locuri, față de ultima oară când a vizitat-o.

— Eu chiar *vreau* să petrec timp cu logodnica mea, îi spune Oak și se așază.

Wren îl privește disprețuitor, dar e ușor îmbujorată.

— Poate că magia mea este precum cutia de chibrituri din poveste, dar cred că mă arde și pe mine. Doar că nu știu cât de tare încă.

Oak apreciază că i-a mărturisit asta.

— Bogdana va vrea să îți tot folosești magia. Dacă un lucru îmi este clar după povestea ei, acesta este.

— Nu am de gând să joc cum îmi cântă ea, îi spune Wren. Nu o voi mai face niciodată.

Pe Oak, tatăl lui a reușit să-l manipuleze cu iscusință, fără ca el să accepte un lucru din cele propuse de Madoc cu voce tare.

— Și cu toate acestea nu i-ai ordonat să se întoarcă acasă.

— Suntem departe de țărm, oftează Wren. Și a promis că se va purta exemplar. Iar acum, pentru că așa este cinstit,

cum eu ți-am povestit despre magia mea, spune-mi și tu despre a ta.

Oak ridică surprins din sprâncene.

— Ce vrei să știi?

— Convinge-mă de ceva, îi zice ea. Vreau să înțeleg cum funcționează puterile tale. Vreau să știu cum se simte.

— Vrei să te farmec?

Lui Oak i se pare o idee îngrozitoare.

— Asta presupune mult mai multă încredere decât mi-ai arătat că ești dispusă să-mi acorzi.

Wren se sprijină pe puii de pernă.

— Vreau să văd dacă pot rupe vraja.

Oak se gândește la toate chibriturile din cutie arzând.

— Nu te va durea?

— Ar trebui să fie ușor, îi răspunde. La schimb, tu te-ai putea supune unui ordin.

— Dar nu port hamul! protestează Oak, sperând că nu-i va cere să-l pună.

Pentru că nu o va face, iar dacă este un test, atunci este unul pe care îl va pica.

— Nu, zice ea. Nu îl porți.

Să urmeze de bunăvoie o comandă i se pare interesant și nu *foarte* periculos. Dar Oak nu știe cum să-și controleze magia de gancanagh. Dacă îi va spune ce-și dorește ea cel mai mult să audă și va fi un adevăr distorsionat, ce va urma mai apoi? Iar dacă vor fi cuvinte sincere, cum le va crede dacă vor fi rostite mai întâi cu glasul amăgirii?

— Ai început?

Wren își ține trupul ușor aplecat, de parcă s-ar pregăti împotriva unui atac.

— Nu, nu încă! îi răspunde Oak, râzând surprins. Trebuie să *spun* ceva.

— Tocmai ce *ai făcut-o*! protestează Wren, dar râde și ea puțin.

Ochii îi licăresc de neastâmpăr. Avusese dreptate când a zis că amândurora le plac jocurile.

— Fă-o odată! Încep să am emoții.

— Voi încerca să te conving să ridici ceașca aceea, spune Oak, fluturându-și mâna spre cana de lut, lată la bază și cu puțin lichid rămas pe fund.

E așezată pe masa de marmură și, cum ambarcațiunea se tot leagănă trecând peste vârtejuri, Oak este mirat că nu a alunecat deja pe podea.

— N-ar fi trebuit să-mi spui! îi zice Wren, zâmbind. Acum nu-ți va mai ieși!

Provocarea îl umple pe Oak de o veselie stranie. Se gândește că ar putea să-și împărtășească puterea cu Wren și că ar putea fi distractiv în loc să fie teribil.

Când își deschide din nou gura, lasă să-i alunece pe buze cuvintele dulci ca mierea.

— Când ai venit în Elfhame, copilă fiind – îi spune cu glas straniu – nu ai avut șansa să-i descoperi frumusețea. Îți voi arăta copacii albi ca argintul din Pădurea de Lapte. Ne vom îmbăia în Lacul Măștilor și vom vedea reflexiile celor care au privit în adâncul lui înaintea noastră. Te voi duce în Piața Mandragora, de unde poți cumpăra ouă din care ies perle care sclipesc precum razele de lună.

Oak vede că Wren este relaxată, că se afundă între perne, cu ochii pe jumătate închiși, de parcă ar fi pierdută în visare. Deși nu ar alege aceleași cuvinte, el chiar plănuiește să o ducă în toate aceste locuri.

— Abia aștept să te prezint fiecăreia dintre surorile mele în parte și să le reamintesc că l-ai ajutat pe tatăl nostru. Le voi povesti cum ai înfrânt-o singură pe Lady Nore, alegându-te doar cu o săgeată în coaste.

Oak nu știe la ce se așteptase din partea magiei lui, însă cu siguranță nu la cascada aceasta de cuvinte. Niciun singur lucru din tot ce a spus nu e altfel decât adevărat.

— Și le voi spune povestea lui Mellith și cât de tare i-a greșit Mab, cât de tare ți s-a greșit și cât de mult vreau eu...

Wren își deschide ochii, umezi de lacrimi nevărsate. Se ridică.

— Cum îndrăznești să-mi spui lucrurile astea? Cum îndrăznești să-mi arunci în față tot ce nu pot avea?

— Eu nu am..., începe Oak și, pentru o clipă, nu este sigur dacă e vocea lui adevărată. Dacă își folosește sau nu puterea.

— Ieși! mârâie Wren.

Oak își ridică mâinile, în chip de predare.

— Nimic din ce am spus nu a fost...

Wren azvârle ceașca spre el. Se sfărâmă de podea și cioburile se împrăștie pretutindeni.

— Afară!

Oak se holbează îngrozit la cioburi, înțelegând ce înseamnă asta. *A ridicat ceașca. Am convins-o să ridice ceașca.* Aceasta era problema puterii lui. Nu ține cont de consecințe.

— Mi-ai spus că-mi vei da un ordin după ce voi încerca să te conving.

Oak face un pas spre ușă, cu inima zbătându-i-se dureros în piept.

— Îl voi asculta.

Când trece pe lângă Straun, soldatul pufnește, de parcă ar crede că Oak a avut o șansă și a ratat-o.

Prințul rămâne pe punte mare parte a nopții, privind amorțit spre mare, până când zorii îmbujorează orizontul. E tot acolo când se aude un țipăt în spatele lui.

Oak se răsucește, cu mâna deja îndreptată spre spada prinsă la brâu, și dă nu de sabia lui subțire ca un ac, pe care

este obișnuit să o mânuiască, ci de cea împrumutată. Lama curbată zăngănește în teacă în timp ce prințul încearcă să o scoată – chiar în clipa în care tentacule groase și negre se întind pe punte.

Se zvârcolesc spre prinț ca niște degete desprinse de trup, trăgându-se înainte. Oak face mai mulți pași înapoi.

Un alt tentacul se ridică din apă și se încolăcește în jurul prorei, sfâșiind una dintre pânze.

Un marinar trol, întrerupt din jocul de table pe care-l făcea cu un căpcăun, se pune repede pe picioare și urcă pe tachelaj, îngrozit. De pretutindeni se aud strigăte.

— Marea de Jos! Ne atacă Marea de Jos!

Oceanul se învolburează și șapte rechini ies la suprafață, cu tritoni călare pe spate. Toți au diferite nuanțe de verde mucezit și mânuiesc sulițe zimțate. Poartă armuri din solzi sidefii, făcuți din scoici, și pelerine din iarbă-de-mare împletită. Expresia din ochii lor reci și pali arată clar că au venit la luptă.

Căpitanul suflă într-un fluier încovoiat. Marinarii aleargă la posturile lor și încep să scoată harpoane uriașe din depozitele aflate sub punte, fiecare armă destul de grea cât să fie nevoie de mai mulți inși ca să o mute.

Cavalerii și șoimii se împrăștie peste tot, cu săbiile și arcurile pregătite.

— Supuși ai Regatului Elfhame! strigă unul dintre tritoni.

La fel ca ceilalți, este înveșmântat în armură, dar poartă pe brațele goale brățări din aur, iar părul îi este împletit în cozi groase, decorate cu dinții creaturilor din mare.

— Aflați care este puterea lui Cirien-Cròin, atât de măreață, încât o întrece cu mult pe cea a neamului lui Orlagh!

Oak pășește spre marginea bordului, dar Tiernan îl apucă de umăr și îl trage cu putere înapoi.

— Nu fi nebun să le atragi privirea. Poate că nu te vor recunoaște.

Înainte ca Oak să apuce să se împotrivească, Randalin își ridică vocea:

— Acesta este numele tău sau numele monstrului tău?

Glasul lui sună undeva la întretăierea dintre o lecție sobră și muchia spaimei.

Tritonul râde.

— Este numele stăpânului nostru, care a plecat să își caute mireasă. Ne-a trimis cu un mesaj.

— Transmiteți mesajul și vedeți-vă de drum! zice Randalin, ușuind cu mâna tentaculele. Și luați chestia asta de pe puntea noastră.

Oak o zărește pe Wren, fără să fie sigur când și-a părăsit cabina. Îi surprinde privirea, amintindu-și de avertismentul pe care l-a primit de la femeia-triton salvată de la Curtea Moliilor: se apropie un război pentru supremația Mării de Jos. Iar Loana a spus că Nicasia organizează o competiție pentru mâna ei, care vine odată cu coroana. Apoi Loana a încercat să-l înece, lucru care a pus în umbră avertismentul. Însă acum și-l amintește bine.

Wren face ochii mari, de parcă ar încerca să-i spună ceva. Probabil că au încurcat-o. Dacă ar dezintegra tentaculele, s-ar putea să dezintegreze și nava odată cu ele.

Cel puțin situația de față i-a luat gândul de la jocul lor dezastruos.

— Voi sunteți mesajul, răspunde tritonul. Voi, pe fundul mării, cu racii care vă vor ciuguli ochii.

Încă un tentacul se ridică din valuri, șerpuind pe marginea vasului. E de rău. E foarte, foarte rău.

Șapte tritoni și un monstru. Creatura cu tentacule nu pare să fie prea inteligentă. Din câte își poate da Oak seama,

nici măcar nu vede ce apucă. Dacă ar reuși să se descotorosească de tritoni, există șansa ca, neavând pe nimeni care să-i comande să atace, creatura să se retragă. Desigur, e posibil și să se hotărască să sfărâme ambarcațiunea.

— Regină Suren! spune tritonul, zărind-o pe Wren. Ar fi trebuit să ne accepți propunerea și să ne oferi premiul tău. Văd că ți-ai pierdut războiul. Te găsim acum în mâinile dușmanului. Dacă ai fi fost aliata noastră, te-am fi salvat, dar acum vei muri odată cu ceilalți. Doar dacă nu cumva...

— Înălțime! șuieră Tiernan la Oak.

Are sabia trasă și falca încleștată.

— Mergi sub punte.

— Și la ce ar folosi asta, mai exact? îl întreabă cu autoritate Oak. Dacă voi aștepta să mă înec voi avea o experiență mai plăcută?

— Măcar o dată..., începe Tiernan.

Însă Oak a luat deja o hotărâre.

— Salutare! zice, pășind spre triton. Căutați un premiu? La ce vă gândiți?

Din spate, prințului i se pare că-l aude pe Tiernan bombănind că i-ar face un bine dacă l-ar strangula el însuși. Cel puțin ar avea parte de o moarte ușoară.

— Prințe Oak din Elfhame! spune tritonul încruntat, de parcă i s-ar părea totul prea simplu. Te ducem la Cirien-Cròin.

— Minunat plan! zice Oak. Știați că ea m-a ținut în lanțuri? Iar acum sunt obligat să mă însor cu ea dacă nu mă duce *cineva* de aici. Poftiți la bord! Să mergem!

Wren are o expresie răvășită pe chip. Nu poate crede că este sincer, dar asta nu înseamnă că vorbele lui nu o dor.

— Doar nu mergi cu ei! spune Randalin, pentru că sfetnicul este un idiot.

Tritonul dă semnalul și șase rechini înoată spre ei, ducând pe spinare alte Făpturi ale mării care vor să urce pe punte.

Una dintre ele are o plasă de argint în mâini. Sclipește în lumina dimineții.

Șase tritoni. Adică aproape toți.

— Luați-o și pe regină! ordonă comandantul lor. Lăsați-i pe restul lui Sablecoil.

Sablecoil. Acesta trebuie să fie monstrul.

— Nu luați pe nimeni! zice unul dintre cavaleri. Dacă vă urcați la bord, vom...

— Ah, lăsați-i să vină! îl întrerupe Oak, cu o privire grăitoare. Poate că o vor lua pe ea, iar pe noi, restul, ne vor lăsa să plecăm.

— Înălțime, spune un alt cavaler, cu glas respectuos, dar lent, de parcă Oak ar fi un bufon mai mare decât sfetnicul. Mă îndoiesc profund că acesta este planul lor. Dacă ar fi, aș preda-o chiar eu într-o clipă.

Prințul își îndreaptă privirea spre Wren, sperând că nu a auzit. Randalin a prins-o de mână și încearcă să o tragă spre cabina de lângă cârmă, în ceea ce pare un act sincer de curaj din partea lui.

— Poate că am putea ajunge la un soi de înțelegere, zice comandantul tritonilor. Până la urmă, cine va mai povesti despre măreția lui Cirien-Cròin dacă toți martorii sunt morți? Îi vom lua pe prinț și pe regină, apoi Sablecoil vă va elibera cât ducem tratative.

Este un târg îngrozitor. E atât de rău, încât până și Sablecoil ar ști să-l refuze.

— Da, da! aprobă Oak vesel. Sunt nerăbdător să discut despre cum o va cuceri Cirien-Cròin pe Nicasia! S-ar putea să am câteva secrete de dezvăluit. Știți, fratele meu vitreg a sedus-o pe regină.

Un marinar aflat lângă el scoate un sunet uluit. Nimeni nu îndrăznește să vorbească astfel despre Nicasia atunci când îi traversează mările.

Comandantul zâmbește de pe spinarea rechinului său, arătându-și dinții subțiri, ca aceia ai peștilor din apele adânci. Cei șase tritoni de pe punte se despart, patru îndreptându-se spre Wren și doi spre prinț. Nu se așteaptă ca Oak să fie greu de supus, chiar dacă s-ar împotrivi.

În timp ce Făpturile mării se apropie, prințul simte pentru o clipă împunsătura spaimei.

Nici majoritatea celor de pe navă nu se așteaptă ca el să fie greu de supus și nu-l consideră mai mult decât un bufon. Este reputația pe care și-a construit-o cu greu. O reputație pe care este pe cale să și-o distrugă.

Oak încearcă să-și alunge aceste gânduri și să se concentreze asupra clipei prezente. Tritonii sunt la un metru jumătate de el și la doi metri de Wren când atacă.

Îi spintecă gâtul primului, împroșcând puntea cu sânge subțire și verde. Se răsucește și înfige tăișul spadei în coapsa celui de-al doilea, tăind o venă. Și mai mult sânge. Atât de mult sânge! Puntea este alunecoasă din cauza lui.

Săgețile zboară în aer. Harpoanele intră în luptă.

Oak străbate în fugă puntea spre cei patru tritoni care se apropie de Wren. Doi dintre șoimii ei îl înfruntă pe unul dintre aceștia. Un șoim zboară în chip de pasăre și aterizează în spatele altuia, transformându-se la timp ca să îi înfigă un pumnal în spate. Wren însăși a aruncat un pumnal în spatele unuia care încerca să fugă. Oak ajunge la timp ca să-l îndepărteze pe ultimul, despărțindu-i capul de trup dintr-o singură lovitură.

Peste tot se aud țipete.

De pe vârful catargului, Bogdana coboară cu aripile ei negre. Oak îi aruncă o privire lui Wren.

În acea clipă de neatenție este pus la pământ de un tentacul sinuos, care i se răsucește în jurul gambei. Oak încearcă să se elibereze, dar monstrul îl azvârle de-a curmezișul punții

cu destulă viteză încât capul să i se izbească de stinghiile din lemn.

Prințul lovește cu copita și, în același timp, își înfige spada adânc în carnea gumată a lui Sablecoil, țintuind tentaculul de punte. Zvârcolindu-se, creatura îi dă drumul. Oak se ridică pe copite.

Tiernan hăcuiește tentaculul, încercând să-l despartă de trupul monstrului.

Cu un spasm, acesta se smulge, eliberându-se. Are încă sabia înfiptă în el când se încolăcește în jurul lui Tiernan. Apoi îl azvârle în mare.

— Tiernan!

Oak aleargă spre marginea bordului, dar Tiernan a dispărut în adânc.

— Unde e? urlă Hyacinthe.

Are fața mânjită de sânge negru și un arc în mână.

Înainte ca Oak să poată scoate vreun cuvânt, Hyacinthe a aruncat deja arcul și a sărit în mare. Oceanul îl înghite pe de-a-ntregul.

Nu, nu, nu! Oak este înnebunit de spaimă. Știe să înoate, însă cu siguranță nu îndeajuns de bine ca să-i poată scoate pe amândoi din apă.

Împrejurul lui se dau lupte. Un triton care încerca să fugă e secerat la pământ. Stafia spintecă un alt tentacul uriaș, străduindu-se să-l salveze pe unul dintre șoimii căzuți. Încă trei tentacule se încolăcesc în jurul prorei. Se aud țipete de pretutindeni. Din unele părți, urlete.

Oak ar vrea să urle și el. Dacă Tiernan moare, vina va fi a lui.

De aceea nu și-a dorit niciodată o gardă personală. De aceea nu ar fi trebuit să i se dea niciodată una.

Prințul pune mâna pe capătul unei funii încolăcite pe un țăruș și o înfășoară în jurul mijlocului, legând-o cu nod.

Odată legată, prințul trage cu putere de ea, ca să vadă dacă-i poate susține greutatea.

Privește în adânc. De aproape poate să vadă umbre mișcându-se în ape.

Trage aer în piept și se pregătește să li se alăture, dar un fulger îi atrage atenția înapoi spre punte. Valuri de ceață se rostogolesc spre navă, purtate de pale puternice de vânt.

Bogdana a adus o furtună.

Ei bine, asta pare complet inutil.

Oak trage din nou aer în piept și își dă drumul, coborând în rapel pe marginea navei. În clipa în care copitele ating oglinda apei, Hyacinthe iese la suprafață, cu Tiernan moale în brațele lui. Oak se întinde spre el din instinct, temându-se că este prea târziu.

— Înălțime! îl întâmpină Hyacinthe, cu ușurare în glas.

Pe umăr i se leagănă capul lui Tiernan.

Valurile îl lovesc pe Oak în față în timp ce își apucă garda de corp. Cerul de deasupra s-a întunecat. Aude trosnetul unui fulger în spatele lui și vede furca aprinsă a altuia reflectându-se în ochii lui Hyacinthe.

Trupul lui Tiernan atârnă greu în brațele lui. Încearcă să găsească o cale prin care să-l țină bine, ca să nu-i alunece, și să urce amândoi din nou pe punte.

Oak se trage în sus, cu o mână. A urcat câțiva centimetri, dar se mișcă prea încet și nu este sigur că are îndeajuns de multă putere.

Apoi îl vede pe Garrett, privind de sus la ei.

— Ține-te bine! îi strigă. Ține-l!

Valurile înalte lovesc vasul. Stafia este mai puternic decât pare, dar Oak vede cât îi este de greu să îi tragă pe amândoi în sus. De cum trece de balustradă, prințul se rostogolește împreună cu Tiernan pe punte. Un marinar aruncă deja un capăt de funie pentru Hyacinthe.

Tiernan scuipă apă, apoi rămâne din nou nemișcat.

Când își ridică privirea, Oak vede una dintre tentacule târându-se pe punte, spre Wren. Vântul îi astupă strigătul de avertizare. Încearcă să alerge spre ea, dar nu e destul de rapid și oricum nu are nicio armă. Hyacinthe, care abia a ajuns pe punte, urlă îngrozit.

Wren își ridică fruntea. În clipa aceea, pielea lui Sablecoil se desprinde de pe mușchi, iar tentaculul se înmoaie. Nava se cutremură îngrozitor în timp ce toate tentaculele se desprind deodată. Ambarcațiunea trosnește.

Ultimul triton dispare în valuri, ultimele cuvinte pierindu-i de pe buze.

Cotoroanța-furtunii, în formă de vultur, scoate sunete guturale din zbor. Vântul crește, vuind în jurul lor, de parcă Bogdana ar crea un scut din ploaie și vânt.

Wren se clatină, întinzându-se după brațul lui Oak. El și-l trece în jurul taliei fetei, ținând-o dreaptă.

— L-am ucis.

Pielea lui Wren pare deja cerată.

Oak se gândește la povestea Bogdanei. Dacă puterea lui Wren chiar este ca o cutie cu chibrituri, ea apucă pumni plini de chibrituri din ea și le dă foc.

— Eu mă ocup cu ucisul, îi răspunde Oak. Tu ar trebui să îți alegi altceva.

Wren zâmbește ușor. Privirea îi pare mai puțin încețoșată.

Vântul umflă pânzele, rupând funiile deja tocite. Carena pare să se ridice deasupra valurilor.

Oak își îndreaptă privirea spre Tiernan, care e încă nemișcat, cu Hyacinthe aplecat deasupra lui. Își întoarce ochii la sângele care spală puntea. La șoimii, cavalerii și marinarii răniți. Apoi se uită din nou la umbra vineție, asemănătoare unei vânătăi, care se întinde pe pielea azurie a lui Wren.

Nava se ridică mai sus. Brusc, Oak își dă seama că este

deasupra valurilor. Bogdana și-a folosit furtuna ca să le facă ambarcațiunea să zboare.

Dacă a devorat ce mai rămăsese din oasele lui Mab, poate chiar și-a recuperat o bună parte din vechile puteri. Și poate că a fost cu adevărat prima dintre cotoroanțe.

Wren se sprijină mai greu pe el, iar acesta este singurul avertisment pe care-l primește Oak înainte ca ea să se prăbușească. O prinde la timp și o ridică în brațe, lăsându-i capul să i se odihnească pe piept. Ochii îi sunt în continuare deschiși, dar lucesc de febră și, chiar dacă clipește la el, Oak nu este sigur că îl vede.

Câteva dintre gărzile ei se încruntă, dar nici măcar Straun nu încearcă să-l oprească pe Oak, care-i împinge ușa de la cabină cu o copită și o duce în brațe înăuntru.

Canapeaua ei și măsuța s-au răsturnat. Covorul este ud și pretutindeni sunt împrăștiate cioburi – ce mai rămăsese din setul de ceai.

Oak traversează încăperea și o așază cu blândețe pe cuvertura ei, părul lung al lui Wren revărsându-se pe pernă. Ochii ei verzi sunt încă sticloși. Prințul își amintește ce i-a spus Hyacinthe despre puterea pe care o are. *Cu cât desface mai mult, cu atât mai mult se desface.*

O clipă mai târziu, Wren își ridică mâna și îi atinge obrazul. Își încurcă degetele în părul lui și le lasă să alunece spre umăr. Oak rămâne împietrit, temându-se că, dacă se va mișca, o va speria și o va face să se retragă. Wren nu l-a mai atins așa niciodată, de parcă lucrurile ar putea fi simple între ei.

— Trebuie să încetezi, îi spune șoptit.

Are o expresie duioasă pe chip.

Oak se încruntă, nedumerit. Mâna lui Wren a coborât pe pieptul lui și, în timp ce vorbește, își deschide palma deasupra inimii lui. Prințul aproape că nu s-a clintit.

— Ce să încetez?

— Să fii bun cu mine. Nu pot îndura.

Oak se încordează.

Wren își retrage mâna și o lasă să alunece pe cuvertură. Piatra albastră de la inelul pe care i l-a dat lucește.

— Eu nu știu... Eu nu știu să mă prefac. Nu la fel de bine ca tine.

Dacă vorbește despre răceala pe care i-a arătat-o, se pricepe mai bine decât crede.

— Ne putem opri. Putem face pace.

— Deocamdată, spune ea.

— Atunci, domnița mea, astăzi vorbește liber! îi spune Oak, oferindu-i ceea ce speră că este un zâmbet reconfortant. Mă poți refuza mâine.

Își ridică privirea spre el, cu genele plecate. Pare pe jumătate pierdută într-un vis.

— Este extenuant să fii tot timpul fermecător? Sau așa ești tu plămădit, pur și simplu?

Lui Oak îi piere zâmbetul de pe chip. Se gândește la magia care emană din el. Își poate controla farmecele, într-un fel. Mai mult sau mai puțin. Și se poate împotrivi să le folosească. Se va împotrivi.

— Te-ai întrebat vreodată dacă te iubește *cineva* cu adevărat? îl întreabă Wren, cu aceeași voce duioasă și visătoare.

Cuvintele ei sunt ca un pumn în stomac, mai ales pentru că își dă seama că nu vrea să fie crudă. Și pentru că el *nu* s-a gândit la asta. Se întreba uneori dacă sângele de gancanagh făcea ca Făpturile să îl placă puțin mai mult decât l-ar fi plăcut altfel, dar era prea mândru ca să creadă că Oriana și surorile lui ar fi afectate.

Oriana, care o iubise atât mult pe mama lui, încât îl luase pe fiul lui Liriope și-l crescuse ca pe fiul ei, riscându-și propria viață. Jude și Vivi, care își sacrificaseră siguranța pentru el. Jude, care încă face sacrificii ca să se asigure că într-o zi va fi

Înaltul Rege. Dacă izvorul acestei loialități este magia și nu iubirea, atunci Oak este un blestem pentru cei din jurul lui.

O parte din el trebuie să fi bănuit asta, pentru că altfel de ce ar fi păstrat distanța? Își spunea că în felul acesta își răsplătea familia pentru sacrificiile pe care le făcuse, își spunea că-și dorea să ajungă la fel de măreț ca ei, dar poate că a fost vorba despre asta de la început.

Oak se simte bolnav.

Și e mai rău atunci când gura i se contorsionează din instinct într-un zâmbet. A devenit o reacție atât de naturală în fața durerii – să o ascundă în spatele unui rânjet. Oak, care râde tot timpul. Care se preface că nimic nu doare. Un chip fals în spatele căruia se ascunde o inimă falsă.

Nu o poate învinui pe Wren pentru că a spus ceea ce a spus. Poate că cineva ar fi trebuit să i-o zică mai devreme. Și cum de a putut crede vreodată că ea ar putea ajunge să țină la el? Cine poate iubi pe cineva gol pe dinăuntru? Cineva care fură iubirea în loc să o câștige?

Prințul își amintește cum a zăcut pe pământ, în satul trolilor, după ce băuse mai multe cupe din licoarea otrăvită cu ciuperca-cuc. Atunci a simțit ultima oară mâna lui Wren pe obrazul lui aprins. Pielea ei rece îl ținuse treaz, îl ajutase să nu-și piardă cunoștința.

Eu sunt otravă, îi spusese lui Wren. Iar pe atunci nici nu bănuia cât de adevărat era.

Oak rămâne alături de Wren până când fata adoarme. Apoi o învelește cu o cuvertură și se ridică. Înăuntrul lui, groaza pe care a simțit-o atunci când ea a rostit acele cuvinte – *te-ai întrebat vreodată dacă te iubește cineva cu adevărat?* – nu a

pălit, dar acum o poate ascunde. Ușor. Pentru întâia oară urăște cât de ușor îi este. Urăște faptul că se poate ascunde atât de bine în propria piele, încât nu mai rămâne nimic adevărat din el la exterior.

Urcă treptele. Pe punte, privește în adâncul îndepărtat al oceanului. I se pare că navighează pe o mare de nori.

Niște soldați încearcă să repare bordul zdrobit de tentacule. Alții încearcă să netezească bucățile de lemn așchiat, unde vârfurile sulițelor au împuns puntea, a cărei culoare deschisă este pătată cu urme de sânge.

Nava e atât de sus, încât marinarii și soldații își pot trece degetele prin nori, lăsând ceața să le umezească pielea. Destul de sus încât păsările marine să poată zbura alături de ei; câteva se odihnesc chiar pe catarg și pe tachelaj.

Bogdana stă la cârmă. Are o expresie concentrată pe chip, iar atunci când îl vede pe Oak mijește ochii. Orice și-ar dori ea să-i spună, se pare că nu-și poate muta atenția de la furtuna care îi împinge de la spate pentru a o face.

Plimbându-și privirea pe ambarcațiune, Oak îl zărește pe Tiernan lângă catarg, sub plasa întinsă până la baza pânzei. Capul îi e sprijinit pe o haină făcută pernă, cu părul lui de culoarea murelor încă umed și închegat de sare. Are ochii închiși și pielea foarte palidă.

Lângă el stă Hyacinthe, cu părul lung și negru acoperindu-i chipul. Când se apropie de ei, Hyacinthe și-l dă la o parte, descoperindu-și expresia îndurerată. Arată de parcă ar pierde sânge dintr-o rană invizibilă.

— S-a trezit destul cât să-mi vorbească, îi spune Oak, pentru ca cel puțin să nu-și mai facă griji în privința lui Wren. Mi-a spus niște lucruri foarte neplăcute despre mine însumi.

— Respiră, zice Hyacinthe, aplecându-și capul spre Tiernan.

Pentru o vreme privesc cum i se ridică și îi coboară pieptul

lui Tiernan. Fiecare respirație pare să-l coste. Urmărindu-l, prințul nu e convins că o gură de aer va mai fi urmată de alta.

— Loialitatea pe care mi-o poartă s-ar putea să-l coste viața, spune Oak.

Spre surprinderea lui, Hyacinthe își scutură capul. Întinde mâna spre celălalt bărbat și o lipește de inima lui.

— Lipsa mea de loialitate față de el a fost problema.

Vocea lui Hyacinthe e atât de stinsă că prințul nu este sigur că i-a auzit bine cuvintele.

— Ai fi putut să..., începe Oak, dar Hyacinthe îl întrerupe.

— Aș fi putut să-l iubesc cum trebuie. Și aș fi putut să cred mai mult în iubirea lui.

— Cum ne-ar fi ajutat asta în fața monstrului? îl întreabă prințul.

Are chef de ceartă și începe să spere că Hyacinthe îi va oferi pretextul.

— Nu crezi că ceea ce am spus este adevărat?

— Bineînțeles că e, răspunde Oak. Chiar ar trebui să crezi mai mult în iubirea lui – ar trebui să-l implori să-ți mai dea o șansă. Însă asta nu l-ar fi împiedicat să se înece. Faptul că *ai sărit* după el l-a salvat.

— Iar faptul că tu ai fost acolo și ne-ai tras pe punte ne-a salvat pe amândoi.

Hyacinthe își dă părul după urechi și oftează cutremurat. Privirea îi alunecă spre Tiernan în timp ce își schimbă puțin locul.

— Poate că m-am răzbunat destul. Poate că nu trebuie să complic atât de mult lucrurile.

Când Oak dă să se ridice însă, fostul-șoim se uită în sus la el.

— Asta nu înseamnă că te eliberez de promisiunea făcută, prințule.

Corect. Oak promisese că va tăia mâna cuiva.

După-amiaza se preschimbă în înserare și Tiernan se trezește în cele din urmă. După ce înțelege ce s-a întâmplat, e furios și pe Oak, și pe Hyacinthe.

— Nu ar fi trebuit să sari după mine! îi zice lui Hyacinthe, apoi se întoarce la prinț. Iar *tu* cu atât mai puțin!

— Eu nu am făcut mai nimic! zice Oak. Dar se prea poate ca Hyacinthe să se fi luptat cu un rechin pentru tine.

— Ba *nu*!

După tot discursul despre iubire, seara îl găsește pe Hyacinthe morocănos.

Oak se ridică.

— Ei bine, vă las să dezbateți asta. Sau orice altceva.

Prințul o ia spre cârmă, unde-l găsește pe Garrett, singur, privind cum se umflă pânzele. Are un toiag alături. La fel ca Vivi, Stafia a avut un părinte uman, lucru pe care-l trădează părul lui șaten-deschis, o culoare neobișnuită pentru Făpturi.

— Există o poveste despre cotoroanțe, pe care ar fi bine să o asculți, îi zice el prințului.

— Ah?

Oak este aproape convins că nu o să-i placă.

Privirea Stafiei trece pe deasupra lui, spre orizont, unde jăratecul aprins al soarelui e pe cale să se stingă.

— Se spune că puterea unei cotoroanțe vine din acea parte a ei care-i lipsește. Toate au o piatră rece, o fâșie de nor sau o flacără nestinsă acolo unde ar trebui să le fie inima.

Oak se gândește la Wren și la inima ei, singura parte din ea care a fost de la început din carne, și nu-i vine să creadă că este adevărat.

— Și?

— Cotoroanțele sunt la fel de diferite de celelalte Făpturi

pe cât sunt muritorii de zâne. Iar tu le aduci pe două dintre cele mai puternice din neamul lor în Elfhame.

Stafia îl privește lung pe Oak.

— Sper că știi ce faci.

— Asta sper și eu, oftează Oak.

— Îmi amintești de tatăl tău uneori, deși mă îndoiesc că îți place să auzi asta.

— De Madoc?

Nimeni nu i-a mai spus asta până acum.

— Semeni foarte mult cu Dain, în unele privințe, zice Stafia.

Oak se încruntă. Faptul că este comparat cu Dain nu poate fi de bine.

— Ah, da! Tatăl care a încercat să mă ucidă.

— A făcut lucruri îngrozitoare, brutale, dar avea în el promisiunea de a fi un conducător măreț. Un rege măreț. La fel ca tine.

Garrett îl privește fix. Oak pufnește.

— Eu nu am de gând să conduc pe nimeni.

Stafia își înclină capul spre Wren.

— Dacă ea este regină și te căsătorești cu ea, vei fi rege.

Oak se holbează la el îngrozit, pentru că are dreptate. Și e ceva la care nu prea s-a gândit. Poate pentru că încă își închipuie că e puțin probabil ca Wren să meargă până la capăt cu planul. Poate și pentru că e un nebun.

De cealaltă parte a navei, Hyacinthe îl conduce pe Tiernan spre o cabină. Hyacinthe, care nu l-a iertat pe Oak de datorie.

— De vreme ce l-ai cunoscut atât de bine pe Dain, îmi poți spune cine a otrăvit-o cu adevărat pe Liriope?

Stafia ridică din sprâncene.

— Credeam că tu crezi că *el* a făcut-o.

— Se poate să-l fi ajutat altcineva, insistă Oak. O persoană care a pus cu mâna ei ciuperca-cuc în pocalul lui Liriope.

Garrett pare cu adevărat jenat.

— A fost prinț al Regatului Elfhame și moștenitorul tatălui său. A avut mulți servitori. Avea destul ajutor, oricare îi erau intențiile.

Lui Oak nu îi place cât de multe dintre aceste cuvinte i se aplică și lui.

— Ai auzit că ar mai fi fost și altcineva implicat?

Garrett rămâne tăcut. De vreme ce nu poate să mintă, Oak deduce că da.

— Spune-mi, îi cere prințul. Îmi ești dator cu asta.

Stafia strânge sumbru din buze.

— Le sunt dator cu multe, multor oameni. Dar știu un lucru. Locke știa răspunsul pe care îl cauți. El a știut numele celui care a pus otrava și tare mult l-a ajutat asta.

— Eu sunt mai inteligent decât Locke.

Dar Oak se gândește la visul lui și la râsul vulpii.

Stafia se ridică și își șterge mâinile de praf pe pantaloni.

— Asta nu înseamnă prea mult.

Oak nu-și dă seama dacă Garrett știe și el numele sau doar faptul că Locke l-a știut. Poate că Taryn i-a dezvăluit secretele pe care i le spusese Locke.

— Sora mea știe?

— Ar trebui să o întrebi pe ea, îi răspunde Stafia. Probabil te așteaptă pe mal.

Prințul își ridică ochii și vede Insulele Mișcătoare ale Regatului Elfhame în depărtare, spintecând ceața care îi înconjoară.

Turnul Uitării se înalță ca un obelisc negru, de rău augur, pe stâncile din Insweal, iar dincolo de el prințul zărește dealul verde al palatului de pe Insmire, pe care văpaia apusului îl face să pară cuprins de flăcări.

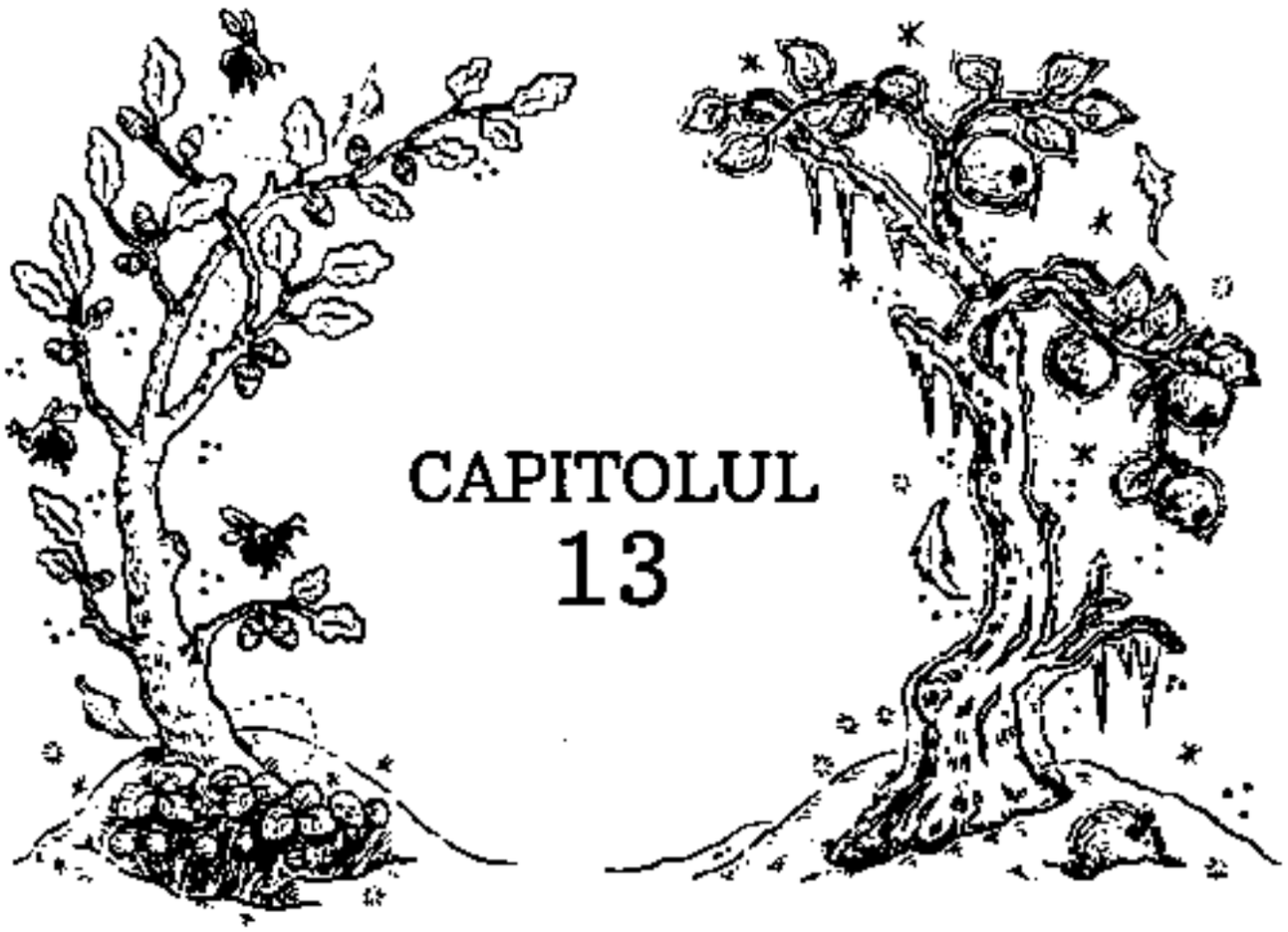

CAPITOLUL 13

A fost odată ca niciodată o femeie atât de frumoasă, încât nimeni nu-i putea rezista.

Așa îi spunea Oriana povestea Liriopei lui Oak, după ce Cardan a fost încoronat Înalt Rege. Suna ca un basm. Cum sunt basmele cu prinți și prințese pe care muritorii și le spun unii altora. Însă povestea aceasta era despre cum lui Oak i s-a spus o minciună și minciuna era povestea vieții lui.

Oriana era și nu era mama lui. Madoc era și nu era tatăl lui.

A fost odată ca niciodată o femeie atât de frumoasă, încât nimeni nu-i putea rezista. Atunci când vorbea, era de parcă inimile celor care o ascultau băteau doar pentru ea. Cu timpul, i-a atras atenția regelui, care a făcut-o prima dintre consoartele lui. Dar fiul regelui o iubea și el și o voia pentru sine.

Oak nu știa la acea vreme ce sunt consoartele, dar pentru că erau zâne și sexul nu le rușina, Oriana i-a explicat că era

o persoană cu care regele voia să se culce. Dacă erau băieți, precum Val Moren, atunci era pentru plăcere; dacă erau fete, așa ca ea, era pentru plăcere, dar și pentru că ar fi putut face copii; iar dacă era de vreun alt gen, atunci era pentru plăcere, iar partea legată de copii rămânea o surpriză.

— Dar tu nu i-ai făcut un copil regelui, a spus Oak. Tu mă ai doar pe mine.

Oriana a zâmbit și l-a gâdilat la subsuori, făcându-l să chițăie și să se retragă.

— Doar pe tine, a aprobat ea. Și nici Liriope nu avea să poarte copilul regelui. Pruncul din pântecele ei era al fiului regelui, al Prințului Dain.

A fost odată ca niciodată o femeie atât de frumoasă, încât nimeni nu-i putea rezista. Atunci când vorbea, era de parcă inimile celor care o ascultau băteau doar pentru ea. Cu timpul, i-a atras atenția regelui, care a făcut-o prima dintre consoartele lui. Dar fiul regelui o iubea și el și o voia pentru sine. Când a aflat că va avea un copil cu ea, s-a înfricoșat. Deși regele îl prefera, acesta mai avea și alți fii și fiice. Preferințele lui s-ar fi putut schimba dacă ar fi aflat că fiul lui se culcase cu consoarta lui. Așa că prințul i-a strecurat femeii otravă în pocal și a lăsat-o să moară.

— Nu înțeleg, a zis Oak.

— Lumea poate fi lacomă când vine vorba de iubire, i-a spus Oriana. E în ordine dacă nu înțelegi, dragul meu.

— Dar dacă o iubea, de ce a ucis-o?

Povestea aceasta îi dădea un sentiment straniu lui Oak, de parcă propria lui viață nu i-ar fi aparținut pe de-a-ntregul.

— Ah, băiatul meu dulce! i-a spus mama lui, cea de-a doua lui mamă, singura pe care avea s-o cunoască vreodată. Mă tem că a iubit puterea mai mult.

— Dacă voi iubi pe cineva..., a început Oak, dar nu a știut cum să continue.

Dacă voi iubi pe cineva nu îl voi ucide era un jurământ care nu însemna prea mult. În plus, iubea deja multe persoane. Pe surorile lui. Pe tatăl și pe mama lui. Pe cealaltă mamă a lui, chiar dacă nu mai era printre ei. Iubea chiar și poneii de la grajduri și câinii de vânătoare despre care tatăl lui îi spusese că nu sunt căței de casă.

— Atunci când vei iubi pe cineva, i-a spus Oriana, să fii mai bun decât a fost tatăl tău.

Pe Oak l-a înfiorat cuvântul *tată*. Acceptase că avea două mame și că poate se purta sau arăta ca Liriope pentru că moștenise o parte din el de la ea, dar până în acea clipă nu se gândise că ar putea avea ceva în comun cu personajul negativ din poveste, cu „fiul preferat al regelui", în afara sângelui.

Și-a coborât privirea la copite. Cei din neamul Salcei erau cunoscuți pentru trăsăturile lor animale. Pe acestea le moștenise probabil de la Dain, odată cu cornițele. Și poate cu alte lucruri, pe care nu putea să le vadă.

— Eu...

— Și să fii mai atent decât mama ta. Ea a avut puterea de a cunoaște ce se află în inima oricărei ființe și de a spune cuvintele pe care aceasta și le dorește cel mai mult să le audă.

Oriana l-a privit cu înțeles. Oak a rămas tăcut, speriat. Uneori știa și el cuvintele potrivite.

— Nu poți schimba ceea ce ești. Nu poți schimba faptul că ești fermecător. Dar dacă vei privi în prea multe inimi, s-ar putea să nu mai găsești drumul către a ta.

— Nu înțeleg, i-a spus Oak din nou.

— Poți deveni întruparea dorințelor cuiva... Ah, ești atât de mic, nu știu cum să-ți spun! Poți face lumea să te vadă așa cum își dorește să te vadă. Poate părea ceva nevinovat, dar poate fi periculos să devii *tot* ceea ce își dorește o persoană. Întruparea tuturor dorințelor ei. Și mai periculos încă să te contorsionezi în forme pe care alții le aleg pentru tine.

Oak și-a ridicat ochii la ea, în continuare nedumerit.

— Ah, copilul meu drag și dulce. Nu trebuie să te iubească toată lumea, a oftat Oriana.

Dar lui Oak îi plăcea ca toată lumea să-l iubească. Lui Oak îi plăcea atât de mult, încât nu înțelegea de ce și-ar dori să fie altfel.

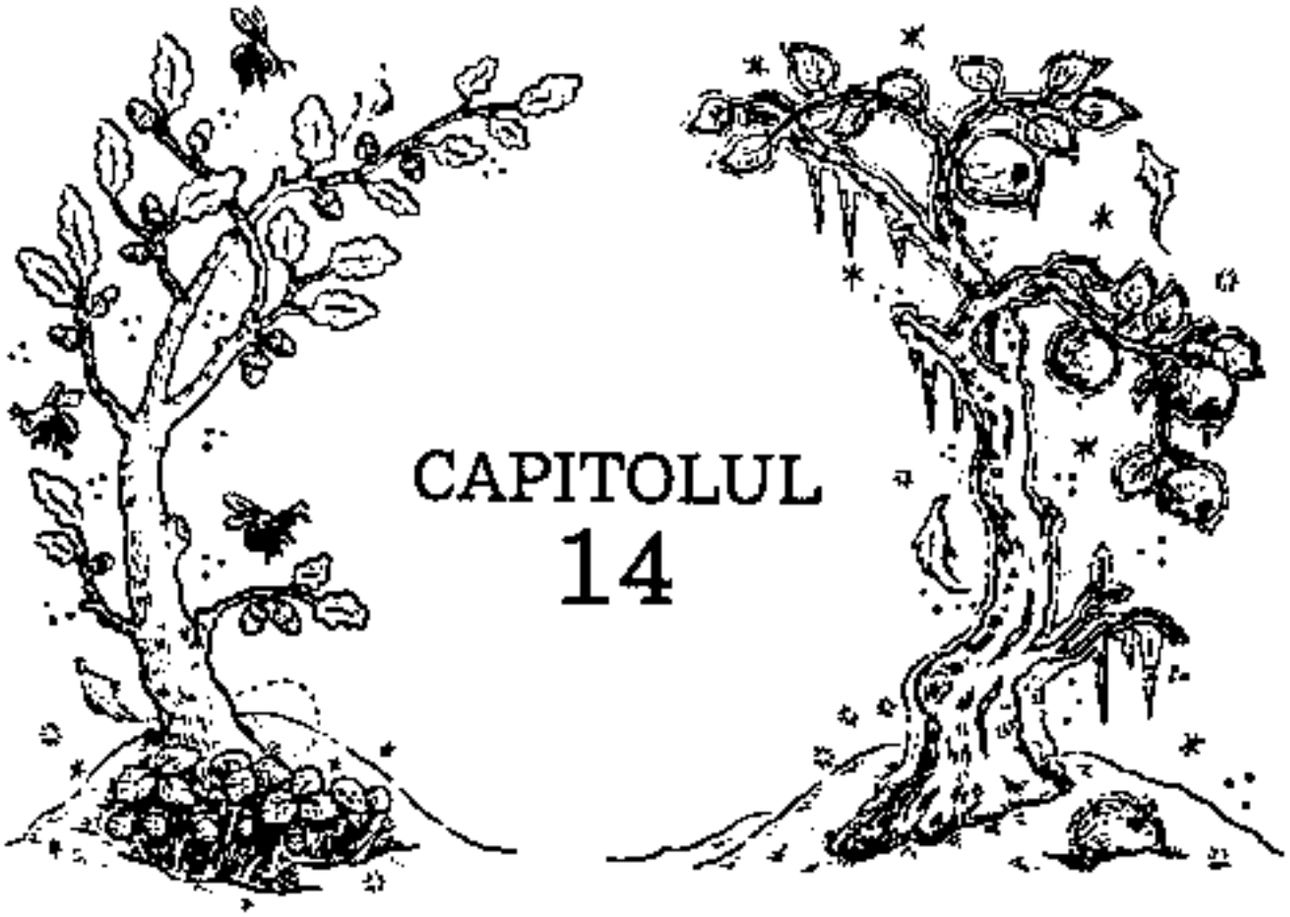

CAPITOLUL 14

Jumătate din Curte pare să fi venit să vadă nava acostând în apele de lângă Piața Mandragora. Carena coboară, împroșcând aerul cu stropi sărați de apă. Pânzele se umflă și Oak se apucă de bord, ca să nu se prăvălească pe punte, ca un bețiv.

Bănuiește că cei de față s-au adunat în parte pentru a-l vedea pe Prințul Moștenitor întors acasă, dar și să arunce o privire la noua regină din nord, ca să decidă dacă Oak este cu adevărat îndrăgostit, dacă este vorba despre o căsătorie, o alianță sau preludiul unui asasinat.

Consiliul Celor Vii este strâns laolaltă în spatele mulțimii. Baphen, Ministrul Stelelor, își mângâie barba albastră, în care sunt împletite ornamente celeste. Alături de el, Fala, Marele Bufon, îmbrăcat în veșminte pestrițe de culoare mov, își scoate din păr un trandafir violet, asortat, și îi roade

petalele, de parcă le-ar fi așteptat atât de multă vreme venirea, încât acum are nevoie de o gustare. Mikkel, trolul care reprezintă Curțile Unseelie, pare intrigat de nava zburătoare, în vreme ce insecta Nihuar, reprezentanta Curților Seelie, clipește placid. Ochii ei de gândac au făcut-o dintotdeauna greu de citit pentru Oak.

Membrii familiei lui Oak nu sunt departe. Marginile fustei lui Taryn fâlfâie în jurul ei, umflate de ultima pală de vânt care a împins nava. Are capul plecat spre Oriana, în vreme ce Leander aleargă în cerc, la fel de neobosit și fără astâmpăr precum era Oak în copilărie, și se juca, în vreme ce în jurul lui se petreceau lucruri importante și plictiseoase.

Marinarii de la bord aruncă ancora. Bărci mai mici se desprind de malul Insulei Insmire ca să-i aducă pe călători acasă. E un ansamblu de ambarcațiuni și niciuna nu face parte din armată – toate sunt doar nave de plăcere. Una are forma unei lebede, două sunt sculptate în formă de pești, iar ultima e un schif argintiu.

În timp ce Oak privește în jur, își face apariția Jude, coborând dintr-o trăsură. După zece ani de domnie, nu mai așteaptă ca vreun paj sau un cavaler să o ajute să coboare, așa cum cere eticheta, ci sare pur și simplu pe pământ. Nu s-a deranjat să-și pună vreo rochie, ci poartă cizme înalte, pantaloni strâmți și o tunică fără mâneci, deasupra unei cămăși cu atât de multe volane, încât pare împrumutată de la Cardan. Singurul semn care arată că este Înalta Regină este coroana de pe cap – sau poate faptul că mulțimea amuțește când își face apariția.

Cardan coboară și el din trăsură, învești mântat cu toată pompa pe care Jude a refuzat-o. Poartă o vestă neagră precum cerneala, de nuanța părului său, cu împletituri de ghimpi stacojii de-a lungul mânecilor și pe piept. De parcă asta nu ar fi fost îndeajuns ca să sugereze că este înțepat, încălțările au

un bot ascuțit ca stiletul. Rânjetul de pe chipul lui reușește să transmită atât grandoare regală, cât și plictiseală.

În jurul lor mișună o mulțime de cavaleri, care reflectă îngrijorarea ascunsă de pe chipul regelui și de pe cel al reginei.

După ce bărcile ajung la nava lor, Hyacinthe coboară la cabine și se întoarce cu Wren alături. Wren și-a revenit îndeajuns cât să se îmbrace pentru ocazie într-o rochie cenușie ca norii, care sclipește atunci când se mișcă. Picioarele i-au rămas desculțe, dar părul i-a fost împletit printre dinții coroanei zimțate din onix. Chiar dacă se sprijină de Hyacinthe, cel puțin este îmbrăcată regal și stă dreaptă.

— Voi trece primul dincolo, îl informează Randalin pe prinț. Iar tu poți veni mai apoi, alături de regină. Mi-am luat libertatea de a-ți instrui supușii să rămână în ariergardă, alături de Bogdana. Asta, desigur, dacă ești de acord?

Întrebarea este în mod evident doar o formalitate. Comanda a fost deja dată, procesiunea, aranjată. Chiar dacă Ministrul Cheilor a fost neobișnuit de tăcut de când nava a fost atacată, aerul lui pompos nu a avut de suferit.

Pe vremuri Oak ar fi fost amuzat, nu iritat. Știe că sfetnicul este inofensiv. Știe că enervarea pe care o simte este o reacție exagerată.

— Dă-i drumul, spune prințul, încercând să-și recâștige echilibrul.

După ce sfetnicul pornește spre țărm, Oak răsuflă ușurat și pășește spre Wren. Hyacinthe îi șoptește ceva la ureche, în vreme ce ea își scutură capul.

— Dacă ești destul de bine..., începe Oak.

Wren îi taie vorba.

— Sunt.

— Atunci, Majestate, îmi accepți brațul?

Wren își ridică ochii la el, la fel de îndepărtată și de impenetrabilă ca însăși Citadela. Oak se simte cuprins de o ușoară

uluială, apoi se înfurie în numele ei. Urăște faptul că Wren trebuie să poarte o mască, chiar dacă o costă atât de mult, chiar dacă a trecut prin atât de multe.

Așa cum și tu trebuie să porți una.

Wren dă din cap și își lasă delicat mâna pe brațul lui.

— Voi fi cel mai politicos monstru.

Pentru o clipă, în sclipirea din ochii ei, în colțul ridicat al gurii și în lucirea dințișorului ei ascuțit, Oak o vede pe fata care a călătorit alături de el. Cea care a fost aprigă și bună, iscusită și curajoasă. Într-o clipă dispare însă din nou, înghițită de o amorțeală rece. Nu mai arată ca fata pe care a iubit-o în săptămânile de dinaintea acestei clipe, ci seamănă foarte mult cu cea pe care o iubea când era copil.

Are emoții, își zice.

În timp ce o conduce spre țărm, spre cei adunați acolo să-i privească, Oak aude șoapte.

Regina-vrăjitoare. Regina-cotoroanță.

El rămâne însă prințul lor. Șoaptele amuțesc și mulțimea se retrage în semn de respect din calea lui, ca să-i facă loc. Tiernan și Hyacinthe îi urmează, flancându-i.

Ajuns în fața surorii lui, Oak face o plecăciune. Wren, care nu pare sigură de etichetă, face o mică reverență.

În ciuda magiei puternice pe care cu siguranță a trebuit să o folosească pentru a distruge monstrul din mare, în ciuda faptului că a fost foarte bolnavă după aceea, Wren arată remarcabil de liniștită.

— Bine ai venit acasă, Prințe Oak! îl întâmpină Jude formal, apoi buzele i se contorsionează într-un zâmbet forțat. Și felicitări pentru împlinirea misiunii tale extraordinare. Adu-mi aminte să te fac cavaler cu prima ocazie.

Oak rânjește și-și mușcă limba. Este convins că Jude mai are multe să-i spună, mai târziu, când vor rămâne singuri.

— Bun-venit și ție, Regină Suren a fostei Curți a Dinților, spune Cardan, cu vocea lui mătăsoasă. Te-ai schimbat destul

de mult, ceea ce este firesc, presupun. Felicitări pentru uciderea mamei tale!

Wren împietrește de uimire.

Oak ar vrea cu disperare să-l oprească pe Cardan, însă nu-i vine în minte decât să-l lovească în picior sau să-i arunce cu ceva în cap ca să-l împiedice să vorbească.

— Citadela Acului de Gheață este plină de vechi coșmaruri, zice Wren, după o clipă de tăcere. Aștept cu entuziasm să țes unele noi.

Cardan îi oferă un zâmbet pieziș, ca semn de apreciere pentru replica oferită.

— Vom cina împreună mâine, la asfințit, pentru a vă celebra sosirea. Și logodna, dacă mesajele disperate pe care le-am primit de la Grima Mog sunt adevărate.

Lui Oak îi vuiește capul încercând să-și dea seama dacă ar trebui să obiecteze în vreo privință.

— Suntem, într-adevăr, logodiți! confirmă.

Jude își îndreaptă privirea spre el, cercetându-i chipul. Apoi se întoarce la Wren.

— Așadar, vei fi noua mea soră.

Wren tresare, de parcă vorbele ei ar fi prima mutare dintr-un joc crud. Oak ar vrea să-și întindă mâna, să-i atingă brațul și să o asigure că totul va fi bine, doar că știe că nu ar trebui să o pună în situația în care să pară că ar avea nevoie de încurajare.

Și nu e sigur până la urmă ce a vrut să spună cu adevărat sora lui prin cuvintele ei.

O clipă mai târziu, vulturul negru aterizează în țărână, lângă ei, și se transformă în Bogdana, penele întunecate preschimbându-se în rochia și părul ei.

Pretutindeni se aude zăngănitul săbiilor scoase din teci.

— Ce întâmpinare ca la carte, Majestățile Voastre! le aruncă Bogdana.

Nu face nicio plecăciune. Nicio reverență. Nici măcar nu-și înclină fruntea.

— Bogdana! spune Jude, cu o urmă de ceva ce ar putea fi admirație în glas. Reputația te precedă.

— Încântător, zice cotoroanța-furtunii. Mai ales având în vedere că v-am salvat nava de la distrugere.

Jude își îndreaptă privirea spre Stafie – dar se redresează repede și și-o întoarce la Randalin.

— Așa este, Majestate! confirmă sfetnicul. Marea de Jos a lansat un atac împotriva noastră.

În mulțime se răspândesc fiori de uimire.

Cardan ridică din sprânceană, arătându-se sceptic.

— Marea de Jos?

— Unul dintre pretendenții la mâna Reginei Nicasia, clarifică Randalin.

Înaltul Rege se întoarce spre Oak cu un zâmbet amuzat.

— Poate că își făceau griji că le-ai putea deveni rival.

— Au vrut să trimită un mesaj, continuă Randalin, de parcă ar susține un caz. Anume că țărmurile ar trebui să-și vadă de treburi și să lase Marea de Jos să-și rezolve singură problema conducătorului. Dacă acționăm în alt fel, ne vom face un dușman puternic.

— Felul distorsionat în care văd ei tratatele mă face să-i văd și eu distorsionat, zice Cardan. Îi vom oferi ajutor Nicasiei, așa cum ea ne-a ajutat pe noi odată și după cum am jurat că vom face.

Marea de Jos sărise în ajutorul lui Jude atunci când Cardan fusese preschimbat în șarpe, în vreme ce Madoc și aliații lui conspirau să-i ia tronul și coroana, iar Wren se ascundea în camera lui Oak.

— Îți suntem recunoscători pentru ajutorul oferit, îi spune Jude Bogdanei.

— Eu am salvat nava, dar Wren i-a salvat pe cei aflați la

bord! zice cotoroanța-furtunii, strângându-i posesiv fetei umărul cu degetele ei lungi.

Wren se încordează, fie din cauza atingerii, fie a laudei.

— Și l-a salvat și pe tatăl nostru, spune Oak, pentru că trebuie să o convingă pe Jude că Wren nu le este dușman. Nu aș fi reușit să ajung la Madoc fără ea, nici să-l eliberez – dar sunt sigur că cel puțin asta ți-a povestit el deja.

— Mi-a povestit multe lucruri, spune Jude.

— Sperăm că-l vom vedea la nuntă, zice Bogdana.

Jude ridică din sprâncene și-i aruncă o privire Înaltului Rege. E clar că ei se gândiseră că logodna lui Oak este departe de a însemna un schimb de jurăminte.

— Sunt mai multe festivități care trebuie să preceadă...

— Trei zile, zice Bogdana. Nu mai mult!

— Sau ce? întreabă Cardan, pe un ton vesel.

O provocare.

— Destul, șuieră Wren în barbă.

Nu poate să o tragă la socoteală pe cotoroanța-furtunii în fața tuturor și Bogdana o știe, dar trebuie să facă ceva.

Cotoroanța-furtunii își așază mâinile pe umerii lui Wren.

— Prințule?

Cu toții se uită la el, cântărindu-i loialitatea. Și în timp ce Oak s-ar căsători cu Wren pe loc, dacă ar ține doar de el, nu poate nega că ceva ce Bogdana își dorește cu atâta nerăbdare nu are cum să fie un lucru bun. Poate că a ghicit că Wren nu are de gând să meargă niciodată până la capăt.

— Ar fi o suferință pentru mine să aștept și trei zile! zice Oak cu degajare, schimbând tonul discuției. Dar dacă trebuie să așteptăm, de dragul etichetei, atunci e mai bine ca lucrurile să fie făcute ca la carte...

— Există ritualuri care trebuie urmate, intervine Jude. Și familiile trebuie să se strângă.

În mod clar trage de timp, așa cum sperase Wren.

Cardan urmărește discuția. Îl urmărește în special pe Oak. Bănuiește ceva. Prințul trebuie să discute cu el între patru ochi. Trebuie să-i explice.

— Avem camere gata pregătite la palat..., începe Jude.

Wren își scutură capul.

— Nu trebuie să vă deranjați pentru mine. Îmi pot găzdui și îngriji singură supușii.

Wren scoate din buzunarul rochiei gri-sclipitoare nuca albă.

Jude se încruntă.

Oak înțelege de ce nu vrea să stea la palat, unde i-ar putea fi observate toate slăbiciunile. Dar faptul că refuză ospitalitatea conducătorilor din Elfhame vorbește clar despre loialitatea ei.

Atenția lui Cardan pare distrasă însă de nuca în sine.

— Ah, ei bine, voi fi eu cel care va pune întrebarea care plutește în aer: *ce ai tu acolo?*

— Dacă ne veți oferi o bucată de iarbă, aici vom sta eu și supușii mei.

Jude îi aruncă o privire lui Oak, iar el ridică din umeri.

— Desigur, spune Înalta Regină, făcându-i semn unui membru al gărzii. Faceți loc!

Câțiva dintre cavalerii lui Jude împrăștie mulțimea, creând un spațiu liber în apropierea stâncilor negre, care dau spre mare.

— E suficient loc? întreabă Jude.

— Suficient și mai mult decât suficient, răspunde Bogdana.

— Putem fi generoși, zice Cardan, care în mod clar își alege cuvintele ca să o scoată din sărite pe cotoroanța-furtunii.

Wren se îndepărtează câțiva pași, apoi aruncă nuca în iarbă și recită versurile în șoaptă. În jur izbucnesc strigăte de uimire în timp ce din pământ se ridică un pavilion alb ca penele de lebădă, cu picioare aurite, ca acelea de cioară.

Lui Oak îi amintește de unul dintre corturile din tabăra de la Curtea Dinților. Își aduce aminte că a văzut ceva asemănător atunci când a venit să taie funia cu care Wren era legată de un stâlp. Își amintește cum asculta vocea lui Madoc răsunând printre acelea ale soldaților, pe jumătate cu dor și pe jumătate cu teamă. Îi fusese dor de tatăl lui. Dar îi fusese și teamă.

Oak se întreabă dacă și Wren își amintește de tabăra ridicată nu departe de locul în care stau acum. Se întreabă dacă urăște faptul că s-a întors aici.

Mama Măduvă este cea care i-a dat nuca fermecată. Mama Măduvă, care are un loc în Piața Mandragora. Care i-a dat lui Oak sfatul ce l-a condus la Vrăjitoarea-Ciulin, care la rândul ei l-a trimis direct la Bogdana. Fusese îndrumat de la cotoroanță la cotoroanță, poate cu un plan anume în minte. O versiune anume a unui viitor comun.

Prințul este bântuit doar de gânduri negre.

— Ce nucă isteață! zice Cardan, zâmbind. Dacă nu veți rămâne la palat, nu ne rămâne decât să vă trimitem gustări și să sperăm că vă vom revedea mâine.

Înaltul Rege îi face semn lui Oak.

— Mă gândesc că nu ai și tu o căsuță în buzunar. Familia ta arde de nerăbdare să petreacă timp cu tine.

— O clipă, cere prințul, întorcându-se spre Wren.

Este aproape imposibil să-i spună ceva cu însemnătate aici, când sunt atâția ochi ațintiți asupra lor, dar nu poate pleca fără să-i promită că se vor revedea. Vrea să se asigure că Wren știe că nu o va abandona.

— Mâine, la amiază? o întreabă. Voi veni la tine.

Wren dă din cap, dar expresia ei arată că se pregătește să fie trădată. Oak o înțelege. Aici are putere. Dacă intenția lui ar fi să o rănească, acum ar putea să o facă.

— Chiar vreau să-ți arăt insulele. Am putea merge la Piața Mandragora. Să înotăm în Lacul Măștilor. Să facem un picnic pe Insear, dacă vrei.

— Poate, spune și-l lasă să-i strângă mâna.

Îl lasă chiar și să-i sărute încheietura. Oak nu știe cum să interpreteze faptul că îi tremură degetele când îi dă drumul.

Apoi este luat pe sus spre palat, urmat de Tiernan și de Randalin, care se plânge Înaltului Rege și Înaltei Regine despre disconfortul călătoriei.

— Tu ai insistat să mergi în nord! îi reamintește Jude sfetnicului.

De cum intră pe ușile Palatului din Elfhame, Oriana îl îmbrățișează pe Oak, strângându-l cu putere.

— Unde ți-a fost capul? îl întreabă, lucru care-l face să râdă, pentru că este exact ce se aștepta să o audă spunând.

— Unde este Madoc? întreabă Oak, trecând din brațele mamei lui în cele ale lui Taryn.

— Ne așteaptă probabil în camera de război, spune Jude.

Leander vine la Oak și îi cere să fie învârtit. Prințul îl ridică pe băiat în brațe și se răsucește, fiind răsplătit de râsetele copilului.

Cardan cască.

— Urăsc camera de război!

Jude își dă ochii peste cap.

— Se ceartă probabil cu secundul lui Grima Mog.

— Ah, dacă pot să urmăresc o ceartă în adevăratul sens al cuvântului, atunci e altă poveste, desigur! zice Cardan. Dar dacă e vorba doar de împins figurine mici din lemn pe niște hărți, atunci las treaba asta în seama lui Leander.

Când își aude numele, Leander se grăbește să vină la el.

— Eu sunt plictisit, tu ești plictisit! Vrei să ne jucăm?

E pe jumătate cerere, pe jumătate poruncă.

Cardan își coboară degetele pe creștetul capului copilului, dându-i pe spate părul de culoarea cuprului întunecat.

— Nu acum, diavol mic! Avem multe treburi plicticoase de adulți de rezolvat.

Oak se întreabă dacă Înaltul Rege îl vede pe Locke în băiat. Dacă vede în el copilul pe care el și Jude nu îl au – și din câte se pare nu îl vor avea prea curând.

Când Jude se întoarce spre el, Oak își ridică mâna, ca să o împiedice să spună ce se pregătește să spună.

— Aș putea să vorbesc cu Cardan o clipă?

Înaltul Rege îl privește cu ochii mijiți.

— Sora ta are întâietate și și-ar dori să petreacă ceva timp cu tine.

La gândul moralei pe care urmează să i-o facă Jude, apoi toți ceilalți membri ai familiei care au întâietate, Oak se simte deja extenuat.

— Nu am mai fost acasă de două luni și sunt lipicios din cauza aerului de mare, spune el. Vreau să fac o baie și să mă îmbrac cu hainele mele, apoi să dorm în patul meu, înainte să începi să țipi la mine.

Jude pufnește.

— Alege două.

— Poftim?

— M-ai auzit. Poți să dormi și apoi să faci baie, dar eu voi fi acolo în clipa în care ai terminat și nu îmi pasă dacă ești gol pușcă. Poți să te îmbăiezi și să îmbraci veșminte curate, și să mă vezi înainte să mergi la culcare. Sau poți să dormi și să te schimbi, fără baie, deși recunosc că această variantă nu este preferata mea.

Oak îi aruncă o privire exasperată. Jude îi zâmbește. În mintea prințului ea a rămas în primul rând sora lui, dar în acea clipă e imposibil să uite că este și Regina Regatului Elfhame.

— Fie! cedează. Baie și haine. Dar vreau o cafea, și nu din aceea din ciuperci.

— Dorința ta, îi zice Jude, mincinoasă cum este, e poruncă pentru mine.

— Explică-mi ce s-a întâmplat, de la început! zice Jude, așezându-se pe una dintre canapelele din camera lui Oak, cu mâinile-n sân.

Alături, pe măsuța de lângă ea, se află o selecție de fursecuri, o carafă cu cafea, cu spumă atât de proaspătă că este încă aurie și caldă, și un bol cu fructe. Servitorii tot intră, aducând și mai multe gustări: turte de ovăz, prăjituri cu miere, castane coapte, brânzeturi cu cristale care crănțănesc în dinți, tarte de păstârnac, glazurate cu miere și lavandă – iar Oak tot mănâncă.

— După ce am plecat de la Curte, am mers să o caut pe Wren, pentru că știam că ea îi poate comanda lui Lady Nore, începe Oak, distras de servitorul care-i pune o cană cu cafea fierbinte în mână.

Are părul ud și trupul relaxat după ce a stat la înmuiat în apă. Abundența, pe care până acum a luat-o de bună, îl înconjoară, la fel de familiară ca propriul pat.

— Vrei să spui *Suren*? îl corectează Jude. Fosta regină-copil de la Curtea Dinților? Pentru care tu ai un nume drăgălaș de alint.

Oak ridică din umeri. *Wren* nu e chiar un nume de alint, dar înțelege unde bate sora lui. Faptul că îl folosește arată familiaritate.

— Tiernan zice că o știi de ani buni.

Oak citește pe chipul lui Jude că ea este de părere că a riscat nebunește luând-o pe Wren cu el în călătorie, că este prea credul și că de aceea sfârșește adesea cu un pumnal înfipt în spate. Este ceea ce prințul vrea ca ea să creadă despre el, lucrul pentru care a lucrat cu meticulozitate, dar tot îl ustură.

— Am cunoscut-o când a venit în Elfhame, cu cei de la Curtea Dinților. Ne furișam împreună ca să ne jucăm. Ți-am spus atunci că are nevoie de ajutor.

Ochii întunecați ai lui Jude sunt atenți. E atentă la toate nuanțele poveștii pe care i-o spune fratele ei, ținându-și buzele strânse într-o linie dură.

— Te-ai furișat alături de ea în timpul unui *război*? Când? De ce?

Oak își scutură capul.

— În noaptea în care tu, Vivi, Heather și Taryn vorbeați despre șerpi, blesteme și ce să faceți cu hamul.

Sora lui se apleacă spre el.

— Ai fi putut să fii ucis! Ai fi putut să fii ucis de *tatăl nostru*!

Oak pune mâna pe o turtă de ovăz și începe să o rupă.

— De-a lungul anilor am mai văzut-o pe Wren o dată sau de două ori, deși nu eram sigur ce părere are despre mine. Apoi, de data asta...

Oak bagă de seamă schimbarea de pe chipul lui Jude, cum acesteia i se încordează ușor mușchii umerilor. Dar îl ascultă încă.

— Am trădat-o, mărturisește Oak. Și nu știu dacă mă va ierta.

— Ei bine, poartă inelul tău pe deget, zice Jude.

Oak ia o bucățică de turtă și o bagă în gură, gustând minciuna pe care nu o poate spune.

Sora lui oftează.

— Și a venit până aici. Asta trebuie să însemne ceva.

Și m-a ținut prizonier. Oak nu e prea convins că Jude va considera asta drept o dovadă că Wren ține la el.

— Deci, tu chiar ai de gând să mergi până la capăt cu această căsătorie? E adevărat?

— Da, răspunde Oak, pentru că motivele lui de îngrijorare nu au nimic de-a face cu disponibilitatea sa.

Jude nu pare încântată.

— Tata mi-a explicat că are o putere unică.

Oak dă din cap.

— Poate să destrame lucruri. Magie, în mare parte, însă nu doar asta.

— Făpturi? întreabă Jude, deși dacă Înaltul Rege a felicitat-o pe Wren pentru moartea lui Lady Nore, e clar că el știe răspunsul la această întrebare, ceea ce înseamnă că și ea îl știe.

Cu toate acestea, sora lui vrea să-l audă de la Oak. Poate că doar vrea să-l facă să recunoască. Prințul dă din cap.

Jude ridică o sprânceană.

— Și ce înseamnă asta, mai precis?

— Ne poate împrăștia mărunțaiele pe zăpadă. Sau în oricare alt decor s-ar afla.

— Încântător, comentează Jude. Și ai de gând să îmi spui că este aliata noastră? Că suntem protejați de puterea ei?

Oak își umezește buzele uscate. Nu, nu poate spune asta. Nici nu vrea să mărturisească faptul că Wren se poate destrăma ea însăși, fără ca aceasta să-i fie intenția.

Jude oftează din nou.

— Voi alege să am încredere în tine, frate al meu. Deocamdată. Să nu mă faci să regret.

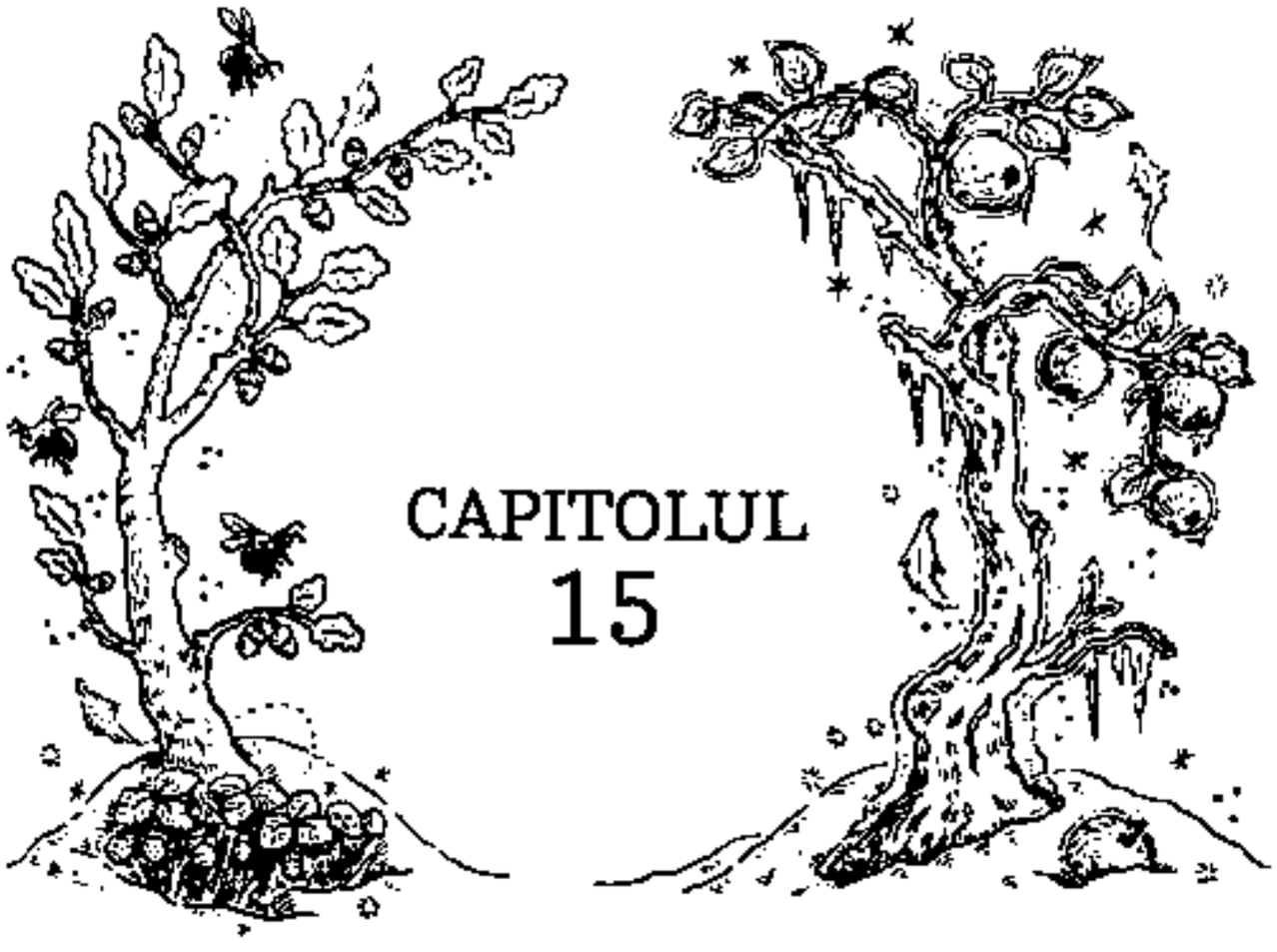

CAPITOLUL 15

Oak se trezește în dormitorul lui familiar, în mijlocul unei dezordini familiare. Masa de toaletă și biroul îi sunt acoperite de hârtii. Cărțile sunt stivuite în mormane neîngrijite și puse la loc în rafturi în unghiuri ciudate. Pe noptieră are un volum deschis cu fața în jos și cotorul scorojit.

Oak este un prinț lipsit de etichetă când vine vorba de cărți. Profesorii lui au făcut această observație de mai multe ori.

Atârnat de perete se află un colaj cu desene, fotografii și alte artefacte din ambele lumi din care Oak face parte. Un bilet într-o nuanță aprinsă de portocaliu, de la un târg, e prins lângă o ghicitoare scrisă pe o bucată de pergament pe care a găsit-o în gâtlejul unui pește. Numărul de telefon al unui băiat pe care l-a cunoscut la un cinematograf, scris cu pixul. Un bilețel adeziv cu trei cărți pe care a vrut să le ia de

la bibliotecă. Un colier de aur în formă de ghindă, oferit de prima lui mamă celei de-a doua lui mame, care mai apoi i l-a dăruit lui – e prins cu gumă de perete. O figurină din argint în formă de vulpe, legată cu șnur de mijloc – sora geamănă a celei pe care o are Wren. Un portret al lui, desenat în stilul manga, pe care i l-a făcut Heather, folosind carioci. O schiță în creion pentru portretul oficial de familie, care este atârnat într-unul dintre holuri.

Totul este la fel ca atunci când a plecat. Privind în jur se simte de parcă timpul s-a comprimat, de parcă nu și-ar fi părăsit camera decât pentru câteva ore. De parcă nu ar fi putut să se întoarcă atât de schimbat.

Oak aude un zgomot în salonul de lângă dormitorul lui, care face parte din apartamentele care ar trebui să fie doar ale lui. Se trezește cu totul și alunecă din pat, iar mâna i se îndreaptă instinctiv spre pumnalul ascuns sub saltea.

Și acesta este exact acolo unde l-a lăsat.

Se strecoară pe lângă perete, atent la copite atunci când pășește pe podeaua de piatră. Aruncă o privire prin deschizătura dintre ușă și toc.

Îl vede pe Madoc, culegând câte ceva din mâncarea rămasă pe masă.

Cu un oftat dezgustat – față de sine, de tatăl lui și de aparenta lui paranoia – Oak înfige pumnalul în perete și ia pe el un halat. Când iese în salon, îl găsește pe Madoc stând pe canapea, cu o cafea rece, rămasă de seara trecută. Peticul pentru ochi îi acoperă jumătate din față, iar pe una dintre măsuțe se odihnește un baston negru răsucit. Semnele care amintesc de suferința îndurată de tatăl lui în Citadelă îi îmblânzesc lui Oak furia pe care o simte pentru el, dar nu i-o sting cu totul.

— Ești în viață, rânjește Madoc.

— Aș putea să zic același lucru despre tine, punctează Oak, așezându-se în fața tatălui său.

Prințul poartă un halat brodat cu căprioare, dintre care jumătate sunt săgetate și sângerează cu fir roșu pe țesătura aurie. Tot ce se află în Elfhame pare ireal și sinistru în această clipă, iar căprioarele de pe halatul lui nu-l ajută deloc să scape de această senzație.

— Și înainte să punctezi *ceva* despre *orice* am făcut și tie ți s-a părut riscant, aș vrea să-ți aduc aminte că tu ai făcut ceva cu mult mai riscant și mai nebunesc.

— Sunt pedepsit! zice Madoc, apoi rânjește. Dar am obținut ce am vrut.

— Te-a iertat?

Oak nu este cu adevărat surprins. Până la urmă, tatăl lui se află aici, în palat.

Gluga-roșie își scutură capul.

— Sora ta a revocat exilul. *Pentru moment.*

Madoc pufnește și Oak își dă seama că este singurul lucru pe care l-a putut face Jude fără să pară că îi oferă o favoare deosebită. Dar a fost îndeajuns.

— Și ai renunțat la uneltiri? îl întreabă Oak.

Madoc își flutură mâna evaziv.

— De ce ar trebui să mai uneltesc când copiii mei controlează tot ce mi-am dorit vreodată pentru ei?

Cu alte cuvinte: nu, nu a renunțat.

Oak oftează.

— Așa că hai să discutăm despre nunta ta. Știi, câteva facțiuni din Elfhame sunt entuziasmate în această privință.

Oak ridică din sprâncene. Sunt persoane care-l vor îndepărtat?

— Dacă ai avea o regină puternică, ar fi mai ușor să fii susținut împotriva celor care ocupă în prezent tronul.

Oak ar fi trebuit să se aștepte la asta.

— De vreme ce eu nu m-am arătat a fi un conducător competent.

— Unele Făpturi preferă incompetența. Ceea ce-și doresc de la conducătorii lor este să aibă suficientă putere ca să-și asigure tronul și destulă naivitate ca să-i asculte pe aceia care i-au urcat pe el. Iar regina ta dă dovadă de ambele.

— Da?

Discursul despre politică al lui Madoc este reconfortant prin familiaritatea lui, dar pe Oak îl deranjează că tatăl lui a identificat atât de rapid facțiunile de la Curte care sunt dispuse să trădeze. Îl îngrijorează felul în care Madoc ar putea să răspundă dacă i-ar da de înțeles că *este* interesat să ajungă Înalt Rege. Se teme că gluga-roșie îi prețuiește naivitatea la fel de mult ca oricare alt conspirator.

— Se vor înfățișa dinaintea micii tale regine în această seară, continuă Madoc. Se vor prezenta și vor încerca să-i intre în grații. Vor încerca să se amestece printre supușii ei și să o lingușească. Și vor aprecia în ce măsură îi urăște pe Înaltul Rege și pe Înalta Regină. Sper că jurămintele pe care ți le-a făcut sunt solide ca fierul.

Oak își amintește cum Wren i-a spus lui Randalin că ar putea rupe jurăminte așa cum rupe un blestem. Să le sfâșie *ca pe pânza de păianjen*. Nu-i place să se gândească la cât de tare l-ar intriga pe tatăl lui această informație.

— Ar trebui să mă îmbrac.

— Voi chema servitorii, îi zice Madoc, întinzându-se după baston și apoi ridicându-se.

— Mă descurc, îi răspunde ferm Oak.

— Ar trebui să ia platourile acestea și să-ți aducă micul-dejun.

Tatăl lui se îndreaptă deja spre clopoțelul de lângă ușă. La fel ca în atât de multe alte situații, Oak *ar putea* să-l oprească, dar asta l-ar costa un efort prea mare, care nu pare să merite.

Cei din familia lui Oak sunt obișnuiți să se gândească la el ca la cineva de care trebuie să aibă grijă. Și chiar dacă

Madoc știa că Oak este destul de descurcăreț ca să-l scoată din Citadela Acului de Gheață, prințul bănuiește că ar fi surprins de uneltirile lui de la Curte.

Înainte ca servitorul să vină și să-i ofere ajutorul pe care nu l-a cerut și de care nici nu are nevoie, Oak se întoarce în camera lui și răscolește prin dulap, căutând ceva cu care să se îmbrace. De cum termină cu tatăl lui, are de gând să fure un coș cu mâncare de la bucătărie și să meargă la reședința cu gheare a lui Wren, așa că nu are nevoie de ceva elegant. Alege o jachetă simplă din lână verde și pantaloni închiși la culoare, scurți până la genunchi. Va încerca să o ademenească pe Wren să alerge liberă prin Elfhame. Să își lase gărzile și politica în urmă. Este hotărât să o facă să râdă. Mult.

O bătaie serioasă în ușă îl face să iasă din dormitor. Deși seara trecută s-a îndopat bine și acum i-a spus lui Madoc să nu ceară mâncare, lui Oak îi ghiorțăie stomacul. Trebuie probabil să recupereze ceva mese din urmă. Ar putea să ia mâncare de aici și să nu mai tâlhărească bucătăriile.

— Ah! zice Madoc. Asta trebuie să fie mama ta.

Oak îi aruncă o privire mustrătoare. Nu ar fi avut cum să o evite pe Oriana pentru totdeauna, dar ar fi reușit s-o facă încă o vreme. Iar tatăl lui ar fi putut să-l avertizeze.

— Cum rămâne cu micul-dejun?

— Ți-a adus ea cu siguranță ceva.

Oak își zice că se înțeleseseră dinainte ca mama lui să fie anunțată după ce Madoc termina de discutat cu el – clopoțelul tras însemna probabil că un servitor alergase să îi dea de veste.

Oftând, prințul deschide ușa, apoi se trage la o parte și mama lui intră valvârtej. Aduce o tavă cu un ceainic și niște sendvișuri.

— Nu te vei căsători cu fata aceea! declară Oriana, pironindu-l cu privirea.

Apoi dă drumul la tavă brusc, ignorând zăngănitul puternic pe care-l scoate lovindu-se de masă.

— Cu grijă, zice Oak.

Madoc se ridică, sprijinindu-se cu totul în bastonul lui negru.

— Ei bine, vă las să vorbiți.

Are o expresie blândă pe chip, drăgăstoasă. Nu fuge de conflict. El adoră conflictele. Dar poate că nu vrea să fie pus în situația de a-i mărturisi fățiș Orianei că planurile lui nu se potrivesc cu ale ei.

— Mami! zice Oak.

Oriana se strâmbă. Este îmbrăcată cu o rochie albă cu trandafiriu, cu volane înspumate la gât și în jurul mânecilor. Cu ochii ei roz, pielea pală și aripile ca niște petale de pe spate, lui Oak i se pare uneori că seamănă cu o floare – cu gura-leului.

— Parcă ai fi muritor. E atât de greu să spui cuvântul cum trebuie?

Oak oftează.

— *Mamă*.

Oriana își întinde obrazul pentru a fi sărutată, apoi îi pupă mâinile lui Oak.

— Frumusețea mea! Copilul meu prețios!

Oak zâmbește din reflex, dar cuvintele ei îl dor. Nu s-a îndoit niciodată de dragostea pe care i-o poartă: și-a dat viața peste cap și chiar s-a căsătorit cu Madoc – totul ca să se asigure că Oak este protejat. Dar dacă această dragoste i-a fost cumva impusă, dacă e urmarea unui farmec, atunci nu este reală și Oak trebuia să găsească o cale prin care să-și elibereze mama de povară.

— Mi-am făcut griji de când ai plecat, îi spune Oriana. Știu că îți adori tatăl, dar Madoc nu ar vrea să-ți riști viața pentru el.

Oak își mușcă limba, ca să nu-i răspundă. Nu doar că Madoc a fost dispus să-l lase să-și riște viața, dar chiar s-a

bazat pe asta. Poate că ar trebui să se simtă recunoscător însă. Cel puțin era sigur că sentimentele lui Madoc sunt reale – el era prea manipulativ ca să poată fi manipulat de magie.

— Tata arată bine.

— E mai bine decât înainte. Nu se odihnește îndeajuns însă, desigur.

Oriana își ridică ochii la Oak, cu nerăbdarea întipărită pe chip. De obicei e foarte rigidă când e vorba de etichetă, dar prințul vede că acum nu e interesată de discuții de formă. E surprins chiar că i-a lăsat pe Madoc și pe Jude să vorbească primii cu el. Desigur, faptul că l-a încolțit după plecarea lor îi oferă avantajul de a-i face morală oricât poftește, fără să se teamă că va fi întreruptă.

— Misiunea o înțeleg, chiar dacă nu mi-a plăcut să te știu în pericol, dar asta nu. Nu înțeleg de ce vrei să te căsătorești cu această fată, când ea nu are niciuna dintre calitățile pe care și le-ar putea dori cineva de la o mireasă.

— Stai să văd dacă pricep, zice Oak. Înțelegi partea în care aș fi putut fi nevoit să ucid o mulțime de persoane, dar crezi că nu am ales fata potrivită cu care să mă sărut?

Oriana îi aruncă o privire aspră și toarnă niște ceai.

Oak bea. Ceaiul este negru și aromat, și aproape reușește să-i alunge amărăciunea pe care o simte.

— Ai fost închis în temnița ei. Am vorbit de multe ori cu Tiernan de când s-a întors. I-am pus o mie de întrebări. Știu că l-ai trimis cu Madoc ca să-i salvezi pe amândoi. Așa că, spune-mi: te căsătorești cu ea pentru că o iubești sau pentru că vrei să salvezi lumea de ea?

Oak se strâmbă.

— Nu mi-ai oferit alternativa în care vreau să o salvez pe ea de lume.

— Acesta este motivul? întreabă Oriana.

— Țin la ea, răspunde Oak.

— În calitate de Prinț Moștenitor ai o responsabilitate față de tron. Atunci când vei...

— Nu.

Înăuntrul lui Oak se strecoară o urmă de grijă la gândul că și ea, la fel ca Madoc, ar putea deveni prea ambițioasă în numele lui.

— Nu există niciun motiv să crezi că le voi supraviețui lui Jude și lui Cardan. Niciun motiv pentru ca eu să port vreodată coroana.

— Recunosc, cândva îmi era groază că ar putea fi a ta. Dar acum ești mai mare. Și ai o inimă bună. Ar fi un lucru extraordinar pentru Elfhame.

— Jude se descurcă foarte bine. Și nu-i de parcă ea n-ar avea o inimă bună.

Oriana îl privește neîncrezătoare.

— În plus, Wren este la rândul ei regină. Dacă ții neapărat să port o coroană, iată! Dacă mă căsătoresc cu ea, primesc automat una.

Oak ia un sendviș și mușcă din el. Oriana nu e mulțumită.

— Nu este ceva ce poate fi tratat cu ușurință. Sora ta cu siguranță nu o face. Și-a trimis trupele după tine din clipa în care a aflat că ai plecat după tatăl tău. Și chiar dacă acestea nu au reușit să te găsească, l-au adus înapoi la palat pe unul dintre tovarășii tăi de drum: o kelpă.

— Jack al Lacurilor! exclamă Oak încântat, înainte ca restul celor spuse de Oriana să se sedimenteze. Unde este? Ce i-a făcut?

Oriana ridică din umeri.

— Ce ziceai mai devreme despre inima bună a surorii tale?

Oak oftează.

— Ți-ai demonstrat punctul de vedere.

— Jack a fost târât dinaintea noastră și forțat să ne spună tot ce știa despre călătorie și despre intențiile tale. Se află încă

la palat – ca oaspete al Curții, nu *tocmai* prizonier –, dar el a descris-o pe Suren drept mai mult animal decât fată, care se rostogolește în noroi. Iar eu îmi amintesc cum era când era copilă.

— *Torturată* – așa era. În plus, cum poate spune despre o altă persoană că este animal, când el se transformă în cal!

Oriana strânge din buze.

— Nu e pentru tine, zice în cele din urmă. Poate să-ți fie milă de ea cât vrei. Să o dorești dacă nu te poți abține. Dar nu te căsători cu ea! Nu voi permite să te fure nimeni din nou!

Oak oftează. Îi este dator mamei lui. Dar nu îi e dator cu asta.

— Vrei să mă conduci ca pe un copil. Dar vrei și să fiu un conducător. Va trebui să ai încredere în mine când îți spun că știu ce vreau.

— Te-ai plictisit tu de fete mult mai fascinante decât ea, îi zice Oriana, fluturându-și mâna. Și de câțiva băieți, dacă zvonurile de la Curte sunt adevărate. Suren a ta este insipidă, nu are grație și nici maniere, și în plus...

— Destul! se răstește Oak la mama lui, surprinzându-i pe amândoi. Nu, nu va deveni Stăpâna Banchetelor și nu va face întreaga Curte să-i ciugulească din palmă. E tăcută. Nu-i plac mulțimile și nu-i place ca lumea să se holbeze la ea sau să fie nevoită să întrețină conversații superficiale. Dar nu înțeleg ce are asta de-a face cu dragostea mea pentru ea.

Pentru o clipă se uită unul la altul. Apoi, Oriana merge la dulapul lui și-i răscolește prin haine.

— Ar trebui să porți bronz. Uite, asta!

Scoate o tunică lucitoare, țesută cu fir metalic. Are culoarea brună a sângelui închegat și frunze din catifea cusute pe ea, care arată de parcă ar fi fost suflate peste haină de o pală puternică de vânt. Cele mai multe sunt în diferite nuanțe de maro și auriu, dar câteva verzi atrag atenția cu strălucirea lor.

— Poate ar merge cu podoabele de aur pentru copite și coarne. Acelea arată încântător la lumina lumânărilor.

— Dar ce au hainele pe care le port? întreabă Oak. Ies în după-amiaza asta, iar diseară avem doar o cină cu familia și cu o fată pe care nu vrei să o impresionez.

Oriana îl privește de parcă nu i-ar veni să-și creadă urechilor.

— Cină? Ah, nu! Dragul meu, este un *ospăț*!

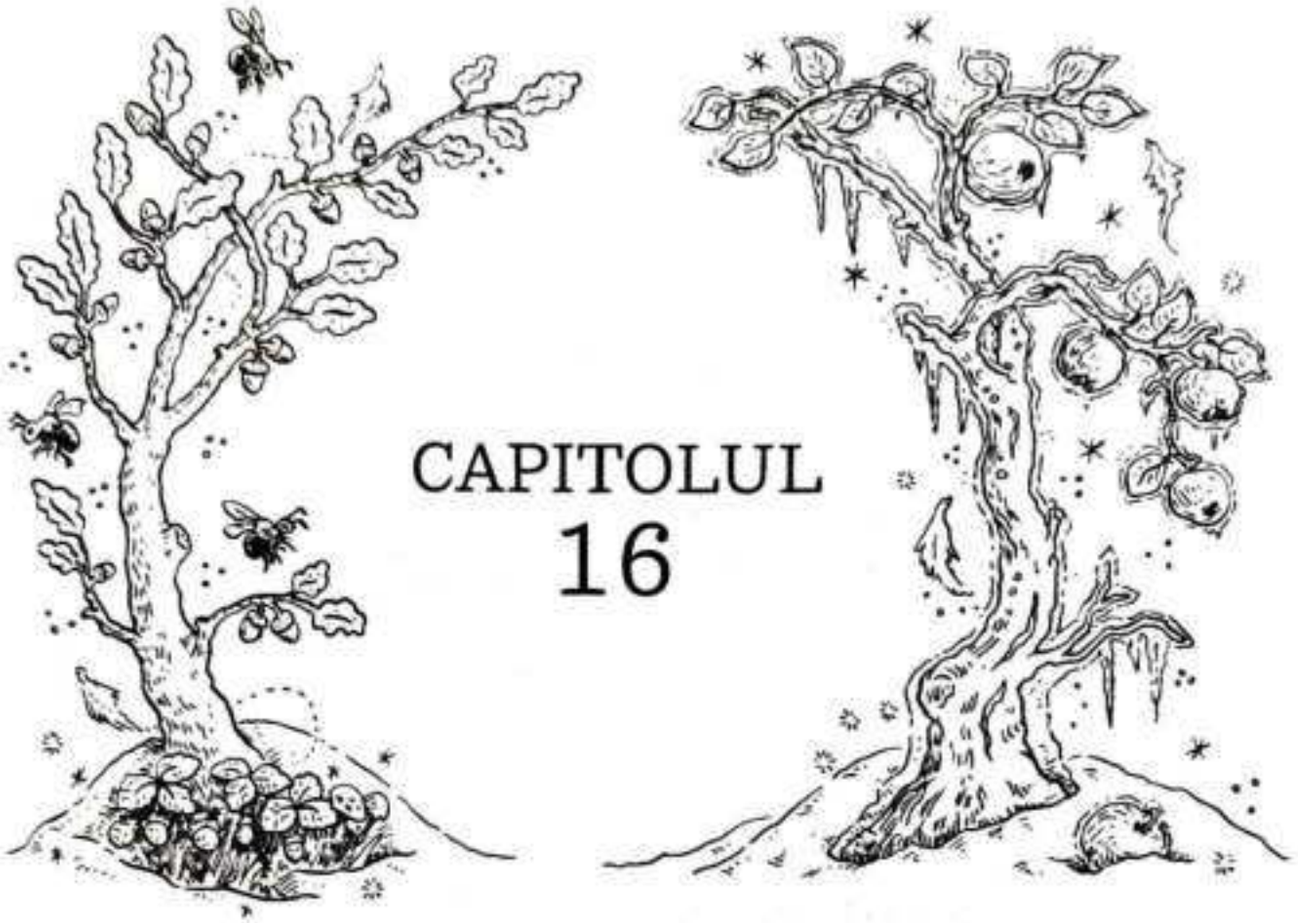

CAPITOLUL 16

Bineînțeles că atunci când a invitat-o pe Wren la cină, Cardan nu s-a gândit că vor lua pur și simplu masa cu toții. A vrut să spună că va organiza un ospăț în onoarea ei. *Bineînțeles!*

Oak a uitat cum merg lucrurile, cum se poartă curtenii. După ce a lipsit atâta vreme din Elfhame, acum este împins din nou în rolul pe care nu-și mai amintește cum să-l joace.

Odată îmbrăcat, certat și pupat de mama lui, reușește în cele din urmă să iasă pe ușă. În drum spre bucătărie dă de nepotul lui, care îi cere să se joace de-a v-ați-ascunselea și o ia la fugă după o pisică din palat, când este refuzat. Apoi, în timp ce își pregătește coșul pentru picnic, Oak îndură tot entuziasmul bine intenționat al servitorilor, printre care se numără și bucătarul, care i-a trimis în cameră prăjituri mici glazurate. Într-un târziu, după ce a obținut o plăcintă, mai

multe brânzeturi și o carafă cu cidru, se strecoară afară, cu obrajii usturându-l puțin de la atâtea ciupituri.

Cerul din Insmire are însă nuanța de albastru a părului lui Wren și Oak își croiește drum spre cortul ei cu speranță în suflet.

Aproape a ajuns, când dintre copaci țâșnește o fată.

— Oak! zice Wren, cu respirația tăiată.

Poartă o rochie maro, simplă, lipsită de grandoarea hainelor în care a văzut-o îmbrăcată de când a preluat Curtea Dinților. Pare ceva ce a aruncat pe ea în grabă.

— Te iubesc, îi spune Oak, pentru că trebuie să i-o spună simplu, astfel încât Wren să nu găsească o cale prin care să vadă în asta o minciună.

Oak zâmbește pentru că ea a alergat prin pădure ca să-l găsească. Pentru că se simte ridicol de fericit.

— Hai cu mine la picnic!

Pentru o clipă, Wren pare cu adevărat îngrozită. Gândurile lui Oak încremenesc deodată. Simte o durere ascuțită în piept și se luptă să-și păstreze zâmbetul pe buze.

Nu-i de parcă se aștepta ca ea să-i împărtășească sentimentele. Se aștepta să râdă și poate să fie ușor flatată. Să se bucure de faptul că are un strop de putere asupra lui. A crezut că Wren îl place, chiar dacă îi era greu să îl ierte. A crezut că *trebuie* să-l placă întrucâtva ca să-l *vrea*.

— Ei bine, reușește să spună prințul, ridicând coșul cu o veselie falsă. Din fericire, ne rămâne picnicul!

— Tu te îndrăgostești cu ușurința cu care cineva face o baie, îi spune Wren. Și îmi închipui că îți trece cu ceva mai multă dramă, dar cu aceeași ușurință.

Asta semăna mai mult cu ce era pregătit să audă.

— Atunci te îndemn să-mi ignori răbufnirea.

— Vreau să anulezi căsătoria, îi cere Wren.

Oak trage aer în piept, rănit. Adevărul e că nu se aștepta ca

ea să toarne sare pe o rană atât de proaspătă, deși își zice că nu i-a dat niciun motiv ca să creadă că nu ar face-o.

— Mi se pare un răspuns exagerat pentru o declarație de dragoste.

Wren nici măcar nu zâmbește.

— Oricum, anuleaz-o.

— Anuleaz-o tu! răbufnește Oak, simțindu-se ca un copil. Din câte îmi amintesc, pe navă ne-am făcut un plan. Dacă acum vrei să-l schimbi, dă-i drumul!

Wren își scutură capul. Își ține mâinile pe lângă corp, strânse în pumni.

— Nu, trebuie să o anulezi tu. Haide, nu-i de parcă îți dorești cu adevărat un mariaj, nu-i așa? Indiferent de ceea ce spui că simți. A fost o idee bună ce ai făcut – ce ai rostit. Tu mereu ai fost deștept! Fii și acum!

— Și să pun capăt relației cu tine? Asta înseamnă să fiu deștept?

Vocea lui Oak sună amar, plină de resentimente. Wren pare cu adevărat rănită de tonul lui. Din cine știe ce motiv, asta îl face și mai furios.

— Nu ar fi trebuit să vin niciodată aici! îi spune Wren.

— Poți să pleci, îi reamintește el.

— Nu înțelegi! zice ea, cu o expresie mâhnită pe chip. Iar eu nu pot să-ți explic.

— Atunci se pare că ne aflăm într-un impas.

Oak își încrucișează brațele la piept. Wren își coboară privirea la mâinile ei împreunate, cu degetele strâns întrepătrunse. Când își ridică din nou ochii la el pare îndurerată.

— Ne vedem la ospăț, spune Oak, încercând să-și recâștige demnitatea.

Apoi se răsucește pe copite și tropăie spre pădure, înainte să mai spună și alte cuvinte pe care le va regreta. Înainte ca Wren să aibă ocazia să-l rănească și mai mult. Se simte meschin, iritabil și ridicol.

Frecându-și ochiul cu podul palmei, prințul nu privește înapoi.

Așa cum pășește spre Piața Mandragora, cu un coș de picnic în mână, Oak se simte ca un bufon desăvârșit.

Mai multe persoane se pleacă adânc atunci când trece pe lângă ele, de parcă simplul fapt că împart același drum este o nemaiîntâlnită onoare. Oak se întreabă dacă era mai puțin jenat dacă ar fi crescut întreaga viață pe insule și nu ar fi fost obișnuit să fie tratat ca o persoană oarecare în lumea muritorilor.

Când era mai mic se bucura de atenția care i se acorda aici. Adora faptul că toți copiii își doreau să se joace cu el și că toată lumea îi zâmbea.

Cu toate acestea, știai că este ceva fals. De aceea te-ai simțit atras de Wren – ea te-a văzut așa cum ești încă de la început.

Însă dacă Wren îl citise pe el, Oak nu este prea sigur că el o citise pe ea. Mama Măduvă fusese chemată în nord de Bogdana. Mama Măduvă i-a oferit lui Wren în dar locuința în care ea și supușii ei își petrecuseră noaptea.

Mama Măduvă știa *ceva* despre planurile lor.

Piața Mandragora, care se află în capătul Insulei Insmoor, era deschisă pe vremuri doar în diminețile cu ceață, dar cu timpul a ajuns să fie aproape permanentă. Aici poți să găsești de toate, de la măști din piele pentru baluri la farmece pentru tălpile pantofilor, tincturi învolburate din fructul zânelor, ingrediente pentru poțiuni și chiar și otrăvuri.

Oak trece pe lângă o tarabă cu animale stranii făcute din sirop de arțar și pe lângă o dantelăreasă care țese cranii și oase în tiparele ei. Un negustor scoate tăvi cu cupe din ghindă,

pline ochi cu vin negru ca sângele. Un altul se oferă să ghicească viitorul în urmele lăsate de scuipat pe o bucată curată de pergament. Un goblin frige stridii la un foc de tabără. Soarele amiezii poleiește totul în aur.

Pe măsură ce piața s-a mărit, tarabele și corturile au început să fie înlocuite de structuri permanente. Casa Mamei Măduvă este una solidă, din piatră, lipsită de fantezia pereților acoperiți de bomboane. În fața acesteia, crește sălbatic o grădină cu ierburi ale căror tulpini se împletesc în dreptul ferestrei cu geamuri în formă de diamant.

Oțelindu-se, Oak bate în ușa ei de lemn.

Se aude agitație de cealaltă parte, apoi ușa se deschide, scârțâind din balamalele vechi. Mama Măduvă își face apariția în prag, cu picioarele ei ca ale unei păsări de pradă, cu gheare. Are părul cenușiu ca piatra și poartă un lanț lung din pietre pe care sunt gravate simboluri arhaice, care te fac să amețești dacă le privești pentru prea multă vreme.

— Prințule! spune ea, clipind din gene la el. Arăți mult prea elegant pentru o vizită la biata Mamă Măduvă.

— Ce grandoare ar putea fi îndeajuns de mare ca să te onoreze cum se cuvine? întreabă Oak, zâmbind larg.

Mama Măduvă pufnește, dar Oak își dă seama că este încântată.

— Intră, atunci! Și povestește-mi despre aventurile tale.

Oak trece pe lângă ea și intră în căsuță. În șemineu arde un foc mic, iar dinaintea lui sunt mai mulți bușteni și un scaun din lemn. Un alt scaun simplu se află mai la o parte, cu un coș plin vârf cu ustensile pentru croșetat și gheme. Lâna pare proaspăt toarsă, deși nu a fost încă țesută destul de bine cât să fi scăpat de toate rămășițele ciulinilor. Pe un perete, un dulap al curiozităților, mare și vopsit, nu încântă prea tare privirea după ce te uiți mai îndeaproape. Sunt acolo schelete mici, acoperite cu un strat subțire de praf. Fluide vâscoase,

pe jumătate uscate în sticle vechi. Aripi de cărăbuși, care sclipesc ca pietrele prețioase. Un castron cu nuci, dintre care unele zbârnâie, iar o alună se rostogolește înainte și-napoi. Dincolo de dulap, prințul vede o ușă care dă într-o cameră din spate, probabil dormitorul.

Mama Măduvă îl îndeamnă pe Oak să ia loc pe scaunul de lângă foc, cu spătarul cioplit în formă de bufniță.

— Ceai? îi oferă ea.

Oak dă din cap, ca să fie politicos, deși se simte de parcă ar fi înotat în ceai de când s-a întors acasă.

Mama Măduvă ia ceainicul de deasupra focului și îi toarnă o ceașcă. Este un soi de amestec, cu aromă de varec și anason.

— Este foarte drăguț din partea ta, îi spune Oak, pentru că Făpturilor nu le place să le fie nesocotite eforturile cu simple mulțumiri și tratează ospitalitatea foarte serios.

Mama Măduvă rânjește și Oak bagă de seamă că are un dinte spart. Cotoroanța își ia și ea ceașca, în care și-a turnat ceai proaspăt, și o folosește ca să-și încălzească mâinile.

— Văd că sfatul pe care ți l-am dat ți-a fost de ajutor. Tatăl tău s-a întors acasă. Și tu însuți ai câștigat un premiu.

Oak dă din cap, simțindu-se de parcă ar păși pe nisipuri mișcătoare. Dacă Mama Măduvă se referă la Wren, atunci i se pare frivol să o numească premiu, de parcă ar fi un obiect, dar nu-și dă seama despre ce altceva ar putea fi vorba. Poate că are motivele ei ca să-i arate că nu ține prea mult la Wren.

— Și astfel am ajuns să-ți caut din nou îndrumarea.

Mama Măduvă ridică din sprâncene.

— În ce privință, prințule?

— Te-am văzut la Citadelă, îi răspunde Oak.

— Și ce-i cu asta? îl întreabă crispată.

Oak oftează.

— Vreau să știu de ce te-a chemat Bogdana acolo. Ce spera că vei face.

Între ei se așterne un lung moment de tăcere. Prințul aude cum fierbe apa și trosnetul nucilor care se mișcă în dulap.

— Știai că am o fată? întreabă ea în cele din urmă.

Oak își scutură capul, deși acum, că a adus vorba, își aduce aminte că parcă avea un copil. Poate că i-a spus cineva mai demult despre fată, deși nu-și mai amintește în ce împrejurare.

— Am încercat să-l păcălesc pe Înaltul Rege să se căsătorească cu ea.

Ah, da! Aceasta era împrejurarea. Mama Măduvă i-a oferit lui Cardan o pelerină care, atunci când era purtată, îl făcea imun la cele mai multe lovituri. Se zvonea că ar fi țesută din mătase de păianjen și coșmaruri și, deși Oak nu-și poate închipui cum ar fi asta cu putință, nu se îndoiește că este adevărat.

— Așadar, ești interesată într-o anumită măsură ca neamul tău să ajungă la conducere.

— Sunt întrucâtva interesată ca *soiul* meu să conducă, îl corectează ea. Mi-ar fi plăcut să-mi văd fata cu o coroană pe cap. E foarte frumoasă și îndemânatică. Dar m-aș bucura să văd fata oricărei cotoroanțe pe tron.

— Eu nu am de gând să ajung Înalt Rege, o informează Oak.

Asta o face să zâmbească și să soarbă din ceai, fără să comenteze ceva.

— Wren? insistă Oak. Citadela? Cererea Bogdanei?

Cotoroanța zâmbește și mai larg.

— Noi, cotoroanțele, am fost primele dintre Făpturi, înainte ca cele ale Văzduhului să se alieze și să obțină puterea, înainte ca cele din Marea de Jos să iasă din adâncuri. Noi, la fel ca trolii și ca uriașii, ne tragem din oasele pământului. Și avem magie veche. Dar nu conducem. Poate că puterea

noastră le intimidează pe alte Făpturi. Nu e de mirare că Bogdana a fost sedusă de propunerea lui Mab, deși până la urmă prețul plătit a fost mare.

— Iar acum îi poartă pică familiei mele, spune Oak.

Mama Măduvă pufnește, parcă din cauza formulării delicate.

— Într-adevăr.

— Și tu?

— Nu am fost eu o supusă loială? îl întreabă cotoroanța. Nu i-am servit pe Înaltul Rege și pe regina lui muritoare? Nu te-am ajutat pe tine, prințule, așa cum am știut mai bine?

— Nu știu, îi răspunde Oak. M-ai ajutat?

Mama Măduvă se ridică, prefăcându-se ofensată, ca să ascundă faptul că nu răspunde; că poate nu îndrăznește să răspundă.

— Cred că a venit vremea să pleci. Sunt sigură că ești așteptat la palat.

Oak își lasă pe masă cana neatinsă de ceai și se ridică de pe scaun. Mama Măduvă este intimidantă, dar el e mai înalt decât ea și are aer regal. Speră că arată mai formidabil decât se simte.

— Dacă Bogdana are un plan împotriva lui Jude și a lui Cardan, iar tu faci parte din el, recompensa care ți-a fost promisă nu va merita pedeapsa pe care o vei primi.

— Așa? Sunt o mulțime de zvonuri despre loialitatea *ta*, prințule, și despre cei cu care alegi *tu* să te întovărășești.

— Sunt loial tronului, răspunde Oak. Și surorii mele, regina.

— Dar regelui? îl întreabă Mama Măduvă, cu ochi ca tăciunele.

Oak o privește în ochi.

— Atâta vreme cât nu o trădează pe Jude, mă supun lui.

Cotoroanța se încruntă.

— Cum rămâne cu fata? Cu ce loialitate îi ești dator? I-ai da inima ta?

O întrebare periculoasă, având în vedere ce știe Oak despre povestea lui Mellith.

Ezită, dorindu-și să dea un răspuns adevărat. Este atras de Wren. E mistuit de gândul la ea. Mătasea aspră a vocii ei. Zâmbetul ei timid. Privirea neabătută. Amintirea șuvițelor ei moi și fine printre degetele lui, apropierea pielii ei, respirația sfioasă. Își amintește cum și-au dat replica de la un capăt la celălalt al mesei lungi din Citadelă – cât de familiară i s-a părut cina, atât de asemănătoare cu multe dintre cele luate în familie. Dar usturimea mărturisirii lui și a respingerii ei este recentă.

— I-aș da orice ar vrea de la mine.

Mama Măduvă ridică din sprânceană, cu o expresie amuzată. Apoi zâmbetul îi pălește.

— Biata Suren.

Oak își duce mâna la inimă.

— Cred că mă simt jignit.

Mama Măduvă râde ușurel.

— Nu-i vorba despre asta, băiat prostuț! Ea ar fi trebuit să fie una dintre cele mai de seamă cotoroanțe, moștenitoarea puterii mamei sale. Făuritoare de furtuni, creatoare a unor obiecte magice atât de minunate, încât nuca pe care i-am dat-o ar fi părut un gablonz. În schimb, puterea i-a fost întoarsă pe dos. Poate doar să absoarbă magie, să rupă blesteme. Singurul blestem pe care nu-l poate destrăma însă este acela pus asupra ei înșăși. Magia ei este distorsionată. De fiecare dată când o folosește, aceasta o rănește.

Oak se gândește la povestea spusă de Bogdana, despre fata a cărei magie ardea ca flacăra chibriturilor, și își zice că magia cotoroanței nu funcționează așa. Poate că Bogdana a fost

obosită după ce a făcut ambarcațiunea să zboare, dar nu bolnavă. Atunci când Cardan a scos o întreagă insulă din mare, nu a leșinat pe urmă.

— Și asta a vrut Bogdana să repari când te-a chemat în nord?

Cotoroanța ezită.

— Să cer unui membru al Consiliului să vină și să inspecteze ce poțiuni și prafuri păstrezi în sertare?

Mama Măduvă râde.

— Chiar ai fi în stare să îi faci așa ceva unei bătrânele ca mine, căreia îi ești deja dator? Ce lipsă de maniere ar arăta asta!

Oak îi aruncă o privire iritată, deși știe că are dreptate. Chiar îi este dator. Și este și el una dintre Făpturi, a fost crescut pe Tărâmul Zânelor destul timp cât să fie aproape convins că lipsa manierelor este mai gravă decât crima pe lista fărădelegilor. În plus, probabil că jumătate dintre membrii Consiliului cumpără de la ea.

— Poți să desfaci blestemul lui Wren?

— Nu, răspunde, cedând. Din câte știu eu, nu poate fi desfăcut. Atunci când puterea morții lui Mellith a fost folosită pentru a o blestema pe Mab, inima lui Mellith a devenit centrul acelui blestem. Cum poți umple ceva ce devorează tot ceea ce pui înăuntrul său? Poate că răspunsul e la tine. Eu nu îl am. Acum, întoarce-te la palat, prințule, și las-o pe Mama Măduvă cu gândurile ei.

Oak probabil a întârziat deja la banchet.

— Dacă o vezi pe Bogdana, zice, să o saluți din partea mea.

— Ah, asta o vei putea face tu însuți cât de curând!

Sala de sub deal este deja plină de Făpturi când ajunge Oak. El, după cum se aștepta, a întârziat.

— Înălțime! îl întâmpină Tiernan, și îl urmează.

— Sper că te-ai odihnit, îi spune Oak, încercând să nu arate ca și cum a fost recent părăsit, prefăcându-se că nu are nicio grijă pe lume.

— Nu a fost nevoie! îi răspunde Tiernan în doi peri și se încruntă, dar cum el se încruntă atât de des, nu e clar dacă asta arată o mai mare dezaprobare decât de obicei. Unde ai fost în după-amiaza asta?

— Am făcut un drum scurt până în Piața Mandragora, îi spune Oak.

— Ai fi putut să mă iei cu tine, îi sugerează Tiernan.

— Aș fi putut, aprobă Oak, împăciuitor. Dar m-am gândit că nu ești în cea mai bună formă după ce aproape te-ai înecat – sau că poate ești ocupat cu altele.

Tiernan se încruntă și mai tare.

— Nu a fost cazul nici de una, nici de alta.

— Am *sperat* că vei fi ocupat!

Oak își rotește privirea prin sală. Cardan stă tolănit pe tronul lui de pe estradă, cu un pocal atârnat între degete, care pare gata să se verse în orice clipă. *Cardan!* Oak trebuie să vorbească cu el, dar nu poate să o facă aici, de față cu toată lumea, de față cu persoane care ar putea face parte din conspirația pe care prințul trebuie să o demaște.

Jude stă lângă Oriana, care gesticulează amplu în timp ce vorbește. Oak nu mai zărește și alți membri ai familiei, deși asta nu înseamnă că nu sunt acolo. Mulțimea e destul de mare.

— Hyacinthe e de trei ori trădător, îi spune Tiernan. Așa că poți înceta să mai vorbești despre el!

Oak ridică o singură sprânceană, un tic pe care e aproape sigur că l-a furat de la Cardan.

— Eu nu-mi amintesc să fi vorbit deloc despre Hyacinthe.

Cum era de așteptat, asta îl irită pe Tiernan și mai tare.

— Te-a trădat, a ajutat la întemnițarea ta. Și te-a lovit. A încercat să-l ucidă pe Înaltul Rege. Ar trebui să mă alungi din serviciul tău pentru sentimentele pe care le am față de el, nu să mă întrebi despre ele de parcă ar fi ceva absolut normal.

— Dar dacă nu pun întrebări, cum voi descoperi destule motive ca să te alung? rânjește Oak, simțindu-și inima puțin mai ușoară.

Tiernan a spus că *are* sentimente, nu că *a avut*. Poate că povestea lui de dragoste e una blestemată, dar asta nu înseamnă că a altora nu ar putea să se împlinească.

Tiernan îl privește lung.

Oak izbucnește în râs.

— Dacă vrea cineva să te tortureze, tot ce are de făcut este să-ți ceară să vorbești despre ceea ce simți!

Buzele lui Tiernan se contorsionează.

— Pe navă, noi..., începe el, dar apoi pare să se răzgândească în privința direcției pe care o ia mărturisirea lui. M-a salvat. Și mi-a vorbit de parcă am putea... Dar eu am fost prea furios ca să-l ascult.

— Ah! exclamă Oak, dar înainte să apuce să continue, o vede pe Lady Elaine înaintând prin mulțime spre el. Of, la naiba!

Lady Elaine se trage pe jumătate din creaturi ale râurilor și pe jumătate din cele ale Văzduhului. Pe spate îi atârnă o pereche de aripi mici și pale, cu vinișoare și translucide, așa cum sunt aripile de libelulă. Sclipesc ca vitraliile. Poartă pe frunte o cunună din iederă și flori, iar rochia îi este țesută tot din ele. E foarte frumoasă, iar Oak își dorește foarte tare ca ea să dispară.

— Voi transmite familiei tale că ai ajuns! spune Tiernan și se face nevăzut în mulțime.

Lady Elaine îi cuprinde lui Oak chipul cu mâna ei delicată, cu degete lungi. Oak se străduiește să nu tresară și să nu facă un pas în spate. Îl deranjează însă cât de greu îi este să se oțelească sub atingerea ei. Înainte nu era așa. Nu i s-a mai întâmplat niciodată să-i fie greu să-și joace rolul de nebun îndrăgostit.

Poate că îi este mai greu acum, din moment ce chiar *e* un nebun îndrăgostit.

— Ai fost rănit, spune Lady Elaine. Un duel?

Întrebarea îl face să pufnească, dar rânjește ca să-și mascheze reacția.

— Mai multe.

— Mâinile cu vânătăi sunt cele mai frumoase, zice ea.

Prințului îi vine mai ușor să zâmbească de această dată. Începe să-și reamintească cine e. Oak din neamul Salcei. Un curtean – puțin iresponsabil, foarte impulsiv. Momeală pentru toți conspiratorii. Dar îl ustură mai mult decât înainte să se prefacă inept. Îl supără gândul că, dacă nu s-ar fi prefăcut atâta vreme, poate că sora lui i-ar fi încredințat misiunea pe care a trebuit s-o fure.

Îl supără că s-a prefăcut atâta vreme încât acum nu este sigur că mai știe cum să fie altfel.

— Ești foarte spirituală! îi spune el lui Lady Elaine.

Iar ea, fără să simtă niciun fel de tensiune, zâmbește.

— Am auzit zvonuri că i-ai fost promis de soț unei creaturi din nord. Sora ta își dorește să facă o alianță cu fata unei cotoroanțe. Pentru a le împăca pe Zânele Timide.

Oak este surprins de această poveste, care reușește să fie aproape cu totul adevărată și în întregime falsă, dar își reamintește că se află la Curte, unde bârfele sunt la loc de cinste și, chiar dacă zânele nu pot să mintă, întâmplările se pot îmbogăți atunci când sunt repovestite.

— Asta nu este întru totul..., începe el.

Lady Elaine își lipește mâna de inimă. Aripile par să-i tremure.

— Ce ușurare! Mi-ar părea rău pentru tine să știu că ai fost nevoit să renunți la plăcerile de la Curte, condamnat pentru totdeauna la un așternut rece, într-un tărâm dezolant. Ai lipsit oricum atât de mult! Vino în odaia mea diseară și îți voi reaminti de ce n-ai vrea să ne părăsești! Pot fi blândă cu zgârieturile și juliturile tale.

Lui Oak îi trece prin minte că nu vrea blândețe. Nu prea știe ce părere să-și facă despre asta, deși nici pe Lady Elaine nu o vrea.

— Nu în seara asta.

— Când e luna la zenit, zice ea. În grădină.

— Nu pot..., încearcă Oak.

— Ți-ai dorit să-mi cunoști prietenii. Pot să aranjez ceva. Apoi, am putea rămâne singuri.

— Prietenii tăi, murmură Oak.

Conspiratorii. Prințul sperase că planurile li se năruiseră, cum în aer pluteau atâtea zvonuri.

— Unii dintre ei par să vorbească foarte liber. Mi-a fost pusă la îndoială loialitatea.

În timp ce Oak rostește aceste cuvinte, în sală își face apariția Wren.

Poartă o rochie nouă, una care nu seamănă cu nimic din ce-ar fi putut să iasă din garderoba lui Lady Nore. Este cu totul albă, ca o gogoașă din mătasea unui păianjen, și i se lipește de trup astfel încât nuanța albastră a pielii ei se întrevede prin țesătură. Materialul i se înfășoară în jurul brațelor și se lărgește spre încheieturi și la fustă, căzând în falduri sfâșiate până aproape de podea.

Împletite în coama sălbatică a părului ei sunt jurubițe din aceeași mătase pală și fină. Iar pe frunte poartă o coroană – nu coroana din obsidian negru a vechii Curți a Dinților, ci una

din turțuri, fiecare dintre aceștia fiind o spirală imposibil de subțire.

La dreapta ei e Hyacinthe, fără urmă de zâmbet pe buze, îmbrăcat într-o uniformă complet neagră.

Oak a văzut-o pe sora lui reinventându-se în ochii Curții. În vreme ce Cardan conduce cu ajutorul farmecului său rece și crud, puterea lui Jude se trage din promisiunea că dacă cineva îi stă în cale, îi va tăia pur și simplu beregata. Este o reputație brutală, dar oare ea, ca muritoare, ar fi fost respectată dacă s-ar fi arătat mai blândă?

Și dacă Oak nu s-a întrebat cât de mult o costă pe Jude acest mit, cât de mult din ea a devorat, ei bine, acum o face. Nu este singurul care joacă un rol. Poate că membrii familiei lui nu s-au văzut niciodată clar unii pe alții.

Wren își rotește privirea prin încăpere și pe chip i se citește ușurarea când dă cu ochii de el. Oak îi zâmbește, înainte să-și aducă aminte de respingerea ei. Ea îi răspunde la rândul ei cu un zâmbet mic, apoi privirea îi alunecă spre femeia de lângă el.

— Ea e? îl întreabă Lady Elaine, și Oak își dă brusc seama cât de aproape de el stă aceasta, cum degetele ei îi strâng posesiv brațul.

Prințul își încleștează maxilarul ca să nu se retragă, ca să nu-și smulgă cu forța brațul din strânsoarea ei. Nu i-ar servi la nimic și, în plus, ce motiv ar avea să-și facă griji că-i lezează sentimentele lui Wren? Ea nu îl vrea.

— Trebuie să mă retrag.

— Pe diseară atunci, zice ea, deși Oak încă nu a acceptat invitația. Și poate că în fiecare noapte care va urma de acum înainte.

În timp ce Lady Elaine se îndepărtează, Oak își zice că nu poate învinovăți pe nimeni decât pe el pentru că Lady Elaine i-a ignorat cuvintele. El singur se face să pară cu capul gol

și ușor de manipulat. El e cel care se aruncă în patul oricui l-ar putea ajuta să descopere cine vrea să trădeze regatul. Și, dacă e să fie sincer, în multe alte paturi, ca să poată uita cât de multe Făpturi au murit din cauza lui.

Prințul se ascunde chiar și de cei la care ține.

Poate că de aceea Wren nu-l poate iubi. Poate că de aceea este atât de ușor de crezut că i-a fermecat pe toți apropiații ca să-l iubească. Până la urmă, cum l-ar putea iubi cineva când nimeni nu-l cunoaște cu adevărat?

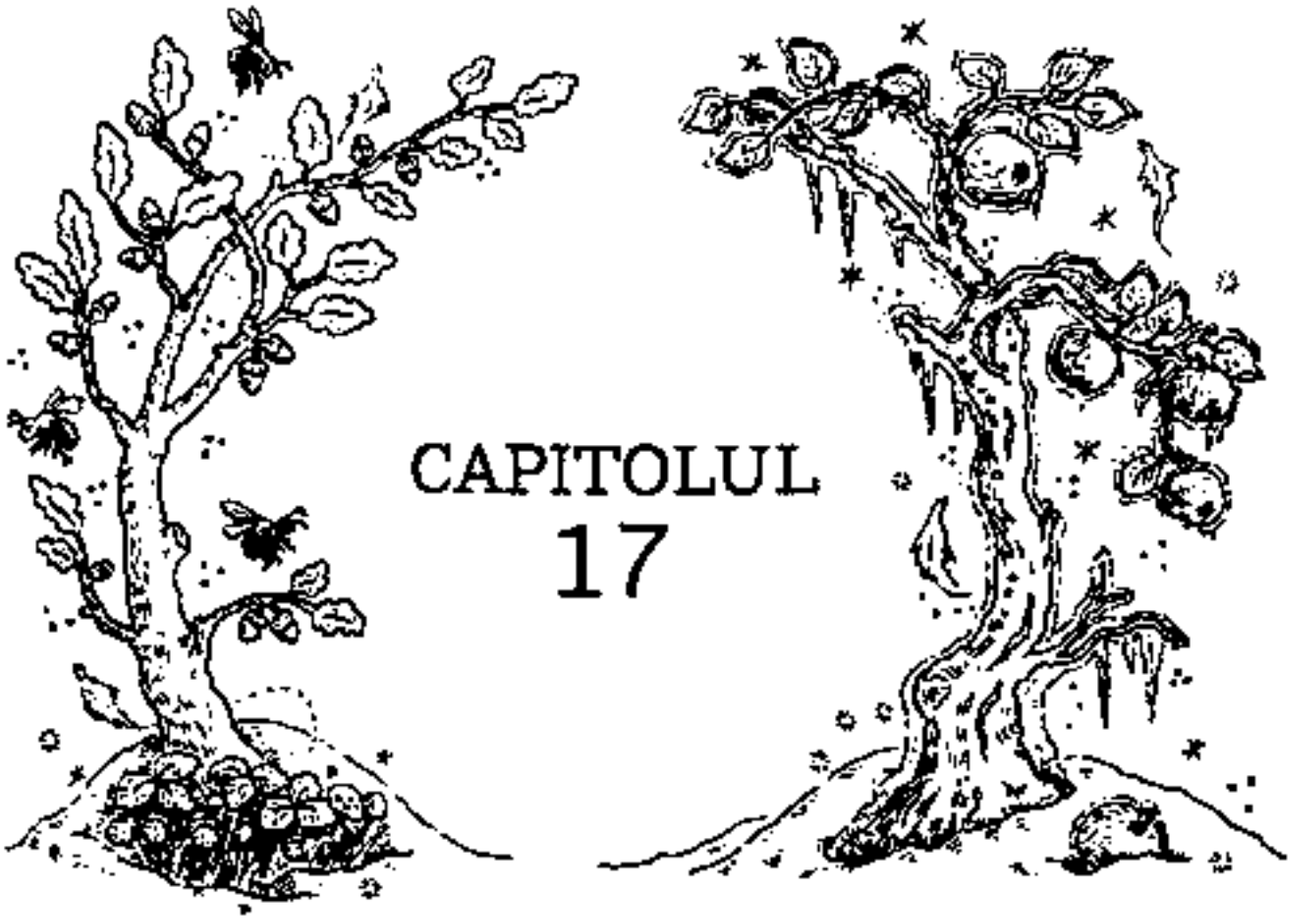

CAPITOLUL 17

Ar trebui să fie o senzație familiară să se afle din nou în mulțime, dar gălăgia făcută de Făpturile strânse aici îi sună prea tare și straniu în urechi. Oak încearcă să-și revină și se pune în mișcare. Mama lui se va supăra pentru că a întârziat, iar Jude și Cardan nu se vor așeza la un ospăț organizat în onoarea lui fără ca el să fie de față, ceea ce înseamnă că festivitățile nu pot începe în mod oficial până când Oak nu ajunge la masă.

Cu toate acestea, atenția îi tot este distrasă de lucrurile care-l înconjoară. De numele tatălui său pe anumite buze. De numele său pe altele. De frânturi de discuții între curteni care își dau cu părerea despre Wren, zicându-i Regina Iernii, Regina Cotoroanță sau Regina Nopții.

Prințul îl observă pe Randalin. Bărbatul scund, cu coarne, bea dintr-o cană uriașă, sculptată din lemn, și conversează

cu Baphen, a cărui barbă sclipește, împodobită cu noi ornamente.

Oak trece pe lângă mese cu vinuri de diferite culori – aurii, verzi și violet. Val Moren, fostul seneșal și unul dintre puținii muritori din Elfhame, se află lângă una dintre aceste mese, râzând singur și învârtindu-se în cerc, de parcă ar fi un copil care vrea să vadă cât de tare poate să amețească.

— Prințule! îl strigă pe Oak. Vrei să cazi cu mine?

— Sper că nu în seara asta, îi răspunde Oak, deși întrebarea îi răsună încă în minte.

Prințul trece pe lângă o masă cu porumbei fripți, care arată prea mult ca niște porumbei vii pentru confortul lui. Alături sunt mai multe tarte cu praz și ciuperci, precum și o piramidă de mere, pe care o construiesc niște silfe.

Prietenul lui Oak, Vier, dă cu ochii de el și-și înalță carafa.

— Un toast în cinstea ta! strigă, apropiindu-se de prinț și trecându-și brațul pe după umerii lui. Înțeleg că ți-ai câștigat o prințesă nordică.

— *Câștigată* este mult spus, zice Oak, desprinzându-se din strânsoarea prietenului său. Dar ar trebui să ajung la ea.

— Da, n-o lăsa să aștepte!

Prințul se afundă din nou în mulțime. Zărește o străfulgerare metalică și se răsucește, căutând din priviri lama unei săbii, dar dă de o femeie-cavaler care poartă o singură mânecă a armurii peste o rochie cu volane. Lângă ea sunt mai multe doamne de la Curte, care poartă buchete uriașe din florea-mireselor, ca niște nori, în chip de peruci. Trece pe lângă zâne cu cape din mușchi și rochii cu poale din crengi. Pe lângă domni eleganți cu robe brodate și jiletci din scoarță de mesteacăn. O fată cu pielea verde și branhii are o rochie cu trenă atât de lungă, încât i se prinde din când în când în rădăcini atunci când pășește. Apoi, privind mai bine, Oak își dă seama că nici măcar nu este vorba despre o trenă, ci de părul desfăcut al fetei.

Când ajunge în cele din urmă la Înalta Masă, Oak o vede pe Wren stând dinaintea surorii lui și a lui Cardan. Chiar ar fi trebuit să se grăbească.

Wren îi surprinde privirea în timp ce pășește spre ei. Deși expresia nu i se schimbă, i se pare că citește ușurarea în ochii ei.

Jude îi urmărește pe amândoi, făcându-și socoteli. După două luni în care a lipsit de la palat și după ce s-a odihnit îndelung ca să-și limpezească mintea, ceea ce îi sare cel mai mult în ochi lui Oak este cât de tânără pare Jude. *Este* tânără, însă se vede o diferență între ea și Taryn. Poate pentru că Taryn a fost mai des în lumea muritorilor în ultimul timp și anii au prins-o din urmă. Sau poate că e obositor să ai un copil mic și nu arată mai în vârstă, ci doar obosită.

O clipă mai târziu, Oak se întreabă dacă nu a fost cumva doar o impresie de moment. O parte din el însă se întreabă dacă Jude mai este la fel de muritoare pe cât era odată.

Prințul face o plecăciune în fața surorii lui și a lui Cardan.

— Wren tocmai ne povestea despre puterile ei, spune Jude aspru. Și i-am cerut să ne înapoieze hamul pe care *tu* l-ai împrumutat.

Oak a pierdut ceva din discuție, și nu a fost ceva de bine. I-a refuzat Wren?

— L-am trimis pe unul dintre soldații mei după el, îi spune Wren, parcă pentru a-i răspunde la întrebarea pe care nu a rostit-o.

Poate că sunt doar enervați pentru că li s-a amintit cât de mulți trădători ai Regatului Elfhame servesc la Curtea Dinților. Dacă așa stau lucrurile, cu siguranță iritarea le crește când un șoim intră în zbor și se preschimbă în bărbat la aterizare. Straun.

Fosta gardă a celulei în care a fost închis îi aruncă lui Oak o privire îngâmfată și-i întinde hamul lui Wren.

Prințul încă simte chingile pe piele. Își amintește încă ce neajutorat s-a simțit atunci când Wren i-a ordonat să se târască. Cum l-a privit Straun, cum a râs.

Wren ia hamul de la soldat și-l ține în palmă.

— E un obiect blestemat.

— La fel ca toate creațiile lui Grimsen, spune Jude.

— Nu-l vreau, zice Wren. Dar nici nu vi-l dau vouă.

Cardan ridică din sprâncene.

— Îndrăzneață declarație rostită în fața conducătorilor tăi, în mijlocul Curții lor. Atunci ce propui?

Pielea se face bucăți și se micșorează în palma ei. Magia părăsește hamul cu un bubuit ca de tunet. Cataramele cad la pământ.

Jude face un pas spre ea. Toți cei adunați acolo se uită acum la ei. Sunetul distrugerii le-a atras atenția la fel de tare ca un țipăt.

— L-ai desfăcut, spune Jude, cu ochii pironiți la rămășițe.

— De vreme ce v-am costat un dar, vă voi oferi altul în schimb. Înalta Regină are o opreliște – una pe care mi-ar fi destul de simplu să o îndepărtez.

Wren zâmbește cu dinți ascuțiți. Oak nu e sigur care este natura opreliștii, dar după scânteia de panică de pe chipul lui Jude, e clar că nu o vrea ridicată.

Propunerea plutește în aer pentru o vreme.

— Atât de multe secrete, soție, zice Cardan molatec.

Privirea pe care i-o aruncă Jude drept răspuns ar fi putut scoroji vopseaua.

— Nu e doar o opreliște, mai e și jumătate de blestem, îi spune Wren surorii lui. Se încolăcește în jurul tău, dar nu te poate prinde cu totul în strânsoare. Te roade.

Uluirea de pe chipul lui Jude este evidentă.

— Dar nu a terminat niciodată de rostit...

Cardan își ridică mâna, ca să o oprească. Orice urmă de tachinare i-a dispărut din glas.

— Ce blestem?

Oak înțelege de ce Înaltul Rege tratează blestemele cu seriozitate, de vreme ce el însuși a fost blestemat să fie un șarpe uriaș otrăvitor.

— S-a întâmplat cu mult timp în urmă. Când am mers la școala de la palat, spune Jude.

— Cine te-a blestemat? o întreabă Cardan.

— Valerian! răsuflă ea. Chiar înainte să moară.

— Chiar înainte să-l ucizi, vrei să spui, zice Cardan și în ochii lui întunecați lucește ceva ce seamănă foarte tare a furie.

Însă dacă aceasta este îndreptată asupra lui Jude sau a persoanei aceleia demult decedate, Oak nu este sigur.

— Nu, răspunde Jude, fără să pară câtuși de puțin speriată. Îl ucisesem deja. Doar că el nu o știa încă.

— Pot să ridic acest blestem și să las piedica neatinsă, zice Wren. Vedeți, mă pot dovedi de folos.

— Se poate spune și așa, răspunde Înaltul Rege, cu gândurile clar îndreptate la blestem și la acest Valerian. O alianță folositoare.

Oak își zice că asta înseamnă că Wren încă se preface că vrea să se căsătorească cu el.

Wren își ridică mâna, întinzându-și degetele spre Jude, și face o mișcare de parcă ar apuca ceva cu putere. Apoi își strânge pumnul.

Sora lui scoate un sunet de surpriză. Își atinge capul pieptului și fruntea i se apleacă în față, chipul fiindu-i ascuns.

Cavalerul Înaltei Regine, Fand, își scoate sabia din teacă, lumina lumânărilor reflectându-se în luciul oțelului. De jur-împrejur, mâinile gărzilor se îndreaptă spre mânerele săbiilor.

— Jude? șoptește Oak, făcând un pas spre sora lui. Wren, ce ai fă...

— Dacă ai rănit-o..., începe Cardan, cu privirea ațintită la soția lui.

— I-am îndepărtat blestemul, răspunde Wren, cu glas egal.

— Sunt bine, șuieră Jude, cu mâna lipită încă de piept.

Se îndreaptă spre un scaun – nu spre cel din capul mesei, nu spre al ei – și se așază.

— Wren mi-a făcut un dar rar. Va trebui să mă gândesc bine ce să-i dau în schimb.

În cuvintele ei se citește o amenințare. Și, privind în jur, Oak înțelege de ce.

Nu doar că Wren a distrus hamul fără a i se acorda permisiunea și a destrămat blestemul fără avertisment, nu doar că a dezvăluit ceva ce Jude și-ar fi dorit poate să rămână ascuns, dar, ce este mai important, i-a făcut pe Înaltul Rege și pe Înalta Regină să pară slabi dinaintea Curții lor. Este adevărat că nu se aflau pe estradă, în fața tuturor, dar erau destui curteni care ascultau și care îi urmăreau, gata să împrăștie zvonuri.

Înaltul Rege și Înalta Regină au fost neajutorați în fața magiei lui Wren.

Wren le-a făcut un serviciu și acum îi sunt îndatorați.

I-a făcut lui Jude ceea ce îi făcuse ei Bogdana în Citadelă – și cu mai mare succes.

Dar care este scopul?

— Știi cum să aduci un pic de haos la o petrecere, nu-i așa? zice Cardan, pe un ton degajat, dar cu o privire aprigă, apoi ridică un pocal de pe masă. Avem în mod evident foarte multe lucruri de discutat în legătură cu viitorul. Deocamdată însă, stăm la aceeași masă. Să închinăm în cinstea iubirii!

Vocea regelui are o anumită intonație, care-i face pe cei din jur să-i acorde atenție. Împrejur se ridică mai multe pahare. Cineva îi pune prințului un pocal de argint în mână. Wren primește și ea unul de la un servitor, plin deja cu vin întunecat.

— Dragostea, continuă Cardan. Forța care ne face să fim uneori mai buni și adesea mai răi. Forța care ne poate înrobi

pe toți. Cea de care ar trebui să ne temem, dar pe care o dorim cel mai mult. Cea care ne unește în această seară – și care vă va uni pe voi doi în curând.

Oak îi aruncă o privire lui Wren. Fața ei e ca de piatră. Strânge atât de tare pocalul, încât i s-au albit încheieturile.

Pe chipul lui Cardan e întipărită urma unui zâmbet, iar atunci când privirea i se îndreaptă spre Oak, își înclină pocalul din nou. Poate în semn de provocare.

Nu-ți vreau tronul, și-ar dori Oak să poată spune cu glas tare, fără să-i pese dacă-l aude cineva sau dacă face din toast un moment jenant. Dar conspiratorii se vor demasca după miezul nopții, așa că merită să mai aștepte o zi.

Stafia, care stă lângă Randalin, își ridică și el paharul spre Oak. Nu departe de ei, lângă Taryn și Leander, Oriana nu închină, ba chiar pare că ar avea de gând să toarne vinul în țărână.

Ei bine, lucrurile merg de minune!

Oak se întoarce spre Wren și își dă seama cât de palidă e.

Se gândește la privirea ei febrilă de pe navă și la cum a trebuit să o ducă în brațe până la pat. Dacă leșină acum, tot ceea ce a construit – faptul că s-a forțat să păsească dreaptă pe mal, schimbul de acum cu sora lui – se va nărui. Curtea o va considera slabă. Lui Oak nu-i place să recunoască, dar așa ar vedea-o și familia lui.

Dar Wren nu are cum să se simtă bine. A fost slăbită după ce a rupt blestemul regilor-trol la plecare. Apoi a distrus monstrul, și acum asta. Oak se gândește la vorbele Mamei Măduvă: cum puterea de cotoroanță a lui Wren – o putere a creației – a fost întoarsă pe dos.

— Mi-aș dori o clipă singur cu logodnica mea, spune Oak, întinzându-și mâna spre ea. Un dans, poate.

Wren îl privește cu ochi sălbatici. A pus-o într-o situație dificilă. Nu-l poate refuza fățiș, dar se întreabă probabil câtă vreme se va mai putea ține pe picioare.

— Trebuie să mâncăm curând! protestează mama lui, care s-a apropiat fără ca el să bage de seamă.

Oak își flutură mâna nepăsător.

— Suntem la un banchet, iar acum că toastul a fost ținut, nu e nevoie să gustăm fiecare fel de mâncare în parte.

Înainte ca altcineva să mai aibă ocazia să-și dea cu părerea, Oak își trece brațul în jurul taliei lui Wren și o conduce spre ringul de dans.

— Poate că, îi spune Oak după ce s-au îndepărtat câțiva pași, am putea merge într-un colț ca să stăm jos pentru o clipă.

— Voi dansa, îi răspunde Wren, parcă pentru a face față unei provocări.

Nu e ceea ce a intenționat Oak, dar după cât de prost s-a exprimat, nu era de mirare că așa a fost interpretat.

Blestemându-se în gând, prințul îi ia mâna în mâna lui. Wren are degetele reci și îl strânge mai tare. Oak o simte încercând să-și impună să se relaxeze.

O conduce prin pașii pe care a învățat-o la Curtea Moliilor. Dansul lor nu este întocmai potrivit cu muzica, dar nu contează prea mult. Pielea lui Wren are aceeași paloare cu aspect cerat pe care a avut-o pe navă. Aceleași pete vineții în jurul ochilor și gurii.

O lipește de el, astfel încât nimeni să nu observe.

— Voi fi bine într-o clipă, îi spune Wren, în timp ce Oak se învârte cu ea în brațe.

Wren face un pas greșit, dar el o prinde și o ține dreaptă.

— Să stăm într-un colț întunecat, îi spune Oak. Odihnește-te o clipă.

— Nu, îi răspunde ea, deși acum Oak îi susține toată greutatea. Văd cum mă privesc deja.

— Cine?

— Familia ta. Mă urăște. Mă vrea dusă.

Oak ar vrea să o contrazică, dar se străduiește să se gândească mai bine la ceea ce îi spune. În timp ce face asta, continuă să danseze, cu o mână pe mijlocul lui Wren și cealaltă lipită de spatele ei, ținându-i picioarele deasupra podelei și trupul lipit de al lui. Atâta vreme cât nu leșină complet, atâta vreme cât nu-i cade capul, va părea că se mișcă împreună.

Temerile lui Wren sunt întrucâtva întemeiate. Mama lui i-ar scuipa la picioare dacă ar putea găsi o cale prin care să împace gestul cu eticheta ei rigidă. Iar dacă Jude pare indecisă, ar ucide-o totuși pe Wren cu mâna ei dacă așa i-ar proteja pe cei la care ține. Nici nu ar fi nevoie să nu o placă pentru a face asta.

— Cei din familia mea sunt convinși că trebuie să mă protejeze, spune Oak, cu amărăciune în glas.

— De mine? întreabă Wren, al cărei chip nu mai este la fel de palid și vinețiu.

Pare chiar ușor amuzată.

— De lumea rea și crudă, îi răspunde Oak.

Wren zâmbește ușor. Își întoarce ochii la el.

— Asta înseamnă că nu știu de ce ești în stare?

Oak trage aer în piept, încercând să-și găsească cuvintele.

— Mă iubesc, răspunde, știind că nu e îndeajuns.

— Câte persoane crede sora ta că ai ucis?

Garda personală care l-a trădat. Acea crimă nu a putut să o ascundă. Apoi duelul cu celălalt iubit al lui Violet. *Două*. Jude ar fi putut să bănuiască și altele, dar nu crede că o face.

Desigur, prințul nu și-a dorit ca ea să aibă bănuieli. Atunci, de ce îl deranja atât de tare? Și până la urmă, câte persoane ucisese *cu adevărat*? Două duzini? Mai multe?

— Dar tatăl tău? întreabă iar Wren.

— El știe mai mult, îi spune Oak, ceea ce este în sine o trădare.

Asta e problema când ești fiul lui Madoc. Gluga-roșie

înțelege ființele, iar pe copiii lui îi înțelege cel mai bine. Atunci când nu se lasă stăpânit de furie, este foarte intuitiv.

El vede în Oak ceea ce nimeni altcineva nu a mai văzut. Îi citește dorința disperată și aproape imposibilă de a plăti datoria pe care o are față de familia sa. Se folosise Madoc de asta pentru a-l manipula pe Oak? Ah, cu siguranță! De multe ori.

Prințul îi zâmbește lui Wren.

— *Tu* știi de ce sunt în stare.

— Înspăimântător gând, spune ea, deși nu sună deranjată. Ar fi trebuit să înțeleg mai bine – ceea ce ai făcut pentru tatăl tău și de ce. Am vrut ca lucrurile să fie simple. Dar sora mea – Bex...

Un atac de tuse îi retează vorba.

— Poate că ți-ar prinde bine un pahar de ceva. Vin îndoit cu apă?

Wren îi răspunde cu un zâmbet șovăitor.

— Un pocal cu apă doar, dacă nu te deranjez. Ceea ce am băut când am toastat pare să mi se fi urcat la cap.

Amândoi știu că nu acesta este motivul pentru care se simte slăbită, dar Oak îi face jocul.

— Desigur. Ai vrea să...

— Pot să stau pe picioarele mele acum.

Oak o aduce lângă un scaun și îi dă drumul. Dacă vrea, poate măcar să se țină de spătar. Își amintește cât de slăbit s-a simțit el atunci când i-a părăsit închisoarea. Faptul că a avut ceva de care să se rezeme l-a ajutat.

O lasă acolo, deși nu ar vrea, și se îndreaptă spre cea mai apropiată masă cu băuturi. Încă se aduce mâncare de la bucătărie, deși la Înalta Masă aproape toată lumea și-a ocupat locurile. În timp ce toarnă apă într-un pahar, Oak bagă de seamă că mai mulți curteni s-au strâns în jurul lui Wren și par hotărâți să o farmece. Prințul o urmărește cum le zâmbește cu toată politețea, îi vede privirea îngustându-se, o vede ascultând.

Fără să vrea, îi vin în minte cuvintele lui Madoc. *Se vor înfățișa dinaintea micii tale regine în această seară. Se vor prezenta și vor încerca să-i intre în grații. Vor încerca să se amestece printre supușii ei și să o lingușească. Și vor aprecia în ce măsură îi urăște pe Înaltul Rege și pe Înalta Regină.*

— Prințule, spune Stafia, punându-și mâna pe umărul lui Oak, făcându-l să tresară. Trebuie să vorbesc cu tine o clipă.

Oak ridică din sprâncene.

— Încă nu am întrebat-o pe Taryn despre Liriope, dacă despre asta este vorba.

Garrett nu-l privește în ochi.

— Și mie mi-a fost gândul la alte lucruri. Am auzit ceva și urmăresc firul, dar aș vrea să te avertizez acum să nu ieși de unul singur. Ține-l pe Tiernan aproape. Fără întâlniri secrete. Fără acte eroice. Fără...

Stafia își înghite cuvintele pentru că Jack al Lacurilor se apropie de ei, arătând ușurat și la fel de sobru ca atunci când i-a jurat credință lui Oak.

— Iertați-mă că vă întrerup, spune el. Sau nu. Nu-mi pasă. Trebuie să vorbesc cu prințul.

— Ai mari pretenții, zice Stafia.

— Adesea, răspunde Jack cu glas mătăsos.

Kelpa nu știe probabil că pune la încercare un maestru-asasin. Poate.

— Ți-am auzit avertismentul, îi spune Oak Stafiei.

— Voi avea mai multe informații mâine, deși probabil nu va fi ceva ce-ți vei dori să auzi, spune Stafia, oftând.

Prințul își îndreaptă privirea spre Wren. Vorbește cu un alt curtean, ținându-se cu putere de speteaza scaunului.

Oak își întoarce cu greu atenția la kelpie.

— Cred că pot să ghicesc scopul acestei conversații. Da, te voi ajuta. Iar acum trebuie să mă întorc la logodnica mea.

— Nu am venit să mă plâng, pufnește Jack. Sora ta m-a terorizat puțin doar.

— Atunci ce vrei?

— Aseară am fost martor la o întâlnire cum nu se poate mai interesantă, îi spune Jack. Între Bogdana și un bărbat cu pielea aurie. Acesta ducea un cufăr mare. L-a deschis ca să-i arate Bogdanei ce se află înăuntru, apoi l-a închis la loc și l-a dus de acolo.

Oak își amintește de bărbatul cu piele aurie de la Citadelă. Cel care nu îi făcuse niciun dar lui Wren.

— Și nu bănuiești ce ar fi putut să se afle înăuntru?

— Nu, prințule. Iar bărbatul nu mi s-a părut a fi cineva care ar fi reacționat prea bine dacă ar fi băgat de seamă că este urmărit de unul ca mine.

— Apreciez că mi-ai spus. Și mă bucur să te văd.

— Și eu mă bucur, rânjește Jack, dar aș pleca de aici dacă mi-ai pune o vorbă bună la sora ta.

Asta îl face pe Oak să râdă.

— Deci, până la urmă tot vrei să te plângi?

— Nu aș vrea să-ți schimbi părerea despre mine, zice Jack, rotindu-și privirea în jur, cu un aer inconfortabil. Nici nu aș vrea să-ți fiu dușman. Dar nu sunt potrivit pentru viața în casa ta.

— Voi vorbi cu sora mea, îi promite Oak.

Pe drumul spre Wren o zărește pe Taryn discutând cu Garrett. Apoi îl vede în mulțime pe Madoc, care se proptește în bastonul lui. Leander îi spune o poveste, iar gluga-roșie pare să-și asculte nepotul cu toată atenția.

Lui Oak îi trece prin minte ce familie stranie sunt ei. Madoc, cel care i-a ucis pe părinții lui Jude și Taryn, este considerat cumva de ele ca un tată. Madoc, cel care aproape că a ucis-o pe Jude într-un duel. Care a vrut să-l folosească pe Oak ca să ajungă la tron și apoi să conducă în locul lui.

Și Oriana, care le trata cu răceală pe surorile lui – chiar și pe Vivi. Care, atunci când erau mici, nu avea destulă încredere

în Jude ca să o lase singură cu Oak, dar apoi i-a cerut oricum să-și pună viața în pericol ca să o salveze pe a lui.

Apoi Vivi, Taryn și Jude, fiecare dintre ele diferită, dar toate inteligente, hotărâte și curajoase. Și mai e și Oak, care încă încearcă să-și dea seama unde îi este locul.

Prințul se apropie de Wren dregându-și vocea.

— Apa ta, zice, destul de tare ca să-i facă pe curtenii din jurul ei să se retragă.

Oak îi oferă pocalul cu apă și Wren îl bea însetată.

— Am fost acostat, zice el, în chip de scuze.

— Și eu la fel, îi spune ea. Ar trebui să ne întoarcem la masa familiei tale.

Lui Oak nu-i place că are dreptate, dar îi oferă brațul.

Wren i-l cuprinde, sprijinindu-se de el cu ceva forță.

— Atunci când ai spus că mă iubești...

Sună ca o întrebare, însă una pe care Wren nu pare să o poată duce până la capăt.

— Vai, nu pot să mint! îi spune, în timp ce o călăuzește prin sală, cu un zâmbet relaxat pe buze. Sper că vei încerca să găsești partea amuzantă a sentimentelor mele. Voi încerca și eu să fac același lucru.

— Dar... nu vrei să te răzbuni? îl întreabă, cu o voce și mai moale decât până acum.

Oak îi aruncă o privire rapidă, încercând să-și găsească cuvintele.

— Puțin, recunoaște în cele din urmă. Nu m-ar deranja dacă s-ar întoarce roata și tu ai tânji după mine, în vreme ce eu aș rămâne inabordabil.

Asta o face să râdă – un râs neașteptat.

— Tu nu ești deloc inabordabil.

Oak se strâmbă.

— Vai, din nou, visele îmi sunt zdrobite!

Lui Wren îi îngheață zâmbetul pe buze.

— Oak, te rog. Am făcut o greșeală. Am făcut mai multe și trebuie să...

Oak se oprește în loc.

— De ce ai nevoie?

Pentru o clipă, Oak are impresia că îi va răspunde. Dar Wren își scutură capul.

În acea clipă muzicienii se opresc din cântat. Curtenii se îndreaptă spre mesele de banchet.

Oak o conduce pe Wren la scaunul ei. După cum era de așteptat, frunza cu numele ei este așezată vizavi de a lui, la loc de cinste, lângă Cardan. Scaunul lui Oak e la două locuri depărtare de al lui Jude, lângă cel al lui Leander. L-au furat!

Prințul este aproape convins că a avut un alt loc înainte să plece.

Un servitor își face apariția purtând tarte în formă de păstrăvi.

— Vă vor fi pe plac! le zice Taryn, lui și lui Leander. Într-una dintre tarte se află o monedă, iar cui o găsește i se va face o favoare.

Înaltul Rege vorbește cu Wren, probabil spunându-i și ei despre monedă. Oak o vede cât de tare se străduiește să nu se chircească.

Sunt aduse bucăți de ciuperci fripte, lucind în sos dulce. Apoi pere coapte și tipsii cu brânzeturi. Prăjituri cu semințe. Creme dulci și proaspete. Păstăi late, încă în teci. Vin și mai multe prăjituri deosebite. Au formă de cerbi, de șoimi, de săbii și de cununi – și fiecare dintre ele are o umplutură diferită. Potârnichi cu mirodenii. Mure și alune, boabe de porumbar și nalbă.

Oak își întoarce privirea la Wren și o vede cum își acoperă gura în timp ce mănâncă, parcă pentru a-și ascunde ascuțimea dinților.

Se aude un zgomot la intrare și zăngănitul armurilor în timp ce gărzile se pun în mișcare. A sosit cotoroanța-furtunii,

cu câteva ore mai târziu decât se cuvine. Poartă o rochie neagră, zdrențuită, care atârnă pe ea ca un giulgiu, și un zâmbet amenințător.

Bogdana își înfige mâna într-o tartă în formă de cerb. Mâna îi este pătată cu roșu de la sucul fructelor de porumbar când și-o retrage, cu degetele încleștate în jurul unei monede.

— Îmi vreau favoarea, rege. Vreau ca Wren și moștenitorul tău să se căsătorească mâine!

— Ai cerut trei zile, îi reamintește Cardan. Iar noi nu ți-am oferit niciun răspuns.

— Și trei zile vor fi. Ieri a fost prima, iar mâine va fi cea de-a treia.

Oak se îndreaptă în scaun. Își aruncă privirea peste masă, așteptând ca Wren să o oprească. Așteptând ca ea să spună că nu vrea să se căsătorească cu el.

Ochii lui Wren îi întâlnesc pe ai lui și vede în ei ceva ce seamănă a rugăminte. De parcă ar vrea să-i frângă inima în mod public și să se asigure în același timp că Oak o va ierta.

— Fă-o, îi spune el pe muteste.

Dar Wren rămâne tăcută.

Jude și Cardan fac schimb de priviri. Apoi Jude se ridică și înalță paharul, întorcându-se la Oak.

— În această seară ne ospătăm în cinstea logodnei tale. Mâine vom organiza o vânătoare la amiază, apoi vom dansa pe Insear. La sfârșitul zilei îi voi pune miresei tale o întrebare despre tine. Dacă va răspunde greșit, vom amâna căsătoria cu șapte zile. Dacă va răspunde corect, vă vom căsători pe loc, dacă asta vă veți dori.

Bogdana se încruntă și deschide gura să vorbească.

— Sunt de acord cu aceste condiții, spune Wren delicat, înainte ca aceasta să poată răspunde în locul ei.

— Și eu, zice Oak, deși pe el nu l-a întrebat nimeni.

Cu toate acestea, tot ce se întâmplă este un spectacol.

— Cu condiția ca eu să aleg întrebarea pentru logodnica mea.

Wren pare speriată. Mama lui arată de parcă ar fi gata să-l înjunghie cu furculița. Expresia de pe fața lui Jude este imposibil de descifrat, atât de împietrit îi este chipul.

Oak zâmbește fără oprire.

Își zice că Jude nu îl va contrazice în public. Mai ales că Bogdana a atras atât de mult atenția asupra lor.

— Așa să fie, frate! îi spune sora lui, și se așază la loc, pe scaunul ei. Alegerea va fi a ta.

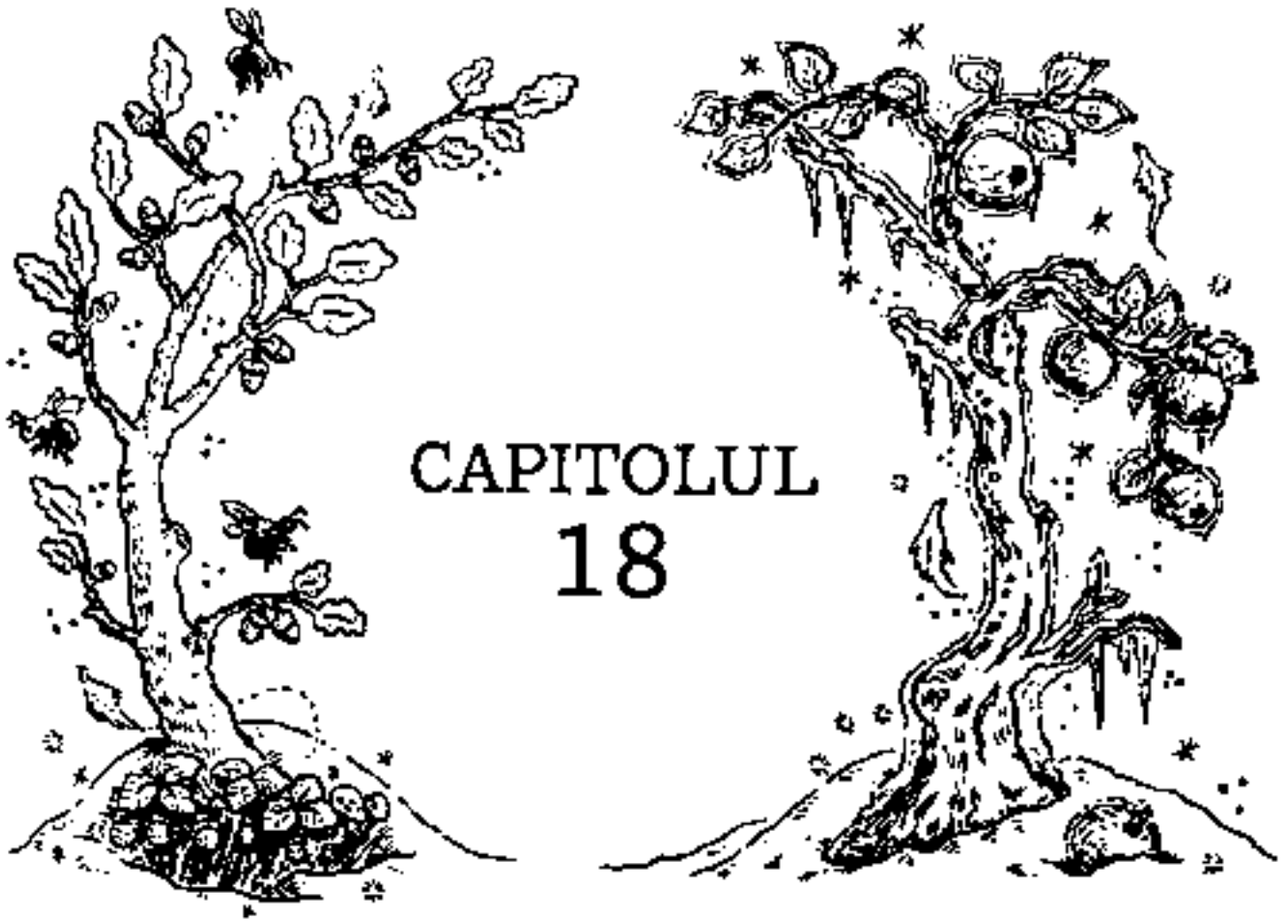

CAPITOLUL 18

La scurt timp după aceea, Wren se ridică și se scuză de la masă.

În drum spre ieșire, se oprește în dreptul lui Oak și-i șoptește la ureche.

— Ne vedem în grădină, la miezul nopții.

Oak dă din cap, ușor înfiorat. Wren se îndepărtează deja de masă, după ce degetele i s-au odihnit pentru o clipă pe umărul lui. Cotoroanța-furtunii o vede că pleacă, se ridică și o urmează, cu amenințarea citindu-i-se în fiecare mișcare.

Oak are acum două întâlniri. În această noapte zenitul lunii este la aproape o oră după miezul nopții, așa că sunt prea apropiate ca să se simtă comod trecând de la una la alta. Cu toate acestea, nu poate să o refuze pe Wren. Când au fost doar ei pe ringul de dans, Oak a simțit că sunt din nou prieteni. Ceva o deranja în mod clar. Wren a zis că a făcut greșeli

- oare aveau legătură cu faptul că i-a permis Bogdanei să o însoțească? Cotoroanța-furtunii vrea ca ei să se căsătorească - și cât mai repede - iar prințul nu înțelege de ce Wren nu îi spune că asta nu se va întâmpla. Oare pentru că simte că puterile îi sunt atât de secătuite, încât se teme că va pierde dacă va fi nevoită să lupte?

Oak poate amâna destul de ușor logodna. Îi poate pune o întrebare al cărei răspuns nu îl știe – sau i-o poate adresa în așa fel încât să fie posibil pentru ea să nu ghicească.

Care este sora mea preferată?

Care este culoarea mea preferată?

Mă vei putea ierta vreodată?

Bine, poate nu ultima întrebare.

Cu coada ochiului, Oak bagă de seamă că Tiernan s-a apropiat de Hyacinthe. Amândoi au stat în preajma Înaltei Mese pe timpul cinei, iar Hyacinthe nu a urmat-o pe Wren afară. A rămas în urmă, cu o privire nesigură pe chip.

— Te vreau, îl aude pe Tiernan spunând.

Prințul simte o oarecare exasperare la auzul mărturisirii, dar este și surprins de cât de directă a fost aceasta. Sună mai mult ca o acuzare.

— Și ce ai de gând să faci în această privință? îl întreabă Hyacinthe.

— Să tânjesc, presupun.

— Nu te-ai săturat de asta?

Hyacinthe ar fi putut să rostească vorbele ca pe o tachinare, dar în schimb pare extenuat. Ca un bărbat care este gata să încheie un armistițiu după o bătălie lungă.

— Ce altceva aș putea face? îl întreabă Tiernan cu glas dur.

— Dacă ți-aș spune că ai putea să mă ai? Să mă ai și să rămân al tău.

— Nu aș putea concura niciodată cu ura ta pentru Elfhame, îi spune Tiernan.

— Tragi cu urechea, prințule? îl întreabă Stafia, care se așază pe scaunul de lângă Leander.

Oak se întoarce spre el, vinovat. Chiar ar fi vrut să audă ce replică urma să dea Hyacinthe.

— Mă port exact așa cum ți-ai dorit, zice Oak. Nu umblu de unul singur. Nu fac pe eroul. Depun puțină muncă de spion chiar.

Garrett își dă ochii peste cap.

— Au trecut doar câteva ore – nici măcar atât! Dacă vei reuși să reziști toată noaptea, atunci voi fi cu adevărat impresionat.

De vreme ce Oak nu are de gând să reziste toată noaptea fără să se strecoare afară, nu răspunde.

— Arată-mi trucul! îi cere Leander Stafiei, întrerupându-i.

— Ce truc?

Garrett are un zâmbet indulgent pe buze. Schimbarea din comportamentul lui este surprinzătoare. Dar, până la urmă, îl știe pe copil din ziua în care s-a născut. Garrett și Taryn s-au apropiat înainte de Lupta cu Șarpele, poate chiar dinainte de moartea lui Locke. Vivi și Heather – și Oak însuși – bănuiau demult că sunt iubiți, dar după cea dintâi căsătorie dezastruoasă, Taryn n-a adus vorba despre asta.

— Cel cu monedele.

Oak rânjește. Știe câteva trucuri de acest fel. Le-a învățat de la Gândac pe când era doar puțin mai mare decât Leander.

Garrett își strecoară mâna în buzunar și scoate o monedă de argint. Înainte să-i poată face o demonstrație însă, Madoc pășește spre ei, rezemat greoi în bastonul lui negru, răsucit.

— Băieți! îi salută, așezându-și mâna pe capul lui Leander, care se întoarce și îi zâmbește.

Stafia așază moneda în fața lui Leander.

— Ce-ar fi să exersezi tu și să-mi arăți ce ai învățat, îl instruiește pe băiat, apoi se ridică.

— Dar..., protestează Leander, cu glas smiorcăit.

— Mâine îți voi arăta trucul din nou.

Cu o privire aspră aruncată lui Madoc, Stafia se ridică de la masă.

Oak se încruntă. Nu știa cât de puțin confortabil se simte Garrett în preajma lui Madoc, însă până la urmă gluga-roșie a fost ani întregi în exil. Oak nu îi mai văzuse niciodată împreună. Leander ia moneda, dar nu mai face nimic cu ea.

— Deci chiar ai de gând să mergi până la capăt cu această căsătorie? îl întreabă Madoc.

— Vom afla răspunsul cu toții mâine.

Oak va arăta mai mult decât oricând ca un curtean capricios și superficial când îi va pune lui Wren o întrebare la care aceasta nu poate răspunde și logodna va fi amânată.

Gluga-roșie ridică din sprâncene.

— Dacă știi, poate că ar fi bine să-mi spui.

Madoc își îndreaptă privirea în direcția în care a plecat Stafia.

— Să sperăm că spionii surorii tale vor descoperi ceva. Există lucruri mai rele pe lume, totuși, decât să înveți cum să conduci în nordul aspru.

Oak nu se ceartă cu el. A obosit să se tot certe cu tatăl lui.

După ce Madoc se îndepărtează, îi arată lui Leander toate trucurile cu monede pe care le știe. Își rostogolește discul din argint pe articulațiile degetelor strânse în pumn, îl face să dispară pe după urechea copilului și să reapară în paharul lui cu nectar.

— Ți s-a părut cumva că Garrett nu îl place pe bunicul tău? îl întreabă Oak la sfârșit, înmânându-i moneda.

Leander încearcă să o rostogolească pe degete, dar aceasta alunecă pe podea. Băiatul sare de pe scaun și se apleacă după ea.

— Bunicul îi știe numele, zice el.

Pentru o clipă, Oak nu e sigur că a auzit bine.

— Numele?

— Numele secret al lui Garrett, îi zice Leander.

— De unde știi tu asta?

Oak trebuie să fi rostit întrebarea prea dur, pentru că Leander pare speriat. Prințul își îmblânzește glasul.

— Nu, nu. N-a dat nimeni de necaz. Am fost surprins doar.

— L-am auzit vorbind cu mama, zice Leander.

— Stafia este numele lui secret? întreabă Oak, ca să fie sigur.

Leander își scutură capul.

— Acela e doar numele lui de cod.

Oak dă din cap și îi arată din nou trucul cu moneda, în vreme ce gândurile i se rotesc. Garrett nu ar fi avut niciun motiv ca să-i spună lui Madoc numele lui adevărat.

Dar în minte îi revin cuvintele Stafiei de pe navă: *Locke știa răspunsul pe care îl cauți. El a știut numele otrăvitorului și nu l-a ajutat cu nimic.*

I l-a spus oare Locke lui Taryn în decursul mariajului lor dezastruos? I l-a spus ea lui Madoc? Dar nu – cu siguranță Stafia nu ar fi iertat-o pentru asta. Poate că Locke i-a spus numele direct lui Madoc? De ce însă?

Oak își aruncă privirea de cealaltă parte a mesei, la Taryn, care este adâncită în conversație cu Jude. Cum s-au petrecut lucrurile nu mai contează. Ce contează e ce însemna asta.

Ele au știut că Garrett e cel care i-au omorât mama. Care i-a dat ciuperca-cuc.

I se face cald și frig în același timp, iar furia îl face să tremure.

Au crezut că el nu merită să știe adevărul? Că e prea copil?

Sau nu i-au spus pentru că au considerat că nu e nimic rău în ce a făcut Garrett?

La miezul nopții, grădina e plină de plante care înfloresc în întuneric, scăldate de lumina selenară. Pielea albastră a lui Wren are aceeași nuanță cu a petalelor de floare, iar atunci când pășește în luminiș pare la fel de îndepărtată ca o stea de pe cer.

Oak încă încearcă să-și revină după tot ce a aflat. După ce a aflat că cineva cunoscut - pe care-l place - a încercat să-l ucidă. Încearcă să-și revină după trădarea familiei lui.

— Ai vrut să mă vezi? îi spune lui Wren și se întreabă dacă, în starea în care se află, nu ar fi fost mai bine să nu vină deloc.

— Am vrut, îi răspunde ea cu un zâmbet șiret. Vreau.

Oak își aduce aminte de ei când erau copii. E pe jumătate tentat să-i propună lui Wren un joc. Se întreabă dacă ar putea s-o convingă să alerge fără griji prin iarbă, alături de el.

— Am greșit ținându-te prizonier în temnița mea, spune Wren.

Cuvintele ei sunt atât de neașteptate, încât îl fac să râdă.

— Prea bine, recunosc că asta este de la sine înțeles, zice Wren, strâmbându-se.

— Nu te judec, îi spune Oak.

Nu când mâinile lui sunt pline de sânge.

— Asta înseamnă că mă ierți?

Wren ridică din sprânceană, dar nu neagă.

— Să zic în schimb că între noi e, în sfârșit, pace?

Asta îi smulge un zâmbet lui Wren.

— Pace?

— Nici măcar atât?

Oak își lipește mâna de piept, ca și cum ar fi rănit. Își simte sub degete bătăile inimii.

— Nu sunt o persoană pașnică. Și nici tu nu ești.

Lui Oak îi place că ea știe că nu este pașnic. Îi place că nu-l crede bun. Nu știe cum, însă chiar de la început a părut să vadă în el ceea ce alții nu văd: nucleul acela interior de duritate, de răceală.

Oak nu a reușit niciodată să o convingă că este un erou. Poate că a convins-o într-o oarecare măsură că e un bufon, însă niciodată pentru mult timp. Ea vede dincolo de masca și de zâmbetele lui. A auzit ghicitorile și uneltirile pe care limba lui fermecată a încercat să le ascundă.

Așa că, atunci când l-a sărutat, Oak a simțit că e sărutat *el*. Poate pentru prima oară.

Și îi place cum îl privește acum, de parcă ar fascina-o. De parcă ar fi atrasă de el. De parcă ar avea o șansă.

Chiar dacă nu vrea să se căsătorească cu el. Chiar dacă nu-l iubește.

Wren trage adânc aer în piept.

— E frumos aici.

Oak privește în jur, la grădina luxuriantă. Flori aurii de ciubotica-cucului, covoare de brumărele cu boboci mici și albi, flori pale ale lunii, micsandre mov cu parfum de noapte și cactuși cu flori mari, argintii. Prințul prinde una în căușul palmelor.

— Știai că acesteia i se spune Regina Nopții?

Wren își scutură capul, zâmbind.

— Uneori visam locul acesta.

Oak își aduce aminte cum a spus că va țese noi coșmaruri și rămâne tăcut. Când își întoarce privirea la el, pe chipul lui Wren se citește ceva vulnerabil, deși vocea îi este ascuțită de o furie neașteptată.

— Ai fi putut să mă păstrezi aici, în Elfhame, dar ai lăsat-o pe sora ta să mă alunge.

Wren își întoarce ochii la floare, vorbindu-i acesteia în loc să-i vorbească lui.

— Mi-ai oferit primul loc sigur – *singurul* loc sigur pe care l-am avut după ce am fost furată de la nefamilia mea – și apoi mi l-ai răpit.

Oak ar vrea să obiecteze și să insiste că a *ajutat-o*. A intervenit pe lângă sora lui. A ascuns-o de Curtea Dinților. Dar, chiar dacă a făcut toate acestea, nu a mers până la capăt. A ajutat-o puțin și apoi a presupus că asta este îndeajuns.

— Nu mi-a trecut prin minte atunci că nu ai un loc pe care să-l numești acasă, unde să te întorci.

Nu a înțeles. Nu a întrebat.

— Erai plictisit de mine! îl acuză ea, dar fără însuflețire.

Oak își dă seama că ea chiar crede asta și că o crede de ceva vreme. Poate că nici nu-l condamnă.

— Te-aș fi ascuns în camera mea pentru totdeauna dacă aș fi știut că asta îți dorești! îi jură el. M-am gândit la tine adesea, de atunci. Lucru pe care trebuie să-l știi, pentru că mi-am făcut apariția în pădurea ta, câțiva ani mai târziu.

E clar că vrea să-l contrazică.

— Când *tu* m-ai alungat! conchide Oak, urmărind cum expresia i se schimbă într-una de exasperare.

— Crezi că am făcut-o pentru că nu te plac?

Oak o privește în ochi.

— Am făcut-o ca să te ajut! Dacă ai fi rămas în pădure cu mine, cel mai bun lucru care ar fi putut să se întâmple ar fi fost să fii găsit de familia ta și târât înapoi în Elfhame. Eu te-aș fi pierdut din nou, iar tu nu te-ai fi ales cu nimic.

— Așa că te-ai gândit..., începe Oak, dar ea îi taie vorba.

— Iar cel mai rău lucru, cel mai probabil lucru, ar fi fost ca unul dintre dușmanii despre care mi-ai povestit să te găsească. Atunci ai fi fost mort.

Logica ei este înspăimântător de corectă, deși lui Oak nu-i place să o recunoască. Trebuie să fi fost foarte teatral, așa cum își făcuse apariția în pădurea ei. Foarte teatral și foarte, foarte, *foarte* nebun. Prințul tipic, răsfățat și naiv.

— Și nu ai putut să-mi spui asta?

— Și dacă nu *m-ai fi ascultat?* strigă Wren.

În glasul ei răsună o disperare disproporționată față de discuția pe care o poartă.

— Ascult, zice Oak, nedumerit.

— Nu este sigur, spune ea. Nu a fost atunci și nu este acum.

— Știu asta, îi spune prințul.

— *Eu* nu sunt sigură! Nu poți avea încredere în mine. Eu...

— Nu am nevoie de siguranță, zice Oak, și se apleacă spre Wren, trecându-și mâinile prin părul ei.

Wren nu se mișcă, privindu-l cu buze ușor întredeschise, de parcă nu i-ar veni să creadă ce face.

Apoi o sărută. O sărută așa cum a vrut să o sărute de zile întregi, de săptămâni, dintotdeauna parcă.

Nu este un sărut blând. Îi simte dinții cu limba, îi simte buzele uscate. Unghiile ei ascuțite care i se înfig în ceafă. Senzația îi dă fiori. Nu vrea blândețe, cum nu vrea nici siguranță.

O vrea pe *ea*.

Wren îl trage în jos, după ea, până când ajung să îngenuncheze în grădină. Oak se simte amețit de dorință. Pretutindeni în jurul lor florile nopții și-au deschis petalele și parfumul lor dens înmiresmează aerul.

— Vrei...? începe Oak, dar ea își scoate deja rochia.

— Vreau, îi răspunde. Asta e problema mea. Vreau și vreau și vreau.

— Ce vrei? o întreabă Oak cu voce blândă.

— *Totul.* Farmecă-mă. Sfâșie-mă. Distruge-mă. Mergi prea departe.

Cuvintele ei îi fac să se înfioare și să își scuture capul.

Wren continuă, șoptindu-i cu buzele lipite de pielea lui.

— Tu nu poți să înțelegi. Sunt un abis care nu va fi niciodată plin. Sunt lăcomie. Sunt nevoie. Nu pot fi săturată. Dacă vei încerca, te voi devora pe de-a-ntregul. Te voi consuma cu totul și voi vrea mai mult. Te voi folosi. Te voi secătui, până când vei rămâne doar o umbră.

— Folosește-mă atunci! îi șoptește prințul, cu buzele lipite de gâtul ei.

Apoi gura lui Wren se lipește de a lui și pentru o vreme nu mai rămâne loc pentru cuvinte.

Wren e întinsă alături de el, cu capul rezemat de umărul lui, când Oak este pus în gardă de foșnetul crengilor.

— Vine cineva! zice Oak, apucând pantalonii și pumnalul.

Wren sare în picioare și își trage rochia pe ea, încercând să arate cât mai puțin de parcă s-ar fi rostogolit prin țărână.

Pentru o clipă, privirile li se întâlnesc și amândoi zâmbesc neajutorați. E ceva atât de caraghios în momentul acesta, în care încearcă să se îmbrace pe fugă, înainte să fie prinși. Niciunul dintre ei nu poate pretinde că situația e altfel decât amuzantă.

— Înălțime! spune Lady Elaine, analizând încruntată scena, atunci când pășește în luminiș. Văd că ai avut mai multe întâlniri romantice în plan pentru această seară.

Cuvintele ei îi șterg lui Oak zâmbetul de pe buze. Trebuia să se întâlnească cu ea și nu a fost atent la zenitul lunii. Nu a fost atent la nimic altceva în afară de Wren. Nu i-a mai păsat de conspiratori, de uneltiri, nici măcar de minciunile familiei lui.

După ani întregi în care s-a contorsionat în așa fel încât să atragă tot ce era mai rău în Elfhame, acum pur și simplu a *uitat* să-și mai joace rolul.

— Răsăritul lunii, răsăritul soarelui, apus, amurg, zenit! zice, pe cât de degajat reușește să se prefacă.

Singurul lucru care ar putea înrăutăți momentul de față ar fi să se poarte de parcă s-ar simți *prins*.

— Din păcate, pot fi vag când vine vorba de astfel de intervale vagi. Îți cer iertare. Sper că nu m-ai așteptat prea mult.

Wren își mută privirea de la Lady Elaine la Oak, fără îndoială trăgând propriile concluzii.

— Tu ești fata de la Curtea Dinților, zice Lady Elaine, cu aripile strălucindu-i în lumina lunii.

— Sunt regina a ceea ce a fost cândva Curtea Dinților.

Chipul lui Wren este ca de piatră și, în ciuda faptului că are rochia descheiată la spate și frunze încurcate în păr, arată intimidant.

— Logodnica Prințului Moștenitor al Regatului Elfhame. Iar tu cine ești?

Lady Elaine pare la fel de uluită de parcă ar fi mușcat dintr-o pară și ar fi descoperit că este plină cu furnici. Pășește spre Oak și îl apucă de braț.

— Eu sunt Elaine. *Lady* Elaine, de la Curtea Mușchiului, din vest, și o veche prietenă a prințului. Nu-i așa?

— În ciuda faptului că sunt o pacoste pentru ea, aprobă Oak, evitând să facă o confesiune adevărată.

Wren le zâmbește rece.

— Cred că mă voi întoarce la ospăț. Ai vrea să-mi închei rochia la spate?

Lady Elaine îi aruncă o privire ucigătoare.

— Desigur, zice Oak, care încearcă să-și ascundă zâmbetul atunci când trece în spatele lui Wren și-i înșiră corsetul.

În timp ce se pregătește să plece, Wren îi aruncă lui Lady Elaine o ultimă privire, peste umăr.

— Sper că îți va oferi cel puțin jumătate din plăcerea pe care mi-a oferit-o mie.

Oak se vede nevoit să-și înghită râsul.

Wren pleacă și Lady Elaine se întoarce spre Oak, cu mâinile în șolduri.

— Prințule! zice, mai aspru decât un profesor de la școala palatului.

Oak este atât de sătul să fie tratat de parcă ar fi un bufon, de parcă ar avea nevoie de – cum zisese Randalin când vorbise despre Wren – *puțină îndrumare*. Poate că este nebun, dar nebunia lui e de alt soi.

— Nu am avut ce face! protestează prințul, alegându-și cuvintele cu grijă. Este logodnica mea, până la urmă. Nu e cel mai ușor lucru să scapi de cineva.

Maxilarul lui Lady Elaine se descleștează puțin, deși nu are de gând să-l lase să scape așa de ușor.

— Te aștepți să cred că ai vrut să scapi de ea?

Ei bine, lui Oak i-ar *conveni* dacă Lady Elaine ar crede asta.

— Nu vreau să o insult, zice, prefăcându-se că nu a înțeles. Dar aveai de gând să mi-i prezinți pe prietenii tăi – și, ei bine, nu te-am mai văzut de ceva vreme.

— Poate că ar trebui să îi explici asta logodnicei tale.

— Nu aici.

E prea straniu să stea în locul în care a fost cu Wren și să încerce să o înșele pe Lady Elaine în privința ei.

— Unde voiai să mă duci?

— Trebuia să ne întâlnim la marginea Pădurii Încovoiate, îi spune ea, pășind alături de el pe potecile grădinii. Este periculos, Oak. Prietenii mei riscă foarte mult în numele tău.

Oak bagă de seamă că nu a spus *pentru binele tău*, deși este convins că așa vrea să i se interpreteze cuvintele.

— Wren e puternică, zice Oak, urându-se pentru asta. Și ne-ar putea fi de ajutor.

— Mi s-a mai spus asta, îi zice Lady Elaine cu amărăciune, spre surprinderea lui. Că ai fost deștept să faci această alianță și că faptul că ea o are pe cotoroanța-furtunii alături ne ajută pe toți.

Pentru o clipă, Oak este tentat să îi explice că Bogdana nu va fi niciodată de partea cuiva care-i sprijină neamul, dar care ar fi rostul? O lasă să creadă ce vrea, ca să o convingă să o accepte pe Wren și să-l primească în rândul celorlalți conspiratori.

— Te va face nefericit, îi spune Lady Elaine.

— Nu toate aliațele sunt fericite, îi răspunde el și îi strânge mâna într-a lui.

— Dar tu, continuă ea, punându-și palma pe obrazul lui. Tu, care știi atât de puține despre ce înseamnă sacrificiul. Care mereu pari plin de atâta bucurie. Cum vei îndura umbrirea acestei bucurii?

Cuvintele ei îl fac să izbucnească în râs și trebuie să se gândească repede la un motiv ca să se justifice.

— Vezi? Încă pot fi vesel. Și voi rămâne vesel, chiar dacă mă voi căsători.

— Poate că planul acesta ne cere să sacrificăm prea multe, spune Lady Elaine, și Oak o înțelege.

Planul ei, acela de a-i sta alături, cel puțin în rolul de întâia consoartă, s-ar putea nărui dacă Oak s-ar căsători cu Wren. Și dacă nu poate obține această poziție, Lady Elaine nu vrea să-și riște gâtul.

Oak se întoarce spre ea, cuprins de un soi de disperare. Dacă ea se retrage, conspiratorii se vor ascunde ca niște șobolani în găurile lor și el nu va afla nimic.

Prințul poate să îndrepte lucrurile. Își poate folosi gura-mieroasă. Simte cuvintele pe buze, gata să alunece. Dacă va rosti vorbele potrivite, dacă o va cuprinde în brațe, Lady Elaine va crede din nou în planul lor. O va putea convinge că

Wren nu înseamnă nimic pentru el, că va avea nevoie de sfaturile ei odată ajuns pe tron. O poate convinge încă să-l ducă la prietenii ei conspiratori, chiar dacă poate nu în această noapte.

Dar dacă el nu face nimic, atunci ea va renunța la trădare. Poate că planul se va nărui, va deveni o simplă discuție și nu se va întâmpla nimic mai mult. Lady Elaine nu va mai fi închisă într-un turn sau blestemată să ia forma unui porumbel, nici nu va fi executată în cadrul unui spectacol sângeros.

Oak îi strânge mâna. Îi oferă un ultim zâmbet trist. Poate că lucrurile se vor sfârși și toată lumea va trăi.

— Poate că ai dreptate, spune prințul. Tristețea pur și simplu nu mi se potrivește.

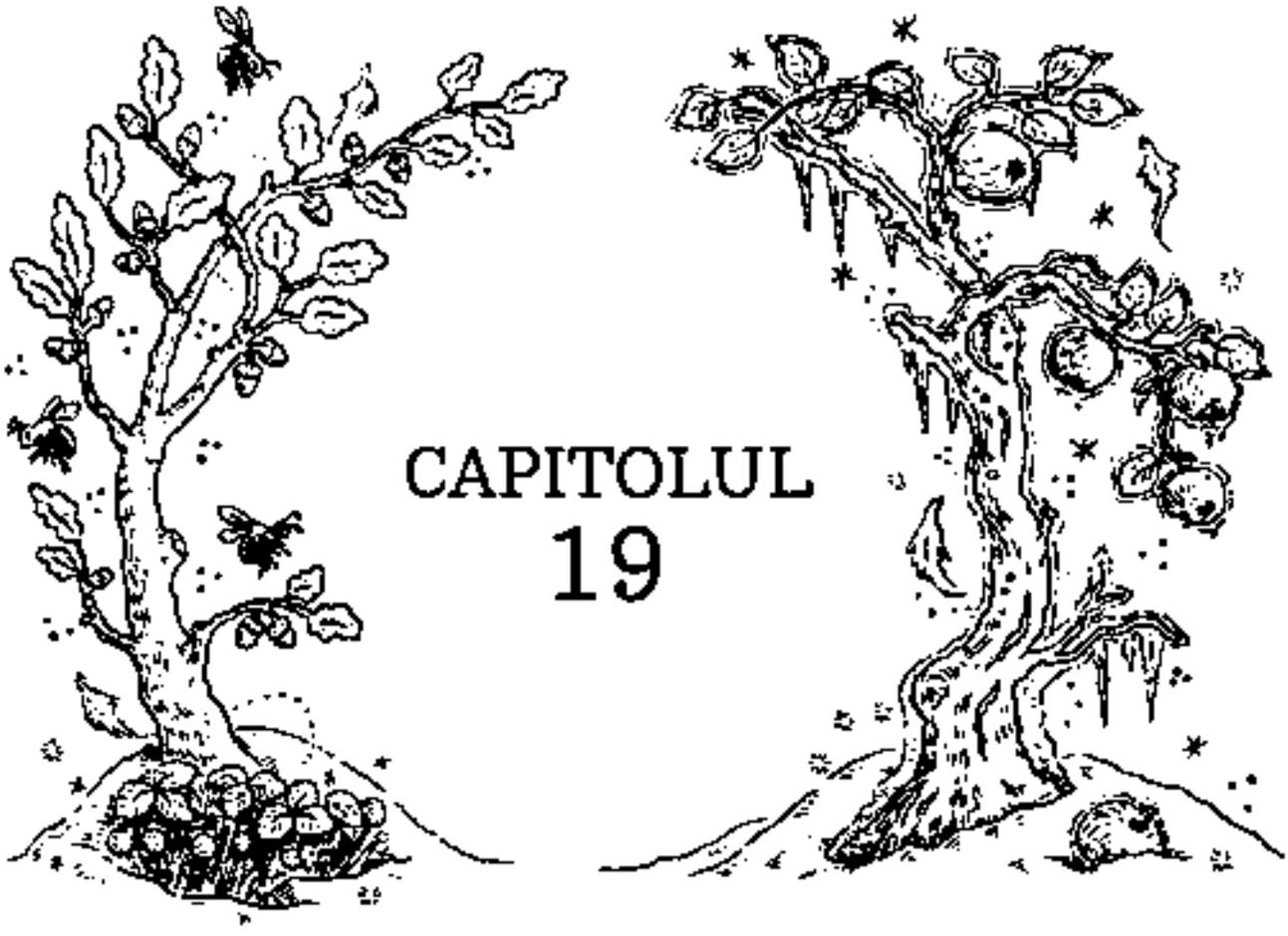

CAPITOLUL 19

Oak se trezește cu spaima în suflet. Întârzie în fața unei băuturi din păpădie care seamănă a cafea și ciugulește din prăjiturile cu cremă de ghindă de pe o tavă, iar gândurile i se învălmășesc în cap. Gândurile îi zboară la clipele în care a ținut-o în brațe pe Wren, cu ochii ei strălucitori și dinții ascuțiți, sărutându-l de parcă ar fi putut să intre unul pe sub pielea celuilalt; apoi la Lady Elaine și la cum i-au fost năruite planurile, întorcându-se în cele din urmă la ceea ce a aflat despre Stafie.

Care i-a dat otravă mamei lui Oak.

Care i-a dat otravă mamei lui Oak, astfel încât Oak să moară.

Cum putea Stafia *să se uite în ochii lui* când, dacă nu ar fi fost Oriana, dacă Oak nu ar fi avut un *noroc chior*, el ar fi putut să fie ucigașul prințului?

Se simte cuprins de amărăciune gândindu-se cum Taryn și Jude l-au urmărit antrenându-se, cum l-au lăsat pe Garrett să-l bată pe umăr sau să-i conducă mâna atunci când ținea spada.

Cumva, trădarea lui Taryn este cea care-l doare pe Oak cel mai tare. Jude a fost întotdeauna constrânsă de poziția ei și de politică, iar Madoc a fost constrâns de natura lui. Oak a considerat-o mereu pe Taryn ca pe sora cu inimă de aur, cea care își dorea o lume mai bună.

Poate că-și dorea doar o lume mai ușoară.

Oak lovește cu copita în masa joasă. Ibricul și tava se izbesc de podea, vesela se sparge și prăjiturile se împrăștie peste tot. Lovește din nou masa, scoțând așchii din piciorul de lemn, care se prăbușește în cele din urmă cu totul.

Dacă mama lui ar intra în această clipă, s-ar încrunta, i-ar zice că se poartă ca un copil sau că e răsfățat. Ar chema servitorii să strângă în urma lui. Ar ignora motivele care l-au făcut să răbufnească.

Așa fac mereu cei din familia lui. Ignoră tot ce e inconfortabil. Evită discuțiile despre trădări și crime. Acoperă petele de sânge și durerile. Mătură toate oasele sub covor.

Din clipa în care a fost destul de mare încât să înțeleagă de ce a trebuit să fie el cel care a pus Coroana Însângerată pe fruntea lui Cardan, de ce a trebuit să locuiască cu Vivi și Heather în lumea muritorilor, departe de părinții lui, Oak nu s-a mai putut gândi la surorile lui fără să fie conștient de datoria pe care o are față de ele. De sacrificiile pe care le-au făcut acestea pentru el. De faptul că nu avea să poată niciodată să le răsplătească. Așa că e ceva cu totul nou, să se gândească la ele și să fie absolut *furios*.

Gândurile îi alunecă apoi din nou la Wren. La groaza care i s-a citit pe chip atunci când i-a spus că o iubește. La avertismentul pe care i l-a dat noaptea trecută, după ce a sărutat-o, în timp ce-și înfigea unghiile în ceafa lui.

A acționat impulsiv în Citadela Acului de Gheață, hotărât fiind să o cucerească în ciuda pericolului. Apoi a venit cu planul disperat prin care a vrut să pună capăt confruntării, când i-a fost clar că Elfhameul o considera pe Wren un dușman periculos.

Când ea a fost de acord să-l însoțească acasă, Oak s-a gândit că le-ar putea fi de *folos* să se îndepărteze de Citadelă. Wren era concentrată de atâta vreme pe supraviețuire – iar despre Insule se pot spune multe, dar adevărul este că sunt pline de cântece și de alte plăceri lenețe.

Însă din clipa în care au ajuns aici, Wren a fost diferită. Sigur, Oak ar fi putut spune că s-a purtat diferit din clipa în care el și-a mărturisit iubirea.

Tu mereu ai fost deștept, i-a spus Wren, atunci când îi ceruse să anuleze logodna. *Fii și acum!*

Oare crede că dacă ea va fi cea care îl părăsește, Elfhameul îi va lua coroana pentru că i-a frânt inima prințului?

Oak nu poate scăpa de senzația că este vorba de un rău mai mare, cel despre care Wren încerca să-i vorbească. Oare o șantaja cineva pentru a le împiedica astfel căsătoria? Era vorba despre cineva din alaiul ei? Cineva din familia lui? Prințul își zice că nu poate fi vorba despre Bogdana, care le-a susținut atât de fățiș uniunea.

Ori poate că *este* vina cotoroanței – poate că Bogdana o amenință pe Wren, ca să nu se abată de la planurile ei? Dar dacă așa ar sta lucrurile, de ce nu i-ar spune totul lui Oak, pe față?

Se aude un ciocănit în ușă. O clipă mai târziu, aceasta se deschide și înăuntru intră Tatterfell. Femeia se încruntă, cu ochii ei de cerneală, la masa distrusă.

— Las-o așa, îi cere Oak. Și lasă deoparte și morala pe care vrei să mi-o faci.

Ea strânge din buzele subțiri. A fost servitoare în casa lui Madoc, unde-și răscumpăra o datorie, apoi s-a mutat la palat cu Jude, poate în rol de spioană pentru tatăl lor. Lui Oak nu

i-a plăcut niciodată prea mult de ea. Nu are răbdare și îi place să ciupească.

— Astăzi este vânătoarea, zice. Și imediat după, farsa de pe Insear. Vor fi ridicate corturi în care te vei putea schimba, dar trebuie să alegem oricum veșmintele pe care să le trimitem acolo.

— Nu am nevoie de ajutorul tău în această privință, îi zice.

Cuvintele *farsa de pe Insear* îi răsună în cap.

Mica zână se uită în sus la el, cu ochii ei negri și strălucitori.

— Ar trebui să te îmbraci ca atunci când te pregătești să faci jurăminte, chiar dacă este puțin probabil ca asta să se întâmple.

Oak se încruntă la ea.

— Ce te face să spui asta?

Tatterfell pufnește și se îndreaptă spre dulap, scoțând o tunică într-o nuanță intensă de roșu-burgund, brodată cu frunze de aur, și o pereche de pantaloni de culoare maro-intens.

— Ah, nu se cuvine să îmi dau cu părerea despre planurile superiorilor mei.

— Și cu toate acestea..., zice Oak.

— Și cu toate acestea, dacă aș fi fost în locul lui Jude, zice Tatterfell, scoțând din dulap haine de vânătoare de culoare cenușie, aș vrea să te căsătoresc cu noua regină a Mării de Jos. Ar fi o alianță mai bună, iar dacă tu *nu* te căsătorești cu ea, alianța va merge la altcineva.

Prințul se gândește la competiția pentru mâna Nicasiei, despre care i s-a povestit. Cea pe care Cirien-Cròin încercase să o împiedice cu atacul lui.

— Cardan i-a făcut curte, nu-i așa?

Tatterfell rămâne tăcută pentru o clipă.

— Încă un motiv bun pentru ca sora ta să te căsătorească cu ea. În plus, am auzit că l-a refuzat pe Înaltul Rege pentru Locke. Tu semeni întrucâtva cu el.

Oak se încruntă în timp ce zâna îl împinge de la spate să își scoată veșmintele de noapte.

— De obicei, Jude nu așteaptă prea multe de la mine.

— Ah, nu știu ce să zic! Am auzit că ești un adevărat crai.

Oak ar vrea să protesteze, dar trebuie să ia în calcul că Jude chiar ar putea crede că o căsătorie cu Nicasia ar fi posibilă și utilă. Poate că i se pare o *soluție* bună și lui Cardan, care a auzit zvonuri despre trădarea lui Oak.

Iar dacă Jude voia ca el să obțină coroana Mării de Jos, asta însemna că sora lui avea să o atace pe Wren? Oare Jude avea să o împingă să rupă logodna, prefăcându-se în schimb că o susține? Să o împingă pe Wren să-i ascundă implicarea față de Oak și să obțină destulă putere cât să facă față oricărei amenințări?

Dacă acestea chiar erau planurile lui Jude, faptul că ținea deja atât de multe secrete față de el însemna că Oak nu avea să afle probabil adevărul niciodată.

Îmbrăcat în gri-cenușiu, în vreme ce hainele de seară urmează să-i fie duse de Tatterfell pe Insear, Oak se îndreaptă spre grajduri. Va călări până în Pădurea de Lapte, unde are de gând să afle care este adevăratul motiv pentru care Wren își dorește ca Oak să rupă logodna.

În drum spre Crăița-Libelulă, Oak bagă de seamă că este așteptat de Jack al Lacurilor. Kelpia este în forma lui umană și e îmbrăcat din cap până în picioare în maro și negru, cu fire de alge atârnându-i din buzunarele de la piept. La ureche are un cercel rotund de aur vechi.

— Bună, zice Jack, dându-și părul de pe frunte.

— Îmi pare rău, spune Oak, cu mâna pe mânerul sabiei subțiri ca un ac, pe care a insistat să și-o prindă de curea. Încă nu am reușit să vorbesc cu sora mea despre tine.

Jack ridică din umeri.

— Datoria pe care o am eu față de tine este cu mult mai mare decât cea pe care o ai tu față de mine, prințule! Am venit să plătesc din ea, dacă voi putea.

— Vrei să tragi cu urechea la o altă întâlnire clandestină? întreabă Oak.

— Sunt armăsar. Urcă pe spinarea mea și vom merge împreună la vânătoare.

Oak se încruntă, meditând. Jack este capricios și bârfitor. Dar jurământul pe care i l-a făcut cândva lui Oak a fost sincer și, în clipa de față, îi lipsesc aliații. Până și o persoană în care poate avea încredere în mare parte i se pare un câștig.

— Îți faci griji în vreo privință?

— Nu-mi place locul acesta, zice Jack.

— Cuib de viespi, aprobă Oak.

— Pare o adevărată provocare să deosebești șerpii veninoși de cei prietenoși.

— Ah! zice Oak. Toți sunt prietenoși până te mușcă.

— Poate că nu vei avea nevoie de mine astăzi, dar dacă vei avea, voi fi pe aproape, îi spune kelpia.

Oak dă din cap. Îngrijorarea lui Jack îi întărește și lui motivele de îngrijorare. Prințul se întinde după o șa.

— Chiar nu te supără?

— Atâta vreme cât nu am un căpăstru în gură! zice Jack și se transformă.

În locul băiatului stă acum un cal negru, cu dinți ascuțiți. Părul lui are un luciu verzui, iar coama i se unduiește ca o apă.

Oak i se urcă în spinare și pornește la drum. Tiernan îl așteaptă în fața grajdurilor regale, călare pe un armăsar alb. Îi aruncă o privire lui Jack și ridică imediat din sprâncene.

— Ai înnebunit de te încrezi din nou în el?

Oak se gândește la ceea ce i-a promis lui Hyacinthe la Citadelă: mâna persoanei responsabile pentru moartea lui Liriope. Se gândește și la Tiernan, căruia îi va răpi fericirea dacă îi va oferi lui Hyacinthe ceea ce își dorește – asta dacă va putea. Se gândește la cât de îngrozitor va fi totul și la consecințe.

— Ah, nu-ți face griji! zice Oak. Nu sunt sigur că pot să mai am încredere în cineva. Nici măcar în mine!

Ajung în Pădurea de Lapte călărind pe sub crengi argintii, acoperite de frunze înălbite. Aici se strâng nobilii de la Curte, în ținutele lor de călărie. Cardan e călare pe un armăsar negru, cu flori împletite în coamă. Poartă o tunică cu guler înalt, cu un model hașurat, țesut în material. În afara nasturilor în formă de cărăbuș, pare cu desăvârșire sobru.

Taryn este înveșmântată din cap până în picioare în violet – jachetă cu mâneci lungi, în formă de lalea, pantaloni și cizme – și călărește un ponei cu pete. Alături îi stă Stafia, într-o ținută de un cenușiu-închis, și pare mai degrabă un cavaler îmbrăcat în uniformă decât un partener.

Oak simte cum furia începe să-și arate colții la vederea lui. O furie pe care o înghite. Deocamdată.

Lângă Înaltul Rege, Jude e călare pe o broască, îmbrăcată cu o rochie de culoarea smântânii grase, cu mâneci largi. Deasupra, o vestă subțire, brodată cu aur, i se încheie cu șiret pe piept. Cizmele maro, înalte până la gambă, sunt înfipte în scărița de la șa. Nu are coroană pe cap, iar părul îi este strâns simplu la spate.

Oak încearcă să-și dea seama după expresia ei, după limbajul corpului, dacă unelteşte ceva împotriva lui. Dacă

a amenințat-o pe Wren fără știrea lui. Dar Jude este o mincinoasă pricepută. Nu are cum să-și dea seama, iar dacă ar întreba-o direct ar face mai mult rău. Nu ar reuși decât să-i dezvăluie că Wren s-a trădat cumva.

Cu aceste gânduri în minte, prințul observă că este privit de Cardan. Nu poate în clipa de față să deslușească rolul pe care îl are el în această conspirație sau în cele mai vechi. Oak nu îndrăznește să se arate vulnerabil în fața niciunuia dintre ei. Iar dacă ar încerca să le dezvăluie ceea ce știe, Lady Elaine ar avea aceeași soartă pe care ar fi avut-o dacă nu ar fi renunțat la trădare noaptea trecută. Ar urma cu siguranță să fie interogată.

Oak se gândește la podeaua rece din piatră și la Valen, aplecat deasupra lui, și se cutremură.

Și-ar dori să poată avea încredere în sora lui, așa cum avea pe vremuri. Și-ar dori să fie sigur că ea are încredere în el.

Prințul se întoarce și ochii i se îndreaptă spre servitorii care descarcă pături și coșuri de pe ponei, pregătind picnicul pe care îl vor lua curtenii după ce se vor plictisi de vânătoare.

— Nu este cu putință să prindem cerbul de argint! zice un bărbat cu pană la pălărie și arc lung.

Stă călare pe un armăsar castaniu, cu copite delicate.

— Nici altceva, când avem printre noi doi muritori. Vor speria bestiile cu zgomotele lor!

Vrea ca Jude să îl audă, iar ea l-a auzit. Îi oferă un zâmbet ucigător.

— Ei bine, ne rămân întotdeauna păsările din copaci pe care le putem vâna. Chiar și câțiva șoimi!

Apropoul la soldații lui Wren nu trece neobservat. Unele dintre Făpturile de față par jenate. Altele entuziasmate.

— Sau am putea trage la sorți ca să vedem cine iese vulpea, adaugă Jude, rânjind. E un sport grozav, pe care l-am mai jucat.

Jude *a fost* vulpea, dar ei nu știu asta. Bărbatul cu pană la pălărie pare agitat.

— O plimbare prin Pădurea de Lapte este o plăcere în sine!

— Sunt întru totul de acord, îi răspunde Jude.

Randalin sună din corn, chemându-i să se adune.

Oak o zărește pe Lady Elaine, care-i șoptește ceva lui Lady Asha, mama lui Cardan. Când îl vede, se întoarce, evitându-i privirea.

Atenția mulțimii este atrasă în altă parte și glasurile amuțesc. Oak se întoarce și le vede pe Wren și pe Bogdana venind călare, nu pe armăsari, ci pe creaturi fermecate din bețe, crengi și pietre. Mișcările acestora sunt ca ale unor cai, dar aspectul lor straniu îi amintește lui Oak de poneii din cruciulițe.

Fără să-și dea seama, se lasă pe spate, îndemnându-l pe Jack să se îndepărteze. Prezența lor îl supără pe Oak, nu doar pentru că s-a luptat cu creaturi asemănătoare lor, nu doar pentru că erau bestiile lui Lady Nore, ridicate din oasele lui Mab, ci și pentru că prințul a fost la bordul *Glisorului Lunii* și nu le-a văzut.

Încă un secret.

Wren este îmbrăcată într-o rochie din aur-pal. Poartă pe cap un văl făurit din plasă metalică, bătut în acvamarine sclipitoare. Îi ține părul strâns și îi acoperă obrajii și bărbia, coborând până aproape de talie. Are în mână frâiele unui ham făcut dintr-un lanț fin, înfășurat în jurul botului calului. Deși arată maiestuos, poate chiar nupțial, își ține privirea încruntată în jos și are umerii aplecați. Pare bântuită.

În contrast cu ea, Bogdana poartă un alt giulgiu întunecat, sfâșiat prin unele părți, care zboară purtat de briză în urma ei. Expresia de pe chipul cotoroanței e una de pură satisfacție.

Sosirea lor este întâmpinată cu murmure pline de admirație. Curtenii se extaziază în fața animalelor din crengi și le mângâie coastele din bețe.

Poate că Oak nu va obține niciun răspuns de la sora lui, dar asta nu înseamnă că nu își va obține altfel răspunsurile. Îl împunge ușor pe armăsar cu genunchiul în coaste, îndreptându-l spre Wren.

— Acela este...? se încruntă ea.

— Jack al Lacurilor, completează Oak, bătându-l pe grumaz. Flăcăul vesel.

Colțurile buzelor i se ridică ușor într-un început de zâmbet, dar nu pentru mult timp.

— În seara asta trebuie să-ți pun o întrebare, îi spune Oak. Dacă va fi imposibil să răspunzi greșit la ceea ce te voi întreba?

— M-ai lega într-o căsătorie fără voia mea?

Nimic din tonul ei nu amintește de noaptea trecută, de trupurile lor împreunate și de respirațiile lor întretăiate. De dorințele ei rostite în șoaptă.

Oak se simte vinovat că nu îi spune adevărul: nu o va obliga să facă nimic din ceea ce nu-și dorește să facă. Dar trebuie să știe dacă s-a întâmplat ceva rău.

— Ar trebui să declar că m-am lăsat pradă unui capriciu, apoi imediat altuia? o întreabă, vesel ca de obicei.

— Nu te-ar crede? În plus, ai putea spune Curții că ne-am certat.

Wren își aruncă privirea peste umăr, de parcă s-ar teme că cineva ar putea să o audă.

— Aș fi mai mult decât dispusă să avem o ceartă chiar acum. Una *spectaculoasă*!

Oak ridică din sprâncene.

— Și care anume ar fi motivul?

— Lady Elaine, poate! propune Wren. Firea ta schimbătoare. Aș putea să-ți vorbesc despre asta cu glas ridicat.

Oak se crispează.

— Am avut nevoie de informații de la ea.

— Și le-ai obținut? se încruntă Wren.

— Eu nu sunt cine mă prefac a fi aici, la Curte. Aș fi crezut că știi asta.

— Nu fi nebun! răbufnește ea. Nu contează ce cred eu, ci doar...

— Da?

Oak așteaptă ca Wren să spună până la capăt ce are de spus.

Dar ea își scutură capul, încercând să-și ascundă tusea. Bogdana își întoarce capul spre ei.

O vreme călăresc în tăcere.

— Presupun că-mi vei spune că discuția de mai devreme a fost îndeajuns, zice Oak în cele din urmă.

Conversația lor este cu siguranță una stranie. Jack ar putea să împrăștie câteva detalii, având în vedere cât de mult îi place bârfa.

Kelpia scoate un nechezat ca de cal și își scutură coarna, obiectând.

— Și mă aștept și să-mi spui că noaptea trecută nu a însemnat nimic, continuă Oak.

Wren se încordează.

— Ce contează? În ciuda declarației tale de iubire, chiar poți să spui că îți dorești cu adevărat să te căsătorești cu mine?

— Și dacă vreau?

— Nici asta nu contează! răspunde ea, cu glas biciuitor.

Oak trage aer în piept.

— Diseară...

— Diseară va fi prea târziu, zice ea, cuprinsă de neliniște. S-ar putea să fie deja prea târziu.

Cu aceste cuvinte, trage de hățurile armăsarului ei din crengi și bețe și se îndepărtează de Oak.

Prințul privește în urma ei, convins că cineva o amenință sau o manipulează. Este clar că nu îi poate spune de-a dreptul cine, pentru că ar fi făcut-o deja. Dar cum o poate controla cineva, când e atât de puternică?

Prințul o vede pe Taryn îndreptându-și calul spre Wren și o aude pe sora lui spunându-i cât de mult îi plac veșmintele pe care le poartă. O urmărește pe Bogdana apropiindu-se de Randalin. Sfetnicul nu are înțelepciunea de a se teme de ea și începe să turuie vesel.

Unii dintre curteni galopează în căutarea vânatului, dar cei mai mulți merg la pas, adânciți în conversații. Câțiva au umbrelușe din flori, din pene sau chiar din pânze de păianjen.

Oak călărește printre ei, adâncit în propriile gânduri, până când chemarea cornului anunță începutul picnicului.

Prințul coboară de pe spinarea lui Jack și îi urmează pe ceilalți în tabără. Servitorii au aranjat o mulțime de pături cu diferite modele și coșulețe, alături de umbrele de soare, și au adus chiar și muzicanți. Dacă prezența muritorilor sau tropăielile lor nu au speriat cerbul de argint, câteva balade criminale cu siguranță o vor face.

Au plăcinte mici cu carne de rață, carafe cu vin, tarte cu mure alături de mormane de castane coapte și pâine atât de pufoasă și de aerată, încât dacă ai întinde unt pe ea s-ar destrăma ca o țesătură fină.

Oriana se apropie de Oak cu o cană de ceai de trifoi roșu în mână.

— Abia am schimbat două vorbe aseară, îi zice.

— Am stat la aceeași masă, mamă, îi amintește Oak.

Ea își înlănțuie brațul cu al lui. E mult mai mică decât el și prințului i se pare de necrezut că l-a purtat în brațe.

— Te-ai gândit ce întrebare îi vei pune fetei?

Oak își scutură capul.

— Întreab-o care e cea mai dragă amintire a ta, îl îndeamnă cu timiditate. Sau poate cel mai mare secret pe care-l ai.

— Sunt întrebări bine gândite, mamă. Par dificile, dar ar putea să le ghicească cu ușurință pe ambele. Nu sunt niște propuneri rele.

Mama lui se încruntă și Oak se bucură că i-a întors propriile cuvinte împotriva ei. Cel puțin acum știe că, chiar dacă îi arată fățiș că vrea să renunțe la jurăminte, Oriana nu este implicată în manipularea secretă a lui Wren.

— Speri că-i voi cere în schimb mâna Nicasiei? o întreabă Oak, cu gândul la cele spuse de Tatterfell.

Oriana cască ochii mari.

— Bineînțeles că nu! Ar fi o nebunie.

— Nu crezi că sora mea vrea...

— Nu, îi răspunde mama lui. Nu ar vrea. Nu ai supraviețui acolo jos.

Dacă Jude *chiar* plănuiește să-l însoare cu Nicasia, e clar că încă nu a început să o obișnuiască pe Oriana cu gândul. Și chiar dacă poate face orice își dorește, fiind Înalta Regină, ai crede că ar fi adus vorba despre asta cel puțin o dată.

Oak își reamintește că nu poate fi sigur. În clipa de față nu poate fi sigur de nimic.

Taryn a rămas în preajma lui Wren. Vorbesc, stând lângă calul Stafiei. Pentru o clipă, Oak se gândește să se ducă la ele și să-și verse ceaiul de trifoi roșu în capul surorii lui.

Hyacinthe pășește spre Oak, făcându-i semn din sprâncenele ridicate.

Prințul o sărută pe mama lui pe obraz.

— Vezi? După ce iei în calcul Marea de Jos, nimic nu mai pare chiar atât de rău.

Apoi o părăsește și se îndreaptă spre Hyacinthe, care se încruntă la el.

— Te-am auzit seara trecută, îi spune prințului, cu voce joasă.

Asta ar putea să însemne multe lucruri.

— Și?

— *Când vorbeai cu nepotul tău,* îi zice.

Oak se crispează. Ar fi trebuit să-și dea seama că dacă el putea să tragă cu urechea la conversația lui Tiernan cu

Hyacinthe, era la fel de probabil ca și ceea ce spunea el să fie auzit.

— Aveai de gând să-mi dai ce ți-am cerut? îl întreabă Hyacinthe. Sau ești un laș, care-l lasă pe ucigașul mamei lui să scape nevătămat?

Oak își pusese întrebări mai mult în privința trădării apropiaților lui, dar și la această întrebare trebuia să răspundă la un moment dat.

— Parcă te săturaseși de răzbunare.

— Nu vorbesc despre mine, îi reamintește Hyacinthe. Și ți-am spus că nu te-am eliberat de jurământ.

Alegându-și cel mai rău moment cu putință, Stafia pășește spre ei, cu o ploscă cu vin și două pahare din lemn în mână. *Normal,* pentru că avea de gând să-l pună pe Oak la curent în privința a ceea ce căuta să afle seara trecută.

— Alungă-l, zice Hyacinthe.

— Știe ceva, obiectează Oak.

— Alungă-l sau îl voi înjunghia! șuieră Hyacinthe în barbă.

— O cupă de mied, prințule? îi oferă Stafia, turnând un pahar pentru Oak, apoi unul pentru el.

Îi aruncă o privire lui Hyacinthe.

— Mă tem că am luat doar două, dar dacă vii cu o cupă, îți torn.

Lui Oak îi ard obrajii și îi vuiesc urechile ca atunci când cedează instinctelor și luptă fără milă. Ia cupa de vin îndulcit cu miere și o bea. E prea dulce și-i face gura pungă.

Stafia și-o bea pe a lui dintr-o înghițitură, apoi se crispează.

— Vinul nu e bun, dar tot vin e. Și acum, ai vrea să faci câțiva pași cu mine?

— Mă tem că nu pot vorbi acum, îi răspunde prințul.

Stafia citește probabil ceva în glasul lui. Nedumerit, zice:

— Vino la mine când poți, dar să fie curând. Voi călări puțin spre nord, ca să fim singuri. După ce terminăm, vom vorbi cu sora ta.

— Ai mâna la spadă, îi spune Hyacinthe lui Oak cu glas jos, în timp ce spionul se îndepărtează.

Oak își coboară privirea și descoperă cu uimire că o are încleștată pe mânerul sabiei. E surprins și că mâna îi tremură puțin.

— Trebuie să merg după el. Cineva o manipulează pe Wren.

— O manipulează? Cine? Cum?

— Nu știu.

Hyacinthe își îndreaptă privirea în direcția în care a plecat Stafia. Curtenii stau încă întinși pe pături, ceea ce înseamnă că vânătoarea nu va reîncepe prea curând. Oak trebuie să afle ce informații are spionul.

Garrett a dispărut deja în Pădurea de Lapte, strecurându-se printre trunchiurile albe. Cu o privire spre Wren și spunându-și că trebuie să-și țină firea, Oak se urcă pe spatele kelpei și pornește în direcția în care a plecat Stafia. Capul îi vuiește. Trebuie să se controleze. Cu siguranță informațiile obținute de spion îl vor ajuta să înțeleagă piedicile cu care se confruntă Wren și să afle cine i le-a pus.

Galopează mai repede și își coboară privirea la mâna care a început să-i tremure. Încă se simte de parcă ar fi scufundat în apă. Iar această senzație vine însoțită de o alta, care-i este mult prea familiară.

Ciuperca-cuc. A fost otrăvit.

Se gândește la vinul îndulcit cu miere, care a fost destul de dulce ca să ascundă gustul otrăvii. Vin cu miere pe care Stafia i l-a pus în mână.

Prințul râde în gura mare. Stafia știe atât de multe lucruri despre crimă, dar se pare că i-a scăpat tocmai faptul că aceasta este singura otravă la care el este imun. Dacă spionul nu ar fi hotărât să-și încheie misiunea așa cum o începuse, dacă nu ar fi ales simetria, Oak ar fi fost mort.

Prințul își scoate sabia din teacă.

Ah, îl va *ucide* pe spion! Stafia crede că știe de ce este în stare Oak, dar nu știe de celelalte lecții, cele pe care le-a primit de la Madoc. Garrett nu știe ce a devenit el sub tutela tatălui lui. Nu știe câți inși a răpus deja.

Prințul îl grăbește pe Jack spre nord, prin hățișuri, dincolo de coloanele copacilor palizi. În cele din urmă ajung într-un luminiș. Kelpa se oprește în loc. Pentru o clipă Oak nu înțelege ce are dinaintea ochilor.

Aici, într-o încrengătură de cârcei, zace un trup.

Oak coboară de pe spatele kelpei ca să-l privească mai de aproape. Gura bărbatului este pătată mov. Are ochii deschiși, ațintiți la cerul după-amiezii târzii, de parcă ar contempla norii.

Stafia nu mișcă. Nici măcar nu clipește.

Degetele prințului se încleștează pe umărul lui. Trupul spionului este dur, semănând mai degrabă cu lemnul fosilizat decât cu carnea.

Mort. Bărbatul care i-a ucis mama. Spionul care l-a învățat cum să se miște pe nesimțite, cum să aștepte. Care l-a legănat pe Leander pe umeri. Iubitul lui Taryn. Prietenul lui Jude.

Mort. În mod imposibil, mort.

Ceea ce înseamnă că nu Garrett l-a otrăvit pe Oak. A băut același vin otrăvit, fără să știe.

Oare *Hyacinthe* a făcut asta? S-a gândit poate că otrăvindu-l pe Stafie cu ceea ce a ucis-o pe Liriope este potrivit – un alt fel de simetrie. Și dacă știa că Oak nu avea să moară, nu l-a deranjat să-l lase să bea puțină otravă. Nu i-ar fi păsat dacă prințul suferea puțin.

Dar dacă *nu* a fost Hyacinthe, atunci răspunsul trebuia căutat în ceea ce descoperise Stafia. În ceea ce voia să-i spună lui Oak. Și să discute cu Jude. Ceva ce nu suferea amânare.

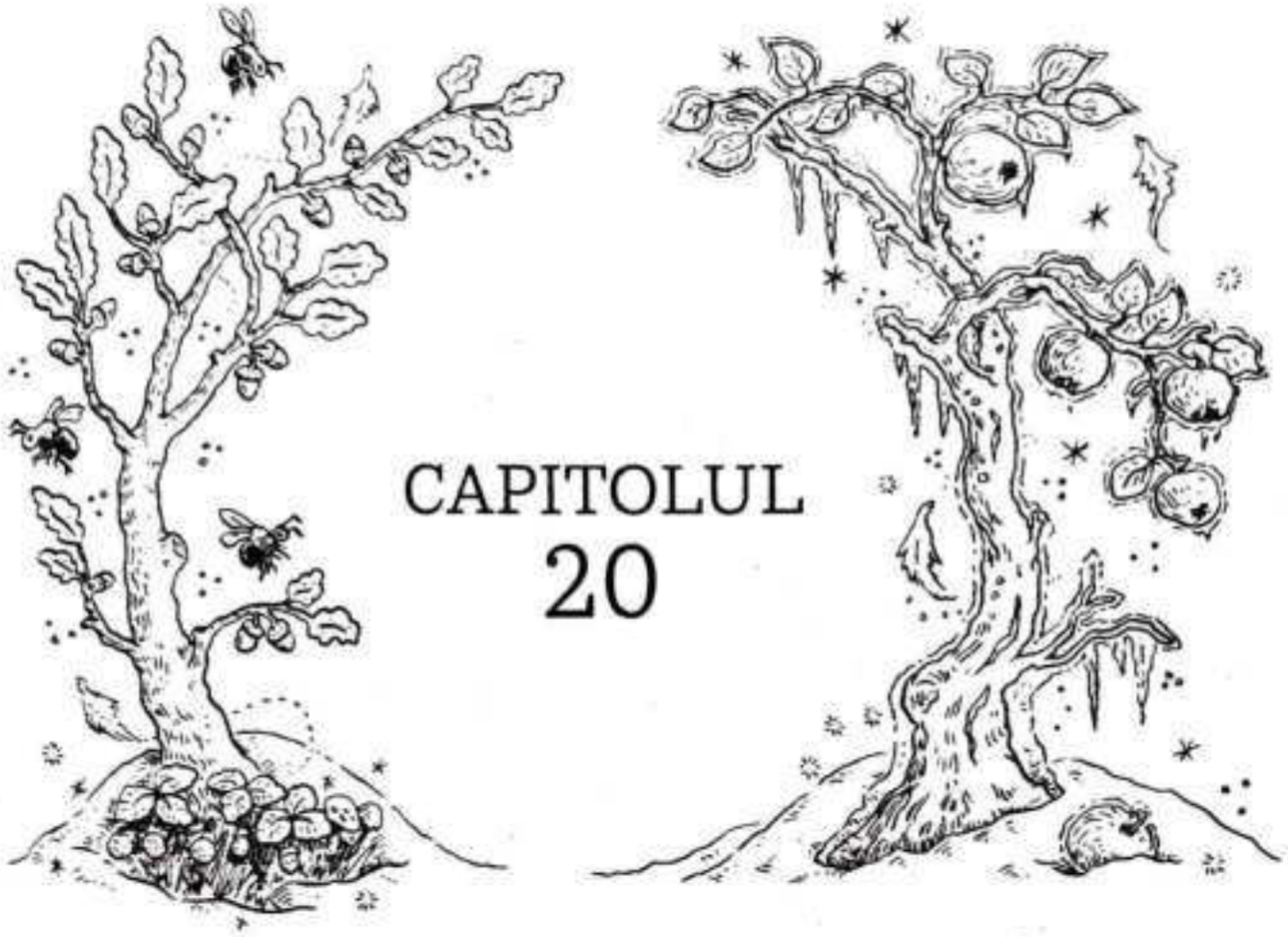

CAPITOLUL 20

Gărzile și curtenii năvălesc în jurul lui Oak. A strigat el? A strigat Jack? Kelpa îi stă alături acum, dar prințul nu își aduce aminte când s-a preschimbat din cal în bărbat. Zgomotul și confuzia generală oglindesc gândurile lui Oak. Cu toții strigă unii la alții, amețindu-l.

Sau poate e din cauza ciupercii-cuc, pe care o are încă în sânge.

Jack insistă că așa l-au găsit pe Stafie și cineva zice *cât de îngrozitor* și alte cuvinte fără sens, care se învălmășesc în mintea lui Oak.

Taryn urlă, hohote ascuțite de durere. E îngenuncheată în dreptul spionului și îl scutură. Când își ridică ochii la Oak, în privirea ei se citește atât de multă suferință și acuzare, încât prințul e nevoit să se uite în altă parte.

L-am urât, își zice Oak. Dar nici măcar nu este sigur că e

adevărat. Pe Liriope nu a cunoscut-o, dar pe Garrett da. *Ar fi trebuit să-l urăsc. Am vrut să-l urăsc.*

Nu l-a ucis însă.

Nu l-a ucis, dar ar fi putut s-o facă. Ar fi putut. Ar fi putut?

Jude vine lângă Taryn, trecându-și brațul pe după umerii surorii ei gemene. Degetele i se strâng reconfortant.

Gândacul se apleacă pentru a verifica trupul, iar când unul dintre membrii gărzii încearcă să-l oprească, Cardan e cel care le spune să îl lase în pace. Oak nici măcar nu știa că Gândacul luase parte la vânătoare.

Taryn se întinde lângă cadavrul lui Garrett, cu părul acoperindu-i chipul ca un văl de doliu. Una dintre lacrimile ei s-a strâns în colțul ochiului său, udându-i genele.

Cardan îngenunchează alături de ea, ducându-și mâna la pieptul lui Garrett. Taryn își ridică privirea la el.

— Ce faci?

Pare deranjată, dar ei doi nu s-au înțeles niciodată bine.

— Ciuperca-cuc încetinește funcțiile trupului, zice Cardan, îndreptându-și privirea spre Gândac, care cu siguranță este cel care l-a învățat asta. Dar le încetinește *încet*.

— Vrei să spui că nu e mort? îl întreabă Taryn.

— Putem face ceva? întreabă și Jude, aproape în același timp.

— Nu așa cum te gândești tu, zice Cardan, răspunzând la întrebarea soției lui și nu la cea a lui Taryn.

Se întoarce apoi spre Randalin și spre mulțime, fluturându-și teatral mâna acoperită de inele.

— Împrăștiați-vă! Haide!

Curtenii se îndepărtează, îndreptându-se spre caii lor, și în aer se creează rumoare. Ministrul Cheilor rămâne pe loc, încruntat, în dreapta Orianei. Alte câteva Făpturi par să creadă că ordinul nu li se aplică și lor. A rămas și Gândacul, dar el e ca din familie.

Oak se străduiește să se întoarcă, sprijinindu-se de trunchiul unui copac. El nu a băut mult din vinul otrăvit, dar încă simte amorțeala provocată de ciuperca-cuc în degetele de la mâini și de la picioare. În această clipă nu e sigur că nu ar cădea din nou la pământ, dacă ar încerca să se ridice în picioare.

Wren vine spre el. Bogdana rămâne la marginea luminișului, pe jumătate ascunsă în umbră.

— Va trebui să îți schimbi și tu locul, îi spune Cardan lui Taryn.

— Ce-i vei face? întreabă ea, acoperindu-i trupul, de parcă ar încerca să îl protejeze de Înaltul Rege.

Cardan ridică din sprâncene.

— Să vedem mai întâi dacă va funcționa.

— Taryn, spune Jude, întinzându-se după mâna surorii ei și trăgând-o în picioare. Nu avem timp!

Cardan își închide ochii tiviți cu aur și, în ciuda extravaganței lui, în acea clipă arată ca unul dintre portretele Înalților Regi din trecut, transportat cumva pe tărâmul miturilor.

Pretutindeni în jurul lor încep să înflorească flori sălbatice, bobocii desfăcându-și petalele. Copacii se scutură, trimițându-și spre pământ frunzele pale. Mărăcinișul se răsucește în forme stranii. În aer zbârnâie un zumzăit ca de albine, apoi din pământ se ridică rădăcini care se împletesc în jurul trupului lui Garrett, preschimbându-se în trunchi.

Taryn scoate un țipăt ascuțit. Gândacul oftează, cu uimire și admirație în privire. Și Oak simte același lucru.

Scoarța îl învăluie pe Garrett și din ea se desprind crengi pe care înmuguresc frunze și flori parfumate în culoarea liliachie a rochiei pe care o poartă Taryn. Un copac, care nu seamănă cu niciunul dintre cei care cresc în Pădurea de Lapte, se ridică din pământ, închizând trupul Stafiei. Ramurile lui se întind spre cer și deasupra lor se revarsă o ploaie de petale.

În locul în care se afla Garrett, acum e doar copacul.

Înaltul Rege își deschide ochii și răsuflă șovăitor. Curtenii care au rămas fac câțiva pași în spate. Au gurile căscate, poate pentru că uitaseră că Înaltul Rege stăpânește pământul de sub tălpile lor.

— Asta îl va..., începe Jude, cu ochii strălucind.

— M-am gândit că dacă otrava îi încetinește fiecare parte a trupului, aș putea să-l preschimb în ceva care va trăi așa, spune Cardan, înfiorat. Dar nu știu dacă asta îl va salva.

— Va rămâne astfel pentru totdeauna? întreabă Taryn, cu voce ușor tremurată. Viu, dar prizonier? Pe moarte, dar nu mort?

— Nu știu, repetă Cardan, cu o voce sinceră, care-l face pe Oak să-și amintească de ziua în care a rămas captiv în dormitorul lui și l-a auzit vorbind cu Jude.

Aceasta este vocea adevărată a lui Cardan, cea pe care o folosește atunci când nu joacă un rol.

Taryn mângâie scoarța aspră și lacrimile îi curg cu un hohot.

— Pentru mine rămâne pierdut. Nu e aici. Și cine poate ști dacă nu cumva suferă?

Oak simte mâna lui Wren într-a lui; degetele ei reci.

— Vino, îi spune, și prințul se ridică în cele din urmă.

Îi tremură puțin copitele, iar Wren îl privește cu atenție. L-a mai văzut otrăvit.

— Vom descoperi cine a făcut asta, îi spune Jude surorii ei gemene, cu glas ferm. Și îl vom pedepsi, asta ți-o promit!

— Nu știm deja? grăiește Taryn, printre lacrimi, cu vocea frângându-i-se și cu privirea îndreptată spre Wren. Am văzut-o lângă calul lui.

— Wren nu a avut nimic de-a face cu asta! răbufnește Oak, strângându-i mâna lui Wren. Ce motiv ar fi putut să aibă?

— Regina Suren vrea să distrugă Regatul Elfhame, intervine unul dintre curtenii de față. La fel ca mama ei!

Jude rămâne tăcută, dar Oak își dă seama că acuzația nu a lăsat-o indiferentă. Mai rău este că Wren nu neagă. Nu zice nimic. Le ascultă pur și simplu acuzațiile.

Neagă, ar vrea să-i spună. Dar dacă nu o poate face?

În acea clipă, un țipăt spintecă cerul. Un vultur dă roată și apoi aterizează greoi pe umărul lui Wren. Cotoroanța-furtunii.

— Prințe? i se adresează Tiernan lui Oak, urmărind vulturul cu neîncredere.

— Ar trebui să plecăm de aici, spune Randalin. Nu ajutăm cu nimic dacă mai stăm.

Bomba se uită urât la toată lumea.

— Ce a mâncat sau ce a băut? Ar trebui să identificăm otrava.

— A fost în mied, spune Oak.

Bomba se întoarce spre el, cu părul ei alb încadrându-i fața în formă de inimă ca un nimb.

— De unde știi?

Prințul nu ar vrea să recunoască adevărul, nici măcar în fața unui grup restrâns, dar nici nu vede vreo altă cale de ieșire.

— Am băut din ea.

Curtenii rămași sunt cutremurați de uluire.

— Înălțime! protestează Randalin.

— Și cu toate acestea ești în picioare, zice o pixi. Cum de ești încă pe picioare?

— Trebuie să fi luat doar o gură, minte Jude. Frate, poate că ar trebui să te retragi și să te odihnești.

Poate că ar fi mai bine să părăsească Pădurea de Lapte. Oak nu se simte întru totul sigur pe picioarele lui. Nu se simte prea sigur pe sine în general.

— Crezi că eu sunt vinovată? îl întreabă Wren șoptit, strângându-i încă mâna.

Nu, bineînțeles că nu! ar vrea să-i spună Oak, dar nu este sigur că poate rosti cuvintele.

L-a otrăvit ea pe Garrett? Ar fi făcut asta pentru Hyacinthe, dacă ar fi rugat-o să-l ajute? Oare a descoperit Stafia un secret atât de mare, încât Wren fusese nevoită să-l protejeze, chiar dacă o costa o viață?

— Voi crede orice îmi vei spune, îi răspunde Oak. Nu voi căuta înșelăciune în cuvintele tale.

Wren urmărește felul în care i se schimbă expresia, fără îndoială căutând înșelăciunea din cuvintele *lui*.

Vulturul se foiește, privindu-l pe Oak cu ochi negri ca mărgelele. Ochii Bogdanei, plini de furie.

— Îmi pare rău, spune Wren.

Prințul vede cum cotoroanța își înfige ghearele în carnea umărului ei suficient de tare încât să-i străpungă pielea. Un firicel de sânge îi alunecă în lungul rochiei. Dar expresia de pe chipul lui Wren rămâne neschimbată.

Oak este convins că simte durerea. Așa trebuie să fi trăit la Curtea Dinților. Așa îndură tot ceea ce face. Dar nu înțelege de ce îi permite Bogdanei să o rănească astfel. Ea este cea care deține puterea și autoritatea acum.

Ceva este greșit, foarte greșit.

— Trebuie să-mi spui ce se petrece, spune Oak, cu glas jos. Pot să îndrept lucrurile. Pot să te ajut.

— Nu eu sunt cea care trebuie salvată.

Wren îi dă drumul la mână.

— *Ea* a fost! insistă Taryn. Ea și vrăjitoarea aceea cu care umblă sau cavalerul trădător care a încercat să-l ucidă pe Cardan. Vreau să fie arestat! Vreau ca fata să fie arestată! Vreau să închideți vrăjitoarea într-o cușcă!

Randalin clipește uluit.

— Ei bine, i se adresează lui Wren. Nu spui nimic? Spune-le că nu tu ai făcut-o!

Dar și de această dată, Wren rămâne tăcută.

Ministrul Cheilor se bâlbâie ușor, încercând să înțeleagă ce se întâmplă.

— Draga mea fată, trebuie să vorbești!

Cardan se întoarce spre Wren.

— Aș aprecia dacă ai merge cu cavalerii mei, îi zice. Trebuie să îți punem câteva întrebări. Tiernan, arată-ne cât ești de loial și însoțește-o. Îți încredințez personal sarcina să nu o scapi din ochi.

Tiernan își întoarce alarmat privirea spre Oak.

Wren închide ochii, de parcă i-ar fi sosit clipa de pe urmă.

— Îți voi asculta porunca.

— Majestate, începe Tiernan, încruntându-se. Nu-mi pot abandona...

— Du-te! îi spune Oak. Nu o pierde din ochi, așa cum ți-a cerut Înaltul Rege.

Prințul înțelege de ce își face Tiernan griji. Faptul că este îndepărtat poate însemna că Înaltul Rege vrea ca Oak să nu aibă pe nimeni alături atunci când îl va lua la întrebări.

Randalin își drege vocea.

— Dacă îmi permiteți, sugerez să ne mutăm pe Insear. Corturile sunt deja ridicate, iar gărzile au fost trimise înainte. Nu am mai fi în câmp deschis.

— Da, de ce nu? zice Cardan. E un loc perfect pentru o petrecere *sau* pentru o execuție. Tiernan, du-o pe Regina Suren la cortul ei și așteaptă alături de ea până o voi chema. Ține-i pe toți ceilalți afară.

Vulturul de pe umărul ei își ia zborul spre cer, dar Wren nu protestează.

Oak se întreabă dacă i-ar putea opri. Nu e prea convins. Nu fără să-l coste multe morți.

— Lasă-mă să merg cu ea, zice prințul.

Jude se întoarce spre el, ridicând din sprâncene.

— Nu a negat. Nu neagă nici acum. Rămâi cu noi.

— De altfel, le poruncește Cardan celorlalți cavaleri, vreau ca voi să-l găsiți pe Hyacinthe și să-l aduceți la cortul *meu* de pe Insear.

— De ce nu mă suspectezi pe mine? întreabă Oak, ridicându-și vocea.

Taryn râde ușurel, deși obrajii îi sunt scăldați de lacrimi.

— E ridicol!

— Oare? Eu i-am găsit trupul, insistă prințul. Și, până la urmă, eu am un motiv.

— Explică, cere Cardan, cu buzele strânse sever.

Jude pare să presimtă ce va urma. Sunt prea multe persoane în jur: gărzi, curteni, Randalin, Baphen.

— Orice ar avea Oak să ne spună, ne poate spune în privat.

— Atunci, vă rog, să mergem! spune Cardan.

Dar Oak nu vrea să tacă. Poate că de vină este ciuperca-cuc din sângele lui, poate frustrarea pură trezită de situație.

— El a ucis-o pe prima mea mamă. Din cauza lui a murit, iar voi două – voi toți – mi-ați ascuns adevărul!

Șoaptele se răspândesc printre curteni, ca o pală de vânt.

Oak simte libertatea delirantă trezită de faptul că nu mai respectă regulile. Într-o familie de maeștri în înșelătorii, faptul că spune adevărul – cu glas tare, într-un loc în care oricine îl poate auzi – este o abatere gravă.

— M-ați lăsat să-l tratez ca pe un prieten și în tot acest timp ați știut că scuipam pe mormântul mamei.

Ultimele cuvinte ale lui Oak sunt urmate de câteva clipe lungi de tăcere. Oriana își ține mâna cu degete albe lipită strâns de gură. Nici ea nu a știut.

În cele din urmă, Cardan vorbește:

— Ai un punct de vedere foarte bun. Ai avut un motiv excelent pentru a-l ucide. Dar l-ai ucis?

— Vă conjur pe toți! intervine Randalin. Dacă nu din alte pricini, măcar de dragul discreției, să ne îndreptăm spre

corturile din Insear! Vom bea ceai de urzică și ne vom liniști. După cum a spus Înalta Regină, aceasta nu este o conversație care trebuie purtată în public.

Jude dă din cap. Ar putea fi prima oară când Randalin și Jude sunt de acord într-o privință.

— Dacă ar fi după familia mea, zice Oak, este o conversație pe care nu am avea-o niciodată.

Apoi, din celălalt capăt al Pădurii de Lapte, se aude un țipăt.

Câteva clipe mai târziu, un cavaler pășește în luminiș, arătând de parcă ar fi alergat până la ei.

— Am găsit un alt cadavru.

Cei mai mulți dintre curtenii rămași pornesc în direcția din care s-a auzit țipătul, iar Oak îi urmează, deși se simte amețit. Cel puțin acum știu că este otrăvit. Dacă ar cădea, nimeni nu ar avea întrebări.

— Al cui? cere să afle Jude.

Nu e nevoie să meargă prea departe însă, și Oak vede cadavrul înainte ca sora lui să primească răspunsul.

Lady Elaine zace pe jos, cu una dintre aripile ei mici strivite pe jumătate atunci când a căzut de pe calul care îi amușină poalele rochiei. Lady Elaine, cu obrajii mânjiți de noroi. Cu ochii deschiși. Buzele mov.

Oak își scutură capul și face un pas înapoi, ducându-și mâna la gură. Două persoane au fost otrăvite – *trei*, dacă se socotește și pe el. Din cauza conspirației?

Cardan îl urmărește cu o expresie indescifrabilă.

— Prietena ta?

Gândacul se apropie de Oak și își lasă mâna verde, cu clește, pe mijlocul lui.

— Să mergem pe Insear, așa cum a spus Ministrul Cheilor. Ești afectat. Moartea ne afectează.

Oak îl privește circumspect, așa că goblinul își ridică mâinile în semn de nevinovăție, cu o privire compătimitoare în ochii lui negri.

— Nu am fost implicat în niciun fel în moartea lui Liriope, nici în aceasta! spune Gândacul. Dar nu pot pretinde că nu am făcut niciodată ceva rău.

Oak dă încet din cap. Nici el nu poate pretinde asta.

Se urcă din nou pe spinarea lui Jack, care s-a preschimbat de bunăvoie din nou în cal. Goblinul călărește un ponei grăsuț cu pete, la mică distanță de pământ. În spatele lui cineva zice că festivitățile nu au cum să continue așa cum plănuiseră.

Oak se gândește la Elaine, care zace pe pământ. Elaine, care a fost periculos de ambițioasă și necugetată. Le spusese oare celorlalți conspiratori că renunță și acesta era răspunsul pe care îl primise?

Gândurile i se întorc la Wren, cu ghearele vulturului înfipte în carne. La expresia ei goală. Tot încearcă să înțeleagă de ce îndură fără să țipe, fără să riposteze.

Au toate acestea vreo legătură cu otrăvirea lui Garrett și a lui Elaine?

Oak a fost un nebun că a adus-o pe Wren aici. Odată ajuns la corturile de pe Insear îi va căuta cortul. Apoi vor pleca amândoi din insule, departe de cuibul de viespi. Departe de Bogdana. Departe de familia lui. Poate că vor putea trăi în pădurea de lângă casa familiei ei de muritori. Wren îi spusese, atunci când călătoreau împreună, că i-ar plăcea să-și viziteze sora. Care era numele ei? Bex. Ar putea să culeagă fructe de pădure și să privească stelele.

Sau poate că Wren vrea să se întoarcă în nord, la Citadelă. Și așa e bine.

— De câtă vreme știi? îl întreabă goblinul.

Pentru o clipă, Oak nu este sigur la ce se referă.

— Despre ce a făcut Garrett? Nu de multă vreme.

Deasupra lor, albinele negre din Pădurea de Lapte bâzâie, ducându-i nectar reginei lor. Lumina după-amiezii târzii poleiește copacii pali cu aur. Oak își încleștează falca.

— Cineva ar fi trebuit să-mi spună.

— Cineva e clar că ți-a spus.

Leander, își zice, ceea ce nu prea se pune la socoteală. Și *Hyacinthe*, deși el nu a știut toată povestea. Oak nu vrea să arunce vina asupra niciunuia dintre ei, și mai cu seamă nu în fața cuiva care va vorbi cu sora lui. Înțelege ce vrea să facă Gândacul, vorbindu-i astfel, în privat, înțelege destul de bine ca să poată evita capcana. Prințul ridică din umeri.

— L-ai otrăvit? îl întreabă Gândacul.

— Am crezut că Garrett m-a otrăvit pe *mine*, îi răspunde prințul, scuturându-și capul.

— Niciodată! declară Gândacul. A regretat ce i-a făcut lui Liriope. A încercat să-și răscumpere greșeala față de Locke spunându-i numele lui adevărat. Dar Locke nu era o persoană căreia să-i poți încredința astfel de lucruri.

Oak se întreabă dacă Garrett a încercat să-și răscumpere greșeala și față de el, în moduri de care n-a fost conștient niciodată. Faptul că l-a învățat cum să lupte cu spada, faptul că s-a oferit să meargă în nord când prințul era la ananghie, faptul că i-a oferit lui informații înaintea lui Jude. Lui Oak nu-i plăcea să găsească motive care îi stârneau și altceva în afara furiei, dar asta nu însemna că acestea nu erau reale.

— Avea ceva să-mi spună, zice Oak. Nu legat de trecut. Altceva.

— După ce te las pe Insear, voi verifica spațiul lui din bârlog. Dacă a fost inspirat, a trecut informațiile pe hârtie.

La marginea Pădurii de Lapte, trec pe lângă Lacul Măștilor. Privirea lui Oak se îndreaptă spre apă. În lac nu se reflectă niciodată propriul chip, ci întotdeauna apare o altă față, a

cuiva din trecut sau din viitor. Acum Oak vede o pixi blondă, care stropește cu apă pe cineva – un bărbat învești mântat în negru, cu păr grizonant. Cum nu îl recunoaște pe niciunul dintre ei, își întoarce capul.

Pe coastă sunt așteptați de mai multe bărci înguste în culori pale, cu prore înalte și pupe care se curbează în sus, arătând ca semiluni care plutesc pe spate. Toate sunt pline de gărzi în armuri. Soarele coboară în ocean și Oak își îndreaptă privirea peste Insear, gătit cu corturi pentru festivitățile care urmează să aibă loc, apoi spre luminile sclipitoare ale Pieței Mandragora și dincolo de ea, către Turnul Uitării, care se profilează negru ca tăciunele pe fundalul roșu-auriu al cerului.

El și Gândacul urcă într-una dintre bărci, iar Jack, care a revenit la forma lui bipedă, îi urmează. Un soldat pe care Oak nu-l recunoaște dă din cap spre ei și apoi ridică pânza. Câteva clipe mai târziu, alunecă rapid pe peticul de apă.

— Majestate, i se adresează soldatul. Au fost ridicate corturi în care vă puteți odihni. Cel cu însemnele tatălui vostru vă aparține.

Prințul dă din cap, distrat, iar Gândacul rămâne în barcă.

— Voi încerca să aflu ce știa Stafia, îi zice cu glas aspru. Să nu dai de necaz!

Oak nici nu mai știe de câte ori i s-a spus asta. Nu e prea sigur că a ascultat vreodată sfatul.

Pe Insear s-a ridicat o mică pădure de pavilioane și alte corturi elaborate. Prințul îl caută pe al lui Wren printre ele, încercând în van să îi audă vocea sau pe a lui Tiernan. Nu aude glasul niciunuia și nici nu vede blazonul cu lună și pumnal al lui Madoc, care ar trebui să însemneze cortul lui.

Totul pare greșit. Vede mai multe fire, dar nu poate desluși întreaga țesătură și nu mai are mult timp la dispoziție.

S-ar putea să fie deja prea târziu. Nu asta îi spusese Wren?

Cu siguranță nu se referise la otravă.

Nu eu sunt cea care trebuie salvată.

Oak își alungă gândul din minte. Nu, nu e cu putință să fi vorbit despre asta. Nu e cu putință nici să fi fost implicată în uciderea lui Lady Elaine și a lui Garrett, chiar dacă acesta din urmă a fost transformat în copac.

În timp ce pășește mai departe alături de Jack, prințul zărește un cort deschis înăuntrul căruia se află Tatterfell. Dar nu blazonul lui Madoc este imprimat pe el. Prințul privește încruntat semnul până când, în cele din urmă, înțelege ce are dinaintea ochilor. *Blazonul lui Dain!* Dar lumea nu se referă în mod obișnuit la Oak ca la fiul lui Dain, deși acum cu toții știu de unde vine sângele lui din neamul Salcei. Dacă va da cu ochii de cort, Oriana va avea o criză de nervi.

Oak se întreabă cine a aranjat astfel lucrurile. Nu sora lui. Nici Cardan, doar dacă nu cumva este un mod ocolit prin care să-i reamintească unde îi este locul. Pare prea subtil însă. Iar Cardan este subtil, dar nu cât mesajul lui să fie unul *confuz*.

Prințul pășește înăuntru. Cortul este decorat cu covoare care acoperă piatra și peticele de iarbă. Una dintre mese este încărcată cu sticle de apă și vin, și nectaruri din fructe. Au fost aprinse lumânări, ca să alunge umbrele. Tatterfell, care îi întindea hainele pe o canapeluță joasă, își ridică privirea.

— Ai ajuns devreme, îi zice. Și el cine e?

Jack pășește în față, îi ia mâna lui Tatterfell și se pleacă adânc.

— Armăsarul și uneori companionul lui, Jack al Lacurilor. Mă simt onorat, încântătoare doamnă. Poate că vom avea ocazia să împărțim un dans în această seară.

Micuța zână roșește, cu o expresie cu totul diferită de mina ei de obicei morocănoasă.

Oak își îndreaptă privirea spre tunica de culoare roșu-burgund, aleasă mai devreme. Se simte încă dezorientat din cauza ciupercii-cuc care-i curge prin sânge, dar mișcările nu-i mai sunt la fel de amorțite și este mai sigur pe el.

— Trebuie să te îmbraci pentru festivități, îi spune Tatterfell.

Oak deschide gura ca să-i spună că acestea probabil nu vor avea loc, apoi își aduce aminte că ea a numit această seară o farsă. Știa ceva? Era implicată?

Prințul trebuie să gândească limpede, dar îi este greu când otrava îi năclăiește mintea. E aproape sigur că Tatterfell nu plănuia niciun asasinat. Dar se întreabă dacă otrăvirile sunt legate de împiedicarea ceremoniei.

Totuși, teoria aceasta nu stă însă în picioare dacă este privită cu mai mare atenție. Dacă cineva ar fi vrut să oprească ceremonia și ar fi avut în vreun fel putere asupra lui Wren, nu ar fi putut să o preseze să îi pună capăt? Oricine ar fi fost acest *cineva*.

În timp ce gândurile i se învârtesc în cerc, Oak își dezbracă hainele de vânătoare și le îmbracă pe cele noi, formale. Peste câteva clipe, Tatterfell îl scutură de praf și îi lustruiește copitele acoperite de pământ. De parcă Oak chiar s-ar duce la nuntă.

Pânza de la intrarea în cort se ridică și înăuntru pășesc doi cavaleri.

— Înaltul Rege și Înalta Regină vă solicită prezența în cortul lor înainte de începerea festivităților, spune unul dintre ei.

— Wren este acolo? întreabă Oak.

Cavalerul își scutură capul. Pare a fi cel puțin în parte giugă-roșie. Celălalt cavaler are mai mult trăsături de elf și ochi întunecați. Pare agitat.

— Spuneți-le că voi fi acolo curând, zice Oak.

— Mă tem că trebuie să te escortăm – *acum*.

Asta explică agitația.

— Și dacă nu mă voi supune?

— Trebuie să te ducem oricum la ei, îi spune cavalerul elf, fără să pară prea încântat de asta.

— Ei bine, atunci, zice Oak și se îndreaptă spre ei.

Ar putea probabil să-și folosească farmecul ca să-i influențeze pe cavaleri, dar nu pare să merite. Jude ar trimite și mai mulți soldați, iar cei de față ar da fără îndoială de necaz.

Prințul are grijă să nu privească în direcția kelpei. De vreme ce Jack nu a fost menționat, nu trebuie să îl însoțească, și ar fi mai sigur pentru el să nu o facă.

Fulgerul despică cerul, urmat de un bubuit de tunet. Ploaia nu a început încă, deși amenințarea ei se simte în aer. Și vântul a început să bată mai tare, biciuind pânza corturilor. Oak se întreabă dacă Bogdana are ceva de-a face cu asta. Are cu siguranță o dispoziție proastă.

Prințul se gândește din nou la Wren, la ghearele înfipte în umărul ei. La cuvintele pe care le-a rostit în grădină. *Nu sunt de încredere. Nu poți avea încredere în mine!*

Oak nu poate face nimic altceva decât să străbată Insear în urma cavalerilor, trecând pe lângă ghirlande din ferigi, glicină și ciuperci cu pălării roșii, atârnate de copaci, pe lângă muzicanții care-și acordează lăutele, în vreme ce câțiva curteni, care și-au făcut apariția prea devreme, își aleg băuturi de pe o masă mare, încărcată cu sticle de toate formele, mărimile și culorile.

Unul dintre cavaleri deschide intrarea de la un cort mare, în nuanțe de crem și auriu.

Înăuntru se află două tronuri, deși niciunul dintre ele nu este ocupat. Jude și Cardan stau alături de Taryn și de Madoc. Cardan s-a schimbat în veșminte albe, brodate cu aur, în vreme ce Madoc poartă roșu-sângeriu, de parcă ar fi suite opuse într-un joc de cărți. Taryn are pe ea tot hainele de vânătoare, iar ochii îi sunt roșii și umflați, de parcă nu s-ar fi oprit din plâns decât cu câteva clipe în urmă. Oriana stă într-un colț și îl ține ocupat pe Leander. Oak se gândește la propria

copilărie și la cum l-a ferit ea de atât de multe conversații periculoase, trăgându-se alături de el la o parte, distrăgându-i atenția cu o jucărie sau ceva dulce.

A făcut-o din bunătate, Oak o știe. Dar asta l-a făcut și vulnerabil.

Sunt de față trei membri din Consiliul Celor Vii: Fala, bufonul, Randalin și Nihuar, reprezentantul Curților Seelie. Cu toții au expresii sumbre pe chip. Hyacinthe e și el de față – stă pe un scaun, cu chipul împietrit și sfidător. Oak simte frica pe care încearcă să o ascundă.

În jurul cortului stau de pază gărzi pe care Oak nu îi recunoaște. Cu toții arată de parcă s-ar aștepta la o execuție.

— Oak, spune Jude. Bun. Ești pregătit să vorbești?

— Unde e Wren? întreabă el.

— Excelentă întrebare, îi răspunde ea. Mă gândeam că poate știi tu.

Se privesc în ochi.

— A dispărut? întreabă prințul.

— Și Tiernan cu ea, dă din cap Jude. Vezi așadar de ce avem multe lucruri de discutat. Tu i-ai aranjat eliberarea?

Oak trage adânc aer în piept. Sunt atât de multe lucruri pe care ar fi trebuit să i le spună lui Jude de-a lungul anilor. Dacă i le-ar spune acum va fi ca și cum și-ar jupui singur pielea.

— Poate că ai auzit unele lucruri despre mine și despre cei în compania cărora îmi petreceam timpul înainte să merg în nord, cu Wren. Lady Elaine, spre exemplu. Motivele mele nu au fost cele pe care ați putea să le bănuiți. Nu sunt...

Afară se aude o bubuitură și vântul urlă.

— Ce-a fost asta? întreabă Taryn.

Cardan mijește ochii.

— Furtuna, zice.

— Frate, i se adresează Jude lui Oak. De ce ai adus-o aici? Ce ți-a promis?

Oak își amintește cum a fost prins în ploaia cu fulgere iscate de puterea Bogdanei și cum i-a fost sfâșiat armăsarul de cruciulițe de sub el. Poate fi un semn de rău augur.

— Pe drum, am păcălit-o pe Wren, spune Oak. I-am ascuns niște lucruri pe care nu aveam dreptul să le ascund.

Prințul își dă seama că e ca și cum și-ar auzi propriile plângeri în aceste cuvinte. Familia lui i-a ascuns informații, așa cum a ascuns și el față de Wren.

— Și? se încruntă Jude.

Oak încearcă să-și găsească cuvintele.

— Și a fost furioasă, așa că m-a aruncat în închisoare. Ceea ce pare extrem, dar mă descurcam. Apoi tu... ai reacționat exagerat.

— Exagerat? repetă Jude, în mod clar înfuriată.

— Mă descurcam! repetă Oak, mai tare.

Surprinde o mișcare în colțul ochiului, apoi două săgeți străbat cortul, țintind-o pe Jude. Oak cade la podea, trăgându-și sabia din teacă.

Cardan își aruncă mantia în fața lui Jude – mantia făcută de Mama Măduvă, cea care a fost vrăjită să apere împotriva armelor. Săgețile cad la pământ de parcă ar fi lovit un zid și nu pânză.

O clipă mai târziu, Înaltul Rege se clatină pe spate, sângerând. Are un pumnal înfipt în piept. Cade în genunchi și își acoperă rana cu mâinile, de parcă sângele care i se scurge printre degete ar fi o rușine.

Randalin face un pas în spate, mândru și mulțumit. Al lui e pumnalul înfipt în pieptul Înaltului Rege.

— Armele jos! strigă un soldat cu glas tremurat, pășind în față.

Pentru o clipă, Oak nu este sigur de partea cui sunt gărzile. Apoi le observă mișcarea. Șapte soldați se trag mai aproape

de Ministrul Cheilor, dintre care doi sunt cei care au venit să-l ia pe Oak din cort.

În sfârșit, faptul că nu îi erau familiari se explică în mod îngrozitor. E o cursă.

E vorba despre conspirația pe care sperase că i-o va dezvălui Lady Elaine. Dacă Oak nu ar fi pierdut întâlnirea din grădină, dacă nu ar fi fost atât de dispus să creadă că planul a căzut după ce Lady Elaine s-a retras, dacă nu ar fi plecat de la început în misiunea de a-și salva tatăl, poate că ar fi putut descoperi complotul. Poate că l-ar fi descoperit și nimicit.

Oak își amintește că sfetnicul a lăudat cât de înțeleaptă este logodna lui cu Wren, își amintește că a insistat ca familia regală să vină imediat pe Insear, după vânătoare. Își amintește că Randalin a ținut sfat cu Bogdana și cu Wren.

Ministrul Cheilor lucra din umbră, purtându-se în tot acest timp atât de pompos și de iritant, încât nu putea fi tratat cu seriozitate. Iar Oak i-a căzut în plasă. L-a subestimat pe Randalin în cel mai rău mod cu putință și a căzut în cursa aceluiași truc pe care el îl juca altora.

Jude îl susține pe Cardan, care alunecă spre pământ, și îngenunchează lângă el, cu sabia în mână.

— Îți voi reteza beregata! îi promite ea lui Randalin.

— Împunge-înfrânge, soția-spadă! zice Fala, cu patos. Sângele trădătorului este fierbinte, dar tot se varsă.

Taryn a scos un pumnal. Madoc, suficient de periculos doar cu ghearele de la mâini, a luat o poziție de luptă. Oak se ridică și trece lângă el.

— Ar fi trebuit să mă asculți! îi zice Randalin lui Jude, de la locul lui sigur, din spatele unuia dintre soldații săi. Muritorii nu sunt meniți să stea pe tronurile noastre. Iar Cardan, ultimul dintre prinții Salcei, este jalnic. Vezi tu, niciunul dintre cavalerii tăi nu sunt aici, ca să te salveze. Nici nu pot veni pe

insulă atâta vreme cât urlă furtuna. Și va urla până veți fi morți!

Oak clipește.

— Ai făcut o înțelegere cu Bogdana. Pentru asta aduna dovezi Stafia, acesta era lucrul care bănuia că nu-mi va fi pe plac.

Din cauza lui Wren. *De aceea* bănuise Stafia că ceea ce știa nu-i va plăcea lui Oak.

— Ar trebui să-mi fii recunoscător, îi spune Randalin prințului. Am convins-o pe Bogdana să te cruțe, deși ești din neamul Salcei și îi ești dușman. Datorită mie vei sta pe tron, alături de o regină-zână puternică.

— Wren nu ar fi niciodată..., începe Oak, dar nu este sigur cum să continue.

Ar putea fi ea de acord cu asasinarea familiei lui? Își dorea să fie Înalta Regină?

Nu poți avea încredere în mine.

Nu eu sunt cea care trebuie salvată.

Randalin râde.

— Nu s-a împotrivit. Și nici tu, dacă-mi aduc bine aminte. Nu i-ai povestit tu lui Lady Elaine despre resentimentele pe care le ai față de Înaltul Rege? Nu ai încurajat-o să comploteze ca să te urce pe tron?

Oak simte un gol în stomac la auzul acestor cuvinte. Afară se dezlănțuie furtuna din cauza unei ființe pe care el a adus-o aici. Vede trupul lui Cardan zăcând într-o baltă roșie, fără cunoștință și poate fără viață. Se gândește la ochii deschiși ai Stafiei, care se holbau în gol. Le vede pe surorile lui cum îl privesc acum și o vede pe mama lui ferindu-și ochii.

— *Tu* l-ai otrăvit pe Garrett! spune Oak.

Randalin râde.

— Eu i-am dat vinul. Nu era obligat să-l bea. Dar era prea aproape să ne descopere planurile.

— Și Elaine?

— Ce puteam să fac? Voia să se retragă.

Faptul că îi turnase vin din același recipient din care îi turnase spionului o convinsese că putea bea fără griji.

Oak plănuise să-i întoarcă pe Elaine și pe prietenii ei împotriva lui zicând că vrea să renunțe la plan. În același mod în care înfrânsese și alte conspirații – făcându-i să-și dorească să-l asasineze și apoi dându-i de gol pentru asta și nu pentru că erau trădători. Lady Elaine nu știuse însă că asta îi va aduce pieirea. Ar fi trebuit să o avertizeze.

Iar acum familia lui Oak crede că este implicat în complot. Le-o citește pe chipuri. Și ce e mai rău, aducând-o pe Wren aici, poate chiar a fost.

Poate că *asta* este ce și-a dorit Wren atunci când a fost de acord să vină în Elfhame. Să se răzbune pe el. Să se răzbune pe Înaltul Rege și pe Înalta Regină, care i-au răpit regatul și au alungat-o fără niciun ajutor, fără speranță. Poate că aceasta era coroana promisă lui Mellith.

Wren, cea pe care credea că o iubește. Cea pe care credea că o *cunoaște*.

Acum vede că Wren a învățat lecția trădării, că a pătruns-o până în măduva oaselor.

Nu există scuze pe care Oak le-ar putea oferi și care ar putea fi crezute, nu există nicio cale prin care ar putea să explice. Nu mai există.

Oak simte ceva frângându-se înăuntrul lui. Își trage sabia.

— Nu fi nebun! îi aruncă Randalin, încruntat. Toate astea sunt *pentru tine*!

În urechile lui Oak răsună un răget familiar, iar de această dată îi cedează de bunăvoie. Membrele i se mișcă, dar se simte de parcă s-ar privi din afară.

Îl înjunghie în stomac pe soldatul de lângă el, spintecându-l până la piept. Bărbatul urlă. Gândul că acești soldați au

crezut că este de partea lor, că au crezut că va fi Înaltul lor Rege, îl umple de și mai multă furie. Se răsucește și înjunghie. Altcineva țipă acum, cineva cunoscut, care îl roagă să se oprească. Nici măcar nu încetinește. Dărâmă în schimb unul dintre țărușii, în vreme ce alți doi soldați sar asupra lui. Smulge un pumnal din teaca unuia dintre ei și îl folosește ca să-l înjunghie pe celălalt, în timp ce parează o lovitură.

Oak simte cum începe să-și piardă cunoștința, alunecând tot mai adânc în transa luptei. Și se simte extrem de ușurat să se abandoneze, e ca atunci când lasă cuvintele potrivite să-i alunece de pe buze.

Ultimul lucru pe care-l simte înainte să-și piardă cu totul cunoștința e un pumnal înfipt în spate. Ultimul lucru pe care-l vede e sabia lui, retezând grumazul unui dușman.

Se trezește cu sabia lipită de a lui Jude.

— Oprește-te! îi strigă.

Oak se trage înapoi, clătinându-se, și lasă sabia să-i cadă din mână. Jude are sânge pe față, stropi fini. A lovit-o?

— Oak, îi spune.

Nu mai strigă și prințul își dă seama că este speriată. Oak nu a vrut niciodată ca ei să-i fie frică de el.

— Nu-ți voi face rău, îi spune el.

Ceea ce este adevărat. Sau cel puțin crede că e adevărat. Au început să-i tremure mâinile, dar este normal. Așa i se întâmplă adesea, după.

Oare Jude încă îl crede un trădător? Sora lui se răsucește spre Madoc.

— *Ce i-ai făcut?*

Gluga-roșie pare uluit, privindu-l pe Oak cu ochi întrebători.

— Eu?

Oak își rotește ochii prin încăpere, cu adrenalina bătăliei încă pulsându-i în vene. Soldații sunt morți. Toți, uciși sângeros. Și Randalin. Iar Oak nu e singurul care ține în mână o sabie acoperită de sânge. Și Hyacinthe are una și stă lângă Nihuar, arătând de parcă s-ar fi luptat spate în spate. Fala sângerează. Gândacul și Bomba sunt cot la cot, apăruți din umbre, iar degetele Bombei sunt încleștate în jurul unui pumnal periculos, cu lamă curbată. Până și Cardan, care se sprijină de tron pentru a sta drept, are un pumnal cu lama înroșită în mână, deși mâna cealaltă, pe care o ține lipită de piept, este tot stacojie.

Cardan nu e mort. Ușurarea aproape că-l face pe Oak să cadă în genunchi. Dar Cardan sângerează încă și e palid.

— Ce ai făcut din Oak? se răstește Jude la Madoc. Ce i-ai făcut fratelui meu?

— Știe să folosească o sabie, îi răspunde gluga-roșie. Ce vrei să-ți zic?

— Îmi pierd răbdarea aproape la fel de repede cum pierd sânge, zice Cardan. Doar pentru că fratele tău l-a ucis pe Randalin nu înseamnă că trebuie să uităm că el s-a aflat în centrul conspirației – și că se află în centrul a ceea ce plănuiesc Bogdana și Wren. Propun să-l închidem pe Oak undeva unde nu va mai fi atât de tentant pentru trădători.

Prințul dă cu ochii de Oriana, care a rămas cu brațele în jurul lui Leander, protector, ținându-l cu fața întoarsă spre faldurile fustelor ei, astfel încât să nu vadă trupurile măcelărite. Are o expresie tulburată pe chip. Prințul simte impulsul de a merge la ea și de a-și ascunde fața la pieptul ei, așa cum făcea când era copil. Ca să vadă dacă l-ar respinge.

Ai vrut să te cunoască cu adevărat, îi zice propria minte, fără să-l ajute deloc.

Wren i-a povestit odată de ce îi era teamă să se arate așa cum este familiei ei. Cum își închipuia că ar respinge-o dacă i-ar vedea adevăratul chip. Oak empatizase cu ea, dar până în această clipă nu a înțeles groaza pe care o simți atunci când toți oamenii pe care îi iubești cel mai mult pe lume te privesc ca pe un străin.

Farmecă-i! Gândul nu doar că nu este folositor, ci și de-a dreptul greșit. Și cu toate acestea, tentația se tolănește dinaintea lui. *Fă-i să te vadă cu ochii cu care te priveau înainte. Repară lucrurile, înainte să se năruiască pentru totdeauna.*

Oak este scuturat de un fior.

— Nu este vina tatei și nici a altcuiva că sunt bun la ucis, se convinge să spună, întâlnind privirea lui Jude. Eu am ales asta. Și să nu îndrăzniți să-mi spuneți că nu ar fi trebuit să o fac! Nu după tot ce ați făcut voi înșivă.

E clar că Jude se pregătea să spună ceva de genul acesta, pentru că se înecă cu propriile cuvinte.

— Tu ar fi trebuit să...

— Ce? Să nu fac aceleași alegeri pe care le-ați făcut voi?

— Să ai o copilărie! strigă Jude la el. Să ne lași să te protejăm.

— Ah, intervine Cardan, dar el avea ambiții mai mari.

Madoc are o privire impasibilă. Oare *el* crede că Oak este un trădător? Și dacă crede, îi aplaudă ambiția sau râde de eșecul lui?

— Cred că a sosit vremea să părăsim această insulă, zice Cardan, încercând să pară degajat, deși nu poate ascunde că suferă.

Ploaia încă lovește în cort. Taryn pășește spre deschidere și privește afară. Își scutură capul.

— Nu cred că putem trece prin furtună. Cel puțin în această privință, sfetnicul a avut dreptate.

Jude se întoarce spre Hyacinthe.

— Și rolul tău care a fost în toate astea?

— De parcă ți-aș face ție vreo mărturisire, zice Hyacinthe.

— Ucide-l! ordonă Cardan.

— Hyacinthe a luptat de partea ta! protestează Oak.

Cardan oftează extenuat și își flutură mâna cu manșetă cu volan.

— Prea bine, legați-l pe Hyacinthe. Măcar găsiți-le pe fată și pe cotoroanță și *ucideți-le* pe ele. Și vreau ca prințul să fie închis până limpezim lucrurile. Închideți-l și pe Tiernan, dacă se mai întoarce vreodată.

Îmi pare rău, i-a spus Wren înainte să-l părăsească în Pădurea de Lapte.

L-a avertizat că nu trebuie să aibă încredere în ea și apoi l-a trădat. A conspirat cu Randalin și cu Bogdana. L-a lăsat pe Oak să se mintă pe sine că altcineva o controlează, în vreme ce toată puterea era la ea.

A fost o mișcare inteligentă să-l lase să alerge după năluci.

Aceasta fusese partea din puzzle pe care nu o putuse rezolva - cu ce ar fi putut să o aibă cineva la mână, când ea putea destrăma pe oricine. Răspunsul ar fi trebuit să fie evident, dar el nu a vrut să-l vadă. Nu o aveau cu *nimic* la mână.

Un mister în centrul căruia se afla vidul.

— Săgetați-o pe loc, zice Jude, de parcă ar fi atât de simplu.

— Să o săgeteze? Va dezintegra săgețile, zice Oak.

Jude ridică din sprâncene.

— *Toate* săgețile?

— Otravă? propune Taryn.

Prințul oftează.

— Poate.

Dacă nu s-ar fi oferit să bea el toată otrava, poate că ar fi știut.

— Îi vom descoperi slăbiciunea, îl asigură Jude. Și o vom nimici.

— Nu, spune Oak.

— Iar protestezi în numele nevinovăției fetei? Sau alei tale? îl întreabă Cardan cu glas mătăsos, pe un ton care amintește de băiatul pe care Taryn și Jude îl urau pe vremuri, cel despre care Hyacinthe nu putea să creadă că este în vreun fel diferit de Dain. Cel care smulgea aripile silfelor și îi făcea sora să plângă.

— Nu voi încerca să mă apăr, îi răspunde Oak, aplecându-se să-și ridice sabia de pe podea. Vina este a mea. Și responsabilitatea.

— Ce vrei să faci? îl întreabă Jude.

— Voi fi cel care va pune capăt, spune Oak. Și va trebui să mă ucideți ca să mă opriți.

— Vin cu tine! îi zice Hyacinthe. Pentru Tiernan.

Prințul dă din cap. Hyacinthe traversează încăperea și își lipește spatele de al lui Oak. Ca unul, se îndreaptă spre ieșire, cu săbiile trase.

Jude nu ordonă nimănui să le stea în cale. Ea însăși nu-l confruntă pe Oak. Dar vede in ochii ei că Jude crede că fratele său mai mic – cel pe care l-a iubit și pentru care ar fi făcut orice ca să fie protejat – e deja mort.

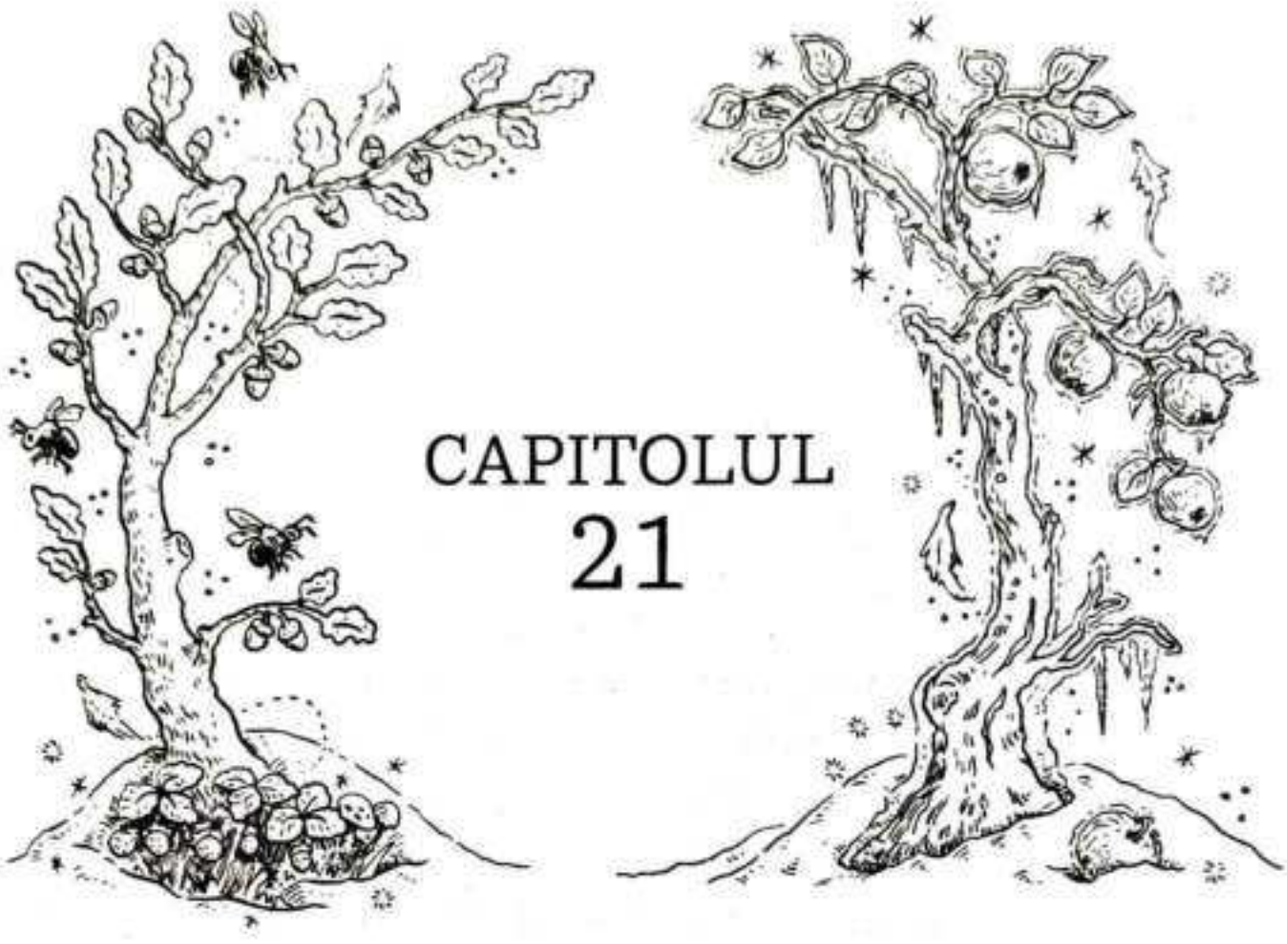

CAPITOLUL 21

Oak și Hyacinthe se avântă într-o furtună de o ferocitate terifiantă. Ceața e atât de deasă că prințul nici măcar nu vede țărmul Insulei Insmire, iar valurile sunt înalte ca turnurile și se izbesc de mal, mușcând din stânci și din nisip.

Bogdana a izolat Insear de ajutor, imobilizând forțele militare din Elfhame și pe toți ceilalți care ar putea sări în ajutor. Iar acum, cotoroanța-furtunii așteaptă alături de Wren un semn că familia regală e moartă.

Planul lor are însă o problemă. Oak *nu* s-a căsătorit cu Wren. Poate că Randalin s-a gândit că nimeni nu va găsi cadavrele lui Elaine și Garrett sau că nimănui nu avea să-i pese. Nu s-a așteptat ca festivitățile din acea seară să se preschimbe într-o anchetă. Însă, de vreme ce lucrurile s-au petrecut altfel, asasinarea Înaltului Rege și a Înaltei Regine nu-i punea în mod automat coroana pe cap lui Wren. Încă avea nevoie de el.

În timp ce străbate plaja, ud până la piele, Oak tremură atât de tare încât îi este greu să-și dea seama cât e din cauza frigului și cât a furiei.

A devenit bufonul care s-a prefăcut atâta vreme a fi. Dacă nu s-ar fi îndrăgostit, nimeni nu ar fi în pericol. Dacă nu ar fi crezut în Wren, dacă nu i-ar fi promis să-i stea alături, dacă nu i-ar fi găsit mereu scuze, atunci complotul lui Randalin nu s-ar fi realizat.

Și ce e mai jalnic e că încă o iubește.

Nu contează însă. Este dator să-i fie loial familiei lui, indiferent de secretele pe care i le-a ascuns. Îi este dator Regatului Elfhame însuși. Fie că îi place sau nu să fie prinț, a acceptat rolul, cu toate beneficiile și obligațiile pe care le implică. Nu-și poate pune supușii în pericol. Și, indiferent ce a simțit Wren pentru el cândva, Oak nu poate crede că ar fi făcut toate astea dacă aceste sentimente nu ar fi dispărut demult. El a distrus totul și nu a reușit să repare nimic. Unele lucruri, odată frânte, rămân frânte.

Prințul aleargă prin furtună, cu vântul tăind prin hainele lui subțiri de curtean.

— Hai! îi strigă lui Hyacinthe, încercând să astupe bubuitul tunetului.

Îi face cavalerului un gest larg din braț, arătându-i cortul în care vrea să se adăpostească.

Are blazonul unui curtean de la Curtea Scorușului și este gol. Oak își șterge din apa de pe față.

— Și acum ce facem? îl întreabă Hyacinthe.

— Le găsim pe Wren și pe Bogdana. Poți ghici unde s-ar fi putut duce? Sigur ai auzit ceva în ultimele zile.

Pentru că adrenalina luptei a început să treacă, Oak începe să simtă durerea care i se întinde pe spate, acolo unde își aduce vag aminte că a fost înjunghiat. S-ar putea să aibă și o tăietură superficială pe gât. Îl ustură.

— Și dacă le găsim, insistă Hyacinthe. Ce facem apoi?

— Le oprim, zice Oak, alungând gândul la durere, alungând gândul la ceea ce va însemna cu adevărat să le oprească. Nu au cum să fie prea departe. Bogdana trebuie să fie prin preajmă pentru a controla furtuna asta.

— Îi sunt dator lui Wren, zice Hyacinthe. I-am jurat credință.

— Îl are pe Tiernan! îi reamintește Oak.

Bărbatul își ferește privirea.

— Ar trebui să fie pe Insmoor.

— Pe Insmoor? repetă Oak.

Cea mai mică dintre insule, alăturată celei pe care se află acum. Locul în care e Piața Mandragora și cam atât.

— Bogdana a preschimbat locuința la loc în nucă înainte de vânătoare și a pus-o bine în buzunar. Ne-a spus că s-ar putea să ne vedem pe Insmoor.

Astfel încât restul șoimilor să le fie alături. Asta complică lucrurile, dar Oak nu se dă în lături de la șansa de a-l înfrunta pe Straun. Iar Wren nu-l va distruge pe Oak, pentru că nu vrea să-și distrugă planurile de domnie.

— Știu cum putem ajunge pe Insmoor! zice prințul.

Hyacinthe îl privește în ochi o vreme și pare să-i fi înțeles planul.

— Nu poți vorbi serios!

— N-am fost niciodată mai serios.

Oak ajunge la cortul însemnat cu blazonul lui Dain clănțănind din dinți. Tatterfell și Jack sunt înăuntru, adăpostiți departe de intrarea în cort, pe care vântul o tot zboară, lăsând ploaia rece să intre înăutru.

— Jack, mă tem că am din nou nevoie de ajutorul tău! zice Oak.

— Sunt la dispoziția ta, prințul meu! declară Jack, plecându-și fruntea. Ți-am promis că te voi ajuta și așa voi face.

— După asta, datoria pe care o ai față de mine va fi plătită cu vârf și îndesat. Nu-mi vei mai fi dator cu nimic. Poate că vei fi chiar tu cel care-mi va putea cere o favoare.

— Mă voi bucura de asta, zice Jack, cu un zâmbet viclean.

— Vreau să mă duci pe mal, pe sub valuri. E vreo cale prin care să pot respira cât mergem?

Jack îl privește cu ochi mari.

— Vai, nu-ți pot fi de ajutor în această privință! Celor din neamul meu nu le pasă de viața călăreților.

Hyacinthe îi aruncă lui Oak o privire neîncrezătoare.

— Nu, voi vă desfătați cu moartea lor și apoi îi devorați. Te vei putea controla având-l pe prinț în spinare?

Oak nu își făcuse griji în această privință până acum, dar nu îi place unda de încântare care alunecă pe chipul lui Jack al Lacurilor atunci când aude de devorare.

— Îmi pot ține dinții departe de carnea dulce a prințului, dar dacă vrei să vii și tu, nu pot să promit nimic în privința ta, zice Jack.

— Vin! declară Hyacinthe. L-au luat pe Tiernan.

Oak spera că va veni. Nu e prea convins că poate face totul singur.

— Nu ai voie să te înfrupți din Hyacinthe.

— Nici măcar o gustărică? întreabă Jack, alintându-se. Așa nu prea-mi vine să fiu vesel, Înălțime.

— Niciun pic!

— Ce nebunie ai de gând să faci în mijlocul furtunii? îl întreabă Tatterfell pe prinț, înghiontindu-l în stomac. Și mai și sângerezi?

— Poate, zice Oak, ducându-și degetul la gât.

Îl doare, dar spatele îl doare și mai rău.

— Dă-ți jos cămașa! îi ordonă zâna, clipind la el.

— Nu avem timp, îi zice Oak. Dar dacă ai ceva cu legături, le voi folosi pentru sabie. Se pare că mi-am pierdut teaca pe undeva.

Tatterfell își dă peste cap ochii ca stropii de cerneală.

— Voi înota pe cât de repede pot, zice Jack. Dar s-ar putea să nu fiu destul de rapid.

— Poți ieși la suprafață la jumătatea drumului, îi sugerează Oak. Ne lași să tragem o gură de aer și apoi mergi mai departe.

Jack se gândește o clipă la asta, de parcă nu ar fi ceva ce i-ar sta în fire. După o clipă însă, dă din cap. Hyacinthe se încruntă și rămâne încruntat.

Tatterfell leagă sabia lui Oak și i-o prinde ca o curea în jurul mijlocului, folosind fâșii din vechile lui haine. Îi coase și rana de pe spate, amenințându-l că-și va înfige degetul în gaură dacă se va mișca.

— Ești necruțătoare! îi zice Oak.

Zâna zâmbește, de parcă i-ar fi făcut un compliment încântător.

Apoi, luptând cu vântul și cu ploaia, Oak, Jack și Hyacinthe își croiesc drum spre țărm.

Pe plajă, Jack se transformă într-un cal cu dinți ascuțiți. Se lasă în genunchi și așteaptă ca Oak și Hyacinthe să se agațe de el. Oak leagă o funie pe care a găsit-o în cort de pieptul kelpei și apoi în jurul mijlocului lui Hyacinthe, prinzându-l strâns de spatele lui Jack. Apoi se leagă și el, trecând încă o dată funia în jurul lor, astfel încât să fie prinși unul de altul.

Când își îndreaptă privirea spre valurile care se izbesc de țărm, Oak începe să aibă îndoieli în privința planului său. Abia întrezărește luminile de pe Insmoor prin furtună. Oare chiar își va putea ține respirația atât cât crede Jack că e nevoie să și-o țină?

Dar nu mai poate da înapoi. Nici măcar nu ar avea la ce să se întoarcă, așa că încearcă să tragă aer adânc în piept și să răsufle încetișor. Să își deschidă plămânii pe cât de mult poate.

Jack galopează spre valuri. Apa rece ca gheața îi lovește lui Oak picioarele. Apucă strâns funia și mai trage o dată aer în piept înainte ca Jack să-i afunde în mare.

Răceala oceanului îl înjunghie în piept. Pentru o clipă simte că-i va fura aerul din plămâni, dar reușește să se controleze și să-și țină gura ferecată. Își deschide ochii în apa întunecată. Simte presiunea din ce în ce mai mare, din ce în ce mai panicată a strânsorii lui Hyacinthe, pe umărul lui.

Jack înoată rapid prin apă. După un minut devine clar că nu e destul de rapid. Lui Oak îi ard plămânii și se simte amețit.

Jack trebuie să iasă la suprafață. Trebuie să iasă acum! *Acum!* Prințul își înfige genunchii în pieptul kelpei.

Strânsoarea lui Hyacinthe s-a înmuiat, degetele i se desprind de umărul lui Oak. Prințul se concentrează asupra durerii pe care i-o trezește funia care îi taie mâna. Încearcă să rămână alert. Încearcă să nu respire. Încearcă să nu respire. Încearcă să nu respire.

Apoi nu se mai poate controla și apa îi năvălește în plămâni.

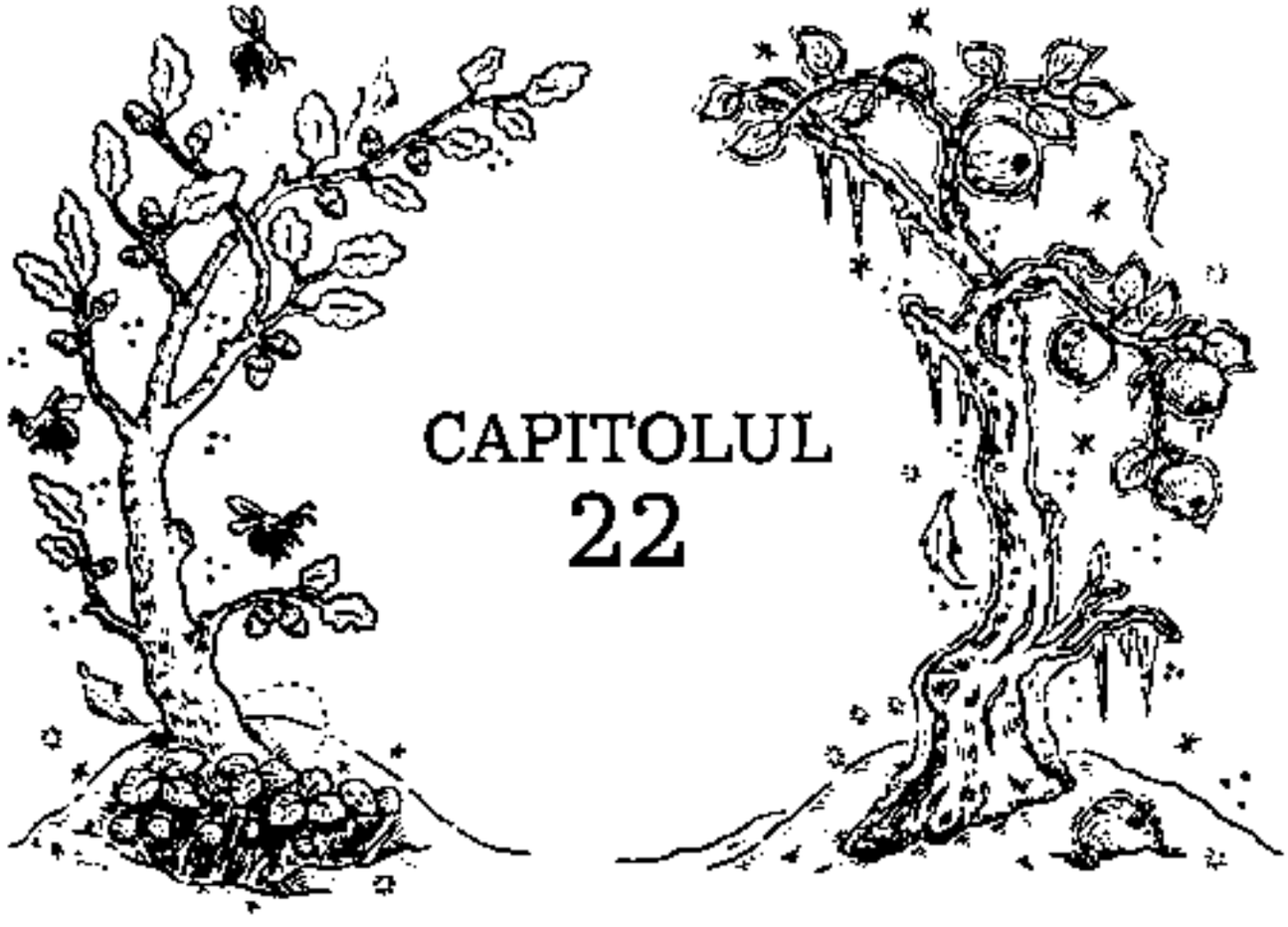

CAPITOLUL 22

Ies la suprafață brusc, Oak înecându-se și tușind. Îl aude pe Hyacinthe horcăind în spatele lui. Un val îl lovește în față, băgându-i apă de mare în gură și făcându-l să tușească și mai tare.

Capul lui Jack e ridicat deasupra apei, cu coama lipită de gât. Ochii îi sunt acoperiți de un soi de membrană, care-i fac să pară translucizi. O privire aruncată spre țărm îl asigură pe Oak că sunt la mai bine de jumătate din calea spre Insmoor. Însă prințul nici nu poate să respire bine, cu atât mai puțin să-și țină din nou respirația. Pieptul îl doare, încă tușește și valurile continuă să năvălească peste el.

— Oak, reușește să cârâie Hyacinthe. E un plan prost.

— Dacă murim, pe tine o să te mănânce primul! reușește să scoată pe gură Oak. Așa că ai face bine să trăiești!

Prea curând, kelpa începe să coboare, destul de încet cât Oak să apuce să tragă în cele din urmă aer în piept. Nu a

respirat adânc și e aproape sigur că nu va reuși să-și țină respirația până la mal. Deja îi ard plămânii.

Este singura cale prin care putem trece dincolo, își reamintește și închide ochii.

Jack iese din nou la suprafață, îndeajuns cât Oak să apuce să mai ia o gură de aer. Apoi aleargă spre țărm, izbindu-se de talazurile năprasnice de aici.

Kelpa este aruncată cu capul înainte, azvârlită spre fundul nisipos. Oak și Hyacinthe sunt trași în jos odată cu Jack. O piatră ascuțită îi zgârie lui Oak piciorul. Încearcă să scape de frânghie, dar e strânsă bine.

Cumva, Jack reușește să-și croiască drum spre o parte mai înaltă a plajei. Un alt val îl lovește și se clatină, transformându-se apoi în băiat. Funia se înmoaie. Oak alunecă pe nisip. Hyacinthe se prăbușește și el, iar prințul își dă seama că și-a pierdut cunoștința. Îi curge sânge dintr-o tăietură de deasupra sprâncenei, unde a fost probabil lovit de o piatră.

Oak își bagă umărul sub brațul lui Hyacinthe și încearcă să-l târască de lângă apă. Până să apuce, un val îi lovește picioarele și prințul cade în genunchi. Se aruncă deasupra lui Hyacinthe, pentru ca trupul să nu-i fie tras înapoi în mare.

O clipă mai târziu, Oak e din nou în picioare și îl trage pe Hyacinthe după el. Jack îl apucă pe cavaler de celălalt braț și împreună reușesc să-l târască până pe iarba moale, unde se prăbușesc alături de el.

Oak începe din nou să tușească, în vreme ce Jack reușește să-l întoarcă pe Hyacinthe pe o parte. Kelpa îl plesnește pe spate și cavalerul varsă apă de mare.

— Cum...? îngână Hyacinthe, deschizându-și ochii.

Jack strâmbă din nas.

— Amândoi vă înmuiați destul de repede.

Deasupra capetelor lor, cerul este de un albastru senin, iar norii sunt albi și pufoși ca niște mielușei. Abia când își

întoarce capul spre Insear, Oak vede furtuna: o ceață deasă înconjoară insula, fulgerele trosnesc și o perdea de ploaie ascunde tot ce se află dincolo.

După ce a zăcut pe iarbă câteva minute, încercând să se convingă că este încă în viață, Oak s-a ridicat pe copite.

— Cunosc locul. O să mă uit în jur, să văd dacă reușesc să le găsesc.

— Noi ce ar trebui să facem? îl întreabă Hyacinthe, deși pare pe jumătate înecat și nu arată în stare de prea multe.

— Așteptați-mă aici, zice Oak. Îți voi da de știre dacă îl găsesc pe Tiernan.

Hyacinthe dă din cap, arătând ușurat.

Insmoor este supranumită Insula de Piatră pentru că, dincolo de Piața Mandragora, este sălbatică și pietroasă. Acesta este locul prin care rătăcesc zânele-copac, trăind printre vreji groase de iederă, cu trupurile lor, lente ca seva, acoperite de scoarță. Păsările chiăie în copaci. Este o ascunzătoare bună pentru Wren și Bogdana. Puțini soldați și încă și mai puțini curteni ar putea da de ele în acest loc. Dar Oak a trăit multă vreme în Elfhame și cunoaște potecile. Copitele lui calcă delicat pe mușchi și rapid pe piatră. Se mișcă tăcut la umbra copacilor.

După o vreme, începe să vadă șoimi odihnindu-se pe crengi. E sigur că se apropie. Rămâne aproape de locurile întunecate, sperând că nu va fi zărit.

După câțiva pași, se oprește uimit. Wren stă pe un bolovan, cu genunchii lipiți de piept și brațele strânse în jurul lor. Are unghiile înfipte în gambe și o expresie plină de angoasă pe chip, de parcă, deși a plănuit pieirea familiei regale, nu

se *bucură* de asta. Drăguț din partea ei, își zice Oak, că nu o amuză faptul că l-a trădat.

Farmecul gurii-mieroase se desfășoară cu ușurință de această dată, torsul din tonul lui sunând întocmai potrivit.

— Wren, spune molatec. Te căutam.

Wren își ridică privirea, uimită.

— Am crezut că ești...

— Pe Insear, în așteptarea nunții noastre?

Pentru o clipă pare nedumerită, apoi chipul i se luminează. Se desprinde de bolovan și pășește spre el, ca în transă.

Oak nu se poate convinge să o urască, nici măcar acum.

Dar se poate convinge să o ucidă.

— Putem face schimb de jurăminte chiar aici, îi spune.

— Putem?

În glasul ei plutește o dorință stranie. Dar de ce n-ar fi așa? Trebuie să se căsătorească cu el dacă vrea să devină Înalta Regină a Regatului Elfhame. Iar el îi promite exact ceea ce își dorește. Aceasta este puterea lui, până la urmă.

Oak îi cuprinde obrazul în căușul palmei și ea și-l freacă de el de parcă ar fi o pisică. Mătasea aspră a părului ei îi alunecă printre degete. E agonie să o atingă astfel.

Prințul are sabia la brâu, încă legată în teaca improvizată. Nu trebuie decât să o tragă și să o înfigă în inima ei străveche.

— Închide-ți ochii, îi spune.

Wren ridică spre el o privire atât de devastată, că îi taie respirația prințului. Apoi și-i închide.

Mâna lui Oak coboară pe mânerul sabiei subțiri. Se strânge în jurul metalului rece și ud. Trage.

Își coboară privirea la oțelul atât de lucitor încât vede chipul lui Wren reflectat în el.

Nu-și poate scoate din minte cuvintele pe care i le-a spus Stafia când se aflau pe *Glisorul Lunii* și zburau deasupra mării. *Semeni foarte mult cu Dain, în unele privințe.*

Nici nu poate să uite că odată și-a zis că: *Dacă voi iubi pe cineva, nu îl voi ucide!* – un jurământ prea evident ca să trebuiască rostit cu glas tare.

Oak nu vrea să fie ca tatăl lui.

Și-ar dori ca mâna să-i tremure încă, dar este remarcabil de sigură.

Tu mereu ai fost deștept! Fii și acum! Asta i-a spus Wren când l-a împins să rupă logodna. Are nevoie de această căsătorie dacă vrea să conducă după ce Cardan și sora lui vor fi morți. Și, cu toate acestea, dacă Oak ar fi rupt logodna atunci când i-a cerut ea, nu ar fi avut cum să facă asta.

Nu poți avea încredere în mine.

De ce l-a avertizat? Ca să-l deruteze? Ca să-i distragă atenția de la adevărata problemă? Era un plan complicat și riscant, în vreme ce să aștepte pur și simplu ca el să-și facă datoria și să se căsătorească cu ea era unul uluitor de simplu și cu o mai mare șansă de reușită.

Oak își amintește cum a stat Wren aplecată deasupra trupului Stafiei, în Pădurea de Lapte. Taryn a acuzat-o că l-a otrăvit. De ce nu a negat? De ce i-a lăsat pe toți să o privească cu suspiciune? Randalin a recunoscut că el a făcut-o și o îndemnase să-și declare nevinovăția. Iar cotoroanța-furtunii și-a înfipt ghearele în umărul ei. Wren nu a făcut decât să ofere familiei regale un pretext ca să-și pună și mai multe întrebări.

Nu eu sunt cea care trebuie salvată.

Aceasta i se păruse cea mai incriminatoare declarație atunci când săgețile începuseră să zboare pe Insear. Dar dacă nu vorbea despre familia lui, pe care Randalin plănuia să o asasineze, atunci altcineva trebuia salvat. Nu Oak, care era un element-cheie în uneltire. Stafia atunci? Lady Elaine?

Oak își mai aduce aminte de ceva, de la banchet. *Ar fi trebuit să înțeleg mai bine – ceea ce ai făcut pentru tatăl tău și de ce. Am vrut ca lucrurile să fie simple. Dar sora mea – Bex...*

Wren nu a terminat ce avea de spus din cauza unei crize de tuse. Apărută poate din cauză că se îmbolnăvise folosindu-și magia. Sau poate pentru că încerca să-i spună ceva ce făcuse jurământ să nu rostească.

Sora mea. Bex.

Nu eu sunt cea care trebuie salvată.

Poate că Oak a înțeles totul greșit. Poate că nu Wren este dușmanul. Poate că a fost pusă în fața unei alegeri imposibile.

Wren îi iubește pe cei din familia ei muritoare. Îi iubește atât de mult încât a dormit în țărână, lângă casa lor, doar ca să le fie aproape. Îi iubește atât de mult încât poate că nu există nimic pe lume ce nu ar face pentru a-și salva mama, tatăl sau sora. Poate că ar sacrifica pe oricine pentru ei. Inclusiv pe ea însăși.

Oak știe cum e să iubești așa.

Oak se întrebase de ce Lady Nore și Lordul Jarel îi lăsaseră în viață pe membrii familiei muritoare a lui Wren, pentru că știa cât sunt de cruzi. Nu i-ar fi încântat mai mult să îndepărteze orice șansă la fericire pe care Wren ar fi putut să o aibă? Să îi măcelărească membrii familiei, unul câte unul, în fața ei și să-i soarbă lacrimile?

Dar acum înțelege de ce i-au lăsat în viață. Cum ar fi putut să se împotrivească Wren vreodată când avea ceva de pierdut? Era ca lama unei ghilotine care amenință mereu să cadă. O amenințare pe care o puteau folosi la nesfârșit.

Cât de încântată trebuie să fi fost Bogdana să o găsească pe Bex în viață și bună de folosit.

Wren își deschide ochii și îi ridică spre el.

— Cel puțin o vei face tu, îi spune. Dar ar fi bine să te grăbești. Așteptarea este cea mai grea parte.

— Tu nu-mi ești dușman, îi spune Oak. Nu mi-ai fost niciodată.

— Și totuși stai aici, cu sabia trasă din teacă, îi reamintește Wren.

Nu putea să o contrazică.

— Abia acum am înțeles. A pus mâna pe sora ta, nu-i așa?

Wren își deschide gura, apoi o închide. Dar ușurarea care i se citește pe chip e grăitoare.

— Și nu mi-o poți spune, ghicește Oak. Bogdana te-a pus să juri tot felul de lucruri ca să se asigure că nu-i vei dezvălui jocul. Te-a pus să juri că vei merge până la capăt cu această căsătorie, astfel încât singura cale de ieșire era dacă te-aș fi refuzat eu. A ascuns-o pe Bex, ca să nu-i poți desface pur și simplu pe toți și să o eliberezi. A lăsat vorbă cuiva să se ocupe de sora ta, în cazul în care ea ar fi pățit ceva. Tot ce ai putut face a fost să încerci să tragi de timp. Și să încerci să mă avertizezi.

Wren nu a putut decât să spere că va fi destul de deștept.

Și poate că dacă nu era, a sperat că cel puțin avea să o împiedice să ducă la capăt cele mai îngrozitoare dintre poruncile Bogdanei. Chiar dacă singura cale prin care Oak ar fi putut să o oprească era prin sabie.

Wren, care nu a vrut să mai aibă niciodată încredere în el, fusese nevoită să facă exact asta.

Wren are ochii umezi și clipește din genele ei negre și lungi. Își strecoară mâna în buzunarul de la rochie și scoate nuca albă.

— Tiernan e prizonier înăuntru. Ia-o! E tot ce pot să-ți ofer.

Degetele lui Wren îi mângâie ușor palma.

— Nu sunt dușmanul tău, dar dacă nu poți să mă ajuți, atunci când ne vom întâlni din nou s-ar putea să devin.

Nu este o amenințare. Oak înțelege acum. Wren îi spune de ce se teme.

Prințul aproape că se izbește de Jack și de Hyacinthe, care vin dinspre plajă. Kelpa tresare și apoi îl privește acuzator.

— Îl am pe Tiernan! zice Oak, cu respirația tăiată.

Hyacinthe ridică din sprâncene și-l privește pe prinț de parcă ar fi căzut în cap.

— Nu, nu e cu mine, adaugă Oak. Îl am în buzunar.

În locuința din nucă trebuie să fi transportat cotoroanța caii din bețe, pe care nu-i văzuse pe navă. Și alte provizii sinistre de care poate au avut nevoie. Arme și armuri, cu siguranță. Iar Wren poate că nici nu a bănuit nimic.

— Și regina ta? E...? întreabă Jack și face o mișcare ce imită decapitarea.

— Bogdana a răpit-o pe sora ei muritoare, le spune Oak. Wren este șantajată!

— Unde o ține? întreabă Hyacinthe. Și când ai de gând să vorbești cu sens?

Prima este întrebarea care contează. Iar Oak bănuiește că știe răspunsul.

Pe măsură ce se apropie de Piața Mandragora, Oak vede tot mai bine furtuna care se dezlănțuie pe Insear. Străzile sunt pustii. Negustorii sunt ascunși în casele lor, sperând probabil ca valurile să nu vină peste ei și fulgerul să nu-i lovească. Hyacinthe îl urmează pe prinț, cu nuca în buzunar, iar Jack le păzește spatele.

Ajung toți trei la căsuța Mamei Măduvă, cu acoperișul ei acoperit de mușchi. Oak rămâne în fața ușii, în vreme ce tovarășii lui dau roată casei, mergând în spate. Prințul privește înăuntru și o vede pe cotoroanță așezată pe un buștean, în fața focului, împungând o găleată atârnată deasupra flăcărilor.

Oak bate cu putere în ușă. Mama Măduvă se încruntă și se întoarce înapoi la treaba ei. Prințul izbește din nou cu pumnul. De această dată cotoroanța se ridică. Încruntată, pășește legănat spre ușă, pe ghearele ei de pasăre.

— Prințule, mijește ea ochii. Nu ar trebui să te afli la o petrecere?

— Pot să intru?

Mama Măduvă face un pas înapoi, lăsându-l să pășească înăuntru.

— Ce mai furtună avem!

Cotoroanța închide ușa în urma lui și o încuie. Oak se îndreaptă spre fereastră și privește spre Insear, în vreme ce trage zăvorul de la geam. Nu vede decât ploaie și ceață, și speră din tot sufletul că cei din familia lui nu se află într-o situație mai gravă decât cea în care i-a lăsat.

— O ții prizonieră pe sora lui Wren pentru Bogdana, nu-i așa? o întreabă Oak, întorcându-se și luând-o spre fundul casei. Prietenul tău cu pielea aurie a prins-o, dar tu ești cea care are o locuință aici, așa că tu ești cea care o ține captivă, nu-i așa?

Mama Măduvă ridică din sprâncene.

— Ai grijă de ce o acuzi pe Mama Măduvă, prinț al Regatului Elfhame. Vrei să rămână de partea ta, nu-i așa?

— Mai degrabă aș vrea să-i descopăr trădarea, zice Oak, deschizând ușa de la camera din spate.

— Cum îndrăznești? strigă cotoroanța, în timp ce prințul pășește în dormitorul ei.

Un pat cu baldachin lipit de unul dintre pereți, cu cearșafuri bine întinse deasupra. Într-un colț zac câteva oase, vechi și uscate. E și un birou mic, cu un craniu așezat deasupra unor cărți. Lângă pat se află o cană cu ceai atât de vechi că în lichid plutește o molie.

Oak o ignoră pe cotoroanță și trece mai departe, ca să deschidă una dintre celelalte două uși. Descoperă o baie, cu o

cadă mare din lemn în centru și o pompă alături. Într-un colț se află canalizarea. Și un cufăr mare, precum acela pe care i l-a descris Jack.

Oak îl deschide. E gol.

Mama Măduvă strânge din buze.

— Faci o greșeală, băiete! Indiferent ce crezi tu că aș avea, merită blestemul pe care-l voi arunca asupra ta?

Furios cum e, Oak nu ezită.

— Nu m-ai trădat deja o dată, când ai știut exact unde se află inima lui Mellith și m-ai trimis oricum să umblu după fantasme? Sunt Prințul Oak din neamul Salcei, înrudit cu Înalta Regină și cu Înaltul Rege, moștenitor al tronului din Elfhame. Poate că tu ar trebui să te temi.

Pe chipul cotoroanței se citește uimirea. Rămâne în hol, cu privirea ațintită la el, în vreme ce Oak deschide ultima ușă. Un alt pat – acesta plin cu pui de pernă cu fețe cusute neîndemânatic, de parcă ar fi fost lucrate de un copil. Rafturi pe pereți, cu cărți pe ele, dintre care câteva par la fel de vechi ca tomurile din camera Mamei Măduvă, în vreme ce altele par mai noi și mai puțin prăfuite. Sunt și câteva volume cu copertă din hârtie, care provin în mod clar din lumea muritorilor. Aceasta trebuie să fie camera fetei cotoroanței.

Dar Bex nu e nicăieri.

— Unde e? întreabă cu glas autoritar Oak.

— Vino, îi zice Mama Măduvă. Ia loc. Tremuri. O gură de ceai te va înzdrăveni.

Oak simte că-i clocotește sângele în vene. Dacă tremură, nu-i din cauza frigului.

— Nu avem timp pentru asta!

Fără să-l bage în seamă, Mama Măduvă își face de lucru cu căldarea ei, deasupra focului. În apă plutește ceva ce ar putea fi varec. Cotoroanța afundă polonicul și pune ceai în două căni din ceramică. A lui Oak are desenată pe ea o față care urlă.

Mama Măduvă soarbe din ceaiul ei. Nervii lui Oak scânteiază ca niște fire electrice pe sub piele. Randalin e mort și oricare ar fi fost semnalul pe care avea de gând să i-l dea Bogdanei, anunțând-o că familia regală este moartă, nu va veni. În cele din urmă, Bogdana își va da seama de asta și va trece la următoarea etapă a planului ei. Wren nu va putea să o oprească. S-ar putea să fie obligată să o ajute. Iar Oak trebuie să o găsească pe Bex înainte ca toate acestea să se petreacă.

Încăperea arată la fel ca data trecută – bușteni și un scaun de lemn dinaintea focului; alt scaun gol într-o parte. Același dulap cu curiozități pictat, cu colecția lui de aripi de cărăbuș, poțiuni și otrăvuri. Aceleași nuci se zbat în bol. Holul gol.

— Ce-ai putea să-i oferi Mamei Măduvă în schimbul a ceea ce cauți? îl întreabă ea blând.

Oak consideră cotoroanțele creaturi de neînțeles, diferite de celelalte Făpturi. Sunt cele care creează obiecte, cele care aruncă blesteme. Jumătate vrăjitoare, jumătate zeițe. Solitare prin firea lor, după spusele profesorilor lui. Dar Oak a auzit povestea Bogdanei și a lui Mellith. Și își amintește că Mama Măduvă și-a dorit ca Înaltul Rege să se căsătorească cu fata ei.

Poate că nu sunt mereu solitare. Poate că nu sunt cu totul de neînțeles.

— Vreau să o salvez pe Wren, îi spune Oak Mamei Măduvă.

— O pasăre mică. Prinsă în mijlocul unei furtuni.

Oak o privește fix în ochi.

— Tu ai o fată. Pe care ai vrut să o căsătorești cu Înaltul Rege. Mi-ai povestit despre ea.

Mama Măduvă mormăie ușor.

— Asta a fost în urmă cu ceva timp.

— Nu chiar așa mult, aș zice, cât să uiți jignirea pe care ți-au adus-o curtenii, gândindu-se că fata unei cotoroanțe nu este potrivită să urce pe tron.

Mama Măduvă răspunde mârâit:

— Ar fi bine să ai grijă, dacă vrei să obții ceva de la mine. Și ar fi bine să nu încerci să-ți folosești gura-mieroasă. Îmi plac cuvintele dulci, dar îmi va plăcea și mai mult să-ți mănânc limba.

Oak își înclină capul, arătând că înțelege.

— Ce vrei la schimb pentru Bex?

Cotoroanța formăie.

— Nu ai găsit nicio fată. Dacă nu e nimeni aici?

— Dă-mi trei șanse, zice Oak, deși se îndoiește că va reuși. Trei încercări ca să ghicesc unde ai ascuns-o, și dacă am dreptate, mi-o vei da.

— Și dacă vei da greș?

Ochii cotoroanței licăresc. Oak știe că i-a stârnit interesul.

— Atunci mă voi întoarce aici când va răsări luna nouă și te voi servi preț de un an și o zi. Îți voi spăla podelele. Îți voi curăța cazanul și îți voi tăia unghiile de la picioare. Atâta vreme cât nu fac rău nimănui, voi face tot ceea ce îmi ceri ca servitor în casa ta.

Oak simte că atmosfera se schimbă în jurul lui, simte că a rostit cuvintele potrivite. Nu își folosește farmecul ca de obicei, dar își îngăduie să simtă calea spre care îl împinge puterea lui, felul în care îi cere să se comporte ca să fie pe placul Mamei Măduvă. Partea de gancanagh din el îl ajută să vadă că ea se va crede mai șireată decât el, că mândria ei o va face să accepte provocarea.

— *Orice* îți voi cere, prinț al Regatului Elfhame?

Cotoroanța rânjește larg, cu încântare, gândindu-se la cum îl va umili.

— Atâta vreme cât îți voi da trei răspunsuri greșite.

— Atunci, ghicește! Aș fi putut să o transform în capacul de pe o cratiță!

— Atunci aș fi prost să nu fie acesta primul meu răspuns, zice Oak.

Mama Măduvă pare de-a dreptul încântată.

— Greșit.

Oak mai are două încercări. E bun la jocuri, dar e greu să stea și să se gândească atunci când simte că nu mai e timp, când aude furtuna vuind pe fundal și clănțănitul...

Se gândește la nuca albă și la Tiernan. Și își aduce aminte cine i-a oferit-o în dar lui Wren. Oak se ridică și pășește spre dulap.

— Este închisă într-una dintre nuci.

Furia îi distorsionează cotoroanței chipul pentru o clipă, înlocuită însă rapid de un zâmbet.

— Foarte bine, prințule! zice. Acum spune-mi în care.

În bol sunt probabil jumătate de duzină de nuci.

— Am ghicit corect! protestează Oak. Ți-am dat răspunsul.

— Oare? E ca și cum mi-ai fi spus că am transformat-o într-o floare și nu ai fi sigur dacă în trandafir sau lalea. Alege. Dacă alegi greșit, pierzi.

Oak deschide bufetul, scoate bolul și merge în bucătărie, după un cuțit.

— Ce faci? strigă cotoroanța. Potolește-te!

Alege o nucă și îi înfige vârful cuțitului într-un capăt. Aceasta se deschide și în jur țâșnesc o mulțime de rochii, fiecare dintre ele într-o culoare diafană. Rochiile plutesc delicat spre podea.

— Las-o! îi strigă cotoroanța, pentru că Oak s-a întins după o altă nucă. Imediat!

— Îmi vei da fata? întreabă autoritar Oak. Pentru că acum nu mai am nevoie de tine ca să o scot afară. Le voi deschide pe fiecare în parte și astfel le voi distruge.

— Băiat fără minte! îi aruncă Mama Măduvă, apoi intonează:

Închis înăuntru, fără scăpare
Formă de ghindă a ta soartă are
În întuneric vei rămâne, în așteptare

Lumea pare să se mărească și să se contracte în aceeași clipă. Întunericul năvălește și îl înghite. Oak se simte, într-adevăr, un băiat fără minte. Și foarte dezorientat.

Înăuntrul nucii, zidurile sunt curbate și strălucesc ca mahonul lustruit. Podeaua e acoperită cu paie. O lumină difuză pare să emane de pretutindeni și în același timp de nicăieri.

Aude în spatele lui o răsuflare surprinsă. Mâna i se îndreaptă din instinct spre spadă și se întoarce, străduindu-se să nu o tragă din teaca de cârpe.

Printre coșuri, butoaie și borcane se află o muritoare, lipită de peretele curbat al închisorii ei. În lumina slabă, pielea ei are nuanța brumărie pe care o au frunzele la începutul toamnei. Poartă o geacă pufoasă, de culoare albă, care o înghite cu totul. Are mâinile încrucișate pe piept, de parcă ar încerca să se aline singură și să se încălzească, ori poate să nu se piardă cu totul.

— Nu țipa! îi spune Oak, ridicându-și mâinile, ca să-i arate că sunt goale.

— Cine ești și de ce te afli aici? îl întreabă fata.

Oak trage aer în piept și se gândește la ce ar trebui să-i spună. Nu vrea să o sperie, dar după felul în care fata se uită la copitele și la coarnele lui, își dă seama că se prea poate să fie deja prea târziu.

— Aș vrea să cred că vom fi prieteni, zice el. Dacă-mi spui cine ești, îți voi spune și eu cine sunt.

Muritoarea ezită.

— E vorba de o vrăjitoare, care m-a adus aici să-mi văd

sora. Dar nu am întâlnit-o încă. Vrăjitoarea zice că a dat de necaz.

— O vrăjitoare..., repetă Oak.

Se întreabă dacă fata mai are noțiunea timpului.

— Ești sora lui Wren, Bex, nu-i așa?

— Bex, da, spune fata și zâmbește ușor. O cunoști pe Wren?

— De când eram mici, îi mărturisește el și Bex se destinde puțin. Știi ce este ea? Ce sunt eu?

— Zâne.

Expresia de pe chipul ei spune *monștri*.

— Am scoruș la mine tot timpul. Și fier.

Când era copil și locuia în lumea muritorilor cu Vivi, sora lui cea mai mare, fusese foarte entuziasmat să îi arate lui Heather, prietena acesteia, magia. Și-a ridicat vraja care-i schimba înfățișarea și a fost distrus când fata l-a privit îngrozită, de parcă nu ar mai fi fost același băiețel pe care îl ducea în parc și îl gâdila. S-a gândit că în felul acesta îi va face un dar, o surpriză, dar mai degrabă a înfricoșat-o.

Pe atunci nu bănuia cât de vulnerabil trebuie să se simtă un muritor în lumea zânelor. Ar fi trebuit să înțeleagă asta însă, trăind alături de două surori muritoare. Ar fi trebuit, dar nu a înțeles.

— E bine, a zis, gândindu-se la arsura fierului de la zăbrelele temniței din Citadelă. Scorușul dezleagă farmecele, iar fierul ne arde.

— Acum e rândul tău, zice Bex. Cine ești?

— Oak, îi răspunde.

— Prințul, răspunde Bex sec, fără urmă din prietenia de mai devreme.

Oak aprobă din cap.

Bex face doi pași în față și îi scuipă la picioare.

— Vrăjitoarea mi-a povestit despre tine, zice ea. Că furi

inimi și că aveai de gând să o furi și pe a surorii mele. Că dacă te-aș întâlni vreodată ar trebui să fug.

Obișnuit ca lumea să îl placă, sau cel puțin să-și câștige disprețul, Oak e puțin uluit.

— Eu niciodată nu aș..., începe prințul, dar Bex aleargă deja în celălalt colț al încăperii și se lipește de peretele curbat, de parcă Oak s-ar pregăti să o atace.

Se aude un zgomot în depărtare – puternic și ascuțit. Pereții se cutremură.

— Ce e asta? întreabă Bex, împiedicându-se.

— Sunt prietenii mei! îi spune Oak. Sper.

O lumină puternică fulgeră și închisoarea se înclină într-o parte. Bex e azvârlită peste Oak, apoi se trezesc amândoi pe podeaua din căsuța Mamei Măduvă. Fereastra pe care a descuiat-o Oak e deschisă și Jack e înăuntru. Kelpa se apleacă și ridică o ghindă întreagă.

Mama Măduvă bombănește:

— O adunătură fără pic de maniere!

— Ai găsit-o! zice Jack. Și ce mai bucățică... adică *muritoare*!

Bex sare în picioare și scoate din buzunarul de la spate o cheie, care pare foarte veche – probabil fierul despre care vorbea. Pare că are de gând să îl lovească pe Jack peste cap cu ea.

Din doi pași, Oak a traversat încăperea. Își lipește palma de gura fetei, apăsând destul de tare cât să-i simtă dinții în carne.

— Ascultă-mă, îi zice, simțindu-se ca un agresor – cel mai probabil pentru că se poartă ca unul. Nu-i voi face rău lui Wren. Nici ție. Dar nu am timp să mă lupt cu tine, nici nu am timp să te alerg dacă fugi.

Bex se smucește, dând din picioare.

Oak se apleacă și-i șoptește la ureche.

— Mă aflu aici ca să o ajut pe Wren, și te voi duce la ea. Iar dacă vei încerca să fugi din nou, ține minte asta: cea mai

ușoară cale prin care aș putea să te fac să mă asculți ar fi să te fac să te îndrăgostești de mine. Și nu vrei asta.

Probabil chiar nu și-o dorește, pentru că fata se înmoaie în strânsoarea lui.

Oak își ia mâna de la gura ei și ea se trage la o parte, dar nu țipă. Îl cercetează în schimb, respirând sacadat.

— Ar fi trebuit să știu că ceva nu e bine când am văzut că-mi știi numele, zice Bex. Wren nu ți l-ar fi spus niciodată! Zice că dacă îmi știi numele ai putere asupra mea.

Oak râde, surprins.

— Aș vrea eu! zice, apoi se crispează.

Ar fi trebuit să găsească alte cuvinte, unele care să nu-l facă să pară cu adevărat un monstru. Însă acum nu prea mai are ce face decât să meargă înainte.

— Trebuie să cunoști numele întreg al persoanei, numele adevărat. Muritorii nu au astfel de nume. Nu așa cum avem noi.

Privirea lui Bex alunecă spre ușă, apoi înapoi și se citește în ochii ei că plănuiește ceva.

— Wren e în pericol, îi spune Oak. Cineva se folosește de siguranța ta pentru a o obliga să facă ceva împotriva voinței ei. Ceva care implică uciderea multora dintre semenii mei.

— Și vrei să te folosești de mine ca să o oprești! îl acuză Bex.

E un mod dur de a vedea lucrurile, dar e adevărat.

— Da, zice Oak. Nu vreau ca surorile mele să fie rănite. Nu vreau ca Wren să fie rănită, și nici tu.

— Și mă vei duce la ea? îl întreabă Bex.

Oak dă din cap.

— Atunci te voi urma. Deocamdată.

Oak își întoarce privirea spre Mama Măduvă.

— Îți voi oferi această favoare, pentru ceea ce îți datorez. Dacă voi supraviețui, nu le voi spune Înaltului Rege și Înaltei

Regine că ai ținut partea Bogdanei, împotriva lor. Însă, cu asta, mi-am plătit datoria.

— Și dacă va câștiga ea, atunci ce? îl întreabă Mama Măduvă.

— Atunci voi fi mort, îi răspunde Oak. Și ești liberă să scuipi pe pietrele și mușchiul pe care îmi va zăcea trupul.

În acea clipă, ușa de la intrare se spintecă în două. Mirosul de ozon și de lemn ars umple aerul. Cotoroanța-furtunii stă în prag, invocată parcă de vorbele lor.

Printre degete îi trosnesc fulgere. Ochii îi sunt sălbatici.

— Tu! strigă Bogdana, când o vede pe Bex lângă prinț.

— Duceți-o pe muritoare la Wren! strigă Oak la Jack și la Hyacinthe, trăgându-și spada. Plecați!

Apoi se năpustește spre cotoroanța-furtunii.

Electricitatea îi izbește sabia, prăjindu-i degetele. În ciuda durerii, Oak reușește să lovească, tăind pelerina cotoroanței.

Îl vede cu coada ochiului pe Jack ridicând-o pe Bex și scoțând-o pe fereastră. Afară o prinde Hyacinthe.

Bogdana se întinde spre Oak cu degetele ei ca niște pumnale.

— Îmi va face plăcere să-ți jupoi pielea de pe trup.

Oak se rotește și parează lovitura. Apoi se apleacă spre stânga. Ea mai face un pas spre el.

Hyacinthe și Jack nu se mai văd acum, iar Bex e cu ei.

Lui Oak îi vine o idee – una riscantă, dar care ar putea să funcționeze. Una care l-ar putea duce la Wren mai repede.

— Și dacă mă predau?

Prințul o vede ezitând ușor.

— Să te predai?

— Îmi voi pune sabia în teacă și te voi urma de bunăvoie, spune prințul, ridicând din umeri, și își coboară puțin sabia. Dacă îmi promiți că mă vei duce direct la Wren, fără alte trucuri.

— Fără trucuri? repetă cotoroanța. Interesant că tocmai tu spui asta.

— Vreau să o văd, îi zice Oak, sperând că pare convingător. Vreau să o aud spunând cu gura ei ce a făcut și ce vrea. Iar tu nu vrei să o lași singură prea multă vreme.

Bogdana îl privește cu viclenie.

— Prea bine, prințule.

Își întinde mâna și își trece ghearele lungi pe obrazul lui, zgâriindu-i doar ușor vânătăile.

— Dacă n-o pot avea pe soră, tu vei fi premiul meu. Și vei fi bine asezonat până voi termina cu tine.

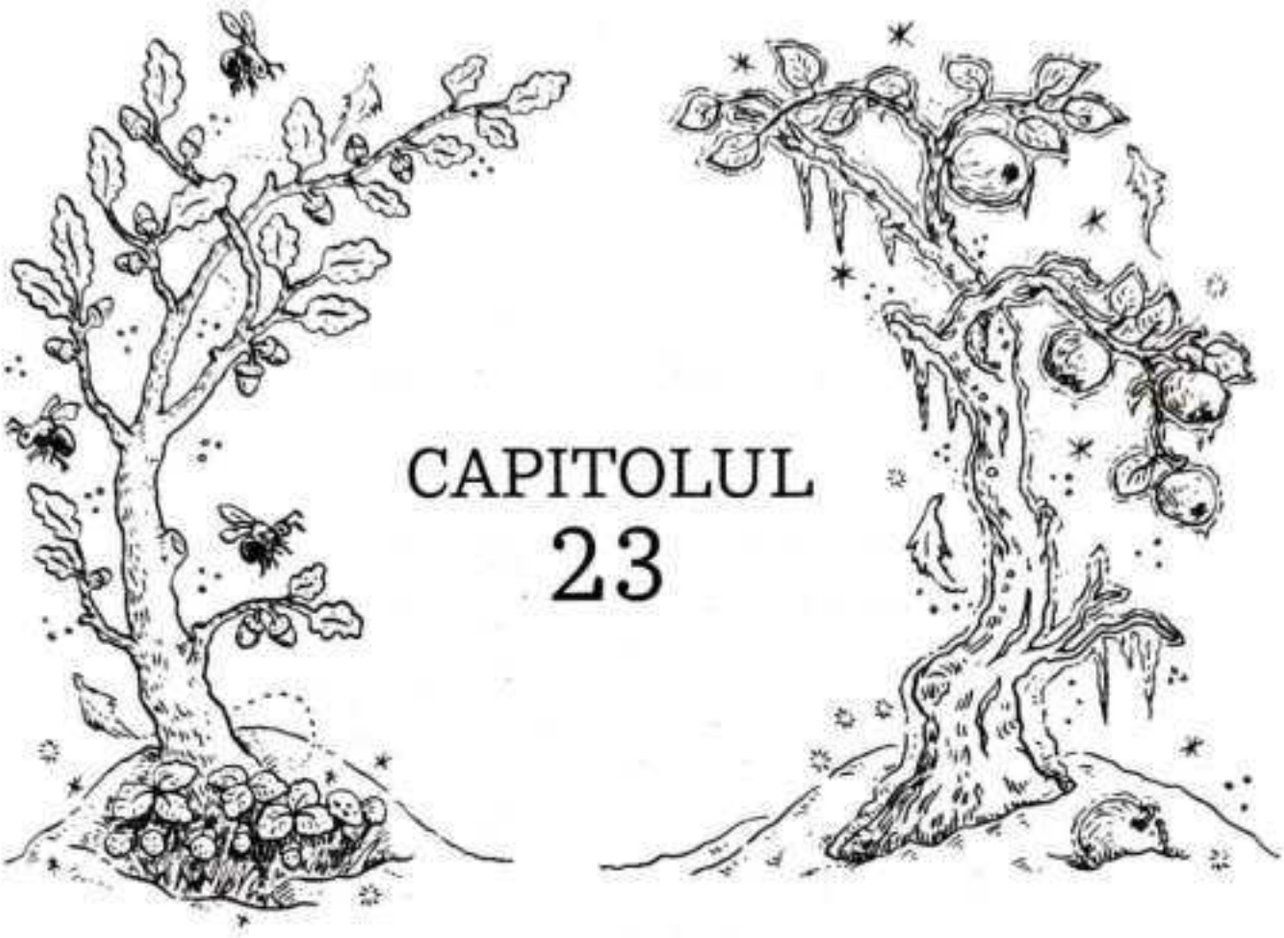

CAPITOLUL 23

Bogdana îl trage cu mâna ei cu gheare de încheietură, spre apă și furtună.

— Credeam că ne întoarcem la Wren, zice Oak.

— Ah, ai crezut că e tot pe Insmoor? Nu, am adus-o pe Insear. Eram acolo amândouă când mi-a trimis semn Mama Măduvă.

Ar fi trebuit să se aștepte că Mama Măduvă o poate anunța cumva pe Bogdana că ostatica ei a fost eliberată și acum regretă că a fost atât de generos cu ea. Singurul lucru cu care se va alege drept mulțumire este cel mai probabil un blestem.

— Pe Insear? repetă Oak, concentrându-se asupra a ceea ce contează.

Dacă Wren și Bogdana ajunseseră pe Insear, ce însemna asta pentru familia lui?

— Vino! îi zice Bogdana, pășind de pe stânci în gol.

Un vârtej de vânt o prinde și o ridică, la fel cum a purtat și nava. Roba cotoroanței se umflă. Bogdana îl trage cu putere de încheietură. Oak o urmează, copitele lui călcând pe ceea ce par a fi doar vârtejuri și bulboane de aer.

Ceața se desface, iar stropii de ploaie nu cad pe drumul lor, în vreme ce vântul îi poartă peste mare.

Câteva minute mai târziu, aterizează pe stâncile negre din Insear. Oak alunecă și aproape cade, încercând să-și găsească echilibrul.

În fața lui le vede pe Wren și pe Jude.

Sunt față în față, pregătite de luptă. Sora lui are o sabie în mână și ochii îi lucesc. Părul i s-a desprins aproape cu totul din împletituri și acum îi cade ud în jurul feței. E îmbujorată de frig, iar marginile rochiei îi sunt tăiate pieziș, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu se va împiedica de ele.

Wren poartă aceleași haine de la vânătoare, aceleași pe care le-a purtat pe Insmoor. Atârnă pe ea de parcă s-ar fi împuținat, de parcă ființa ei ar fi fost consumată și mai mult. Are pomeții mai ascuțiți și adâncițurile de sub ei mai pronunțate. Expresia îi este la fel de sumbră precum cerul întunecat de ploaie de deasupra. La fel de sumbră ca atunci când avusese de gând să-l lase s-o înjunghie.

În spatele surorii lui stau alte patru Făpturi. Gândacul, cu un pumnal în mână și o rană recentă la sprânceană. Doi arcași – cavaleri pe care Oak îi recunoaște – cu arcuri în mână. Și un curtean îmbrăcat în catifea și dantelă, cu părul și barba împletite în cosițe, ținând în mână un baros. Sunt toți uzi până la piele.

De partea lui Wren sunt mai mult de o duzină din soldații ei – cu armuri, săbii la brâu și arcuri în mâini.

— *Jude!* strigă Oak, dar ea nici măcar nu pare să-l audă.

Prințul o vede pe Wren cum se aruncă asupra lui Jude ca să-i apuce sabia scoasă din teacă. Sângele lui Wren mânjește oțelul care-i taie palma. Dar înainte ca sabia să taie mai

adânc, înainte ca Jude să i-o poată smulge din strânsoare, metalul începe să se topească. Se scurge la pământ, sfârâind când atinge apa. Se răcește apoi în forme metalice crestate. Desfăcut.

Jude face un pas în spate, aruncând teaca de parcă ar fi mușcat-o.

— Ce truc drăguț!

Vocea îi tremură puțin.

— Văd că te descurci bine, fiică! îi strigă Bogdana lui Wren. Îl am pe prinț. Și acum, unde este Înaltul Rege?

— Ucideți-i! răbufnește Jude, ignorând cuvintele Bogdanei, concentrându-se în schimb asupra șoimilor care se transformă în soldați. Ucideți-i *pe toți* dușmanii noștri!

Săgețile zboară, zbârnâind prin aer ca o boltă frumoasă, ucigătoare.

Înainte să cadă, Wren își ridică mâna. Face un gest mic, de parcă ar alunga un țânțar. Săgețile se frâng și se împrăștie ca ramurile izbite de un vânt puternic.

Jude a scos două pumnale din corset, ambele curbate și ascuțite ca lamele.

Oak se îndepărtează de Bogdana, cu mâna pe mânerul sabiei lui.

— Opriți-vă! strigă.

Cotoroanța-furtunii mârâie la el:

— Nu fi nebun, băiete! Ești înconjurat.

Mai mulți dintre șoimi și-au pregătit propriile arcuri și, deși Oak crede că Wren nu vrea și mai multă moarte, dacă trag, nu este convins că ar împiedica săgețile forțelor ei să lovească. Și-ar secătui puterile, iar șoimii nu ar ști cum să interpreteze gestul.

— O am pe sora ta! strigă Oak, pentru că asta este ceea ce contează, asta este ceea ce trebuie să știe Wren. O am pe Bex!

Wren se răsucește, cu ochii măriți, cu părul lipit de gât. Are buzele întredeschise și Oak poate să-i vadă dinții ascuțiți.

— Ne-a furat-o! strigă Bogdana. Să nu crezi nimic din ce spune. O va folosi ca să te încătușeze, copilă!

Jude își aruncă ochii la ei, cu sprâncenele ridicate.

— Șantaj, frate? Impresionant!

— Asta nu e..., începe Oak.

— Ai niște hotărâri de luat, îi spune Jude. Șoimii o urmează pe domnița ta. Dar poate că și ea îți vrea capul într-un țăruș, la fel de mult precum cotoroanța-furtunii. Dacă îi dai ocazia, s-ar putea să-ți ia viața.

Bogdana răspunde înaintea lui Oak:

— Ah, Regină din Elfhame, vezi cât de nefolositoare îți sunt armele! Ești căsătorită cu băiatul fără credință al unui neam fără credință. Coroana ta a fost plătită cu sângele fetei mele!

— Coroana mea a fost plătită cu sângele multora!

Jude se întoarce spre arcașii ei.

— Pregătiți un nou atac.

— Nu ne poți răni așa de ușor cu bețe ascuțite, spune Wren, dar privirea îi tot alunecă spre Oak.

Înțelege cu siguranță că aceasta este familia lui, așa cum și ea o are pe a ei.

— Randalin e mort! îi spune prințul cotoroanței-furtunii. A conspirat împotriva regatului. L-a otrăvit pe Garrett. A plănuit această lovitură cu mult înainte de a încerca să te implice și pe tine în ea. Nu ai de ce să-l lași să te târască și pe tine la fund!

— Nu-l lăsa să te manipuleze! zice Bogdana, de parcă Oak pe Wren ar încerca să o convingă. Se folosește de tine așa cum a sperat să o facă Randalin – Randalin, care a vrut să îl pună pe Prințul Oak pe tron. Vezi cum a fost răsplătit consilierul pentru loialitatea lui? În el ai tu încredere că nu se va folosi de sora ta?

Oak a crezut că după ce Bex va fi în siguranță, Wren se va elibera de controlul pe care îl are Bogdana asupra ei. Și nu mai

este controlată, dar asta nu înseamnă că e *liberă*. Bex e la *el*. *El* o poate controla pe Wren așa cum o făcea Bogdana înainte. Ar putea să o facă să se târască până la el cu aceeași siguranță cu care ar face-o dacă chingile căpăstrului i-ar săpa în carne.

Oak nu știe cum să o convingă că nu asta este ce vrea să facă.

— Tu ții la sora ta. Iar eu la a mea. Hai să punem capăt! Spune-i Bogdanei să oprească furtuna. Spune-le șoimilor tăi să-și coboare armele! Putem sfârși totul.

Bogdana mârâie.

— I-a dat-o pe muritoare lui Jack al Lacurilor. Jack a înecat-o probabil până acum!

Wren cască ochii larg.

— Nu ai făcut asta.

— O aduce la tine, îi zice Oak, dându-și seama cât de rău sună asta.

În plus, nu e sigur că Jack are cum să o aducă pe Bex aici, chiar dacă a ghicit unde sunt. Oak aproape s-a înecat când a încercat să treacă.

— Îl crezi, fetițo? se răstește Bogdana. S-ar fi bucurat dacă una dintre săgeți ți s-ar fi înfipt în inimă. Hai să-l găsim pe Înaltul Rege și să-i retezăm beregata. Șoimii pot să-l supravegheze pe prinț.

Oak ar putea să-și tragă sabia și să lovească înainte ca Bogdana să-l poată opri, dar dacă Wren le spune arcașilor ei să tragă, va fi mort. Nu are nicio pelerină magică în spatele căreia să se ascundă.

Jude își schimbă poziția.

— Oricine se îndreaptă spre cortul acela, ucideți-l! le ordonă Făpturilor care i-au mai rămas. Iar tu, mică regină, ai face bine să nu intervii. Dacă Oak o are pe sora ta, mă gândesc că o vrei înapoi întreagă.

— Nu mă ajuți, Jude! zice Oak.

— Am uitat, îi răspunde ea. Nu suntem de aceeași parte.

— Îl ascunzi pe Înaltul Rege de mine? o întreabă Bogdana. Înseamnă că este pe cât de laș spune toată lumea că este, dacă te lasă pe tine să-i porți bătăliile.

Oak vede cum pe chipul lui Jude se aprinde furia și cum sora lui și-o înghite.

— Nu mă deranjează să lupt!

Cardan *nu* este laș. Chiar dacă era rănit, a pus mâna pe o armă când cavalerii lui Randalin se întorseseră împotriva lor. Cât de grav trebuie să fi fost rănit acum, dacă nici măcar nu i-a dat pelerina lui Jude. Când a plecat Oak, Cardan sângera, dar era conștient. Dădea ordine.

— Așadar, înainte să începem această bătălie și să ne alegem cu toții tabăra, am o întrebare, spune Jude și privirea ei devine mai aprigă.

Trage de timp, își dă Oak seama, deși nu înțelege ce are de câștigat prin asta.

— Dacă ți-ai dorit atât de mult tronul pentru Wren, de ce nu ai lăsat-o să se căsătorească cu el? Ar fi trebuit să se căsătorească cu Prințul Oak în această seară, nu-i așa? Nu ar fi avut astfel acces direct la tron? După ce devenea Înalta Regină, nu avea decât să facă ce și-a dorit de atâția ani – să-i muște beregata.

Poate că Jude voia doar să-i reamintească să nu se încreadă în Wren.

— De parcă *tu* l-ai fi lăsat vreodată pe Prințul Oak să urce pe tronul lui! mârâie Bogdana.

— În general, nu e nevoie ca cineva să-și *lase* moștenitorul să-i moștenească tronul, zice Jude. Sigur, poate că acționezi așa acum pentru că nu ai de ales. Poate că Randalin a acționat fără să te consulte. Tu ai vrut ca mariajul să aibă loc, dar el a pus lucrurile în mișcare înaintea ta.

Bogdana rânjește.

— Crezi că îmi pasă de trădarea unuia dintre miniștrii voștri? Intrigile de la curtea voastră mă interesează prea puțin. Nu. Cu Wren alături pot scufunda Insear la loc, pe fundul mării. Pot scufunda toate insulele!

Pe Wren asta ar distruge-o. Magia ar desface-o odată cu pământul.

— Am putea muri cu toții, împreună! zice Oak. Într-un ultim act grandios și glorios al prostiei, rupt din balade!

Lui Wren îi tremură mâinile și le împreunează, ca să nu se vadă. Oak bagă de seamă cât de vineții îi sunt buzele acum. Cât de palidă și pătată îi este pielea, de nici măcar culoarea ei albastră nu mai poate ascunde că ceva nu e bine.

Desfacerea sabiei și a săgeților trebuie să o fi costat – iar Oak nici măcar nu știa dacă asta era tot ce făcuse de când se văzuseră la cabană.

— Am fost cea dintâi dintre cotoroanțe, revine Bogdana, cu glas ca mugetul valurilor. Cea mai puternică dintre vrăjitoare. Glasul meu este urletul vântului, părul meu perdeaua ploii, iar unghiile fulgerul fierbinte care desprinde carnea de pe os. Atunci când i-am dat lui Mab o parte din puterea mea, am cerut un preț. Am vrut ca fiica mea să aibă un loc printre curteni, să stea pe tron și să poarte coroană. Însă lucrurile nu au stat așa.

Bogdana rămâne tăcută pentru o clipă.

— Am fost păcălită de o regină o dată. Nu voi fi păcălită din nou!

— Mab nu mai e! îi zice Oak, încercând să se înțeleagă cu ea.

Sperând că va putea găsi cuvintele adevărate, cuvintele sincere, cele care o vor convinge.

— Tu ești încă aici. Și o ai pe Wren din nou. Tu ești cea care poate pierde totul acum și nu are nimic de...

— Taci, băiete! Nu-ți încerca puterea pe mine.

— Puterea mea îmi arată ce îți dorești.

Oak îi aruncă o privire lui Wren.

— Nu-i nevoie să te farmec ca să-ți spun că nu aceasta este calea prin care îți vei atinge scopul.

Bogdana râde.

— Și dacă Wren își vrea tronul? Te vei da la o parte și o vei urmări cum și-l ia? O vei ajuta? O vei lăsa să moară pe sora ta ca să-ți arăți dragostea pe care pretinzi că i-o porți?

Cotoroanța se întoarce spre Jude.

— Și tu? Joacă la cacealma cât vrei, dar ai doar patru Făpturi în spate – și jumătate din ele se gândesc să te trădeze probabil. Și un frate a cărui loialitate nu e clară. Sunt sigură că supușii tăi nu vor să înfrunte de trei ori mai mulți soldați care pot ataca în voie, cât timp își potrivesc ei arcurile. Aș răsplăti regește îndrăzneala. Dacă unul dintre ei l-ar ucide pe Regele din Elfhame...

— Și dacă îți dau capul lui Oak în locul celui al lui Cardan? întreabă Jude dintr-odată.

Prințul se întoarce spre sora lui. Nu poate vorbi serios. Dar ochii lui Jude sunt reci și pumnalul din mâna ei e foarte ascuțit.

— Și de ce aș accepta o ofertă atât de jalnică? o întreabă cotoroanța-furtunii. L-am avut luni în șir. L-am fi putut executa oricând dacă am fi vrut. Aș fi putut să-l ucid pe Insmoor, cu mai puțin de un ceas în urmă. În plus, nu tu mi-ai reamintit că ar fi mult mai simplu ca Wren să devină noua Înaltă Regină dacă se căsătorește cu moștenitorul tău?

— Dacă Oak ar fi mort, neamul Salcei s-ar înjumătăți, zice Jude. S-ar putea ca soarta să se ocupe de restul. Cardan a fost rănit – s-ar putea să nu apuce dimineața. Eu am urcat pe tron prin intrigile mele, deși sunt muritoare. Fă-mă pe mine aliata ta, în locul lui. Sunt un pariu mai bun. Cunosc politica din Elfhame și sunt destul de mercantilă ca să aleg practic.

Oak știe că nu face propunerea cu sinceritate. Dar asta nu înseamnă că nu vorbește serios atunci când spune că vrea să-l ucidă.

Cât de nesăbuit a fost Oak, făcând să pară că e dușmanul lui Cardan. Cum ar putea să-i demonstreze lui Jude acum, aici, că a fost mereu de partea ei? Că nu a complotat niciodată alături de Randalin. Că a încercat să-i prindă pe conspiratori pentru a preveni ceva de felul a ceea ce se petrecea.

Dar cum ar fi putut să ghicească Jude vreodată ce plănuia Oak să facă, dacă ea nu știa nimic din tot ceea ce făcuse până atunci?

— Oak nu s-ar lupta cu tine, spune Wren.

Bogdanei îi licăresc ochii.

— Ah, ba eu cred că da! Ce-ar fi dacă aș face cu prințul următorul târg: dacă învingi, o voi lăsa pe Wren să te păstreze ca pe un animăluț de companie. Te voi lăsa în viață. Te voi lăsa chiar să te căsătorești cu ea, dacă ea își va dori asta.

— Foarte generos din partea ta, zice Oak. De vreme ce Wren oricum poate să se căsătorească cu oricine vrea.

— Nu și dacă ești mort, zice Bogdana.

— Vrei să mă lupt cu propria soră? întreabă prințul îngrozit.

— Foarte tare!

Buzele Bogdanei se lățesc într-un zâmbet sinistru.

— Înaltă Regină, nu voi accepta capul prințului din partea unuia dintre soldații tăi. Așa cum eu am fost păcălită și am ucis sânge din sângele meu, este cinstit să te văd și pe tine luând viața cuiva din sângele tău. Îl voi cruța însă pe acela dintre voi care va ieși învingător. Dacă Înalta Regină va abdica de la tron, nu o voi urmări. Se va putea întoarce în lumea muritorilor ca să-și trăiască viața scurtă.

— Și Cardan? întreabă Jude.

Cotoroanța-furtunii râde.

— Ce zici de asta? Dacă-l iei și pe el îți voi da un avans.

— S-a făcut! zice Jude. Atâta vreme cât mă lași să-mi iau și supușii.

— Dacă învingi, îi răspunde Bogdana. Dacă fugi.

— Nu face asta, șoptește Wren.

Oak face un pas în față, ametit. Ignoră felul în care îl privește Wren, de parcă ar fi un miel venit la tăiere, prea prost ca să fugă.

În timp ce înaintează spre sora lui, o săgeată venită din tabăra lui Jude se înfige în pământ, alături de el. O avertizare.

Speră sincer că a fost o avertizare și nu că cineva a ratat.

— Prințule Oak, spune Jude. Ai făcut niște alegeri foarte periculoase în ultima vreme.

Oak trage adânc aer în piept.

— Pot să înțeleg de ce crezi că am plănuit să trădez...

— Dă-mi socoteală pe câmpul de luptă! zice Jude, tăindu-i vorba. Ești gata de duel?

Wren pășește în față. Ploaia i-a lipit părul lung și rebel de gât și de piept.

— Oak, așteaptă!

Bogdana o apucă de braț.

— Lasă-i să-și rezolve singuri problemele de familie!

Wren se smulge din strânsoarea ei.

— Te-am avertizat! Nu poți să mă ții sub talpa ta. Nu fără Bex!

— Așa crezi? zice cotoroanța-furtunii. Copilă, îmi vreau răzbunarea, iar tu ești prea slăbită ca să mă oprești! Amândouă știm asta. Cum știm și că șoimii vor asculta de mine după ce te vei prăbuși. Și te vei prăbuși – te-ai consumat prea mult atunci când ai rupt blestemul regilor-trol, apoi iar, pe navă, iar astăzi ți-ai folosit deja puterea de două ori. Nu ți-a rămas destulă ca să mă înfrunți. Abia dacă mai poți să stai în picioare.

Jude își ajustează rochia, spintecând-o ca să poată lega

poalele în părți, ca pe niște pantaloni improvizați. Ce are în plan?

Dacă nu ar fi fost izolați pe Insear, armata din Elfhame i-ar fi oprit cu ușurință pe șoimi, pe Wren și pe Bogdana. Însă atâta vreme cât furtuna Bogdanei îi ține izolați, câtă vreme Wren oprește săgețile în aer, Jude nu îi va putea împiedica să ajungă la cortul lui Cardan în final.

Jude nu va abdica însă niciodată. Nu va fugi niciodată, nici măcar dacă ar muri Cardan.

Desigur, dacă *este* mort, Jude ar putea da vina pe Oak.

Prințul ar vrea să citească ezitarea pe chipul surorii lui, dar expresia ei îi aduce aminte de Madoc înaintea unei bătălii.

Cineva te va ucide. Mai bine să fiu eu acela.

Oak se gândește la vremea când era copil – răsfățat și vanitos, făcea mereu probleme. Se rușinează acum gândindu-se că spărgea obiecte din apartamentul lui Vivi, plângând după mama lui, când ele îl duseseră acolo pentru a-l proteja. Se rușinează și mai mult la gândul că și-a vrăjit sora și că a fost încântat să vadă urma roșie de pe obrazul ei după ce se pălmuise. Știa că a durut-o și, mai târziu, s-a simțit vinovat.

Dar nu înțelege mândria lui Jude și cu ce a făcut-o de rușine. Cum de este acesta cel mai rău lucru pe care l-a făcut.

Jude dă vina pentru cele mai rele impulsuri pe care le are pe tatăl lor, cruțându-l pe Oak. Cruțând-o și pe Oriana, care nu și-a făcut niciodată loc în inima ei pentru o fetiță muritoare care își pierduse mama.

Resentimentele și furia trebuie să se fi adunat însă în ea, undeva. Așteptând acest moment.

— Am auzit că Madoc i-a oferit Înaltului Rege șansa de a se duela, dar că el a fost prea laș ca să accepte, zice Bogdana.

— Tată meu ar fi trebuit să mă provoace pe mine la duel, zice Jude, ignorând insulta adusă iubitului ei.

— Nu vreau să mă lupt cu tine! o avertizează Oak.

— Bineînțeles că vrei! Van, adu-mi sabia preferată, de vreme ce Wren mi-a distrus-o pe cealaltă. Am lăsat-o acolo unde m-am schimbat de haine.

Prințul își întoarce privirea și îl vede pe Gândac, cu o expresie sumbră, pășind spre cort. Câteva clipe mai târziu se întoarce cu o sabie înfășurată într-o pelerină grea, neagră.

— Nu am făcut parte din conspirația lui Randalin! încearcă Oak din nou.

Însă Jude îi oferă fratelui ei un zâmbet întunecat.

— Ei bine, atunci ce ocazie minunată de a-ți arăta loialitatea murind pentru Înaltul Rege!

Gândacul despăturește sabia, însă Oak nu se poate concentra. Este cuprins de panică. Nu poate lupta cu Jude. Iar dacă luptă, nu-și poate permite să-și piardă controlul.

— Aceste săbii sunt îngemănate, grăiește Jude. Caută-Inimă și Jură-Inimă. Jură-Inimă poate tăia prin orice. Cândva a străpuns capul unui șarpe altfel invulnerabil și a rupt un blestem. Îți poți da seama de ce îmi place.

— Nu mi se pare cinstit, zice Oak, îndreptându-și în sfârșit privirea spre spadă.

Este lucrată cu măiestrie, pe atât de frumoasă pe cât te-ai aștepta să fie sabia lucrată de un fierar renumit. Apoi înțelege. Răsuflă cu putere.

Jude ia o poziție ușoară. E bună. Întotdeauna a fost bună.

— Ce te face să crezi că mă interesează cinstea?

— Bine, zice Oak. Dar nu vei găsi în mine un adversar ușor de înfrânt.

— Știu, te-am văzut mai devreme. A fost impresionant, zice sora lui. La fel ca istețimea ta. Îți cer iertare că nu am observat ceea ce ar fi trebuit să văd demult.

— Îți accept scuzele, spune Oak, plecându-și capul.

Jude se avântă spre prinț. Oak parează, dându-i roată.

— Cardan e bine atunci? o întreabă, pe cât de încet poate.

— Se va alege cu o cicatrice impresionantă, îi răspunde Jude, cu glas jos. Dar nu la fel de impresionantă ca ale mele, desigur.

Oak răsuflă.

— Desigur.

— Ce face cu adevărat e să îi scoată pe curteni și pe servitori de pe Insear, continuă Jude, în șoaptă. Prin Marea de Jos. Fosta lui iubită încă e regină acolo. Îi conduce prin adânc.

Oak aruncă o privire spre corturi. Jude i-a amenințat cu moartea pe cei care s-ar apropia de ele. Și corturile sunt goale.

— Duelul cu spada e ca un dans, se zice! își ridică Jude vocea, spintecând aerul cu sabia. Unu, doi, trei! Unu, doi, trei!

— Tu nu știi deloc să dansezi! îi aruncă Oak, străduindu-se să rămână ancorat.

Nu se va pierde în luptă. Nu se va abandona.

Jude rânjește și se apropie, aproape împiedicându-l.

— Wren a fost șantajată, îi spune Oak, ferindu-se de o lovitură în ultima clipă, distras în timp ce se gândește ce ar putea să-i spună ca să o facă să înțeleagă. Povestea cu sora ei.

— Nu sunt prea sigură că știi cine-ți sunt dușmanii și cine aliații.

— Știu! îi răspunde Oak. Șoimii o urmează pe Wren.

— Spune-mi că ești sigur pe ea, îi cere Jude. Cu adevărat sigur!

Oak lovește, apoi parează. Săbiile li se izbesc. Dacă Jude ar fi luptat cu adevărat cu Jură-Inimă, i-ar fi tăiat sabia pe din două. Dar Oak recunoscuse sabia pe care i-o adusese Gândacul – era Piarză-Noapte, cea făurită de tatăl ei muritor.

În clipa în care Jude a pus mâna pe ea, Oak i-a înțeles în sfârșit jocul.

Cum aveau puțini soldați, sora lui a știut că trebuiau să se apropie de dușman. A știut că aveau nevoie de elementul surpriză.

— Sunt sigur, îi spune Oak.

— Bine.

Jude atacă, forțându-l pe Oak să se retragă, din ce în ce mai aproape de cotoroanța-furtunii.

— La dansul acesta sunt bună! Unu. Doi. *Trei!*

Se întorc amândoi odată. Oak își înfige vârful sabiei în gâtul Bogdanei dintr-o parte. Jude din cealaltă.

Șoimii își întorc armele către Oak și Jude. Își încordează arcurile. De cealaltă parte, cavalerii din Elfhame sunt pregătiți să răspundă cu o ploaie de săgeți. Oricare dintre ei ar ataca, pentru că Jude și Oak sunt atât de aproape de Bogdana, cotoroanța-furtunii va fi cel mai probabil lovită. Dar asta nu înseamnă că nu ar fi și ei loviți.

— El îmi spune că pot avea încredere în tine, îi zice Jude lui Wren.

— Stați! le cere Wren șoimilor, cu un tremur subtil în glas.

Oak vede că, în ciuda a tot ce s-a întâmplat, se așteaptă ca una dintre săbii să fie îndreptată spre gâtul ei.

— Coborâți-vă armele și Înalta Curte va face la fel.

— Îndepărtați-vă de ea! se aude o voce dintr-un cort, și Bex iese la lumină.

Este udă până la piele și tremură, iar atunci când îi vede, ochii i se măresc.

—Wren?

Chipul lui Wren se întunecă de groază când o vede pe Bex pășind de la adăpostul prelatei în ploaie. O mână i se îndreaptă instinctiv spre gură, ca să își ascundă dinții ascuțiți. Wren nu și-a dorit niciodată ca cei din familia ei să vadă un monstru atunci când o privesc.

Oak vede că se clatină ușor, pentru că nu are nimic în preajmă de care să apuce ca să se țină dreaptă. Wren a consumat mult prea multă magie. Se simte cu siguranță de parcă s-ar destrăma pe la margini. S-ar putea chiar *să se destrame.*

— Bex, murmură Wren, atât de încet că prințul se îndoiește că fata o poate auzi prin furtună.

Muritoarea face un pas spre ea.

— Este cu adevărat aici, spune Wren, uluită parcă. E bine.

— Ah, nu! zice Bogdana. Fata aia nu e neamul tău. Tu ești copilul meu. Ești a mea! Iar tu, băiete...

Fulgerul se arcuiește de pe cer spre pământ, către Oak. Prințul face un pas înapoi și-și ridică din instinct sabia, de parcă ar putea să-l pareze, ca pe o lovitură. Pentru o clipă totul se albește în jurul lui. Apoi o vede pe Wren aruncându-se în fața lui, cu părul răvășit, spulberat de vânt în jurul capului, și electricitatea pâlpâind înăuntrul ei, de parcă ar avea licurici prinși sub piele.

A prins fulgerul.

Buzele i se curbează și Wren râde straniu, nefiresc.

Bogdana își dezvelește dinții, șuierând uluită. A reușit însă ceva – Oak nu-și mai ține sabia la gâtul ei, și până și Jude a făcut un pas în spate.

Cotoroanța-furtunii își scutură capul.

— L-ai întemnițat pe prinț! L-ai făcut prizonier în închisoarea ta. Te-a păcălit. *Nu* poți avea încredere în el!

Wren alunecă în genunchi, de parcă picioarele i-ar fi cedat sub ea.

— S-a sfârșit! o avertizează Oak pe Bogdana. S-a sfârșit cu tine.

— Să nu te gândești să-l alegi pe el în locul meu! răbufnește Bogdana, ignorându-l pe prinț. Sora ta este o piesă de șah. Se va folosi de fata asta muritoare ca să te oblige să faci tot ceea ce vrea el, în loc să o folosească așa cum am făcut-o eu, ca să te ajut să obții ce este al tău. Și din cauza lui se află într-un pericol mult mai mare decât din a mea.

Lui Wren încă îi scânteiază mâinile în urma fulgerului.

— Îmi tot spui că alții îmi vor face ceea ce tu mi-ai făcut deja. Știu ce înseamnă să-ți dorești ceva atât de mult încât să

preferi să ai umbra acelui lucru decât nimic, chiar dacă asta înseamnă că nu vei avea niciodată lucrul adevărat. Iar iubirea nu este așa. Ai fi putut să ai încredere că îmi pot alege aliații. Ai fi putut să ai încredere în felul în care aleg să-mi folosesc puterile. Dar nu! Tu a trebuit să o aduci pe nesora - pe *sora* mea aici și să îi arăți toate lucrurile pe care mă temeam că le va vedea. Să mă arăți pe *mine*, așa cum îmi era teamă că mă va vedea. Și dacă ea mă va renega, sunt sigură că te vei bucura, dovedindu-mi că nu am pe nimeni în afară de tine.

Wren își îndreaptă privirea peste noroaie, spre Bex.

— Prințul Oak se va asigura că vei ajunge acasă.

— Dar..., începe fata.

— Poți avea încredere în el, îi spune Wren.

— Nu, copilă! răbufnește Bogdana.

Tunetele bubuie. În jurul ei încep să se formeze vârtejuri, înghițind nisipul.

— Am ajuns atât de departe. E prea târziu! Nu te vor ierta niciodată. El nu te va ierta niciodată.

Oak își scutură capul.

— Nu e nimic de iertat. Wren a încercat să mă avertizeze. Și-ar fi dat viața doar ca să nu fie un pion în jocul tău.

Bogdana își păstrează atenția concentrată asupra lui Wren.

— Tu chiar crezi că poți ține piept puterii mele? Ai prins un fulger și deja te destrami.

Șoimii se îndreaptă spre regina lor și își întorc pentru întâia oară armele spre cotoroanța-furtunii.

Wren schițează un zâmbet.

— Eu nu am fost niciodată menită să supraviețuiesc. Dacă am merge până la capăt cu această bătălie și cu cea care ar urma, dacă m-ai forța să anihilez toată magia care se va îndrepta asupra noastră, nu ar mai rămâne nimic din mine. Magia care mă ține la un loc s-ar destrăma.

— Nu..., începe Bogdana, dar nu poate continua.

Pentru că ar trebui să mintă.

— Ai dreptate într-o privință însă. Este prea târziu.

Wren își deschide brațele, parcă pentru a îmbrățișa noaptea. Făcând asta, întreaga furtună – vântul turbat și fulgerele – pare să recunoască în ea epicentrul său.

Oak își dă seama ce face, dar nu știe cum să o oprească. Și înțelege acum disperarea pe care au simțit-o alții atunci când l-au văzut aruncându-se înainte fără să-i pese de consecințe.

— Wren, te rog, nu!

Wren absoarbe furtuna înăuntrul ei, sorbind ploaia care o biciuiește, lăsând-o să-i pătrundă în piele. Vântul îi spulberă părul, apoi se liniștește. Norii întunecați se destramă, plutind pe respirația ei până când dispar cu totul.

Luna pală luminează din nou Regatul Elfhame. Vântul a încetat să mai bată. Valurile nu se mai izbesc de țărm.

Cu ultimele ei puteri măreațe, Bogdana își îndreaptă mâna spre Wren.

Un fulger despică cerul și o lovește în piept.

Wren se clatină pe spate, aplecându-se de durere. Iar când își ridică privirea, ochii îi sunt aprinși.

Strălucește de putere. Trupul i se ridică spre cer, înconjurat de părul despletit. Își deschide larg ochii. Plutind în aer, Wren este luminată pe dinăuntru. Corpul ei este luminos, atât de strălucitor că Oak poate să vadă bețele întrețesute în locul oaselor, pietrele care îi sunt ochii, cioburile de scoică folosite pentru dinți. Și inima ei neagră, încărcată de putere pură.

O simte ca pe o forță gravitațională, care-l atrage spre ea. Și simte atunci când se oprește.

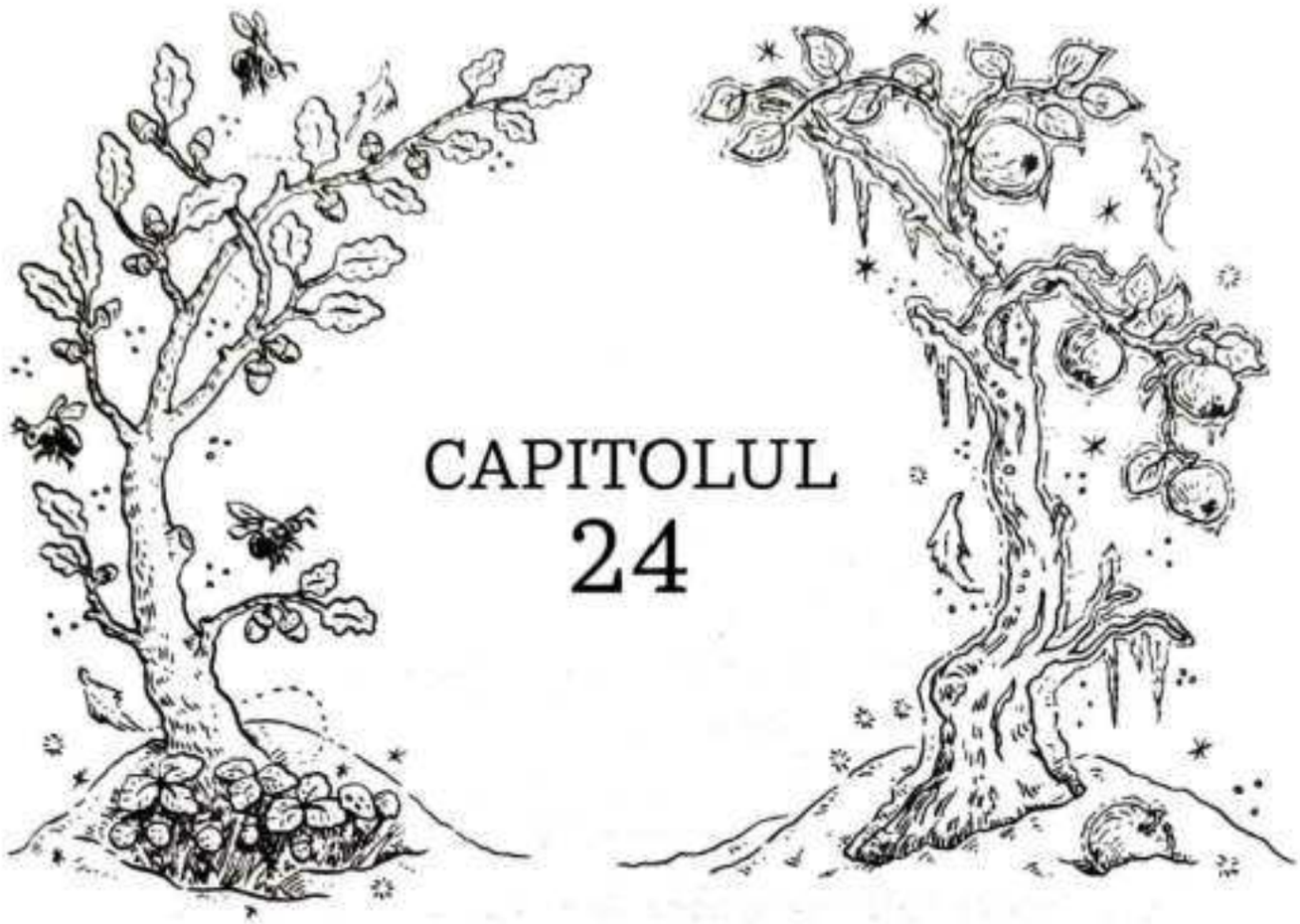

CAPITOLUL 24

Wren se prăbușește, cu pielea palidă și învinețită, cu părul lipit de față. Cu ochii închiși. Nemișcarea ei este prea profundă ca să fie doar cufundată în somn.

Oak nu pare să poată face nimic mai mult decât să o privească. Nu se poate mișca. Nu poate gândi.

Bex îngenunchează lângă Wren și o apasă pe piept, numărând în barbă.

— Haide, mormăie între apăsări.

Bogdana se apleacă și-și lasă degetele prea lungi pe obrazul lui Wren. Fără puterea ei arată bătrână. Până și unghiile lungi îi par ciobite.

— Pleacă de lângă ea, fată muritoare!

— Încerc să-mi salvez sora! se răstește Bex.

Jude e în spatele muritoarei.

— Respiră?

— *Ai distrus-o!* mârâie Oak la Bogdana, strângând atât de tare mânerul sabiei, că îi simte muchia cum i se înfige în carne. Ai avut șansa de a desface ce ai făcut, de a-ți salva unica fiică! De această dată nu te-a mai păcălit nimeni. Ai făcut exact ceea ce știai că o va ucide.

— M-a trădat, zice Bogdana, dar vocea îi e sugrumată.

— Nu ți-a păsat deloc de ea! strigă Oak. Ai terorizat-o până când a obținut puterea de care voiai să te folosești. I-ai lăsat pe monștrii de la Curtea Dinților să o rănească. Și acum e moartă!

Cotoroanța mijește ochii.

— Dar tu, băiete? Tu ești cu ceva mai bun? Tu ai adus-o aici. Tu ce ai face ca să o salvezi?

— Orice! strigă Oak.

— Nu! răspunde Jude, aproape la fel de repede, trecând protectoare între prinț și cotoroanța-furtunii. Nu, nu o va face.

Îl apucă pe Oak de umeri și îl scutură.

— Nu poți să te tot arunci în fața pericolului de parcă viața ta nu ar conta.

— Ea contează mai mult, zice Oak.

— Este cu putință ca Wren să fie trezită, spune Bogdana.

— Dacă mă înșeli, te voi îngropa de vie, ți-o jur!

— Inima i s-a oprit. Dar copiii de cotoroanță nu au nevoie de inimi care să bată. Ci de o inimă magică.

Oak își aduce aminte de avertismentul Stafiei, de pe navă: *Se spune că puterea unei cotoroanțe vine din acea parte a ei care lipsește. Toate au o piatră rece, o fâșie de nor sau o flacără nestinsă acolo unde ar trebui să le fie inima.*

Prințul se gândise că era doar o superstiție. Până și Făpturile erau neliniștite de cotoroanțe și de puterile lor și inventau legende despre ele, iar Stafia își făcea griji pentru că Oak voia să se căsătorească cu una.

Prințul se lasă la pământ. Îngenunchează în nisipul ud. De cealaltă parte a lui Wren, Bex numără încă și se încruntă

la el. Oak își pune mâna pe pieptul lui Wren. Sperând cu disperare că Bogdana are dreptate. Dar nu simte niciun zvâcnet în venele ei și nicio mișcare a aerului în plămâni. Simte însă magie. O fântână adâncă, cuibărită înăuntrul trupului ei.

Oak își retrage mâna, neștiind ce să mai creadă.

Mama Măduvă i-a spus că magia lui Wren fusese întoarsă pe dos. O putere menită să creeze, distorsionată până când a ajuns doar să distrugă, să anihileze și să desfacă. Întoarsă asupra ei înseși, ca un șarpe care își înghite coada. Dar poate că să înghită furtuna și să fie lovită de două ori de fulger era mai mult decât putea devora până și magia lui Wren. Poate că ceva din ea s-a revărsat în afară.

Deși și-a aprins toate chibriturile și a ars odată cu ele, poate că din cenușă putea renaște ceva nou.

Câte fete ca Wren puteau fi pe lume – făcute din bețe, cu o inimă blestemată în piept? Wren este făcută din magie, mai mult decât oricine.

— Ce o va trezi? întreabă prințul, cu hotărâre în glas.

— Asta nu știu, îi răspunde Bogdana fără să-l privească în ochi.

Jude ridică din sprâncene.

— Ești de mare ajutor!

Oak își aduce aminte de povestea despre mama lui, pe care i-a spus-o Oriana cu mult timp în urmă. *A fost odată ca niciodată o femeie atât de frumoasă, încât nimeni nu-i putea rezista. Atunci când vorbea, era de parcă inimile celor care o ascultau băteau doar pentru ea.*

Dar cum ar fi putut să convingă pe cineva care poate nici măcar nu îl auzea?

— Wren, spune Oak, dând voie farmecului să-i inunde vocea. Deschide ochii. Te rog.

Nu se întâmplă nimic. Oak încearcă din nou, lăsând porțile larg deschise pentru magia gurii-mieroase. Făpturile din

preajmă îl privesc cu alți ochi, cu o nouă și stranie intensitate. Aerul pare să vibreze de putere. Bex trage aer în piept și se apleacă spre el.

— Întoarce-te la mine, îi cere Oak.

Dar Wren rămâne tăcută și nemișcată.

Oak renunță la puterea lui, blestemându-se. Își ridică privirea neajutorat la Jude, care se uită în ochii lui și își scutură capul.

— Îmi pare rău.

Este un răspuns atât de uman.

Oak își lasă capul să coboare, până când fruntea lui o atinge pe a lui Wren.

O cuprinde în brațe și îi cercetează obrajii supți și pielea subțire. Își lipește degetul de colțul gurii ei.

Oak a crezut că magia lui constă în a afla ce-și dorește o persoană să audă cel mai mult și apoi în rostirea acelor cuvinte pe care voia să le audă, dar de când și-a îngăduit să-și folosească cu adevărat puterea, a descoperit că o poate folosi pentru a descoperi adevărul. Iar acum, mai mult decât oricând, trebuie să-i spună lui Wren adevărul.

— Am crezut că iubirea înseamnă să fii fascinat de cineva sau să îți dorești să fii în preajma unei persoane, ori să vrei s-o faci fericită. Am crezut că ți se întâmplă, pur și simplu, ca o palmă peste față, și că apoi pălește, la fel ca usturimea unei astfel de lovituri. De aceea mi-a fost ușor să cred că ar putea fi falsă, că ar putea fi manipulată sau influențată de magie. Până să te cunosc nu am înțeles că pentru a te simți iubit, trebuie să te simți înțeles. Și că, în afara celor din familia mea, nu am iubit niciodată cu adevărat, pentru că nu m-am obosit să cunosc cu adevărat o altă persoană. Dar pe tine te cunosc. Și trebuie să te întorci la mine, Wren, pentru că pe noi nimeni nu ne înțelege, doar noi ne înțelegem unul pe altul. Tu știi de ce nu ești un monstru, dar s-ar putea ca eu să fiu unul.

Am știut de ce faptul că m-ai închis în temnița ta însemna că mai era încă ceva între noi. Suntem niște dezastre și suntem dezastruoși, și nu vreau să trec prin lumea asta fără singura persoană de care nu pot să mă ascund, singura care nu se poate ascunde de mine. Întoarce-te, îi cere Oak din nou, cu lacrimi în glas. Tu vrei și vrei și tot vrei, mai știi? Ei bine, trezește-te și ia ce vrei!

Oak își lipește buzele de fruntea lui Wren.

Și tresare când o aude trăgând aer în piept. Wren își deschide ochii și, pentru o clipă, se uită în ai lui.

— Wren? zice Bex, și-l lovește pe Oak peste umăr. Ce ai făcut?

Apoi îl trage pe prinț în brațele ei și îl strânge cu putere.

Jude îi privește uluită, cu mâna la gură.

Bogdana stă la o parte, încruntată, sperând poate că nimeni nu va băga de seamă că și-a găurit hainele cu unghiile, tot privind și așteptând.

— Îmi este frig, șoptește Wren, și înăuntrul lui Oak se declanșează alarma.

Înainte putea să meargă prin zăpadă și să nu simtă frigul. Prințul nu o auzise plângându-se nici la cele mai scăzute temperaturi.

Oak se ridică, cu Wren în brațe. E foarte ușoară, dar se simte liniștit pentru că îi simte respirația pe piele și îi vede pieptul ridicându-se și coborând.

Tot nu îi aude însă bătaia inimii.

Cum furtuna s-a oprit, se pare că tot Regatul Elfhame vrea să străbată distanța dintre Insear și Insmire. Sunt o mulțime de bărci și soldați. Secundul lui Grima Mog strigă ordine.

Bex face rost de o pătură dintr-un cort și Oak reușește să o învelească pe Wren în ea. Apoi o duce la o barcă și comandă să fie trecută apa, ca să o poată duce la palat. Drumul lor e un vârtej de panică, întrebări frenetice și pași greoi. În cele din

urmă, ajung în apartamentul prințului. Wren tremură din tot trupul, iar Oak încearcă să nu lase groaza să i se strecoare în glas, vorbindu-i blând, explicându-i unde sunt și că vor fi în siguranță.

O culcă pe Wren în patul lui, pe care îl împinge apoi mai aproape de foc, și o acoperă cu pături. Nu pare să facă vreo diferență și Wren tremură în continuare.

Vin și pleacă vraci și ierbaliști. *E ca o banshee*, zice unul. *E ca o sluagh*, zice altul. *Nu seamănă cu nimic din tot ce am văzut vreodată*, conchide al treilea.

Pielea lui Wren e acum uscată și straniu de mată. Până și părul îi pare mai șters. Parcă se afundă adânc înăuntrul ei, iar Oak nu poate să o urmeze.

Prințul îi stă alături toată noaptea și în dimineața următoare, refuzând să se clintească, în timp ce lumea tot intră și iese. Oriana încearcă să-l dezlipească de la căpătâiul lui Wren ca să mănânce ceva, dar el nu vrea să plece.

Bex vine și pleacă. În acea după-amiază stă o vreme cu sora ei, strângându-i mâna și plângând de parcă ar fi pierdut-o deja.

Tiernan le aduce brânzeturi, ceai de chimen dulce și niște pâine. Le aduce și vești despre Bogdana, care este ținută în temnița din Conacul Scorburos, de unde va fi mutată curând în Turnul Uitării.

Bex își improvizează un pat pe podea, din perne furate. Oak îi dă să poarte unul dintre halatele lui, țesut tot din aur și mătase de păianjen.

La venirea nopții, Wren arată ca o umbră a celei ce a fost. Oak îi atinge brațul și îl simte ca de hârtie sub degetele lui. Nu ca de carne, ci precum cuibul unei viespi. Își retrage mâna și încearcă să se convingă de orice altceva în afară de ce e mai rău.

— Nu se face bine, nu-i așa? zice fata muritoare.

— Nu știu, îi răspunde Oak, scoțând cuvintele cu greu, pentru că sunt aproape o minciună.

Bex se încruntă.

— Cred că l-am întâlnit pe, ăă... tatăl tău. Mi-a povestit despre Curtea Dinților.

Ei bine, el ar trebui să știe totul despre acel loc! își zice Oak, dar nu rostește cuvintele cu glas tare.

— Mă gândesc că acum înțeleg de ce Wren a crezut că nu se poate întoarce acasă. Nu pentru că... nu știu, nu pentru că nu voia să ne vadă.

— A fost dispusă să facă multe sacrificii pentru binele vostru, îi spune Oak, gândindu-se cât de tare trebuie să se fi chinuit Wren să scape din cursa Bogdanei, cât de disperată trebuie să fi fost când a înțeles că va trebui să aleagă între moartea cruntă a surorii ei și morțile mai multor persoane.

— Mi-aș dori doar..., spune Bex. Mi-aș dori să fi vorbit cu ea când am văzut prima oară că se strecoară în casă. S-o fi urmărit-o. Aș vrea să fi făcut mai mult, să fi făcut *ceva*!

În ultimele zile, Oak și-a făcut o listă detaliată și incriminatoare cu toate alegerile mai bune pe care ar fi putut să le facă. Se gândește dacă ar trebui să le recunoască cu glas tare, când o aude pe Bex țipând.

Sare în picioare, neștiind ce a văzut fata.

Apoi înțelege. În ghiocul care este acum Wren se mișcă ceva. Se foiește pe sub pielea ei.

— Ce e asta? întreabă Bex, târându-se înapoi, până când se lipește de perete.

Oak își scutură capul. Pielea mată a lui Wren îl duce dintr-odată cu gândul la învelișul pe care păianjenii îl lasă în urmă. Își întinde mâna tremurândă...

Wren se mișcă din nou și, de această dată, pielea subțire ca hârtia se sfâșie. De dedesubt apare o piele de un albastru-vibrant. Trupul i se deschide ca o crisalidă.

Bex scoate un sunet îngrozit de pe podea.

Dinăuntru iese la lumină o nouă Wren. Cu pielea în aceeași nuanță azurie de albastru, cu ochi de un verde blând. Până și dinții îi sunt la fel de ascuțiți când își întredeschide buzele ca să ia o gură de aer. Doar că pe spate are două aripi cu pene în nuanțe de albastru-deschis la vârf și mai întunecate spre trup, iar atunci când și le deschide, Oak vede că sunt destul de mari cât să îi umbrească pe toți trei.

Wren se ridică, goală și renăscută – privind în jurul camerei cu ochii ageri ai unei zeițe care hotărăște pe cine va binecuvânta și pe cine va răpune.

Privirea i se oprește asupra prințului.

— Ai aripi! zice el prostește, cuprins de uimire.

Cuvintele lui Oak răsună de parcă prințul s-ar fi lovit serios la cap. Și cam așa se și simte. Bucuria și uluirea i-au răpit istețimea.

— Wren? șoptește Bex.

Atenția ei se mută la Bex și Oak simte că fata muritoare tresare puțin sub greutatea ei.

— Nu trebuie să-ți fie teamă, spune Wren, deși în acea clipă arată terifiant.

Până și lui Oak îi e puțin teamă de ea.

Bex trage aer în piept și se ridică în picioare. Pune mâna pe una dintre păturile căzute pe podea și i-o întinde surorii ei, apoi îi aruncă lui Oak o privire aspră.

— Ar trebui să nu te mai holbezi la ea de parcă nu ai mai văzut niciodată o fată cu aripi dezbrăcată.

Oak clipește și se întoarce, rușinat.

— Corect, zice, luând-o spre ușă. Vă las să vorbiți.

Aruncă o privire în urmă, dar tot ceea ce vede sunt pene.

în hol, una dintre gărzi i se adresează imediat.

— Înălțime, Tiernan a plecat să se odihnească pentru câteva ore. Să trimit după el?

— Nu e nevoie, spune Oak. Lasă-l să se odihnească.

Prințul străbate castelul ca un somnambul uluit, fericit până la extaz că Wren e în viață. Atât de fericit încât, atunci când dă de Madoc în camera jocurilor, nu-și poate ascunde zâmbetul.

Tatăl lui se ridică de la o masă de șah.

— Pari încântat. Asta înseamnă că...

Timpul – pe care zânele nu au știut niciodată să-l calculeze prea bine – s-a distorsionat. Oak nu este sigur câtă vreme a stat în acea cameră.

— E trează! Vie!

— Vino, ia loc! îi zice Madoc. Poți termina tu jocul lui Val Moren.

Oak se așază pe scaun și se încruntă la piesele de șah.

— Ce s-a întâmplat?

În fața lui Madoc sunt mai mulți pioni capturați, un nebun și un cavaler. Pe partea lui Oak e un singur pion.

— S-a făcut nevăzut când și-a dat seama că va pierde, îi zice gluga-roșie.

Oak clipește din ochi la joc, prea obosit ca să aibă vreo mișcare în minte și cu atât mai puțin una bună.

— Mama ta nu este prea încântată de mine acum, zice Madoc. Nici surorile tale.

— Din cauza mea?

Poate că era inevitabil, dar Oak se simte oricum vinovat că a grăbit lucrurile.

Madoc își scutură capul.

— Poate că au dreptate.

Asta sună alarmant.

— E totul bine, tati?

Spre deosebire de Oriana, pe Madoc cuvântul uman îl face să zâmbească. *Tati*. Poate că îl preferă pentru că, atunci când au început să-l folosească, Jude și Taryn a însemnat că fetele țin la el într-un mod în care poate că Madoc nu a crezut că vor ajunge să țină vreodată.

— Faptul că am avut-o pe fata muritoare prin preajmă m-a făcut să mă gândesc.

Cu siguranță Madoc se simte ciudat să fie din nou în Elfhame, fără rolul de Mare General. Să stea din nou în vechea lui casă, fără copiii lui în ea. Și să fi rămas departe de Insear când ei s-au aflat cu toții în pericol.

— La surorile mele?

— La mama lor.

Oak este surprins. Madoc nu vorbește de obicei despre soția lui muritoare, Eva. Probabil pentru că a ucis-o.

— Ah?

— Nu e ușor pentru muritori să trăiască în acest loc. Nici nouă nu ne e ușor să trăim în lumea lor, dar ne descurcăm mai bine. Nu ar fi trebuit să o las atâta vreme singură. Nu ar fi trebuit să uit că poate să mintă, nici că se gândea că viața este scurtă și că ar fi riscat multe pentru fericire.

Oak dă din cap, simțind că este vorba despre ceva mai mult, și își mută pionul astfel încât să nu poată fi luat.

— Și nu ar fi trebuit să-mi zic că dacă îmi cultiv instinctul ucigaș, pe care nu-l pot controla, nu voi abate asupra mea tragedia. Nu ar fi trebuit să fiu atât de dornic să te învăț și pe tine același lucru.

Oak se gândește la spaima pe care a simțit-o când tatăl lui l-a pus la pământ, cu mulți ani în urmă, la nucleul dur de rușine pe care l-a purtat cu el din cauza acelei terori și a propriei slăbiciuni. La felul în care l-au protejat surorile și mama lui.

— Nu, zice Oak. Probabil că nu.

Madoc rânjește.

— Dar, cu toate acestea, sunt puține lucruri pe care le-aș schimba. Pentru că, dacă nu aș fi făcut greșelile pe care le-am făcut, nu aș avea acum familia pe care o am.

Madoc își mută regina, traversând tabla de șah spre un loc care nu pare sub amenințare imediată.

Având în vedere că Madoc ar fi avut coroana dacă nu ar fi existat una dintre fetele muritoare ale Evei, mărturisirea lui e impresionantă.

Oak își mută cavalerul și obține unul dintre nebunii lipsiți de apărare ai tatălui său.

— Mă bucur că ești acasă. Încearcă să nu te alegi cu o nouă expulzare.

Madoc mută tura.

— Șah mat, zice, rânjind, și se lasă pe spate pe scaun.

În drum spre camera lui, Oak se oprește la Tiernan. Bate încet, astfel încât dacă doarme să nu fie trezit de zgomot.

— Da? se aude o voce.

Hyacinthe. Oak deschide ușa.

Tiernan și Hyacinthe sunt în pat, împreună. Tiernan are părul răvășit, iar Hyacinthe arată destul de mulțumit de el însuși.

Oak rânjește și se așază pe un colț.

— Nu mă voi lungi.

Hyacinthe se mută, rezemându-se de tăblia patului. Are pieptul dezvelit. Tiernan se foiește și el, acoperindu-se cu pătura.

— Tiernan, te concediez în mod oficial din slujba mea.

— De ce? Ce am făcut?

Tiernan se apleacă spre Oak, fără să-i mai pese de pătură.

— M-ai protejat, zice Oak, cu toată sinceritatea. Inclusiv de mine însumi. Ani de-a rândul.

Hyacinthe pare scandalizat.

— E din cauza mea?

— Nu întru totul.

— Nu-i corect! Am luptat cot la cot cu tine. Te-am scos de la Mama Măduvă. Practic te-am scos din Citadelă! Ba chiar te-am lăsat să mă convingi să fiu pe jumătate înecat de Jack al Lacurilor. Doar nu crezi și acum că te-aș trăda!

— Nu cred.

Tiernan se încruntă, nedumerit.

— *De ce* mă alungi?

— Apărarea unui membru al familiei regale nu este o datorie la care cineva poate renunța, îi spune Oak. Dar tu ar trebui să renunți. M-am aruncat în calea pericolului, fără să-mi pese de ce s-ar putea întâmpla. Nu am văzut cât de distructiv este acest comportament până când a făcut-o Wren.

— Ai nevoie de cineva...

— Am avut nevoie de tine cât am fost copil, îi spune Oak. Deși nu voiam să recunosc. M-ai ținut în siguranță, iar faptul că încercam să nu te pun în pericol m-a făcut puțin mai precaut – deși nici pe departe pe cât aș fi trebuit să fiu –, dar cel mai important e că mi-ai fost prieten. Acum amândoi trebuie să ne decidem viitorul, iar calea pe care o vom apuca s-ar putea să nu coincidă.

Tiernan trage adânc aer în piept, lăsând cuvintele să se sedimenteze.

Hyacinthe a rămas cu gura ușor căscată. Dintre toate lucrurile care-l făceau să aibă resentimente pentru Oak, ce-l deranja cel mai tare părea să fie teama că Tiernan ar putea să-i fie furat. Ideea că Oak nu își dorea asta nu se cristalizase niciodată pe deplin în mintea lui.

— Sper că îmi vei rămâne prieten pentru totdeauna, însă nu putem fi *cu adevărat* prieteni, dacă ești obligat să-ți distrugi viața din cauza deciziilor mele proaste.

— Voi fi întotdeauna prietenul tău, declară Tiernan cu hotărâre.

— Bun! zice Oak și se ridică. Și acum mă duc, pentru că nu vreau ca Hyacinthe să aibă un nou motiv ca să fie furios pe mine, iar voi doi puteți – în cele din urmă – să dormiți.

Prințul o ia spre ușă. Unul dintre ei îi aruncă o pernă în spate înainte să iasă.

Când ajunge în fața ușii de la camerele lui, Oak ciocăne. Cum nici Wren și nici Bex nu îi răspund, intră.

Dă de câteva ori roată prin salon, prin dormitor și prin bibliotecă înainte să înțeleagă că Wren nu e acolo. O strigă pe nume, apoi, simțindu-se caraghios, se așază pe marginea patului.

Pe una dintre perne se află o foaie de hârtie, ruptă dintr-un caiet de școală. E o scrisoare adresată lui, scrisă de o mână nesigură.

Oak,

Am fost dintotdeauna opusul tău, timidă și sălbatică, pe când tu ești întruchiparea farmecului curtenesc. Și totuși tu ai fost cel care m-a scos din pădurea mea și m-a forțat să nu mai neg acele părți din mine pe care am încercat să le ascund.

Inclusiv acea parte din mine care te voia.

Aș putea să îți spun cât de ușor a fost să cred că sunt un monstru în ochii tăi și că tot ce aș putea avea vreodată de la tine ar fi

ce aș lua cu forța. Însă asta nu contează prea mult. Am știut că este greșit și am făcut-o oricum. Am ales certitudinea posesiei în locul a ceea ce mi-am dorit cel mai mult – prietenia și iubirea ta.

Merg împreună cu Bex să îmi vizitez familia, apoi mă voi întoarce în nord. Dacă să distrug nu mai este singurul lucru pe care îl pot face, atunci e vremea să învăț cum să creez. Ar fi crud din partea mea să te oblig să îți ții o promisiune făcută constrâns fiind, pentru o căsătorie propusă pentru a opri vărsarea de sânge. Și mai crud ar fi să te oblig să-ți iei politicos rămas-bun de la mine, după ce ți-am răpit deja atât de multe.

Wren

Prințul strânge hârtia în pumn. Nu i-a ținut el un întreg discurs despre faptul că ea l-a învățat ce este iubirea? Despre ce înseamnă să cunoști și să înțelegi pe cineva și, la rândul tău, să fii înțeles? După toate acestea, cum a putut să...

Ah, da. Îi ținuse discursul în vreme ce ea era inconștientă.

Oak se prăvălește pe un scaun.

Este chemat la Jude după ce și-a petrecut cea mai mare parte a după-amiezii privind nefericit pe fereastră. Jude este însă Înalta Regină și sora lui, așa că Oak se face oarecum prezentabil și pleacă spre camerele regale.

Cardan e întins pe pat, bandajat și bosumflat, îmbrăcat într-un halat magnific.

— Nu-mi place să nu mă simt bine, zice el.

— Nu ești *bolnav*, îi zice Jude. Te recuperezi după ce ai fost înjunghiat - sau mai bine spus după ce te-ai aruncat singur într-un pumnal.

— Și tu ai fi făcut la fel pentru mine, îi spune pe un ton degajat.

— Ba nu! se răstește Jude.

— Mincinoaso, îi zice Cardan drăgăstos.

Jude trage adânc aer în piept și se întoarce spre Oak.

— Dacă îți dorești cu adevărat, ai acordul nostru formal, în calitate de suverani ai tăi, să abdici din poziția de moștenitor al nostru.

Oak ridică din sprâncene, așteptând condițiile. Le-a tot spus că nu își dorește tronul de când se știe. Ani întregi sora lui s-a purtat de parcă ar fi fost ceva în legătură cu care avea să-și schimbe în cele din urmă părerea.

— De ce?

— Ești o persoană în toată firea. Un *bărbat*, chiar dacă mie mi-ar plăcea să te văd mereu ca pe un băiat. Trebuie să îți hotărăști singur soarta. Să faci propriile alegeri. Iar eu trebuie să ți-o îngădui.

— Îți mulțumesc, se forțează să spună.

Printre zâne nu este politicos să spui asta, dar Jude trebuie să o audă. Cuvintele acestea nu-l absolvă de nicio datorie.

A dezamăgit-o și foarte probabil a și făcut-o mândră de el. Familia lui ține la el într-un mod mult prea complex și complicat ca să fie rezultatul unui farmec, iar asta îl face să se simtă profund ușurat.

— Pentru că te-am ascultat? Nu îți face griji. Nu voi face un obicei din asta.

Jude pășește spre el și îl strânge în brațe, lipindu-și bărbia de pieptul lui.

— Ești enervant de înalt! Pe vremuri te puteam purta pe umeri.

— Te-aș putea purta *eu*! se oferă Oak.

— Pe atunci mă loveai cu copitele, îi spune Jude. Nu m-ar deranja să am șansa de a mă răzbuna.

— Sunt convins, râde Oak. Taryn este încă supărată?

— E tristă, spune Jude. Și se simte vinovată. De parcă universul o pedepsește pentru ce i-a făcut lui Locke.

Dacă ar fi fost adevărat, mulți dintre ei ar fi meritat o pedeapsă mult mai mare.

— Nu am vrut - *nu cred* că am vrut ca Garrett să moară.

— Nu e mort, declară Jude simplu. E copac.

Oak își zice că trebuie să fie o alinare, să îl poată vizita și să poată vorbi cu el, chiar dacă nu poate răspunde. Și poate că, într-o zi, după ce pericolul va fi trecut, vraja va putea să fie ruptă. Poate că și această simplă speranță însemna ceva.

— Iar tu ai toate motivele să fii supărat. Ți-am ascuns secrete. Grave. Mai puțin grave. Ar fi trebuit să îți spun ce a făcut Stafia. Ar fi trebuit să îți spun când Madoc a fost capturat. Iar tu... și tu ar fi trebuit să-mi spui unele lucruri.

— Multe lucruri, aprobă Oak.

— Ne vom descurca mai bine! zice Jude, lovindu-l cu umărul în braț.

— Ne vom descurca mai bine! aprobă.

— Apropo, aș vrea să vorbesc cu Oak o clipă! zice Cardan. Singur.

Jude pare surprinsă, dar apoi ridică din umeri.

— Voi fi afară, ocupată să țip la lume.

— Încearcă să nu te bucuri prea tare de asta, îi spune Cardan, în timp ce ea iese pe ușă.

Oak și Cardan rămân tăcuți o vreme. Cardan se ridică din pat. Buclele negre și rebele îi alunecă peste ochi și își leagă cordonul de la halatul de un albastru-intens mai strâns.

— Sunt convins că Jude nu vrea să te ridici! zice Oak, dar îi oferă brațul.

Cardan este, până la urmă, Înaltul Rege. Iar dacă ar aluneca, Jude ar fi și mai nemulțumită.

Cardan se sprijină cu putere de prinț. Arată spre una dintre cele două canapele joase, din brocart.

— Ajută-mă să ajung până acolo.

Se mișcă încet. Cardan se crispează ușor și din când în când oftează teatral. Când ajung în cele din urmă, regele se tolănește pe un colț de canapea, rezemat de perne.

— Toarnă-mi un pocal cu vin, te rog.

Oak își dă ochii peste cap, iar Cardan se apleacă în față.

— Sau mi-l pot lua singur.

Învins, Oak își ridică mâinile, în semn că se predă. Se îndreaptă spre o tavă de argint pe care sunt carafe din cristal și alege una pe jumătate plină, cu o licoare întunecată, de culoarea prunelor. O toarnă într-un pocal, pe care i-l oferă apoi lui Cardan.

— Cred că știi despre ce este vorba, zice Cardan, sorbind lung.

Oak se ridică.

— Lady Elaine? Randalin? Conspirația? Pot să-ți explic!

Cardan își flutură mâna.

— Ai făcut destule și ai explicat destul. Cred că e rândul meu să vorbesc.

— Majestate, aprobă Oak.

Cardan îl privește în ochi.

— Pentru o persoană care nu poate minți fățiș, răsucești adevărul atât de mult, încât sunt surprins că nu strigă în agonie.

Oak nici măcar nu se obosește să nege.

— Ceea ce se explică, având în vedere cine îți este tată... și cine soră. Însă tu ai reușit să o păcălești chiar și pe ea. Lucru pe care nu îi place să îl recunoască... Lucru care nu-i place, punct.

Și de această dată, Oak rămâne tăcut.

— Când ai început cu conspirațiile?

— Nu vreau..., începe Oak.

— Tronul? completează Cardan în locul lui. Bineînțeles

că nu. Nici nu ai ezitat vreodată în această privință. Iar dacă surorile și părinții tăi și-au închipuit că îți vei schimba părerea, au avut propriile motive nebunești pentru asta. Este singurul lucru în privința căruia ai rămas constant mai mult decât pentru câțiva ani doar. Și, dă-mi voie să-ți spun, și eu am gândit la fel când am fost prinț.

Oak nu se poate împiedica să nu-și aducă aminte de rolul pe care l-a jucat în răpirea acestei alegeri pentru Cardan.

— Nu, nu te suspectez că ți-ai dori să fii Înaltul Rege, spune Cardan, apoi zâmbește ușor, diavolește. Nici nu am crezut că mă vrei mort din alte motive. Nu am crezut asta niciodată.

Oak își deschide gura, apoi o închide. Nu despre *asta* este vorba? Nu *asta* crezuse Cardan? Îl auzise pe Înaltul Rege vorbind despre aceste lucruri cu Jude în dormitorul lor de la palat, înainte ca prințul să plece după Madoc.

— Nu sunt sigur că înțeleg.

— Atunci când a încercat să te omoare prima ta gardă de corp, ar fi trebuit să pun mai multe întrebări. Cu siguranță ar fi trebuit să o fac după ce una sau două dintre iubitele tale au murit. Dar am crezut ce credea toată lumea: că te încrezi prea mult în ceilalți și de aceea ești ușor de manipulat. Că nu îți alegi bine prietenii, iar iubitele cu atât mai rău. Însă tu ți i-ai ales și cu grijă și bine, nu-i așa?

Oak se ridică și își toarnă un pahar de vin. Bănuiește că va avea nevoie de el.

— Te-am auzit, îi spune lui Cardan. În dormitorul vostru, când erai cu Jude. V-am auzit vorbind despre Madoc.

— Da, spune Cardan. Mult prea târziu, asta a devenit evident.

Dacă n-aș ști, m-aș putea gândi că este vina fratelui tău. Oak încearcă să își aducă aminte cuvintele exacte pe care Înaltul Rege le-a ales. *Îți seamănă mai mult decât vrei să crezi.*

— Nu ai avut încredere în mine.

— Cum am petrecut eu însumi mult timp jucând rolul bufonului, îi spune Cardan, ți-am recunoscut jocul. Nu de la început, dar cu mult înaintea lui Jude. Ea nu a vrut să mă creadă, iar acum nu o să mai tac niciodată despre cum am avut dreptate.

— Deci nu ai crezut că sunt aliat cu Randalin?

Cardan zâmbește.

— Nu, zice. Dar nu știam sigur care dintre aliații tăi erau cu adevărat de partea ta. Și am sperat că ne vei lăsa să te închidem și să te protejăm.

— Ai fi putut să-mi dai un indiciu! zice Oak.

Cardan ridică dintr-o sprânceană.

— Da, *bine*, continuă Oak. Și eu aș fi putut să fac același lucru. Și *bine*, tu pierdeai sânge.

Cardan face un gest, de parcă ar arunca la o parte vorbele lui Oak.

— Nu am experiență la împărtășirea înțelepciunii frățești, dar știu multe despre greșeli. Și despre ce înseamnă să te ascunzi în spatele unei măști.

Cardan își înclină paharul cu vin.

— Unii ar putea zice că încă port mască, dar ar greși. În fața celor pe care îi iubesc sunt eu însumi. Prea mult uneori.

Oak râde.

— Jude nu ar spune asta.

Cardan ia o gură serioasă din vinul negru-vinețiu, cu o expresie încântată de sine pe chip.

— *Ar spune-o*, dar ar minți. Însă, ce e cel mai important – regele ridică un singur deget – *eu* am știut ce pui la cale înaintea ei.

Apoi îl ridică și pe al doilea.

— Iar dacă te hotărăști să-ți riști viața, poate că nu ar strica să riști și puțin disconfort personal ca să îi spui familiei despre planurile tale.

Oak oftează adânc.

— Am să țin cont de asta.

— Te rog, zice Cardan. Și mai e ceva.

Oak ia o dușcă și mai serioasă din vin.

— Poate că-ți aduci aminte că Jude ți-a oferit permisiunea de a abdica? Ei bine, toate bune și frumoase, dar nu o poți face imediat. Vom avea nevoie de mai multe luni în care să ne rămâi moștenitor.

— Luni? repetă Oak, cu totul nedumerit.

Înaltul Rege ridică din umeri.

— Mai mult sau mai puțin. Poate ceva mai mult. Doar cât să simtă Curtea că există un soi de plan de rezervă cât suntem plecați.

— Plecați?

După atâtea surprize, Oak nu se simte în stare decât să repete ceea ce îi spune Cardan.

— Vrei să vă rămân moștenitor cât voi doi plecați undeva? Și abia *apoi* pot să abdic, să mă des-prințesc sau cum s-o zice?

— Exact așa, zice Cardan.

— Plecați ca într-o vacanță?

Cardan pufnește.

— Nu înțeleg, zice Oak. Unde vă duceți?

— Într-o misiune diplomatică, zice Cardan, rezemându-se de perne. După ultima mică misiune salvatoare, Nicasia ne-a cerut să ne onorăm tratatul, să îi cunoaștem pretendenții și să fim martori la întrecerea pentru mâna ei și coroană. Așa că eu și Jude mergem în Marea de Jos, unde vom lua parte la o mulțime de petreceri și vom încerca din greu să nu murim.

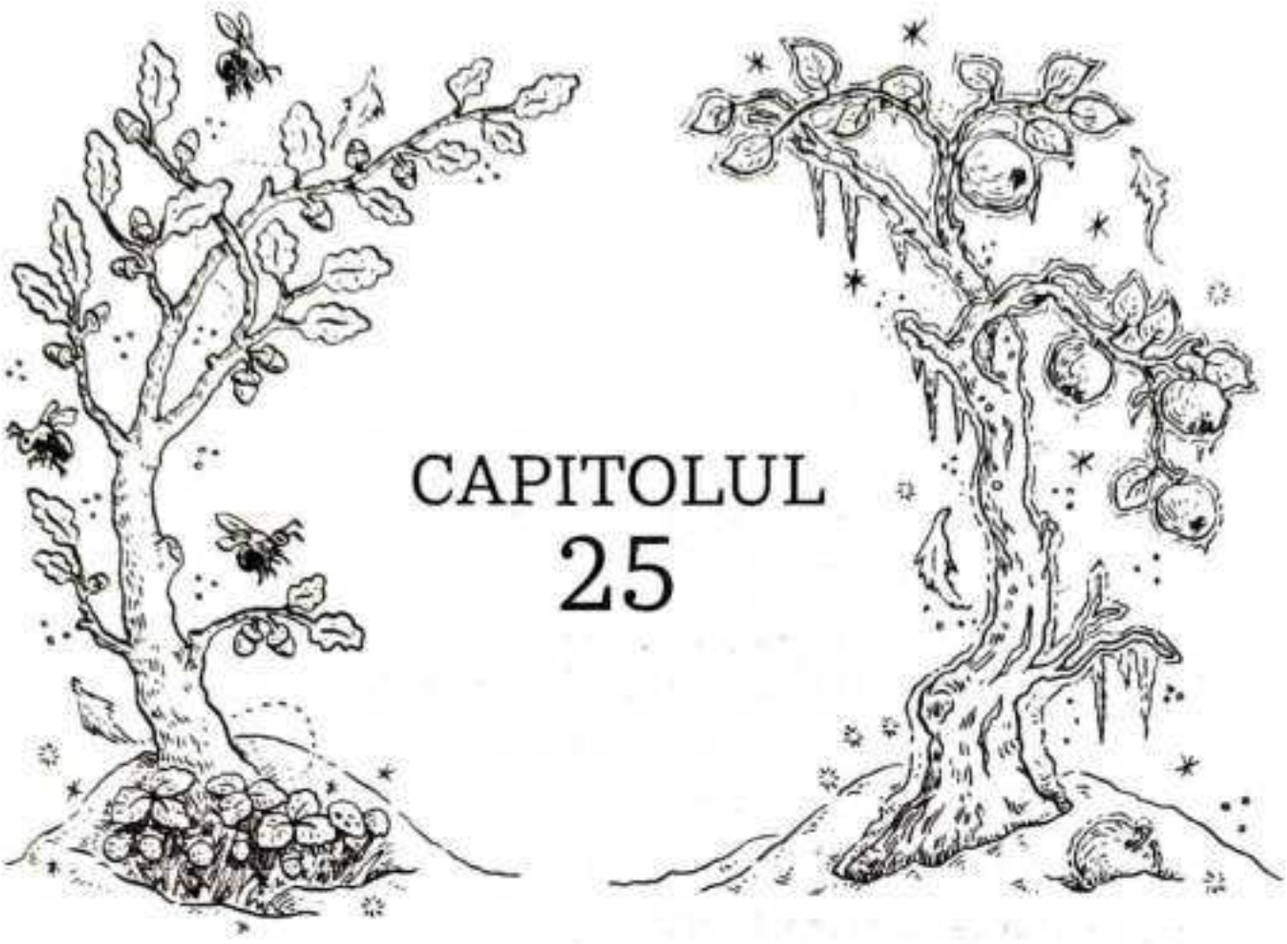

CAPITOLUL 25

Oak păşeşte pe crusta de gheaţă, cu respiraţia aburind în aer.

Este îmbrăcat în blănuri groase, are mâinile înfăşurate în lână şi apoi în piele, până şi copitele îi sunt înfăşurate, şi cu toate acestea încă simte frigul din acest loc. Tremură, apoi se gândeşte la Wren şi tremură din nou.

Pădurea de Piatră este diferită faţă de cum şi-o amintea: e luxuriantă, în loc să fie ameninţătoare. Nu se mai simte tras în adâncul ei, nici urmărit de ea. Încearcă să-i vadă în trecere pe regii-trol, dar peisajul i-a înghiţit. Nu se mai vede decât zidul pe care l-au construit.

Când se apropie de el descoperă că poarta uriaşă de gheaţă – recent construită – e deschisă. Trece prin ea. Nişte şoimi se ridică în aer deasupra lui, probabil pentru a-i anunţa sosirea.

Dincolo de poartă se așteaptă să vadă aceeași Citadelă pe care a invadat-o alături de Wren, cea în care a fost prizonier, însă o nouă structură i-a luat locul. Un castel clădit cu totul din obsidian, în loc de gheață. Piatra lucește de parcă ar fi făcută din sticlă neagră.

Arată parcă și mai impenetrabilă și neprimitoare decât ce se aflase acolo înainte. Cu siguranță este mai ascuțită.

Regina Cotoroanță. Se gândește la aceste cuvinte, rostite în șoaptă, și îi este mai clar decât oricând de ce Făpturile se tem de o asemenea putere.

Oak pășește pe lângă copăcei făcuți cu totul din gheață, cu animale sculptate din zăpadă trăgând cu ochiul dintre crengile lor. Îi amintesc în mod straniu de pădurea în care a găsit-o pe Wren. De parcă Wren ar fi recreat bucăți din ea, din amintire.

A creat tot ce îl înconjoară cu magia ei. Magia care ar fi trebuit să fie de la început moștenirea ei.

Ușile de la noul castel sunt înalte și înguste și nu au clanță, nici vreun inel din metal. Oak împinge, așteptându-se să opună rezistență, dar ușa se deschide la atingerea mâinii lui înmănușate.

Holul întunecat în care dă este gol, singurul lucru care se află acolo fiind un șemineu destul de mare ca să poți găti un cal, în care trosnesc flăcări adevărate. Nu este întâmpinat de niciun servitor. Copitele lui răsună când pășește pe piatră.

O găsește în cea de-a treia încăpere, o bibliotecă, completată doar în parte cu cărți, însă în mod clar construită în așa fel încât să îngăduie achiziționarea mai multor volume.

Este îmbrăcată într-un halat, care are o nuanță intensă de albastru. Părul îi e desfăcut, răsfirat pe umeri. E desculță. Stă pe o canapea lungă și joasă, cu un roman în mână și aripile desfăcute. Când o vede, Oak simte un dor atât de ascuțit că e aproape durere.

Wren se ridică.

— Nu te așteptam, îi spune, ceea ce nu e încurajator.

Prințul se gândește cum a vizitat-o în pădure, când erau mici, iar ea l-a alungat pentru binele lui. Poate că a fost înțelept din partea ei. Dar acum nu are de gând să se mai lase atât de ușor alungat.

Wren se îndreaptă spre unul dintre rafturi și pune cartea la locul ei.

— Știu ce gândești, zice Oak. Că tu nu ești cea pe care ar trebui să o vreau.

Wren își pleacă fruntea, ușor îmbujorată.

— E adevărat că nu inspiri o iubire sigură la care să visezi cu ochii deschiși, îi spune prințul.

— Un coșmar atunci? întreabă, cu un râs scurt.

— Inspiri acea iubire care apare când doi oameni se văd unul pe altul limpede, îi răspunde Oak, pășind spre ea. Chiar dacă se tem că așa ceva ar fi cu putință. Te ador. Vreau să ne jucăm împreună. Vreau să-ți spun toate adevărurile mele. Iar dacă tu chiar crezi că ești un monstru, atunci hai să fim monștri împreună.

Wren îl privește în ochi.

— Și dacă am să te alung chiar și după acest discurs? Dacă nu te vreau?

Oak ezită.

— Atunci voi pleca. Și te voi adora de la depărtare. Și voi compune balade despre tine sau așa ceva.

— Ai putea *să mă faci* să te iubesc.

— Pe tine? pufnește Oak. Mă îndoiesc. Nu ești interesată să îți spun ceea ce vrei să auzi. De fapt, cred că mă preferi atunci când sunt cel mai puțin fermecător.

— Și dacă sunt prea mult? Dacă am nevoie de prea mult? îl întreabă Wren, cu glas stins.

Oak trage aer în piept, fără urmă de zâmbet pe buze.

— Nu sunt bun. Nu sunt blând. Poate că nici nu sunt de încredere. Însă orice vrei de la mine, îți voi da.

Pentru o clipă se privesc în ochi. Oak vede cât de încordat îi este trupul. Dar privirea îi e clară, luminoasă și deschisă. Wren dă din cap și pe buze îi înflorește un început de zâmbet.

— Vreau să rămâi.

— Bun, zice Oak, așezându-se pe canapea, lângă ea. Pentru că e foarte frig afară și a fost un drum lung.

Wren își lasă capul pe umărul lui cu un oftat, îl dă voie să-și treacă brațul în jurul ei și să o îmbrățișeze,

— Deci, îi zice Wren, cu buzele lipite de gâtul lui. Dacă totul ar fi mers bine în acea noapte, pe Insear, ce m-ai fi întrebat? Ar fi fost o ghicitoare?

— Așa ceva, îi răspunde Oak.

— Spune-mi-o! insistă ea, și prințul simte apăsarea dinților ei, catifelarea gurii.

— E una dificilă. Ești sigură?

— Mă pricep la ghicitori.

— Ce te-aș fi întrebat – dacă nu aș fi încercat să manipulez situația astfel încât să-ți las o portiță de ieșire – este asta: ai vrea cu adevărat să te căsătorești cu mine?

Wren își ridică privirea la el, în mod clar uimită și puțin bănuitoare.

— Serios?

Oak o sărută pe păr.

— Dacă ai vrea, aș fi dispus să fac sacrificiul suprem pentru a demonstra sinceritatea sentimentelor mele.

— Și care ar fi acesta? îl întreabă Wren, trăgând cu ochiul la el.

— Aș deveni regele unui ținut în loc să fug de toate responsabilitățile regale.

Wren râde.

— Nu ai prefera să stai lângă tronul meu, în lesă?

— Asta chiar pare mai simplu, recunoaște el. Aș fi un consort perfect.

— Atunci va trebui să mă căsătoresc cu tine, Prințule Oak din neamul Salcei! îi spune Wren, zâmbind cu dinții ei ascuțiți. Doar ca să te fac să suferi.

Mulțumiri

Le sunt recunoscătoare tuturor celor care m-au ajutat pe parcursul drumului care a dus la romanul pe care îl țineți în mână, în special Cassandrei Clare, lui Leigh Bardugo și Joshua Lewis, care m-au ajutat să pun la cale cartea la început (înconjurată de pisici), și lui Kelly Link, Sarah Rees Brennan și Robin Wasserman, care m-au ajutat să o repun la cale și să revizuiesc acțiunea (deși de această dată cu mai puține pisici). De asemenea, lui Steve Berman, care mi-a oferit notițe și încurajări pe tot parcursul procesului, cel care mi-a criticat cărțile încă dinainte de *Curajul*.

Le mulțumesc tuturor celor care mi-au oferit un cuvânt bun sau un sfat folositor, și pe care îmi va părea rău că nu i-am trecut aici.

Multe mulțumiri tuturor celor de la *Little, Brown Books for Young Readers* pentru că s-au întors în Elfhame alături de mine. Le mulțumesc în special extraordinarei mele editoare, Alvina Ling, și lui Ruqayyah Daud, care mi-au oferit un ajutor neprețuit. Îi mulțumesc lui Crystal Castro, pentru că a făcut față tuturor întârzierilor mele. Le mulțumesc și Marisei Finkelstein, lui Kimberly Stella, Emilie Polster, Savannah Kennelly, Bill Grace, Karinei Granda, lui Cassie Malmo, Megan Tingley, Jackie Engel, Shawn Foster, Danielle Cantarella și Victoriei Stapleton, printre alții.

Din Regatul Unit, le mulțumesc celor de la Hot Key Books, în special lui Jane Harris, Emmei Matthewson și lui Amber Ivatt.

Le mulțumesc editorilor și redactorilor mei din întreaga lume – le mulțumesc celor pe care am avut plăcerea de a-i întâlni anul trecut și acelora pe care nu am avut ocazia să îi cunosc. Și îi mulțumesc lui Heather Baror pentru organizare.

Le mulțumesc Joannei Volpe, lui Jordan Hill și Lindsay Howard, care au citit versiuni ale acestei cărți și care m-au ajutat să simt că sunt pe drumul cel bun. Și le mulțumesc tuturor celor de la New Leaf Literary, pentru că au ușurat lucrurile grele.

Îi mulțumesc lui Kathleen Jennings pentru ilustrațiile minunate și evocatoare.

Și vă mulțumesc vouă, întotdeauna și pentru totdeauna, Theo și Sebastian Black, pentru că aveți grijă de inima mea.

Despre *Moștenitorul furat*:

Holly Black a creat două personaje cu inimi frânte, pe care cititorii vor tânji să le reunească, cu toate că își amintesc că poveștile de dragoste din Tărâmul Zânelor nu sunt niciodată atât de simple. O scriitură impecabilă.

School Library Journal

Din universul Elfhame mai fac parte și:

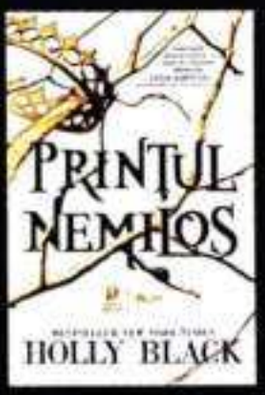

STORIA BOOKS

storiabooks.ro

Al doilea roman din seria *Moştenitorul furat*

Un prinţ întemniţat.

O regină răzbunătoare.

Şi o bătălie care va determina viitorul Regatului Elfhame.

Prizonier în Citadela Acului de Gheaţă şi aflat la mila unei regine monstruoase, prinţul Oak plăteşte pentru trădarea sa şi e nevoit să se bazeze pe farmecul şi ingeniozitatea lui ca să supravieţuiască.

În timp ce Înaltul Rege Cardan şi Înalta Regină Jude sunt dispuşi să recurgă la orice mijloace pentru a-şi recupera moştenitorul furat, Oak va trebui să ia o hotărâre crucială: fie va încerca să recâştige încrederea fetei pe care a iubit-o întotdeauna, fie va rămâne loial Regatului Elfhame şi va pune capăt domniei lui Wren – chiar şi cu preţul vieţii ei.

Pe măsură ce un nou război se profilează la orizont şi trădările se ţin lanţ, nici viclenia, nici înţelepciunea lui Oak nu vor fi îndeajuns pentru a-i menţine în viaţă pe toţi cei pe care îi iubeşte.

Întrebarea e: pe cine va sacrifica?

STORIA BOOKS

COLECŢIA YOUNG ADULT

ISBN 978-630-6525-41-6

9 786306 525416

storiabooks.ro

14+